DZIENNIK

USTAW I ROZPORZĄDZEŃ KRAJOWYCH

DLA

KRÓLESTWA GALICYI I LODOMERYI

WRAZ

Z WIELKIEM KSIĘSTWEM KRAKOWSKIEM

ROCZNIK 1904.

WE LWOWIE.
Z drukarni Władysława Łozińskiego.
Zarządca J. Niedopad.

Spis chronologiczny

Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych

dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1904.

Spis alfabetyczny

Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych

dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rocznik 1904.*)

A.

B.

---

*) **Uwaga.** Ażeby ułatwić wyszukiwanie rozporządzeń władz krajowych, przytoczono przy każdej nomenklaturze dwie liczby, z których pierwsza oznacza liczbę ustawy, druga zaś stronicy. Aby uwidocznić różnicę tego oznaczenia, obrano dla liczby ustaw grubsze pismo.

C.

D.

F.

G.

H.

I.

J.

K.

L.

Ł.

M.

N.

O.

P.

R.

S.

Ś.

T.

W.

Z.

Ż.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1904. Wydano i rozesłano dnia 20. stycznia 1904. **Część I.**

Nr. 1.

U s t a w a

z dnia 1. stycznia 1904, wcielająca do miasta Krakowa niektóre parcele, należące do gminy Grzegórzek.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam:

Art. I.

Parcele budowlane 69, 77, 156, 157, 158, 159 i 160 oraz parcele gruntowe 430, 441/1, 441/2, 443/1, 443/2, 443/3, 556/1, 556/2, 557, 559, 560, 561 i 562 w gminie Grzegórzki położone, zostają w myśl § 3 ustawy z dnia 6. października 1901 Dz. u. kr. Nr. 108 wcielone do gminy miasta Krakowa. Zarazem wyłącza się wymienione parcele w myśl § 3 ustawy o reprezentacyi powiatowej z dnia 12. sierpnia 1866 (Dz. u. kr. Nr. 21) z autonomicznego powiatu krakowskiego.

Art. II.

Niniejsza ustawa wchodzi w wykonanie z dniem jej ogłoszenia.

Art. III.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 1. stycznia 1904.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 2.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 29. grudnia 1903 L. 120.304, w przedmiocie dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina w gminie Jaśliska.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala na mocy § 80 ustawy z dnia 18. marca 1888 Dz. u. kr. Nr. 36 za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, gminie Jaśliska na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina w wysokości 100% przez przeciąg lat pięciu począwszy od r. 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 3.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 31. grudnia 1903 121.734, w sprawie zezwolenia gminie Tyśmienica powiat Tłumacz na pobór dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, na mocy § 82 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51 za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Tyśmienica na pobór 100% dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa a to na czas od r. 1904 do końca roku 1908.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 4.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 31. grudnia 1903 L. 121.735, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Białej na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu i t. p.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zezwala na mocy § 87 ustawy z dnia 13. marca 1889 Dz.

u. kr. Nr. 24 za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, gminie miasta Białej na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku i maliniaku na przeciąg dalszych lat sześciu, począwszy od roku 1904, a to co do napojów spirytusowych, których zawartość alkoholu da się oznaczyć 100% alkoholometrem, tudzież co do słodzonych spirytusowych napojów, miodu, wiśniaku, maliniaku, dereniaku i t. p. w wysokości oznaczonej ustawą z dnia 4. kwietnia 1898, Dz. u. kr. Nr. 28, natomiast co do piwa w dotychczasowej wysokości tylko do końca roku 1904, zaś od roku 1905 począwszy tylko po 2 K od hektolitra.

Również zastrzega się, że powyższych opłat nie wolno pobierać za czas ubiegły przed ogłoszeniem niniejszego rozporządzenia.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 5.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 29. grudnia 1903 L. 120.303, w przedmiocie zezwolenia gminie m. Niepołomic na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z mocy § 82 ustawy gminnej z dnia 3. lipca 1896, Dz. u. kr. Nr. 51 i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie m. Niepołomice na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na przeciąg lat pięciu począwszy od r. 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 6.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 22. grudnia 1903 L. 117.434, w przedmiocie przedłużenia gminie Niepołomice koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłę pod Niepołomicami na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem

Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie gminie Niepołomice, powiatu Bocheńskiego, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 19. marca 1894 (Dz. u. kr. Nr. 39) koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłę pod Niepołomicami na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art I.

Gminie Niepołomice, powiatu Bocheńskiego, przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłę pod Niepołomicami, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) Od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 5 (pięć) h.

b) Od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca, tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jakoto: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów i każdej pędzonej sztuki młodego bydła tego rodzaju 5 (pięć) h.

c) Od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, jakoto: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, jakoteż od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tego rodzaju 2 (dwa) h.

d) Od każdej osoby pieszej, jadącej wozem, wyjąwszy woźnicy lub jadącej wierzchem 2 (dwa) h.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 22. grudnia 1903.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1904. Wydano i rozesłano dnia 30. stycznia 1904 **Część II.**

Nr. 7.

Przepisy górniczo-policyjne

dla

kopalń wosku ziemnego w Galicyi

z dnia 5. grudnia 1903, L. 4453.

C. k. Starostwo górnicze w Krakowie wydaje niniejszem na zasadzie § 35 ustawy z dnia 17. grudnia 1884, Nr. 35 Dz. ust. i rozp. kraj. dla Galicyi z roku 1886 (naftowa ustawa kraj.), następujące przepisy górniczo-policyjne dla kopalń wosku ziemnego w Galicyi:

I.

O robotnikach, kierownikach ruchu i dozorcach ruchu.

1. O robotnikach.

§ 1.

Każdy robotnik, zanim zostanie dopuszczony do pracy na powierzchni lub pod ziemią przy kopalnictwie wosku ziemnego, musi być w odpowiedni sposób pouczony przez dozorcę ruchu o istocie gazów, występujących w ko-

palniach wosku ziemnego, a w szczególności o właściwościach i o niebezpieczeństwach powietrza wybuchowego, zwłaszcza zaś o skutkach eksplozyj powietrza wybuchowego i o środkach ostrożności dla zapobiegania tymże.

§ 2.

W kopalni wolno zatrudniać tylko osoby trzeźwe, które lekarz uzna za zdrowe i które przynajmniej 18-ty rok życia ukończyły.

Dopóki robotnik nie jest zupełnie obznajomiony z użyciem lampy bezpieczeństwa i z właściwościami wszystkich gazów kopalnianych, dopóty wolno mu pracować w kopalni tylko w towarzystwie doświadczonego górnika (hawiarza).

Przy samoistnych robotach w kopalni (robotach hawiarskich) wolno zatrudniać tylko takich mężczyzn, którzy ukończyli 20-ty rok życia, a przedtem przynajmniej przez 2 lata pracowali pod kierunkiem doświadczonego górnika w kopalni wosku ziemnego lub w innej jakiej kopalni, nawiedzonej powietrzem wybuchowem i o których kierownik ruchu przekonał się, że są zupełnie obznajomieni z użyciem lampy bezpieczeństwa i z właściwościami wszystkich gazów, występujących w kopalniach wosku ziemnego.

Górnicy, którzy przychodzą do kopalni wosku ziemnego z kopalń, gdzie gazy nie występują, muszą odbyć przynajmniej sześciomiesięczną naukę, zanimby mogli być tutaj dopuszczeni do samoistnej roboty.

§ 3.

Czas pracy (szychta) u robotników pracujących pod ziemią nie może na dobę wynosić więcej jak 8 godzin, licząc od chwili rozpoczęcia zjazdu do chwili ukończenia wyjazdu z kopalni.

Szychta robotników, zatrudnionych na powierzchni, nie śmie przekraczać 12 godzin, przytem czas rzeczywistej pracy podczas tejże nie śmie przekraczać 10 godzin.

§ 4.

Robotników zatrudnionych przy kopalnictwie wosku ziemnego, którzy nie mieszkają w obrębie 5 *km* od kopalni, t. j. którzy nie posiadają własnych chat lub najętych pomieszkań, ma uprawniony do wydobywania umieszczać w odpowiednich ubikacyach, znajdujących się w powyższym obrębie.

Koncesyonowane gospody dla robotników, znajdujące się obecnie w dystryktach kopalń wosku ziemnego, nie mogą być uważane za ubikacye w rozumieniu powyższego ustępu.

Budowę domów dla robotników należy jak najrychlej rozpocząć, inaczej w razie potrzeby władza górnicza zmusi uprawnionego do wydobywania do potrzebnego pośpiechu w budowie przez wyznaczenie odpowiednich terminów.

§ 5.

Każda kopalnia musi mieć kancelaryę ruchu, oraz lokal (cechownię), gdzieby robotnicy podczas przerw w pracy mogli wypocząć, posilić się i ogrzać; również musi posiadać odpowiednio urządzoną łazienkę.

2. O kierownikach i dozorcach ruchu.

§ 6.

Kandydaci na kierowników ruchu, którzy z dobrym postępem ukończyli kurs górniczy na jednej z akademij górniczych, muszą wykazać się przynajmniej trzechletnią praktyką przy ruchu kopalnianym, z czego najmniej jeden rok musi przypadać na praktykę, odbytą przy kopalni, nawiedzonej powietrzem wybuchowem.

Kandydaci na kierowników ruchu, którzy ukończyli z dobrym postępem jedną ze szkół górniczych, mają wykazać się przynajmniej czteroletnią praktyką, odbytą przy ruchu kopalnianym po ukończeniu teoretycznych studyów, z której najmniej jeden rok musi przypadać na praktykę przy ruchu kopalń wosku ziemnego. Oprócz tego mają oni poddać się egzaminowi przed komitetem ustanowionym przez Starostwo górnicze.

Kandydaci na kierowników ruchu, którzy nie posiadają żadnego teoretycznego fachowego wykształcenia, muszą udowodnić przynajmniej sześcioletnią praktykę, odbytą przy kopalniach wosku ziemnego. Oprócz tego mają oni złożyć egzamin przed komitetem, ustanowionym przez Starostwo górnicze i mogą objąć kierownictwo tylko takich kopalń, które posiadają nieznaczną rozległość i które prowadzi się wśród pojedynczych, niebezpieczeństwem nie zagrażających stosunków.

Praktyka odbyta przy kopalniach oleju skalnego nie będzie uwzględnioną.

Kandydaci na dozorców ruchu, którzy ukończyli szkołę górniczą, muszą wykazać się przynajmniej jednoroczną praktyką, odbytą w kopalniach nawiedzonych powietrzem wybuchowem.

Osoby, które chcą być przyjęte jako dozorcy ruchu, a które nie posiadają żadnego teoretycznego fachowego wykształcenia, muszą, zanim im wolno będzie objąć służbę, udowodnić władzy górniczej, że odbyli przynajmniej

trzechletnią praktykę przy kopalni nawiedzonej powietrzem wybuchowem, z czego najmniej 6 miesięcy ma przypadać na kopalnię wosku ziemnego. Oprócz tego mają te osoby złożyć egzamin przed komitetem, ustanowionym przez Starostwo górnicze.

Kandydaci na kierowników ruchu i dozorców ruchu muszą należycie władać językiem krajowym tak w słowie jak w piśmie.

Powyższe postanowienia nie odnoszą się do osób, uznanych już przez władzę górniczą za kierowników ruchu, lub za dozorców ruchu.

Dowodu na odbytą praktykę dostarcza się przez przedłożenie świadectw służbowych, wystawionych przez kierownika ruchu a współpodpisanych przez uprawnionego do wydobywania.

Świadectwa praktyki odbytej w okręgu innego urzędu górniczego muszą być nadto przez tenże urząd widymowane.

Na osoby, które w myśl § 23 naftowej ustawy krajowej zostały wskazane władzy górniczej, jako kierownicy lub dozorcy ruchu kopalń wosku ziemnego, a których uzdolnienie do wykonywania poruczonych im czynności zostało przez tę władzę uznane, spada bezwarunkowo odpowiedzialność w całej rozciągłości, zakreślonej § 25 powołanej ustawy.

§ 7.

Dozór kopalni należy urządzić w następujący sposób:

a) Dozorcy (nadgórnicy, sztygarzy) mają zwiedzać w każdej szychcie przynajmniej dwa razy wszystkie, w ich oddziale znajdujące się miejsca pracy, badać zawartość gazów, spowodować usunięcie spostrzeżonych wadliwości, wogóle mają wypełniać wszystkie obowiązki, przepisane im instrukcyą. O wszystkich szczególnych spostrzeżeniach, poczynionych w poruczonym ich dozorowi oddziale, mają donosić swym przełożonym (§ 7 b), względnie kierownikowi ruchu.

Do dozoru załogi robotników na jednej szychcie należy użyć tyle organów z kategoryi dozorców, aby przeciętnie na 40 pracujących ludzi przypadał jeden organ dozorczy; jeżeli jednak te organa dozorcze podczas swej służby pełnią też funkcye strzałowych, wówczas nie może przydzielona im partya wynosić więcej jak 40 ludzi. W kopalniach, gdzie zachodzą szczególnie niebezpieczne stosunki, może Urząd górniczy okręgowy liczbę robotników, przydzielonych jednemu dozorcy, zredukować poniżej 40-tu.

b) Nadsztygar (sztygar manipulacyjny) nadzoruje ruch w całej kopalni, względnie w całej jej części, on kontroluje służbę dozorców pod a) wymienionych i wydaje zarządzenia potrzebne do utrzymania wentylacyi. O spostrzeżeniach i zarządzeniach, poczynionych podczas objazdu kopalni, ma on donieść kierownikowi ruchu.

Gdy w kopalni pracuje się w dziennej i w nocnej szychcie, wówczas mają manipulacyjne organa dozoru naprzemian pełnić służbę w jednym tygodniu w dzień, w drugim w nocy, zaś o wszelkich spostrzeżeniach i poczynionych zarządzeniach mają oni wzajemnie się informować.

Jeżeli załoga kopalniana nie przekracza 40 ludzi na jedną szychtę, wówczas mogą odpaść organa dozorcze tej kategoryi.

c) Do kierownika ruchu należy nadzór i kierownictwo ruchu całej kopalni w myśl niniejszych przepisów. On ma czuwać, aby urzędnicy i cały personal kopalniany ściśle wykonywali przepisane środki ostrożności. On ma przez peryodyczne objazdy kopalni, także i w nocy, kontrolować czynność podwładnego personalu i, o ile to nie należy do innych organów (§ 7 b), wydawać zarządzenia potrzebne do utrzymania wentylacyi.

Te same obowiązki ciążą na mających służbę urzędnikach ruchu, o ile przez kierownika ruchu na nich przeniesione zostały.

Do księgi objazdów, która na każdej kopalni ma się znajdować (§ 37 naftowej ustawy krajowej), należy po kolei wpisywać szczególne spostrzeżenia kierownika ruchu, jak i te, o których mu donieśli podwładni, a które odnoszą się do dostarczania świeżego powietrza w kopalni, do występowania gazów kopalnianych i do spostrzeżonych niewłaściwości, jak też i zarządzenia z tych powodów wydane.

§ 8.

Gdyby zgłoszony i uznany kierownik ruchu z powodu przemijającej, dłużej jak ośm dni trwającej przeszkody, nie mógł pełnić swoich obowiązków, i jeżeli poprzednio nie zgłoszono władzy górniczej stałego zastępcy kierownika, którego ta władza uznała, należy zawiadomić o tej przeszkodzie Urząd górniczy okręgowy przy równoczesnem wskazaniu zastępcy. Urząd ten rozważywszy zachodzące okoliczności, orzeknie, czy i jak długo zastępstwo przez wskazanego substytuta jest dopuszczalne.

W razie swej choroby lub innej przeszkody ma dozorca ruchu zawczasu donieść o tem kierownikowi, a ten ma bezzwłocznie naznaczyć dlań zastępcę, który jednakże tak samo musi być już zgłoszony władzy górniczej jako dozorca i przez nią uznany za uzdolnionego.

Kierownik ruchu ma to zastępstwo zarazem zanotować w księdze objazdów.

Jeżeliby przy tej kopalni nie było do dyspozycyi żadnego dozorcy, nadającego się do zastępstwa, natenczas należy wstrzymać ruch w dotyczącej części kopalni na tak długo, dopóki dozorca ruchu nie powróci do służby, lub dopóki nie zostanie przyjęty jaki zastępca lub nowy dozorca, uznany za uzdolnionego przez władzę górniczą.

Unormowana w § 25 naftowej ustawy krajowej odpowiedzialność przechodzi podczas trwania zastępstwa osoby kierownika lub dozorcy ruchu w zupełności na zastępcę, z wyjątkiem wypadku, jeśli właściwy kierownik lub dozorca zaniedba zarządzić takie środki ostrożności, które przedsięwzięte przez zastępcę, okazały się już spóźnionymi.

§ 9.

Pod utratą upoważnienia do dozoru nie wolno dozorcom ruchu, ich rodzinom i domownikom zajmować się sprzedażą wiktuałów i upajających napojów lub utrzymywaniem gospód i noclegów dla robotników. Również pod utratą upoważnienia do dozoru zakazuje się dozorcy brać dla siebie jakiekolwiek datki (kasyerne) od robotników za dostarczenie im zajęcia przy kopalni, lub wyzyskiwać tychże robotników w jakikolwiekbądź inny sposób.

Dozorca ruchu nie może wypłacać robotnikom zarobku.

§ 10.

Organa dozorcze (§ 7 a) i strzałowi mają być dokładnie pouczeni o obowiązkach, ciążących na nich po myśli niniejszych przepisów. Pouczenie to należy powtarzać co roku i zapisać w księdze objazdów.

II.

O powierzchni.

§ 11.

Granice terenu kopalnianego mają być na powierzchni trwale oznaczone Ściślejszy teren kopalniany, to znaczy ta część, na której znajdują się wszelkie wierzchnie budowle, niezbędnie potrzebne dla ruchu kopalnianego, ma być czysto utrzymany, oraz, jeżeli cały teren kopalniany nie jest oparkaniony, zewsząd otoczony parkanem.

Innych budynków, służących do ruchu kopalnianego, a w szczególności domów, nie wolno stawiać na ściślejszym terenie kopalni.

Załomy i spadliska, powstałe na powierzchni wskutek podziemnej odbudowy, muszą być równo z powierzchnią zasypane, a w razie potrzeby mają być bezpiecznie ogrodzone przynajmniej na 1 *m* wysoko.

Hałdy, płuczki i topiarnie wosku ziemnego i lepu mają być tak urządzone, iżby nie zagrażały ani bezpieczeństwu kopalń, ani też bezpieczeństwu osób, mienia lub publicznej komunikacyi, wogóle aby nie szkodziły ogółowi.

Płonną ziemię, wywiezioną z kopalni, o ile ona nie służy do nakazanego podniesienia terenu kopalni, wolno sypać tylko na hałdę na ten cel przeznaczoną.

Hałdy należy urządzać w ten sposób, aby nie tamowały ścieku wody po powierzchni.

§ 12.

Wstęp na kopalnię, do zabudowań nad szybami, do kotłowni i izby maszynowej, przystęp do płuczek wosku ziemnego, topiarni wosku i lepu, na hałdy i t. p., jest dozwolony zatrudnionym tam robotnikom, dozorcom i urzędnikom ruchu, a oprócz nich tylko delegatom władzy górniczej.

Obce osoby mogą wchodzić na oparkaniony teren kopalni (§ 11) tylko za poprzedniem zgłoszeniem się, względnie za zezwoleniem kierownika ruchu lub tegoż zastępcy, a i wówczas tylko w towarzystwie urzędnika lub dozorcy, dodanego im przez kierownika.

Zakaz wstępu do zamkniętego terenu kopalni ma być przy wejściach uwidoczniony na tablicach.

U głównego wejścia na każdą kopalnię ma być oprócz tego umieszczoną tablica, podająca nazwę tej kopalni.

Nad każdym szybem ma być przybita tabliczka z jego liczbą lub nazwą.

Bez wiedzy władzy górniczej nie wolno zmieniać lub usuwać liczby, względnie nazwy szybu.

§ 13.

Przystępy do otworów szybowych i do innych niebezpiecznych miejsc na powierzchni mają być tak zabezpieczone, aby nie mogło nastąpić nawet przypadkowe uszkodzenie ludzi, zwierząt lub mienia, przez wpadnięcie i t. p.

Otwieranie lub usuwanie tych zabezpieczeń przez osoby niepowołane jest niedozwolone i podlega rygorowi powszechnej ustawy karnej.

Ci, którzy w czasie ruchu kopalnianego muszą te zabezpieczenia otworzyć lub usunąć, mają czuwać, aby podczas wykonywania roboty nie wydarzyła się jaka przygoda i aby zaraz po dokończeniu tej roboty, zabezpieczenia przyprowadzono do pierwotnego stanu.

Narzędzia, drzewo, kamienie i wszelkie inne przedmioty należy składać w takiej odległości od otworów szybowych, aby nie mogły wpaść do szybu.

§ 14.

Koła rozpędowe, wszelkie transmisye i wogóle wszystkie w ruchu będące części maszyn, oraz przewody pary wodnej i prądu elektrycznego, mają być tak zabezpieczone, aby przypadkowe uszkodzenie osób lub zwierząt było niemożebne.

Robotnicy zatrudnieni przy maszynach mają nosić obcisłą odzież.

Na tarcze, będące w ruchu, nie wolno zakładać pasów rękami.

Podczas ruchu maszyny wolno jej części tylko w takim razie smarować, gdy przy zwykłej ostrożności, nie grozi robotnikowi żadne niebezpieczeństwo. albo gdzie stosowne urządzenia wykluczają wogóle wszelkie niebezpieczeństwo

Wprawianie w ruch i zatrzymywanie maszyny musi się odbywać w sposób zupełnie bezpieczny i należy je odpowiednio sygnalizować robotnikom, których to dotyczy.

Oświetlenie izb maszynowych i warsztatów ma być wystarczające i bezpieczne.

§ 15.

Szyby czasowo nie będące w ruchu należy utrzymywać w zupełnie dobrym stanie i zabezpieczyć w sposób przepisany w § 13-tym.

Szyby opuszczone, dalej szyby do dalszego ruchu kopalnianego niepotrzebne, albo dla tego ruchu wprost szkodliwe, muszą być wodotrwale iłem zapłukane i z powierzchnią zrównane, a nasyp ma być ciągle w równej z nią wysokości utrzymywany.

§ 16.

Szyby tak pojedyncze jak i bliźniacze, wolno zakładać tylko w odległości co najmniej 60 *m* od siebie, a przynajmniej 30 *m* od granicy zgłoszonego własnego terenu kopalnianego.

Szyby wodne, które zakłada się wyłącznie tylko dla ściągania wód (§ 23, ustęp 2), muszą być przynajmniej 10 *m* oddalone od innych szybów (względnie od budynków szybowych), jak też od granicy własnego zgłoszonego terenu kopalnianego.

Wszelkie szyby muszą być co najmniej 30 *m* oddalone od kotłowni, elektrycznych centralnych zakładów, lampiarń, magazynów kopalnianych, topiarń wosku ziemnego, kuźni, oraz od domów mieszkalnych, cechowni, kancelaryj, sklepów i składów towarów.

Oddalenie szybów od naftowych otworów świdrowych. które już są wybuchowe, albo o których na podstawie doświadczenia spodziewać się należy,

że będą wybuchowe, ma wynosić najmniej 100 *m*, zaś od innych naftowych otworów świdrowych, które są w ruchu, najmniej 70 *m*.

Powyższe postanowienia nie odnoszą się do szybów już założonych za zezwoleniem władzy górniczej.

§ 17.

Palenie tytoniu, niecenie ognia, gromadzenie łatwo zapalnych materyałów, zakładanie ognisk na otwartych miejscach lub w jatach szybowych, dla zagrzania się lub gotowania potraw, jest jak najsurowiej zabronione na całym terenie kopalni.

Zakaz ten ma być z powołaniem się na § 452 ustawy karnej ogłoszony na tablicach, wywieszonych w stosownych miejscach.

Jaty szybowe wolno oświetlać tylko lampami bezpieczeństwa lub lampami elektrycznemi, odpowiednio skonstruowanemi i zabezpieczonemi (§ 62).

§ 18.

Pokrycie dachów jat szybowych musi być ogniotrwałe. Jaty szybowe muszą być otwarte podczas roboty, zaś gdy praca w szybach ustanie, mają być natychmiast zamknięte na klucz.

Na każdej kopalni muszą znajdować się w wystarczającej ilości odpowiednie przyrządy do gaszenia ognia, nadające się w każdej chwili do użycia, jak również dostateczna ilość zbiorników napełnionych wodą.

Robotnikom nie wolno nocować w szybowych jatach, lampiarniach, topiarniach wosku, lub topiarniach lepu.

§ 19.

Bezwarunkowo jest zabronione przynoszenie, szynkowanie lub przechowywanie wyskokowych napojów w obrębie oparkanionego terenu kopalnianego, jak też w kopalnianych magazynach, cechowniach, izbach maszynowych, topiarniach, płuczkarniach, lampiarniach i ogrzewalniach.

III.

O ściąganiu wód.

§ 20.

Wodę, dźwigniętą z kopalni, należy w ten sposób odprowadzać z kopalnianego terenu, aby nie spływała napowrót do podziemia.

Dla wody, pochodzącej z opadów atmosferycznych, ma być również urządzony odpowiedni odpływ tak, aby ta woda nie spływała ani do własnej, ani do obcej kopalni. Zatrzymywanie wody w kałużach, jakoteż zanieczyszczanie potoków i rzek odpadkami kopalnianymi i ropą nie jest dozwolone, przeto ma być jak najściślej unikane.

§ 21.

Każda kopalnia musi być ciągle i należycie odwadnianą.

Kopalnie i szyby z większym przypływem wody, mają być tak odwadniane, aby ani same nie były wystawione na niebezpieczeństwo, ani nie wyrządzały szkody sąsiedniej kopalni lub przeszkadzały jej ruchowi.

W razie niezastosowania się do tego przepisu, władza górnicza zarządzi, ewentualnie na prośbę posiadacza sąsiedniej kopalni, odwadnianie lub wodotrwałe zasypanie, względnie zapłukanie niebezpiecznych miejsc w podziemiu, a gdyby w przeciągu 8 dni temu zarządzeniu nie stało się zadość, natenczas zarządzi ona bezzwłocznie tegoż wykonanie na koszt właściciela kopalni, obowiązanego do odwadniania, względnie do zasypania, lub do zapłukania.

§ 22.

W razie grożącego niebezpieczeństwa jest każdy uprawniony do wydobywania obowiązany zezwolić posiadaczowi sąsiedniej kopalni na odwadnianie swojej kopalni, jeżeli ten sąsiad oświadczy, że chce to uczynić własnym kosztem.

Jeżeli więcej kopalniom z sobą sąsiadującym, grozi wspólne niebezpieczeństwo zatopienia, natenczas uprawnieni do wydobywania są obowiązani przyczyniać się do robót odwadniania w stosunku do stopnia niebezpieczeństwa, grożącego każdej z kopalń. Gdyby względem sposobu odwadniania nie doszło do porozumienia, natenczas rozstrzygnie Urząd górniczy okręgowy na podstawie orzeczenia znawców.

§ 23.

Warstwy wodonośne mają być we wszystkich szybach wodotrwale zamknięte iłem, lub muszą otrzymać wodotrwałą oprawę.

Wyjątek czyni się jedynie dla tych szybów wodnych, które założono li tylko dla osuszania wodonośnych warstw (§ 16, ustęp 2).

§ 24.

W razie opuszczenia kopalni musi się na niej należycie i bez przerwy dalej odbywać ściąganie wód, a to aż do zupełnego wykonania tych środków zaradczych, które Urząd górniczy okręgowy, ewentualnie z przybraniem znawców, zarządził w celu zabezpieczenia sąsiednich kopalń lub terenów kopalnianych.

IV.

O przewietrzaniu.

§ 25.

Jeżeli kopalnia ze względu na wentylacyę, wywóz lub regularny zjazd rozpada się na dwie lub więcej samoistne części, to w takim razie może Urząd górniczy okręgowy każdą z tych części uznać za osobną kopalnię.

§ 26.

Każda kopalnia musi posiadać przynajmniej dwa samoistne włomy dniowe, z których jeden da się użyć do wprowadzania, drugi do wyprowadzania powietrza.

Również musi każda kopalnia posiadać dwa dniowe wyjścia w drabiny zaopatrzone i każdej chwili do jazdy przydatne. Utrzymywanie drugiego, do zjazdu urządzonego wyjścia dniowego nie będzie konieczne, jeżeli istnieje połączenie z sąsiednią kopalnią, do którego łatwo można się dostać ze wszystkich poziomów i ze wszystkich oddziałów roboczych.

Każdy poziom musi mieć przynajmniej dwa wyjścia przydatne do jazdy.

Jeżeli włomy dniowe składają się z dwóch szybów, które mieszczą się w jednym i tym samym kompleksie budynków (szyby bliźniacze), to należy zabudowania pomiędzy obydwoma szybami ogniotrwale izolować.

Szyby, którymi wpada powietrze do kopalni muszą posiadać na powierzchni ogniotrwały, łatwo i zawsze użyć się dający przyrząd do zamykania okna szybowego, któryby w razie pożaru nie dopuścił ognia i dymu do kopalni. Oprócz tego muszą znajdować się takie urządzenia, któreby w takim wypadku umożliwiały przypływ powietrza do kopalni inną drogą.

§ 27.

Odbudowa na granicy dwóch w ruchu będących kopalń, ma być tak prowadzoną, ażeby przewiew sąsiedniej kopalni na tem nie ucierpiał. Potrzebne do tego środki bezpieczeństwa oznaczy w każdym wypadku Urząd górniczy okręgowy po przesłuchaniu zastępców obu kopalń. Gdy robota kopalniana zbliży się na 10 *m* do granicy, ma kierownik ruchu zawiadomić o tem Urząd górniczy okręgowy.

Jeżeli dla jakiej żyły, będącej w odbudowie w obu kopalniach, takich środków ochronnych nie zarządzono, lub ich wykonanie nie da się na pewno udowodnić, Urząd górniczy okręgowy zarządzi dodatkowe wykonanie tychże w obrębie jeszcze otwartej budowy podziemnej.

Postanowienia te odnoszą się także do graniczących ze sobą kopalń tego samego właściciela.

§ 28.

Jeżeli kopalnia ma być połączona z sąsiednią kopalnią w celu odwodniania lub wentylacyi, natenczas należy o tem zawiadomić Urząd górniczy okręgowy jeszcze przed wykonaniem przebitki, celem przepisania potrzebnych środków bezpieczeństwa (§ 27).

Kierownicy takich kopalń są obowiązani zawiadamiać się wzajemnie i bez zwłoki o takich zmianach we wentylacyi własnej kopalni, któreby mogły mieć wpływ na wentylacyę lub jakość powietrza w sąsiedniej kopalni. Jeżeli zmiany tego rodzaju mają być umyślnie przeprowadzone, to należy o tem poprzednio i zawczasu powiadomić się wzajemnie.

Powyższe przepisy odnoszą się również i do takich połączeń dwóch kopalń, które chociaż z reguły zamknięte, w szczególnych jednak wypadkach bywają otwierane, jak n. p. dla wywozu lub jazdy dla ratunku.

§ 29.

Wentylacya każdej kopalni ma być urządzoną odpowiednio do ilości szkodliwych gazów, do rozmiarów przestrzeni, w której ma działać i wreszcie do liczby ludzi zajętych w podziemiu.

Podziemia mają być jak najstaranniej oczyszczone z oleju skalnego, a uzyskany wosk ziemny ma być jak najrychlej wydobyty na wierzch.

Również nie wolno zacieśniać przekroju chodników nagromadzanym tam urobkiem.

§ 30.

Wentylacya każdej kopalni musi być ciągła i maszynowa System wentylacyi całego podziemia musi być ssący.

Wyłączne przewietrzanie kopalni jedynie tylko zapomocą naturalnego prądu powietrza, jest zakazane.

Przodki robocze, do których główny prąd nie jest w stanie doprowadzić dostatecznej ilości świeżego powietrza, mogą być dalej pędzone tylko przy zastosowaniu wystarczającej oddzielnej wentylacyi.

Oddzielna wentylacya przodków może być ssąca lub dmąca; przy dmącej wentylacyi należy przestrzegać, ażeby nie szkodziła zdrowiu robotników, zajętych w tych przodkach.

Dmące wentylatory mają być w kopalni ustawione we wpadającym prądzie powietrza.

§ 31.

Przewiew każdego pola wentylacyjnego ma być tak urządzony, aby przy największem obłożeniu tego pola przypadało w kopalni z prądu uchodzącego przynajmniej 2 kubiczne metry powietrza na człowieka w każdej minucie.

Przytem jednak domieszka szkodliwych gazów w prądzie uchodzącym z kopalni nie może wynosić więcej jak 2%; z których to dwóch procentów może przypadać na węglowodory najwyżej 1·5%, na kwas węglowy najwyżej 0·5%. Gdyby takie rozrzedzenie uchodzącego prądu powietrza kopalnianego nie dało się osiągnąć przez owe 2 kubiczne metry powietrza, przepisane dla człowieka na minutę, to należy postarać się o odpowiednie powiększenie przypływu ilości powietrza do kopalni, lub zarządzić bezzwłoczny wyjazd robotników.

§ 32.

Jako główne drogi dla prądu powietrza mogą być użyte tylko otwarte i do objazdu przydatne podziemne budowy.

Użyteczny wolny przekrój każdego szybu, służącego do przewiewu, ma w ten sposób odpowiadać największemu obłożeniu kopalni, aby nim mogły przeciągać przynajmniej 4 kubiczne metry powietrza na minutę dla każdego poszczególnego człowieka.

Przekroje szybów, szybików podziemnych i wogóle wszystkich chodników w kopalni mają być takie, ażeby prędkość prądu powietrza wpadającego nie przekraczała 4 *m*, zaś uchodzącego 6 *m* na sekundę.

W szybach, względnie ich przedziałach przewiewnych, w szybikach podziemnych i w przebitkach wentylacyjnych, służących wyłącznie do przepro-

wadzenia powietrza, w których ruch kopalniany się nie odbywa i które tylko peryodycznie się objeżdża w celu rewizyi, może prędkość prądu powietrza wynosić więcej jak 6 *m*, nie śmie jednak pod żadnym warunkiem przekraczać 10 *m* na sekundę.

Do obliczenia dat dla prowadzenia wentylacyi można brać w rachubę przy szybach murowanych, chodnikach murowanych i stacyach do mierzenia powietrza ze ścianami z gładkich desek, tylko 0.9, a przy szybach i chodnikach drzewem cembrowanych tylko 0·8 prędkości przeciągającego powietrza, mierzonej w środku szybowego przekroju, względnie w środku przekroju chodnika.

Przy obliczaniu przekroju chodników, zastawionych wieloma wózkami, należy przekrój wózków odjąć od przekroju chodnika.

Jeżeli istniejące drogi dla prądu powietrza nie odpowiadają powyższym wymogom, a przez pogłębienie szybów pomocniczych, przez rozszerzenie przekroju chodników, względnie przez skrócenie drogi prądu powietrza i t. p. nie da się otrzymać potrzebnej ilości powietrza, należy ruch kopalni odpowiednio zmniejszyć.

§ 33.

Motory służące do wytwarzania prądu powietrza, mają posiadać taką siłę, ażeby były w stanie w każdej chwili zwiększyć wymaganą minimalną ilość powietrza (§. 31, ust. 1) o 25 procent.

Jeżeli nie ma pewnie funkcyonującego motora rezerwowego, to należy, w razie zatrzymania głównego motora na przewidziany dłuższy czas, zastanowić zawczasu robotę w kopalni, i zarządzić wyjazd ludzi. To samo uczynić należy w tych oddziałach wentylacyjnych, które dla braku wystarczającego motora rezerwowego, nie mogą być dostatecznie przewietrzane.

Motory wentylacyjne należy bez przerwy nadzorować, a ich ruch musi być obserwowany; każdy taki motor musi mieć odpowiedni automatycznie rejestrujący przyrząd do mierzenia depresyi, oraz aparat służący do osiągnięcia niezmiennej ilości obrotów. Diagramy depresyj należy przechowywać przynajmniej przez trzy miesiące. Przy motorach wentylacyjnych, uruchomionych elektrycznie, odpada potrzeba użycia aparatu służącego do osiągnięcia niezmiennej ilości obrotów, a za zezwoleniem Urzędu górniczego okręgowego może odpaść potrzeba ustawicznego nadzoru.

Musi się poczynić przygotowania, któreby zezwalały szybko usunąć możliwe uszkodzenia zamknięcia szybu wentylacyjnego.

§ 34.

Przez odpowiedni podział prądu powietrza należy w każdej kopalni utworzyć możliwie wiele samoistnych oddziałów wentylacyjnych. Potrzebną dla każdego z tych oddziałów w myśl następnego ustępu 3 ilość powietrza należy brać ze świeżego, t j. jeszcze przez żaden obłożony przodek nie przechodzącego prądu wpadającego, prowadzić ją przez ten oddział wentylacyjny, należycie izolowany od sąsiednich oddziałów wentylacyjnych, i wreszcie odprowadzać z niego wprost do chodnika, wyciągającego powietrze, nie dotykając żadnego dalszego przodka.

Na powrót powietrza, użytego przy zgłębianiu szybu lub przy pędzeniu nowego jeszcze niepołączonego poziomu, do prądu wpadającego, przed jego podziałem na poszczególne oddziały wentylacyjne, stosownie do postanowień powyższego ustępu, może Urząd górniczy okręgowy wówczas zezwolić, jeżeli ze względu na miejscowe stosunki, inny sposób odprowadzania tego powietrza wymagałby niestosunkowo wysokich kosztów.

Podział powietrza na poszczególne oddziały wentylacyjne należy regulować po myśli postanowień § 31, zaś przy poszczególnych oddzielnych prądach powietrza, wolno w miarę miejscowego wywiązywania się gazów od tego tylko o tyle odstąpić, o ile zawartość gazów kopalnianych w prądzie powietrza, uchodzącego z ostatniego obłożonego przodka, nie przekracza $1^1/_2$ procentu.

W samoistnym oddziale wentylacyjnym nie może równocześnie pracować więcej jak 60 ludzi. Liczbę ludzi pracujących w głównym prądzie lub w oddzielnym prądzie powietrza, który przed podziałem głównego prądu na poszczególne oddziały wentylacyjne, powraca do niego (§ 34, ust. 2), należy rozdzielić na poszczególne z głównego prądu pochodzące prądy oddzielne, w stosunku do ilości powietrza tych prądów oddzielnych.

Jeżeli który oddzielny prąd powietrza dosięgnie $1^1/_2$ procentu gazów kopalnianych i ma być użyty do wentylacyi dalszych przodków, to należy go najprzód odpowiednio odświeżyć, w przeciwnym razie musi się go najbliższą drogą wyprowadzić z kopalni w taki sposób, aby nie dotykał już dalszych przodków.

W razie nagłego wypływu gazów lub w razie wzbudzającego obawę nagromadzenia się powietrza wybuchowego, również jak i podczas szybkiej zniżki barometru, kiedy zachodzi obawa większego jak dopuszczalne maksymum nasycenia prądu powietrza gazami wybuchowymi, lub niedostatecznej wentylacyi przodków, wówczas należy natychmiast wzmocnić prąd powietrza.

§ 35.

Przewietrzanie należy w całości i w szczegółach w ten sposób urządzić, ażeby świeże powietrze z powierzchni wpadało najkrótszą drogą w głąb aż do tych poziomów, gdzie ma przewietrzać roboty, leżące na tych poziomach i ponad nimi. Stąd należy prowadzić poszczególne częściowe prądy powietrza dotyczącymi oddziałami wentylacyjnymi w regule w górę aż do najwyżej położonego chodnika, odprowadzającego powietrze kopalniane, względnie do szybu wentylacyjnego.

Z wyjątkiem przy pędzeniu chodników w kierunku upadu lub wzniesiesienia, można w obrębie samoistnego oddziału wentylacyjnego w głąb prowadzić powietrze z obłożonych przodków lub z poza tych na więcej jak 30 *m* pochyłości, byle ona nie przekraczała 10 *m* pionowej wysokości, jednak tylko przy obfitym prądzie powietrza i tylko za zezwoleniem Urzędu górniczego okręgowego, który ma zarządzić ewentualnie potrzebne szczegółowe środki ostrożności.

Jeżeli pole przeznaczone do odbudowy nie jest zewsząd otoczone budową kopalnianą, wówczas przed rozpoczęciem odbudowy należy prowadzić oprócz pojedynczego lub podwójnego chodnika głównego, potrzebnego do założenia poziomu, te budowy przygotowawcze, które są potrzebne do urządzenia należytego przewiewu powietrza. Na wyjątki od powyższego przepisu potrzebne jest zezwolenie Urzędu górniczego okręgowego.

Ważne drogi powietrza, założone w warstwach o bardzo silnem ciśnieniu, które łączą dwa poziomy i przypuszczalnie mają służyć do użytku przez dłuższy czas, należy podwójnie wykonać.

§ 36.

Z zastrzeżeniem poniżej (§ 38) dla poszczególnych rodzajów miejsc roboczych wydanych szczegółowych postanowień, ma być regułą dla przewietrzania, że w chwili, gdy w jakim obłożonym przodku spostrzeżono, iż zawartość gazów kopalnianych wynosi $1^1/_2$ procentu, należy bezzwłocznie świeże powietrze doprowadzić z normalnie prowadzonego prądu powietrza aż do przodka zapomocą specyalnej lub oddzielnej wentylacyi. Specyalna lub oddzielna wentylacya dozwoloną jest w regule tylko na odległość 100 *m* od normalnie prowadzonego prądu powietrza, zaś na dalszą odległość może być prowadzoną tylko za osobnem zezwoleniem Urzędu górniczego okręgowego. Jeżeli te środki nie wystarczą do powstrzymania od miejsca roboczego prądu powietrza, zawierającego $2^1/_2$ lub więcej procentu gazów kopalnianych, natenczas w tym przodku należy robotę bezzwłocznie zastanowić. Przodki z tego

powodu zastanowione należy albo zamknąć tamami, lub też, jeszcze w obrębie świeżego prądu powietrza uniedostępnić, a przytem postarać się o odprowadzenie gazów.

Chodniki, prowadzące do czasowo zaniechanych, poza prądem powietrza leżących miejsc lub do opuszczonych starych wyrobisk, należy zamknąć drewnianemi tamami, względnie drzwiami, albo też przestrzenie te tak długo przewietrzać, dopóki nie zostaną one odpowiednio i zupełnie podsadzone.

Bez upoważnienia nie wolno wchodzić do nieobłożonych przestrzeni kopalnianych.

§ 37.

Wentylacya oddzielna musi być ciągła, a to w dniach roboczych zawsze zaś w czasie szycht świątecznych natenczas, jeżeli w prądzie powietrza, który już odprowadza powietrze z chodnika przewietrzanego oddzielną wentylacyą, zatrudnieni są ludzie.

Przerwaną wentylacyę oddzielną można tylko wówczas na nowo rozpocząć, gdy w wyżej wspomnianym prądzie powietrza nie znajdują się ani ludzie, ani zapalone lampy.

Ręcznych wentylatorów wolno używać tylko pomocniczo, i to na zlecenie lub za zezwoleniem kierownika ruchu; wentylatory te mają być w ten sposób ustawione, ażeby doprowadzały świeże powietrze do przodka, względnie aby odprowadzały zużyte powietrze wprost do uchodzącego prądu.

§ 38.

a) Przekopy i chodniki w skałach płonnych, pędzone ponad 30 *m* długości, muszą być przewietrzane zapomocą specyalnej lub oddzielnej wentylacyi według postanowień § 36.

Wzniesienie przekopów i chodników nie powinno być większe jak 1:100, a jeżeli jest większe, w takim razie należy bezzwłocznie zaprowadzić specyalną lub oddzielną wentylacyę.

b) Przy pędzeniu kominów (nadsięwłomów) i chodników w kierunku wzniesienia należy powietrze z przechodzącego prądu świeżego powietrza (§ 36) doprowadzać aż do przodka roboczego zapomocą specyalnej lub oddzielnej wentylacyi.

Pionowe i wznoszące się przebitki wentylacyjne, mogą być też zapomocą otworów świdrowych o dostatecznym przekroju przewietrzane.

Z komina lub chodnika wznoszącego się, jeżeli jeszcze nie wykonano połączenia dla przewiewu z górnym poziomem, wolno poziomo pędzić najwyżej dwa przodki i tylko w celu uskutecznienia przebitki wentylacyjnej; podczas pędzenia tych przodków musi natomiast praca w kominie lub chodniku

wznoszącym się być wstrzymaną (§ 35, ust. przedostatni). Przewietrzanie takich, z komina lub ze wznoszącego się chodnika pędzonych przodków, ma się odbywać w myśl postanowień wydanych dla kominów i wznoszących się chodników (§ 38 b).

Nie będące w użyciu lub zaniechane kominy i wznoszące się chodniki należy u spodu zaopatrzyć w tamy.

c) O ile nie ma zastosowania postanowienie § 36, należy chodniki upadowe i szybiki podziemne (piwnice), oddalone na więcej jak 10 *m* od przechodzącego prądu świeżego powietrza (§ 36), przewietrzać zapomocą specyalnej lub oddzielnej wentylacyi.

d) Przy pędzeniu innych chodników w złożu, które zbaczają od przechodzącego prądu świeżego powietrza (§ 36), musi być użytą specyalna lub oddzielna wentylacya.

Dla umieszczenia urobku z przybiórki można pędzić chodniki kierunkowe (podłużnie) o szerokim przodku; otwarty profil chodnika musi zawsze przytykać do górnego boku podsadzki. Upad chodników kierunkowych (podłużni) nie może być większy jak 1:100.

Przy pędzeniu chodników w złożu należy ile możności unikać próżni w stropie, jak też niepotrzebnych rozszerzeń, ostrych kątów i kolan.

e) W miejscach odbudowy należy prowadzić powietrze pomiędzy ścianą złoża a podsadzką możliwie blisko tej ściany i to, jeżeli według § 35, ustęp 2, wyjątek nie jest dopuszczalny, do chodnika wyciągającego powietrze, położonego powyżej miejsc odbudowy.

Podsadzka ma postępować mozliwie szybko tuż za odbudową.

§ 39.

Kierownik ruchu, zarządzając i wykonując ruch kopalniany, ma w myśl tych przepisów dopilnować, aby odpowiednie środki w celu urządzenia i utrzymania prawidłowego i wystarczającego przewiewu kopalni, jak też w celu ciągłego nadzoru wentylacyi w całości i w jej pojedynczych częściach były wykonane. Bez jego osobnego zezwolenia nie wolno przedsiębrać żadnych zmian w urządzeniach, służących do regulowania prądu powietrza. Kierownika ruchu należy bezzwłocznie powiadomić o każdem uszkodzeniu urządzeń lub o innych nieprawidłowościach wentylacyi, jak również o każdem zarządzeniu, wydanem w nagłych wypadkach przez podwładnego urzędnika lub dozorcę.

§ 40.

Na podstawie ciągłych badań i pomiarów, w szczególności w myśl §§ 41 do 47, należy starać się o uregulowanie powietrza wpadającego, odpo-

wiednio do każdorazowej potrzeby poszczególnych miejsc w ruchu będących (§ 34), jak też o zupełny i pewny rozdział powietrza wpadającego od uchodzącego.

§ 41.

Ilość, prędkość i temperaturę ogólnego prądu powietrza uchodzącego, należy mierzyć raz na tydzień, zaś wszystkie samoistne częściowe prądy powietrza uchodzącego przynajmniej raz na miesiąc, a to na stacyach do tego przeznaczonych. Jeżeli nie ma przyrządów automatycznie rejestrujących, natenczas należy codziennie w oznaczonych godzinach regularnie obserwować ciśnienie i temperaturę powietrza w oznaczonych miejscach na powierzchni. Wynik tych pomiarów, względnie spostrzeżeń, należy stale zapisywać do księgi, w której też uwidocznić należy, ile z mierzonego prądu powietrza przypada na człowieka i minutę, względnie na minutę i tonę urobku, wydobytego w 24 godzinach. Zapisy te przechować należy przez 2 lata.

Każda kopalnia ma posiadać osobne mapy wentylacyi, które uwidoczniają prąd powietrza i podział tegoż dla poszczególnych oddziałów kopalni aż do ujścia. Te mapy należy ciągle uzupełniać w miarę zaszłych zmian w prowadzeniu powietrza. Na tych mapach mają być też uwidocznione stacye obserwacyjne.

§ 42.

Próby z ogólnych prądów powietrza, uchodzących z kopalni, należy brać raz na miesiąc, a z samoistnych częściowych prądów najmniej raz na kwartał, zaś w razie potrzeby na osobne polecenie Urzędu górniczego okręgowego także i w krótszych czasokresach lub w poszczególnych wypadkach i z miejsc wskazanych, i badać je na zawartość węglowodorów, kwasu węglowego, tlenku węgla i siarkowodoru. Analizy te mają przeprowadzać ukwalifikowane do tego organa.

Wynik analiz należy zapisywać do księgi i zarazem tam podawać:

a) określenie miejsca badanego prądu, ilość powietrza w miejscu, w którem, i czas, kiedy brano próbę;

b) ilość w tym prądzie powietrza w czasie brania próby zatrudnionych α) dozorców (§ 7 a), β) robotników, jak też ilość powietrza przypadającego na człowieka i minutę, wreszcie

c) ilość ton urobku wydobytego w 24 godzinach z oddziału kopalnianego, przewietrzanego prądem, z którego brano próbę, jak również ilość powietrza przypadającego na minutę i tonę wydobytego urobku.

Kierownictwo każdej kopalni ma w przeciągu dni 30-tu po upływie kwartału przedkładać Urzędowi górniczemu okręgowemu odpis ze wspomnianej księgi z podaniem wykonanych w minionym kwartale analiz głównych i częściowych prądów powietrza, wraz z innemi przepisanemi datami.

§ 43.

Wszystkie miejsca robocze należy po każdej szychcie świątecznej, jak i wtedy, gdy dłużej jak przez cztery godziny nie były obłożone, przed zjazdem ludzi zbadać przez pełniących służbę dozorców kopalnianych, zapomocą lampy bezpieczeństwa na zawartość gazów wybuchowych. Taką samą rewizyę mają przeprowadzać dozorcy kopalniani pełniący służbę (§ 7 a) podczas szychty w przydzielonych im miejscach roboczych. Do tych badań należy używać lampy bezpieczeństwa, która niewątpliwie umożebnia skonstatowanie przynajmniej $1^1/_2$ procentu zawartości gazów kopalnianych. Wynik powyżej zarządzonych badań należy po kolei zapisywać do księgi kontroli (księga objazdów, księga, w której notuje się zdawanie służby w każdym rewirze dozorczym i t. p.) w ten sposób, aby oprócz nazwiska organu przeprowadzającego badanie i daty, podawano szczegółowo przynajmniej te miejsca, w których spostrzeżono zawartość gazów kopalnianych, wynoszącą $1^1/_2$ procentu lub powyżej. W końcu są przodownicy (starsi w przodku) obowiązani badać swe miejsca robocze na zawartość gazów wybuchowych tak przed rozpoczęciem pracy, jak też podczas szychty, a mianowicie po przerwach roboty, przed ponownem rozpoczęciem pracy.

Oprócz tego mają ukwalifikowane do tego organa dozorcze peryodycznie, najmniej raz w tygodniu, badać prądy powietrza lampą Pielera.

§ 44.

Miejsce robocze, w którem podczas objazdu rewizyjnego przed szychtą (§ 43) lub podczas badania przez organ dozorujący albo przez starszego w przodku w czasie trwania szychty, spostrzeżono w prądzie powietrza zawartość gazów kopalnianych, wynosząca $2^1/_2$ procentu lub więcej, należy bezzwłocznie zamknąć zapomocą łat na krzyż złożonych, aby w ten sposób przestrzedz przed wejściem do tego zagrożonego miejsca. O tem donieść należy natychmiast sztygarowi manipulacyjnemu lub służbę pełniącemu organowi dozorczemu, względnie urzędnikowi ruchu w służbie będącemu, który odpowiednio do stanu rzeczy ma po myśli § 36 środki zabezpieczające przewietrzanie miejsc pracy, zagrożonych przez wystąpienie gazów wybucho-

wych. Te w tym celu zarządzone środki ma kierownik ruchu w każdym wypadku zbadać i albo wyraźnie je zatwierdzić albo zmienić.

§ 45.

W razie zastanowienia przewietrzania lub w razie większych nieprawidłości wentylacyi należy zawczasu wydalić robotników z miejsc zagrożonych.

Ponownie wolno podjąć tam robotę dopiero do dokonanej rewizyi (§ 43), jeżeli skonstatowano bezpieczeństwo w tych miejscach.

Skoro w jakiem miejscu pracy spostrzeże się w jego prądzie powietrza $2^1/_2$ procentu lub więcej gazów, natenczas mają robotnicy zagrożone miejsce roboty zamknąć, udać się do najbliższego bezpiecznego chodnika głównego, uwiadomić o tem sąsiednich robotników i donieść o tem najbliżej będącemu organowi dozorczemu, poczem dalej wedle przepisu § 44 postąpić należy.

§ 46.

Drzwi wentylacyjne mają się same zawierać, zaś tam gdzie z powodu ruchu kopalnianego ma miejsce ożywiona frekwencya i jeżeli rozchodzi się o ważne zamknięcie, musi być postawionych dwoje lub więcej drzwi w takiej odległości od siebie, ażeby przynajmniej jedne z nich były zawsze zawarte; w razie potrzeby należy je dozorować. Drzwi już niepotrzebne lub drzwi rezerwowe należy zdjąć lub trwale przymocować.

Jeżeli uchodzący z kopalni prąd główny lub samoistny prąd oddzielny jest w ten sposób połączony budowami kopalnianemi ze swoim prądem wpadającym do kopalni, że w razie jakiej przeszkody, zaszłej na zwykłych drogach powietrza, możliwe by było przedwczesne złączenie (Kurzschluss) tego uchodzącego głównego lub pobocznego prądu z prądem wpadającym, a przez to zaszłaby przerwa w przewietrzaniu całej kopalni lub poszczególnych jej oddziałów, to należy takie połączenia zamknąć bezpiecznemi tamami lub, jeżeli ze względu na ruch kopalni te komunikacye muszą być dostępne, należy je zamykać silnemi żelaznemi, szczelnie przystającemi drzwiami. Na taką bezpieczną izolacyę należy szczególnie zważać przy komunikacyach, które nie służąc do przewiewu, łączą w podszybiach, względnie w najbliższych chodnikach szyb wciągający ze szybem, którym powietrze uchodzi.

§ 47.

Nad urządzeniami służącemi do wentylacyi w kopalni, jak i rozdziałem powietrza na poszczególne oddziały kopalniane i na miejsca robocze, mają czuwać manipulanci, względnie urzędnicy ruchu, pełniący służbę, wogóle

dozorcy wymienieni w § 7 a), a mianowicie każdy z nich w przydzielonym mu oddziale. Ci ostatni mają, na otrzymanych do stałego użytku kopiach map przydzielonych im oddziałów roboczych, zaraz wrysowywać lub dać wrysować wszelkie przez bieżący ruch kopalniany spowodowane zmiany w wentylacyi, jak n. p. dokonane przebitki dla powietrza.

§ 48.

Obowiązkiem każdego robotnika jest bezzwłocznie donosić najbliższemu dororcy, o uszkodzeniu przegród, drzwi i lutni wentylacyjnych, skoro się tylko o tem dowie.

Robotnikom nie wolno bez zezwolenia przełożonych organów dozorczych przedsiębrać jakichkolwiek zmian w urządzeniach, służących do wentylacyi, a zwłaszcza nie wolno im prądu powietrza całkiem lub częściowo przerywać lub zmieniać. Również nie wolno im samowolnie usuwać urządzeń, któremi zamknięto nieobłożone miejsca w kopalni.

§ 49.

Rury wentylacyjne mają być zrobione z odpowiednio mocnej blachy metalowej, muszą być hermetycznie spojone i przez odpowiednie urządzenia przed uszkodzeniem skutecznie chronione. Gdyby mimo to uległy uszkodzeniu, natenczas należy je natychmiast naprawić lub wymienić.

Wogóle lutnie wentylacyjne muszą być sporządzone z materyału nie zanadto łatwo ulegającego wpływom wilgoci i surowicy.

§ 50.

W razie zastanowienia ruchu kopalni (§ 20 naftowej ustawy krajowej) nie wolno bez poprzedniego zezwolenia władzy górniczej usuwać ze szybów przyrządów wentylacyjnych.

V.

O oświetleniu.

§ 51.

W kopalni można używać tylko lamp bezpieczeństwa, będących w zupełnie dobrym stanie. Te lampy muszą być zaopatrzone w zamknięcie, które

władza górnicza uzna za bezpieczne, a robotnikom wolno wydawać tylko zamknięte lampy bezpieczeństwa.

Uprawniony do wydobywania ma lampy bezpieczeństwa i ich części składowe sprowadzać z renomowanych fabryk, o ile przy samej kopalni nie znajduje się do ich wyrobu warsztat, odpowiadający wszelkim wymogom i przez władzę górniczą jako taki uznany.

Robotnikom zakazuje się używania ich własnych lamp bezpieczeństwa.

Jako lampy bezpieczeństwa są dozwolone:

1) Lampa Mueselera, używana obecnie w kopalniach wosku ziemnego, o następujących normalnych wymiarach:

Wysokość cylindra (szkiełka) 70 *mm*, wewnętrzna średnica 45 *mm*, grubość szkła 5 *mm*; średnica komina u spodu 35 *mm*, u góry 12 *mm*, wysokość tegoż ponad dyafragmą 90 *mm*, a pod nią 15 *mm*; wolna powierzchnia dyafragmy 13 cm^2; wysokość siatki (kosza) 110 *mm*, tejże średnica u dołu 45 *mm*, a u góry 40 *mm*; grubość drutu siatki co najmniej 0·35 *mm*; ilość oczek przynajmniej 140 na 1 centymetr kwadratowy.

Wymiary tych lamp nie mogą się różnić od powyżej podanych normalnych wymiarów i muszą odpowiadać jeszcze następującym wymogom:

a) cylinder szklany musi być zrobiony z dobrze wyżarzonego szkła, a brzegi jego muszą być prostopadle do osi dokładnie zeszlifowane;

b) siatka musi mieć przepisaną ilość oczek i grubość drutu, a średnica kosza u dołu musi zgadzać się ze średnicą szkiełka;

c) pierścienie, w które są oprawione kosze, muszą być u spodu połączone z siatką tych koszów i płasko zaciśnięte; wystająca część pierścieni ma możliwie najmniej siatki koszów zakrywać;

d) wolna powierzchnia poziomej siatki drucianej (dyafragmy) nie śmie być zmniejszoną ani szkłem ani koszem;

e) połączenie kosza z cylindrem i cylindra z rezerwoarem, ma być szczelne, a śrubowe połączenie tego ostatniego ma być bezpieczne;

f) regulacya knota ma odbywać się zapomocą śrubki.

2) Lampa benzynowa o dwóch koszach, z zamknięciem magnetycznem, wewnętrznym przyrządem do zapalania i z następującymi normalnymi wymiarami:

wysokość cylindra 60 *mm*, średnica wewnętrzna 50 *mm*, grubość szkła 5 *mm*; wysokość kosza zewnętrznego 104 *mm*, średnica jego u spodu 53 *mm*, u góry 46 *mm*; wysokość kosza wewnętrznego 98 *mm*, średnica jego u spodu 38 *mm*, u góry 32 *mm*; grubość drutu co najmniej 0·35 *mm*; ilość oczek przynajmniej 140 na 1 centymetr kwadratowy.

Wymiary będących w użyciu lamp tego systemu, nie powinny się zasadniczo różnić od powyżej podanych normalnych wymiarów; szkiełko musi być zrobione z dobrze wyżarzonego szkła; brzegi jego muszą być prostopadle

do osi zeszlifowane. Zagięty rąbek obydwóch koszów musi być płasko zaciśnięty; połączenie kosza ze szkiełkiem, i szkiełka z rezerwoarem, musi być szczelne, a śrubowe połączenie tego ostatniego ma być pewne.

Użycie lamp benzynowych o innych wymiarach i lamp bezpieczeństwa innych systemów, jest dopuszczalne tylko za zezwoleniem Starostwa górniczego.

Urzędnicy, organa dozorcze i strzałowi mają używać lamp benzynowych.

Lampa Pielera, mająca służyć wyłącznie tylko do badania powietrza kopalnianego, ma mieć knot pełny, płaszczyk blaszany do zdejmowania lub z wycięciami, przyrząd do gaszenia, oraz takie same zamknięcie, jak lampa benzynowa. Siatka (kosz) musi być z drutu żelaznego co najmniej 0·35 *mm* grubego, posiadać przynajmniej 140 oczek na 1 centymetr kwadratowy i nie może być wyższą jak 20 *cm*; rezerwoar musi być wypełniony watą.

§ 52.

Każda lampa bezpieczeństwa musi być wyraźnie numerowaną i to tak, iżby sygnatury nie można było bez spostrzeżenia zmienić.

Na każdej lampie ma być wytłoczoną firma fabryki (warsztatu), skąd pochodzi.

Nowe lampy bezpieczeństwa ma badać organ znawczy jeszcze przed użyciem, lampy zaś używane raz na kwartał, celem przekonania się, czy nadają się do użycia. Numery badanych lamp i dzień rewizyi ma ten organ znawczy zapisywać po kolei do odnośnej księgi. Wadliwe lampy należy wyłączyć.

Lamp wybrakowanych nie wolno używać; przeciwnie muszą być takie lampy naprawione w renomowanej fabryce, a względnie w warsztacie kopalnianym (§ 51), i poddane ponownej próbie do zbadania ich bezpiecznego stanu.

§ 53.

Przechowywanie, otwieranie, czyszczenie, zapalanie i zamykanie lamp bezpieczeństwa ma się odbywać w osobnej lampiarni, oddzielonej od zabudowania szybowego.

Lampiarnie muszą być oddzielone od składów benzyny. Benzynę wolno brać ze składu i przenosić do lampiarni tylko przy świetle dziennem. Zapas benzyny w lampiarni należy ograniczyć do niezbędnej potrzeby. W lampiarniach wolno przechowywać benzynę tylko w żelaznych naczyniach, przeznaczonych do napełniania, a urządzonych w ten sposób, by przy napełnianiu lamp nie uronić benzyny. Pod aparatami do napełniania służącymi, należy umieścić miseczki do zbierania kapiącej benzyny.

Lampiarnie należy dostatecznie przewietrzać, a nie wolno w nich umieszczać pieca opalanego z wewnątrz lampiarni, ani też pieca żelaznego. Drzwi mają się otwierać na zewnątrz, a okna nie mogą być zakratowane; ani drzwi, ani okien nie wolno zastawiać sprzętami i t. p., a to dlatego, by się dały bez przeszkody otwierać.

Jeżeli w lampiarniach ma odbywać się manipulacya z lampami benzynowemi, natenczas nie wolno w nich używać światła otwartego, a na zapalanie lamp Mueselera musi być przeznaczony osobny lokal. Jeżeli dla zapalania lamp benzynowych nie ma osobnych lokalów, oddzielonych od lokalu, w którym się te lampy napełnia i czyści, należy je zapalać po zamknięciu, zapomocą przyrządu do zapalania.

Kłaki, przeznaczone do czyszczenia, należy przechowywać w zamkniętych skrzyniach lub naczyniach, zużyte zaś codziennie usuwać.

Dla stłumienia możliwego pożaru mają być w kilku miejscach przygotowane otwarte skrzynki, napełnione piaskiem lub popiołem.

§ 54.

Nadzór, czyszczenie, wydawanie i odbiór lamp bezpieczeństwa, jak również kontrola zwróconych lamp, mają być powierzone osobnemu, władzy górniczej wskazanemu organowi, który jest odpowiedzialny za dobry stan lamp przez siebie wydanych, a w szczególności za to, by żadna lampa nie była wydaną z pękniętem szkiełkiem, lub z uszkodzoną, pogiętą albo niedostatecznie wyczyszczoną siatką, ani też z wadliwem zamknięciem.

Szczelność zapalonej i dobrze zamkniętej lampy należy przed wydaniem zbadać przez dmuchanie na nią mieszkiem lub zgęszczonem powietrzem i to na wszystkie jej połączenia, a dopiero gdy się szczelność w ten sposób skonstatuje, wolno lampę wydać robotnikowi.

Robotnik ma zbadać stan wydanej mu lampy, w szczególności zaś jej zamknięcie i regulator knota, a wadliwą lampę ma natychmiast oddać, lub donieść o niej dozorcy ruchu.

Przed zjazdem robotników ma dozorca ruchu wyrywkowo zbadać, czy stan i zamknięcie lamp są dobre.

Podczas jazdy i roboty należy lampę zawsze pionowo trzymać, nią nie wywijać i nie zbliżać jej do wylotu lutni, a należy ją chronić przed ostrym prądem powietrza i przed uszkodzeniem.

Po wyjeździe z kopalni ma robotnik oddać lampę lampiarzowi, który w obecności robotnika ma się przekonać, czy oddana lampa nie jest uszkodzona.

Robotnikom zakazuje się surowo pozostawiać lampy bezpieczeństwa bez nadzoru w miejscach roboczych.

Dla wydawania i odbioru lamp ma lampiarz lub dozorca ruchu prowadzić osobną książkę lamp, do której ma wpisywać, przy nazwisku każdego robotnika, lampę (numer lampy), którą mu wydano, oraz czy i w jakim stanie on ją zwrócił. W szczególności należy w tej książce zanotować każde spostrzeżone uszkodzenie lub usiłowanie otwarcia lampy, i o tem powiadomić kierownika ruchu.

§ 55.

Księgi lamp (§ 54) muszą być porządnie oprawione i paginowane Zapiski w nich mają być prowadzone atramentem, czysto i czytelnie. Zapisków tych nie wolno wycierać lub wyskrobywać, poprawki zaś należy w ten sposób uskuteczniać, aby pierwotny wpis pozostał czytelny.

Całkowicie zapisane księgi lamp należy przynajmniej przez dwa lata przechowywać i władzy górniczej na jej żądanie wydać.

§ 56.

Każdy robotnik kopalniany powinien, o ile możności, używać jednej i tej samej lampy bezpieczeństwa.

Jednej i tej samej lampy nie wolno używać w dwóch bezpośrednio po sobie następujących szychtach.

Zabieranie lamp bezpieczeństwa do domu nie jest dozwolone.

§ 57.

Przyrządu do zapalania benzynowej lampy bezpieczeństwa wolno użyć w kopalni tylko w świeżym prądzie powietrza, nim tenże dojdzie do miejsca roboczego. Takie zapalanie zgasłej lampy jest zakazane we wszystkich chodnikach, w których wentylacya odbywa się z dołu do góry, jak też i w normalnie przewietrzanych odbudowach i chodnikach, a to w pobliżu nagromadzonego urobku i czoła roboczego.

Przed każdem badaniem gazów lampą Pielera musi się je zbadać zwykłą lampą bezpieczeństwa; w prądach powietrza, zawierających więcej niż $2\frac{1}{2}\%$ gazów kopalnianych, nie wolno do badania powietrza użyć lampy Pielera.

Jeżeli lampa bezpieczeństwa zabrudzi się lub zepsuje, albo gdy u lampy benzynowej pasek z masą zapalną sięga nieużytą jeszcze częścią do szkiełka lub aż do siatki, wówczas należy taką lampę zgasić zapomocą ściągnięcia knota i wymienić.

Otwieranie lamp bezpieczeństwa w kopalni jest bezwarunkowo zakazane. W celu wymiany zgasłych lamp ma być w kopalni w stosownych miejscach

przygotowaną dostateczna ilość zapalonych lamp rezerwowych, a ich wydawanie ma być po myśli postanowień § 54 kontrolowane.

Nowo przyjętych robotników, nie obeznanych jeszcze z użyciem lampy bezpieczeństwa, mają powołane do tego organa dozorcze (§ 7 a) gruntownie pouczać o celu i urządzeniu lampy bezpieczeństwa, o jej możliwych, a częściej wydarzających się wadach, jak też i o zjawiskach, występujących na jej płomieniu w razie obecności gazów kopalnianych Tacy robotnicy mogą iść do kopalni tylko w towarzystwie doświadczonych górników.

W kopalni musi mieć każdy robotnik dla siebie jedną lampę bezpieczeństwa.

§ 58.

Badanie ewentualnej obecności powietrza wybuchowego w przodku należy przeprowadzić najpierw zapomocą pełnego płomienia, a jeżeli nie zauważy się przytem żadnego wydłużenia tegoż, natenczas należy badanie powtórzyć zapomocą zredukowanego (zmniejszonego) płomienia. Przytem należy z początku trzymać lampę bezpieczeństwa możliwie jak najniżej i tylko zwolna podnosić ją do stropu. Gdy wnętrze kosza napełniać się pocznie płomieniem, należy lampę ostrożnie i spokojnie cofnąć.

Gdy badanie zapomocą lampy bezpieczeństwa wykaże w prądzie powietrza obłożonego przodka $2\frac{1}{2}$ procentu gazów, lub gdy lampa zgaśnie, wówczas należy postąpić według postanowień § 44.

Zbliży się lampa bezpieczeństwa do wysokoprocentowej lub do eksplodującej mieszaniny gazów tak, że te gazy wewnątrz lampy się palą lub eksplodują, a siatka druciana zacznie się żarzyć, że zatem zachodzi obawa, iż płomień przebije się przez siatkę, wówczas, unikając wszelkiego pospiesznego ruchu, należy lampę usunąć z niebezpiecznej mieszaniny gazów; okaże się to jednak niemożliwem, wtedy należy lampę zgasić przez ściągnięcie knota lub przez odcięcie dopływu powietrza, nigdy zaś przez dmuchanie. O każdem podczas szychty spostrzeżonem uszkodzeniu, złem adjustowaniu i o jakichkolwiek wadach zamknięcia lampy bezpieczeństwa, ma odnośny robotnik natychmiast donieść pełniącemu służbę organowi dozorczemu.

§ 59.

Robotnikom zakazuje się ostro zabierac ze sobą do kopalni przybory do niecenia ognia i do palenia tytoniu, lub przyrządy, które mogłyby służyć do otwierania lampy bezpieczeństwa.

§ 60.

Każdy dozorca ruchu (§ 7, a) ma robotników, będących pod jego dozorem, częściej rewidować, aby się przekonać, czy się powyższego zakazu należycie przestrzega.

Dozorca ruchu ma również przekonywać się przez próby na wyrywki, że będące w użyciu lampy bezpieczeństwa znajdują się w dobrym stanie.

§ 61.

Kierownik ruchu ma się od czasu do czasu osobiście przekonywać, czy przepisy §§ 51 do 60 są na jego kopalni należycie wykonywane. Spostrzeżone wykroczenia ma on karać na podstawie regulaminu pracy; w razie gdyby wykroczenie spowodowało niebezpieczeństwo dla osób, należy nadto donieść o tem do sądu karnego.

§ 62.

Użycie elektrycznego światła w kopalni czyni się zawisłem od osobnego zezwolenia władzy górniczej.

VI.

O robocie strzelanej.

§ 63.

Bez osobnego zezwolenia Starostwa górniczego, użycie materyałów rozsadzających w kopalniach wosku ziemnego nie jest dozwolone.

Starostwo górnicze zastrzega sobie możność udzielenia, od wypadku do wypadku, wyjątkowego zezwolenia na użycie bezpiecznych materyałów rozsadzających przy robotach przygotowawczych w pustych pokładach, pod warunkami zawartymi w regulaminie obchodzenia się z materyałami wybuchowymi z dnia 20. października 1899, L. 3556, Dz. u. i rozp. kr. Nr. 134, jeżeli z powodu szczególnych stosunków tych robót przygotowawczych okaże się konieczna potrzeba takiego wyjątkowego zezwolenia i jeżeli to będzie ze względów bezpieczeństwa dopuszczalne.

VII.

O jeździe.

§ 64.

Jazda w szybach odbywać się ma tylko po drabinach lub w klatkach.

Jazda ma się odbywać z reguły we wpadającym prądzie powietrza; jednak i w szybach wyciągających powietrze można wbudować drabiny na wypadek ewentualnej potrzeby.

§ 65.

Po każdej przerwie ruchu może nastąpić zjazd robotników do kopalni dopiero wówczas, gdy się dozorca ruchu przekonał, że stan szybu i wszystkich urządzeń do jazdy jest należyty.

Nad zjazdem i wyjazdem robotników musi zawsze czuwać nadsztygar lub dozorca ruchu.

§ 66.

W szybach, w których ustawione są drabiny, muszą być też urządzone pomosty dla spoczynku, które nie mogą być więcej niż 6 *m* od siebie oddalone.

Pomosty te należy utrzymywać w dobrym stanie i badać często, czy są bezpieczne.

Drabiny muszą być postawione pochyło pod kątem co najwięcej 80° i w ten sposób, by szczeble dozwalały jadącemu stanąć wszędzie bezpiecznie i by listwy drabin znajdowały się, o ile możności, na rozporze. Drabiny muszą zakrywać otwory w pomostach spoczynkowych, o ile szczególne stosunki nie zmuszają do odstąpienia od tej reguły.

Ponad pomostem nadszybowym i ponad każdym pomostem spoczynkowym muszą albo drabiny wystawać przynajmniej na 1 *m*, albo mają być tam przybite silne klamry do chwytania.

Jeżeli szyb drabinowy tworzy tylko przedział w szybie służącym także i do innych celów, to go należy w ten sposób oddzielić od wszystkich sąsiednich przedziałów, aby niezakryte szpary wynosiły co najwięcej 10 *cm*.

Nie wolno objeżdżać szybu w drewnianych trzewikach; nie wolno również zabierać ze sobą narzędzi.

§ 67.

Przy zastosowaniu siły maszyny do jazdy osób, obowiązują każdorazowe szczegółowe przepisy dla jazdy linowej, wydane przez Starostwo górnicze dla wszystkich kopalń jego okręgu.

§ 68.

W stromych odbudowach należy urządzić do jazdy albo osobne nadsięwłomy (kominy) lub szybiki z odpowiedniemi drabinami i pomostami spoczynkowymi, albo też urządzić w nadsięwłomach lub szybikach służących do wywozu, dobrze odosobniony przedział zjazdowy, zaopatrzony w drabiny i pomosty. W wywozowych przedziałach szybów, nadsięwłomów i szybików wolno urządzać przyrządy zjazdowe tylko w celu jazdy ratunkowej.

VIII.

O wywozie.

§ 69.

Otwory szybowe i podszybia muszą być w ten sposób urządzone, aby odbiór, zawieszanie i spuszczanie naczyń, służących do wywozu, odbywały się bez żadnego niebezpieczeństwa dla robotników tam zatrudnionych.

Połączenie liny z naczyniem, służącem do wywozu, względnie z klatką, ma być zawsze tak urządzone, aby przypadkowe tychże rozłączenie nie było możebne.

Przy wywozie zapomocą kubłów należy przystępy do szybów i podziemnych szybików zaopatrzyć w silny próg, wystający przynajmniej na 10 *cm*, o który zapinacze mogliby się nogą oprzeć. Oprócz tego musi być dla nich przybitą w odpowiedniem miejscu na przyrządzie wywozowym, względnie na szybowej oprawie, silna klamra do trzymania się ręką.

Do odbierania kubłów wywozowych mają zapinacze posługiwać się dostatecznie długimi hakami i nie wolno im przytem wychylać się do szybu.

Przy wywozie maszynowym należy u każdego dostępu do szybów wywozowych, służącego do zawieszania wózków, umieścić ruchome zamknięcie, które tylko podczas ściągania lub zawieszania (zapinania) wolno otwierać, zaś podczas wywozu muszą być zawarte.

Gdzie nie ma osobnych zapinaczy (ściągaczy), muszą te zamknięcia działać automatycznie.

Oprócz tego należy przy zwykłym wywozie przymocować u dostępów do szybów żelazną poprzeczkę, która, nie tamując przesuwania naczyń wywozowych, ma służyć za oparcie zapinaczom (ściągaczom).

§ 70.

Wszelkie przyrządy wywozowe poruszane zapomocą pary, elektryczności lub siły zwierząt, muszą posiadać odpowiedni hamulec, zapomocą którego możnaby ich ruch w każdej chwili powstrzymać.

Kołowroty wywozowe (windy) należy zaopatrzyć na pomoście nadszybowym w próg i w sworznie lub w inny przyrząd do zatrzymywania, zaś przy większej jak 20 *m* głębokości szybu, w mocny hamulec.

Te kołowroty należy nadto tak urządzić, aby wał nie mógł ani wyskoczyć, ani też spaść w razie złamania się czopa. Słupy kołowrotu (storczyny) mają zatem posiadać odpowiednie wyżłobienia lub nasady, na których mógłby się wał oprzeć, w razie ułamania się czopa.

Na końcach wału znajdować się ma przyrząd, zapobiegający zeskoczeniu liny na czopy.

Przy wywozie ręczną windą wolno tylko męskich robotników zatrudniać.

§ 71.

Podczas wywozu w szybie jest wstęp do oddziałów wywozowych surowo zakazany.

Gdy wypadnie robota w samym szybie (pogłębianie etc.), to dla ludzi w tym szybie pracujących musi być urządzony schowek (warnia) albo przynajmniej dostatecznie mocny pomost ochronny (bono).

§ 72.

Naczynia służące do wywozu można napełniać tylko po brzegi, a przy robotach w samym szybie, tylko do dwóch trzecich części ich wysokości.

§ 73.

Spuszczanie i wyciąganie jakichkolwiek przedmiotów wolno w zasadzie uskuteczniać tylko w klatkach, skrzyniach, beczkach lub kubłach. Dłuższe przedmioty należy nadto przymocować do liny, względnie tak zabezpieczyć, aby nie mogły wypaść z naczynia wywozowego.

Stemple, deski, łaty i t. p. materyały wolno spuszczać i wyciągać także w pętlicach, bez kubła lub beczki, gdy się je poprzednio mocnemi klamrami silnie zczepi.

Wrzucanie jakichkolwiek materyałów do szybu jest natomiast surowo wzbronione.

§ 74.

Wywóz w szybikach podziemnych może się odbywać jedynie tylko w naczyniach wywozowych na linie; z nadsięwłomów można urobek także zrzucać spustami. Spusty należy z reguły zaopatrzyć u dołu w lejkowaty przyrząd do wypróżniania, lub też należy rozpoczęcie i ukończenie napełniania i zrzucania oznajmić wołaniem.

§ 75.

W chodnikach, w których ludzie zajęci są wywozem, wywóz ten nie może odbywać się bez światła.

§ 76.

Podczas wywozu w kopalni nie wolno wozakom kłaść się na naczynia wywozowe, siadać na nie albo stawać.

Wozacy ze swojemi naczyniami wywozowemi mają postępować po sobie w odstępach co najmniej 20 *m* na pochyłych, a 10 *m* na poziomych dro-

gach. Przy krzywiznach, zwrotnicach, drzwiach wentylacyjnych i t. p. należy jechać wolno.

§ 77.

Na kolejach wywozowych, na których, ze względu na ich pochyłość, wozacy nie są w stanie wózka w każdej chwili utrzymać, należy postarać się o odpowiednie przyrządy do hamowania lub powstrzymywania wózków kopalnianych.

Wozacy mają się przed rozpoczęciem szychty przekonać, że istniejące przyrządy do hamowania lub zatrzymywania znajdują się w dobrym stanie; oni też odpowiadają za to, aby te przyrządy były używane na tych miejscach, na których jest to potrzebnem.

Gdy wózki kopalniane nie są w ruchu, a stoją na pochyłej drodze, muszą być aż do czasu ich ponownego użycia tak umocowane, ażeby nie mogły być w ruch wprawione przez przypadkowe wpływy zewnętrzne.

§ 78.

W chodnikach objazdowych i wywozowych, których spód stoi pod wodą, lub jest rozmokły, muszą być podciągnięte progi a na nich stale przymocowane deski.

§ 79.

Pomosty dla wywozu, jak też i miejsca dla manipulacyi, więcej niż $1^1/_2$ *m* nad poziom wzniesione, należy zaopatrzyć w stałą podłogę i poręcze. Te ostatnie muszą być zrobione przynajmniej z drążków lub lin i mają być umieszczone tak w wysokości 40 *cm* jak i 80 *cm*. Zamiast drążka (liny) w wysokości 40 *cm* można także użyć listwy u dołu.

Pomosty ponad kolejami wywozowemi, publicznemi drogami i t. p. należy tak zabezpieczyć, aby spadającym materyałem nikt nie mógł być uszkodzony.

Kolejki prowadzące na hałdy (zwały) mają mieć u końca przyrządy do zatrzymywania wózków.

§ 80.

Szyby, szybiki podziemne i nadsięwłomy należy od innych budów podziemnych odpowiednio zebezpieczyć. Przechodzenie pod przedziałami wywozowymi szybów, szybików podziemnych i nadsięwłomów jest najsurowiej wzbronione. Dostęp do przedziałów zjazdowych musi być zupełnie bezpieczny.

IX.

O sygnałach w kopalni.

§ 81.

W każdym głębszym niż 20 *m* szybie, nadsięwłomie lub podziemnym szybiku, służącym do jazdy lub wywozu, muszą być przyrządy sygnałowe, zapomocą których ludzie jadący lub będący w podszybiach mogliby się z każdej głębokości i każdego czasu łatwo i wyraźnie porozumieć z ludzmi znajdującymi się na górnym pomoście.

Przyrząd sygnałowy musi być tak umieszczony, aby nie mógł być łatwo uszkodzony przez zwykły ruch kopalniany; należy się też o to postarać, aby w wypadku nagłego oderwania się lub złamania przyrządu sygnałowego, części tegoż nie mogły wpaść do szybu, nadsięwłomu lub szybiku

§ 82.

Dla wywozu w szybach, szybikach podziemnych i nadsięwłomach przepisuje się następujące sygnały:

1. jedno dzwonienie oznacza: „stój!“
2. dwa dzwonienia oznaczają: „na dół!“
3. trzy dzwonienia oznaczają: „do góry!“

Sygnalizacya dla jazdy liną będzie unormowaną szczegółowymi przepisami (§ 83).

§ 83.

Jeżeli na urządzenie linowego zjazdu potrzebne jest osobne zezwolenie władzy górniczej (§ 67), to władza ta ma także zbadać przyrządy sygnałowe, a przepisy sygnałowe podlegają jej zatwierdzeniu.

X.

O zakładach elektrycznych o silnym prądzie.

§ 84.

Urządzenie i ruch zakładów elektrycznych o silnym prądzie ma się odbywać według wskazówek, które przyjął kongres elektrotechników w Wiedniu w r. 1899 i które są zawarte w „Przepisach bezpieczeństwa dla zakładów o silnym prądzie“, wydanych nakładem elektrotechnicznego stowarzyszenia w Wiedniu (Sicherheitsvorschriften für Starkstromanlagen, Verlag des

elektrotechnischen Vereines in Wien, 1900). Obok tych wskazówek należy uwzględniać następujące specyalne postanowienia.

§ 85.

Urząd górniczy okręgowy zbada za przybraniem znawców istniejące już zakłady elektryczne o silnym prądzie, a gdyby ich wykonanie nie odpowiadało postanowieniom tego rozdziału (§§ 84—104), zarządzi potrzebne zmiany, albo, gdyby w danym razie dopuszczalny był wyjątek, spowoduje zezwolenie na niego.

§ 86.

Wszystkie bieguny obwodu prądu elektrycznego, służącego do użytku na powierzchni ziemi, muszą się dać wyłączyć albo wewnątrz przestrzeni, które prąd obsługuje albo tuż u wstępu do nich; wyłączniki muszą być umieszczone w miejscach, łatwo każdego czasu (w szczególności także podczas ruchu) dostępnych.

Podziemne przewody muszą się dać u wszystkich biegunów wyłączyć, tak na powierzchni ziemi, jak i w miejscach użycia prądu.

§ 87.

W przestrzeniach na powierzchni ziemi i w kopalni, w których się w stanie bardzo rozdrobionym, w znacznej ilości gromadzą materyały zapalne lub będące dobrymi przewodnikami elektryczności, muszą być generatory, elektryczne motory, transformatory, przynależne opornice, zabezpieczniki i przyrządy do łączenia prądu umieszczone w oddzielnych, zamykanych przepierzeniach o pełnych ścianach albo w naczyniach ochronnych, nie dopuszczających pyłu.

§ 88.

Elektryczne maszyny podziemne muszą być tak wykonane, żeby nawet przy ich stałem, pełnem obciążeniu, przyrost ciepłoty izolowanych zwojów, kolektorów i pierścieni tarciowych, nie przekroczył następujących wartości, a mianowicie: przy użyciu izolacyi bawełnianej 40° C, papierowej 50° C, a przy wyłącznem użyciu łyszczyku, azbestu i ich preparatów 70° C. Gdyby temperatura powietrza otaczającej przestrzeni przekroczyła 40° C, natenczas dopuszczalne są tylko stosunkowo mniejsze przyrosty temperatury.

Materyał izolacyjny musi być trwale odporny na ciepło-wilgotne powietrze kopalniane. Materyały hygroskopijne, jak tektura, fibryna, masa papierowa i t. p. nie nadają się na materyał izolacyjny.

Gdyby napięcie pewnego bieguna ku ziemi więcej mogło wynosić, niż 250 woltów, natenczas należy wszystkie prąd przewodzące nie izolowane (gołe) części zabezpieczyć od przypadkowego dotknięcia.

§ 89.

W kopalni nie wolno stawiać wcale żadnych przyrządów, przeznaczonych do wytwarzania prądu, ani też rotacyjnych transformatorów. Motory dla prądów stałych wolno stawiać jedynie w takich szybach. podszybiach i w znajdujących się w ich pobliżu lokalach maszynowych, które są położone w powietrzu wpadającem i są murowane albo w inny sposób od ognia zabezpieczone.

Motorów wolno w kopalni używać jedynie do wentylacyi, wywozu i odwadniania, a to tylko we wpadającym, świeżym i wydatnym prądzie powietrza.

Transformatory i motory o prądzie zmiennym budować należy w szczelnem, gazów nie dopuszczającem zamknięciu, albo zamykać w osobnej, gazów nie dopuszczającej skrzynce ochronnej. W obydwóch przypadkach powinna być objętość zamkniętego powietrza możliwie najmniejszą.

Motory trójfazowe wykonywać należy, wedle możności, ze zbroją o krótkiem spięciu. U pozostających stale w ruchu motorów ze zbroją o pierścieniach tarciowych ma się znajdować przyrząd do krótkiego spięcia i podnoszenia szczotek, zapomocą którego możebnemby było najprzód krótko spiąć zbroję, a potem podnieść szczotki, nie zaś odwrotnie.

Szczelne zamknięcie, jak i skrzynka muszą mieć pokrywy, dające się zdjąć w celu przewietrzania, a szczelnie zamknąć przy zwykłem użyciu. W celu obserwowania pierścieni tarciowych i szczotek, musi być urządzony otwór, zamknięty szkłem o grubości co najmniej 5 *mm*.

U motorów, których obydwie części są sztabami uzwojone, przepisane szczelne zamknięcie odnosi się tylko do pierścieni tarciowych, szczotek i przyrządów krótkiego spięcia; jednak uzwojenia obydwóch części motora należy w takim razie chronić od machanicznego uszkodzenia, a to silnemi, ewentualnie dziurkowanemi blachami.

Wyłączniki, zabezpieczniki, opornice i możliwe inne przyrządy elektryczne, pokryć należy hermetycznemi skrzynkami ochronnemi możliwie najmniejszych wymiarów. W celu przewietrzania muszą być te skrzynki zaopatrzone w pokrywy, dające się zdjąć w razie potrzeby, a zwykle szczelnie zamknięte.

Połączenia z przenośnymi motorami mają być tak wykonane, by za ich pomocą wyłączanie motorów lub przerywanie zamkniętego obwodu prądu nie było możebnem; włączanie i wyłączanie motorów może się odbywać jedynie tylko zapomocą osobnych przyrządów.

Połączenia, nie będące w użyciu, muszą być zamknięte.

Przewietrzanie miejsca, gdzie elektryczne maszyny są ustawione, nie może się odbywać wyłącznie przez dyfuzyę.

§ 90.

Bateryj akumulatorów wolno używać jedynie u przenośnego oświetlenia elektrycznego.

§ 91.

Na przewody, poprowadzone w szybach wciągających, podszybiach takich szybów i w lokalach maszynowych, położonych w ich pobliżu, należy z reguły używać materyałów przewodowych z izolacyą gumową albo z izolacyą z włókien i z zamkniętem opancerzeniem żelaznem. Opancerzone kable z izolacyą z włókien, muszą być nadto płaszczem ołowianym okryte. Szczególniejszą uwagę trzeba zwracać na to, by połączenie z ziemią nie zawodziło.

W takich lokalach maszynowych, podszybiach i szybach, w których wykluczone jest wszelkie niebezpieczeństwo zapalenia się oprawy kopalnianej albo odbudowywanego minerału, i które leżą w prądzie wpadającym, wolno używać także przewodów nieopancerzonych, rozpiętych na izolatorach dzwonkowych; jednak przewody te, o ile się je umieszcza w wysokości mniejszej niż 2·5 *m* ponad spodem chodnika, a względnie ponad górną krawędzią szyn, muszą być od przypadkowego dotknięcia zabezpieczone, i to albo niezawodzącą osłoną izolacyjną, albo opierzeniem, albo też siatką ochronną.

Giętkie przewody, którymi przechodzi silny prąd, muszą mieć co najmniej izolacyę GH i muszą być osłonięte odpowiednim wężem ochronnym.

Jeżeli zachodzi obawa wpływów chemicznych, mają być kable kryte obcisłym płaszczem ołowianym.

Przewody dla wysyłanego i przewody dla powracającego prądu należy prowadzić w stosownem oddaleniu od siebie; wyjątek od tego stanowią opancerzone kable złożone i przewody giętkie.

Przy użyciu przewodów, posiadających różne napięcia, a rozpiętych na izolatorach, należy zachować co najmniej 15 *cm* oddalenia.

We wszystkich innych szybach i przestrzeniach kopalnianych wolno używać jedynie przewodów drutem żelaznym opancerzonych, gumą lub plecionką z włókien izolowanych, przyczem plecionka z włókien kryta być musi obcisłym płaszczem ołowianym. W przestrzeniach kopalnianych z wyjątkiem szybów, wolno także używać przewodów, izolowanych prasowaną gumą (izolacya GH), przeciągniętych przez rurki gazowe albo przez rurki izolacyjne stalą opancerzone. Niezbędnie potrzebne krótkie przewody, łączące kable, motory, transformatory i inne przyrządy, muszą być przynajmniej prasowaną gumą i plecionką otoczone i przeciw mechanicznym uszkodzeniom zabezpieczone.

Przytwierdzając kable ma się uważać, by ich nie uszkodzić ani nie zgnieść. W chodnikach, narażonych na znaczne ciśnienie, wolno kable tylko w ten sposób zawieszać, żeby zapobiedz ich uszkodzeniu.

Na niezawodne połączenie opancerzenia kablów z ziemią, trzeba szczególniejszą zwracać uwagę.

Jeżeli przy łączeniu przenośnych motorów nie da się uniknąć giętkich przewodów, w takim razie muszą one mieć co najmniej izolacyę GH i muszą być od mechanicznych uszkodzeń chronione giętkiem, spiralnem, stalowem opancerzeniem.

§ 92.

W takich szybach, podszybiach i w położonych w ich pobliżu lokalach maszynowych, które się znajdują w powietrzu wpadającem i są murowane albo w inny sposób od pożaru zabezpieczone, muszą być lampki żarowe zawsze zaopatrzone w szczelnie zamykane klosze ochronne.

W innych przestrzeniach kopalnianych, znajdujących się w świeżem i obfitem powietrzu wpadającem, wolno lamp żarowych tylko wówczas używać, gdy klosze ochronne zamykają ich oprawę i są drucianemi klamrami obwiedzione; opancerzenie (rurka gazowa) przewodów prąd doprowadzających, powinno być połączone bezpośrednio z przykrywą klosza ochronnego.

W innych, jak powyżej wymienionych przypadkach, lamp żarowych nie wolno używać do stałego oświetlenia.

Lamp łukowych nie wolno używać w kopalni.

§ 93.

Elektryczne urządzenia w izbach dla lamp benzynowych i w komorach na benzynę, podlegają tym postanowieniom wymienionych w § 84 „przepisów bezpieczeństwa dla zakładów o silnym prądzie“, które się odnoszą do elektrycznych urządzeń w przestrzeniach zapalnymi albo wybuchowymi materyałami (§§ 1, 3, 7b, 11c, 21, 38d, 42b, 43e).

§ 94.

W kopalni i w zabudowaniach na powierzchni ziemi, gdzie się znajdują elektryczne przewody, przyrządy albo maszyny, należy w stosownych oddaleniach od siebie utrzymywać w pogotowiu haki izolujące, zapomocą których odsuwać należy osoby nieszczęśliwym wypadkiem dotknięte, od przedmiotów prąd przeprowadzających.

§ 95.

Tablice, ostrzegające przed niebezpieczeńswem dotykania się przewodów elektrycznych, maszyn i t. p., mają być umieszczone w dostatecznej ilości, a w kopalni ma się to stać w miejscach należycie oświetlonych.

W lokalach maszynowych na powierzchni i pod ziemią należy wywiesić „pouczenie o niesieniu pierwszej pomocy w wypadkach nieszczęśliwych przy ruchu elektrycznym“.

§ 96.

Jeżeli podziemne, do oddzielnej wentylacyi służące wentylatory, na tym samym wale się znajdują, co motory, to należy włączyć do wału sprzęgło izolacyjne, by zapobiedz ewentualnemu przejściu prądu z motora na wentylator i na rury wentylacyjne. Te rury powinny być od pudła wentylatora odpowiednio izolowane.

§ 97.

Każdy zakład elektryczny o silnym prądzie ma być co najmniej raz na kwartał badany, czy nadaje się do użytku, a w szczególności, czy izolacya wszystkich jego części jest w należytym stanie; oprócz tego ma być codziennie badany co do większych błędów izolacyi, tak przy puszczeniu w ruch jak i w kilka godzin potem podczas ruchu, a to zapomocą przyrządu do badania połączenia z ziemią, na rozdzielnicy. Okaże się taki błąd, to należy natychmiast przystąpić do jego usunięcia.

Badania te należy wpisywać do osobnej księgi.

Po dłuższej przerwie ruchu należy maszyny prądem osuszyć.

Przynajmiej raz na rok ma Urząd górniczy okręgowy za przybraniem znawców zbadać szczegółowo zakłady elektryczne, znajdujące się w kopalni.

§ 98.

Nadzorowanie, utrzymywanie w stanie należytym i obsługiwanie elektrycznych zakładów oraz ich części, wolno powierzać tylko trzeźwym, rozumnym ludziom, a tych pouczyć należy, w sposób dostateczny, o celu powierzonych im maszyn, przewodów i t. p., o obchodzeniu się z niemi i o sposobie utrzymywania ich w dobrym stanie.

§ 99.

Na niebezpieczeństwo, wynikające z dotknięcia się elektrycznych przewodów, maszyn i t. p., lub z dotknięcia się ciała ludzkiego, połączonego z elektrycznym prądem o wyższem napięciu, należy od czasu do czasu zwracać uwagę wszystkich robotników, jak również wogóle każdego nowo wstępującego robotnika kopalnianego.

Oprócz personalu dozorczego należy także dostateczną ilość rozumnych robotników pouczyć o niesieniu pierwszej pomocy w nieszczęśliwych wypadkach przy ruchu elektrycznym, o sposobie usuwania osób nieszczęśliwym wypadkiem dotkniętych i o użyciu haków izolujących.

§ 100.

Przestrzenie i chodniki, w których się znajdują elektryczne przewody, maszyny, lampy i t. p., należy z największą starannością w dobrym stanie utrzymywać.

Do przestrzeni, w których się znajdują elektryczne maszyny, wolno wchodzić li tylko przy dostatecznem oświetleniu.

W przestrzeniach kopalnianych, oświetlanych zapomocą stałego urządzenia elektrycznego, należy utrzymywać dostateczne oświetlenie rezerwowe, gotowe do dyspozycyi.

§ 101.

Pył, osadzający się na izolatorach, przewodach, skrzynkach ochronnych i t. p., ma się usuwać w dostatecznie krótkich odstępach czasu, przez ostrożne zmiatanie.

Zapalnych i wybuchowych materyałów nie wolno przechowywać bezpośrednio przy elektrycznych przewodach, maszynach i t. p.

Przepisanych w § 89 skrzynek ochronnych nie wolno otwierać podczas przechodzenia prądu.

Poza czasem, w którym się ruch odbywa, mają być elektryczne przewody w kopalni pozbawione prądu, przez wyłączenie.

§ 102.

Za każdym razem, nim się po dłuższej, niż czterogodzinnej przerwie, elektryczny zakład w kopalni w ruch puści, jakoteż w częstych odstępach czasu podczas ruchu, należy badać powietrze kopalniane co do jego zawartości gazów kopalnianych; okaże się obecność takich gazów w ilości ponad 1·5 procentu, natenczas należy ruch elektryczny w odnośnej części kopalni zastanowić. Po tego rodzaju zastanowieniach ruchu, wolno ponowny ruch zakładu rozpocząć dopiero wówczas, gdy się skrzynki ochronne i zamknięcia zupełnie przewietrzy przez otwarcie, a względnie przez zdjęcie wszystkich przykryw, a zamknie znowu szczelnie przed puszczeniem w ruch.

§ 103.

Obsługacze maszyn podziemnych, elektrycznością pędzonych, muszą być dokładnie pouczeni o niebezpieczeństwach gazów wybuchowych, i obznajomieni z użyciem lamp bezpieczeństwa, oraz z indykacyą gazów.

Monterom zakładów elektrycznych, nie obeznanym z niebezpieczeństwami kopalni, posiadającej gazy wybuchowe, należy przy podziemnych robotach dodać organa nadzorcze (§ 7 a).

§ 104.

W wypadkach, gdy powietrze, uchodzące szybem wentylacyjnym, zawiera mieszaniny grożące eksplozyą, albo gdy się spodziewać należy takiej przymieszki, powinno się ruch zakładów elektrycznych zamknąć w tem miejscu przestrzeni narażonych na przystęp takich mieszanin, które się znajdują w pobliżu miejsca, gdzie powietrze z szybów wyciągających uchodzi.

XI.

O innych środkach bezpieczeństwa przy ruchu kopalnianym.

§ 105.

Wszystkie roboty kopalniane mają być wykonywane wedle ustalonych zasad techniki górniczej.

§ 106.

Każdy szyb, szybik podziemny lub nadsięwłom, każdy chodnik, każde miejsce pracy i wogóle każda budowa w kopalni, ma mieć odpowiednią oprawę.

Partye skał, grożące oderwaniem się od calizny, należy ostrożnie spuścić, a po wykonaniu oprawy w odnośnem miejscu, należy utworzone próżnie odpowiednio podsadzić, aby zapobiedz zbieraniu się w nich gazów.

Oprawa każdego szybu musi tak wysoko sięgać ponad powierzchnię ziemi, aby nawet podczas największego wylewu nie mogła się do niego dostać woda z powierzchni.

Do głębokości 20 *m* pod zamknięciem wody w szybie (§ 23) nie wolno zakładać żadnych chodników.

§ 107.

Każdy przodek roboczy musi być obłożony przynajmniej jednym górnikiem i jednym ciągaczem. W miejscach roboczych blisko siebie się znajdujących, może jeden ciągacz obsługiwać dwa przodki.

§ 108.

Wyjeżdżający robotnicy mają powiadomić dozorcę ruchu o niebezpieczeństwach, spostrzeżonych w kopalni, jako też o stanie swych prodków roboczych.

Jeżeli zmiana szychty odbywa się u przodka, natenczas mają ci sami robotnicy powiadomić o takich spostrzeżeniach także swych towarzyszów, którzy przychodzą w ich miejsce na szychtę.

§ 109.

Jeżeli przy ruchu kopalni zachodzi niebezpieczeństwo erupcyi gazów, oleju skalnego lub wosku ziemnego, niemniej gdy ruch kopalniany odbywa się w naruszonym już górotworze, a przeto zachodzi obawa, że się natrafi na wyrobiska, w których, wedle nabytego doświadczenia, zawsze gromadzą się gazy wybuchowe lub woda kopalniana z gazami siarkowodorowymi, natenczas należy w ten sposób podwiercać, aby od czoła przodka było zawsze na 2 *m* naprzód podwiercone. Odnośny nakaz kierownika ruchu ma być każdorazowo wpisany do księgi objazdów.

§ 110.

Odbudowa może być prowadzoną tylko z gęstą podsadzką, a ta ma postępować bezpośrednio za odbudową.

§ 111.

O postawieniu budynkow, o założeniu budowli wodnych, dróg, mostów, kolei żelaznych, zakładów elektrycznych i wszelkich innych budowli, jako też o ustawieniu maszyn, a to na powierzchni, ma kierownik ruchu natychmiast po ukończeniu donieść władzy górniczej, o ile w planie ruchu kopalni nie ma innego postanowienia.

Gdy w kopalni mają być ustawione albo zmienione elektryczne zakłady wszelkiego rodzaju i maszyny, które nie są siłą ludzką uruchomione, natenczas ma kierownik ruchu co najpóźniej 14 dni przed rozpoczęciem ustawiania lub zmiany, donieść o tem władzy górniczej, dołączając plan sytuacyjny w dwóch wygotowaniach. Tylko w nadzwyczaj naglących wypadkach i jedynie dla zmiany instalacyi są dozwolone wyjątki z tych postanowień, jednak przepisane doniesienie musi być w takim razie wniesione najpóźniej w przeciągu 24 godzin po uskutecznieniu zmiany.

§ 112.

W razie nieszczęśliwego wypadku ma dozorca ruchu natychmiast powiadomić o tem kierownika ruchu lub jego zastępcę.

Należy postarać się w odpowiedni sposób o to, aby urzędnicy ruchu i dozorcy ruchu byli pouczeni o niesieniu pierwszej pomocy w razie nieszczę-

śliwego wypadku. Dla niesienia pierwszej pomocy ma się też zawsze przechowywać odpowiednio urządzone skrzynki z opatrunkami.

O każdem zapaleniu się lub eksplozyi powietrza wybuchowego należy natychmiast donieść Urzędowi górniczemu okręgowemu, a to nawet wówczas, gdy przy tem nikt nie doznał uszkodzenia.

§ 113.

Starostwo górnicze zastrzega sobie możność zezwolenia na wyjątki z poszczególnych postanowień niniejszych przepisów górniczo-policyjnych w tych wypadkach, w których szczególne stosunki koniecznie tego wymagać będą i jeżeli to ze stanowiska bezpieczeństwa będzie możliwe.

XII.

Postanowienia karne.

§ 114.

Za przekroczenia powyższych przepisów karać się będzie grzywną od 10 do 200 K, a w razie powtórnym do 400 K (§ 47 naftowej ustawy krajowej).

XIII.

Postanowienia końcowe.

§ 115.

Te przepisy górniczo-policyjne wchodzą w życie w trzy miesiące po ich ogłoszeniu w dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi, wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Z tą chwilą tracą dla kopalń wosku ziemnego w Galicyi moc obowiązującą górniczo-policyjne przepisy z 16. września 1897, Nr. 65 Dz. ust. i rozp. kraj. dla Galicyi, tudzież rozporządzenia c. k. Starostwa górniczego z dnia 24. czerwca 1899, Nr. 80 Dz. ust. i rozp. kraj. dla Galicyi i z dnia 13. października 1899, Nr. 125 Dz. ust. i rozp. kraj. dla Galicyi.

C. k. Starosta górniczy:

Wachtel w. r.

S p i s.

Nr. 8.

Rozporządzenie

c. k. Starostwa górniczego w Krakowie z dnia 10. grudnia 1903, L. 4487, wydane na podstawie § 35 ustawy z dnia 17. grudnia 1884, Nr. 35 Dz. ust. i rozp. kraj. dla Galicyi z r. 1886, w przedmiocie zarządzeń, które mają być wykonane dla zabezpieczenia osób i mienia w wypadku eksplozyi powietrza wybuchowego, lub w razie pożaru kopalni albo szybu.

I.

W celu możliwie jak najlepszego zapewnienia skuteczności dla tych zarządzeń, które mają być wykonane bezpośrednio po eksplozyi powietrza wybuchowego lub w razie pożaru kopalni albo szybu, które zagrażają osobom, zajętym w całej kopalni lub we większych jej oddziałach, jak też budowie kopalnianej, wydaje c. k. Starostwo górnicze następujące rozporządzenie:

1. Na każdej kopalni, możliwie jak najbliżej szybu zjazdowego, względnie szybów zjazdowych, musi być urządzoną na dniu w odpowiednim lokalu stacya ratunkowa, w której zapasowo przechowywać należy poniżej wyszczególnione (punkt 2 i 3) przyrządy, nadające się w każdej chwili do użycia.

Dwie lub więcej sąsiadujących ze sobą kopalń mogą za zezwoleniem władzy górniczej urządzić dla siebie spólną stacyę ratunkową, która musi być w równy sposób dostępną dla wszystkich do niej należących kopalń, zaś co do nadzoru (punkt 4) podlegać ma ona kierownikowi ruchu tej kopalni, która leży najbliżej.

2. W każdej stacyi ratunkowej muszą znajdować się w zapasie aparaty do oddychania w gazach duszących, które pozwalają na zapewnione przynajmniej jednogodzinne ich użycie, a przytem na zupełnie swobodne ruchy osób nimi się posługujących.

Starostwo górnicze decyduje, jakie aparaty mogą być w tym celu używane.

Ilość aparatów do oddychania w jednej stacyi ratunkowej, jeżeli ta służy tylko dla jednej kopalni, ma wynosić trzy procent największego obłożenia w jednej szychcie, wliczając w takowe też dozorców i strzałowych, zaś najmniej trzy. Gdy stacya ratunkowa jest przeznaczona dla więcej kopalń, wówczas oblicza się ilość aparatów do oddychania wedle największego obłożenia podczas jednej szychty tej kopalni, która zatrudnia najwięcej robotników, jednakże ilość tych aparatów nie może być mniejszą od liczby kopalń, a w każdym razie musi ich być trzy.

3. W stacyi ratunkowej należy trzymać w pogotowiu przydatne do użycia elektryczne lampy kopalniane, w ilości odpowiadającej liczbie aparatów do oddychania i okulary od dymu, niemniej płótno napuszczone mazią lub płótno żaglowe w odpowiedniej ilości w celu szybkiego urządzenia zamknięć prądu powietrza.

Elektryczne lampy kopalniane muszą odpowiadać następującym wymogom:

a) przeciętna możność świecenia ma być przynajmniej o jedną godzinę dłuższą od trwania szychty;

b) naczynia ochronne (ochraniacze) dla wytwarzaczy prądu elektrycznego muszą być mocne, możliwie szczelne i dla płynów nie przepuszczalne;

c) lampa żarowa musi być otoczona szczelnie dopasowanem, trwale umocowanem i silnem szkłem ochronnem, to zaś musi być oprócz tego zabezpieczone od stłuczenia krzyżem ochronnym, lub kratą ochronną;

d) zdejmowaniu szkła ochronnego i otwieraniu ochraniacza w kopalni musi się zapobiedz dobrem zamknięciem;

e) bieguny bateryi mają być tak zabezpieczone, aby w kopalni nie mogło powstać krótkie spięcie tychże;

f) kontakt ma być tak urządzony, aby iskry, wywołane przy zamykaniu i otwieraniu prądu, tylko w zabezpieczonem przed powietrzem zamknięciu mogły powstawać.

Starostwo górnicze postanawia, które systemy lamp elektrycznych odpowiadają powyższym przepisom.

Obsługę i nadzór elektrycznych lamp kopalnianych można powierzyć tylko takim organom, które w tej czynności są specyalnie wyćwiczone.

4. Kierownik ruchu ma przeznaczyć jednego urzędnika lub dozorcę i wymienić go w księdze objazdów, który jest odpowiedzialny za należyte utrzymanie wszystkich przyrządów, przechowywanych na stacyi ratunkowej.

Ten ma prowadzić inwentarz przyrządów, przechowywanych na tej stacyi, oraz notować przedsiębrane w odstępach czasu próby aparatów do oddychania (próba ciśnienia balonów z tlenem), lamp elektrycznych i t. p.; ten inwentarz ma być przechowywany na stacyi ratunkowej.

5. Na każdej kopalni musi być możliwie jak największa liczba tam zatrudnionych osób, a przynajmniej dwa razy tyle, ile wedle punktu 2 ma być aparatów do oddychania, wyćwiczoną w użyciu tych aparatów, lamp i t. p, jako korpus ratunkowy. Przy wyborze do tego korpusu należy możliwie baczyć na to, aby wybrane osoby rozdzielały się na wszystkie trzy w jednej dobie zaprowadzone szychty.

Ćwiczenia w gazach duszących potrzebne do wyuczenia korpusu ratunkowego mają być przynajmniej co kwartał powtarzane.

Wymieniony w punkcie 4 organ dozorczy ma prowadzić spis nazwisk osób, należących do składu korpusu ratunkowego z podaniem ich miejsca zamieszkania i to, jeżeli stacya ratunkowa przeznaczona jest dla więcej ko-

palń, oddzielnie dla każdej z tychże. Spis ten ma znajdywać się na stacyi ratunkowej, a zmiany osób lub ich miejsca zamieszkania, należy tam bieżąco uzupełniać. W tym spisie należy nadmienić, kiedy i kto wyćwiczył osoby, należące do korpusu ratunkowego, w użyciu przyborów ratunkowych.

6. O ile się to da, ma kierownik ruchu już naprzód poruczyć oznaczonym organom wykonanie poszczególnych czynności w wypadku katastrofy (patrz II tego rozporządzenia) i tak ich z niemi obznajomić, aby w danym wypadku oni odrazu byli zoryentowani w przypadającem im zadaniu.

7. Kierownik ruchu ma zarządzić, iż w razie niebezpieczeństwem grożącego wypadku, wchodzi w życie „nieustanna służba", to znaczy, że przydzieleni mu urzędnicy i dozorcy wszelkich kategoryj mają się stawić do służby bez osobnego zawezwania, a przeto urlopowani lub w ogóle nieobecni, mają bezzwłocznie powrócić na ich stanowiska służbowe, niemniej że nikomu nie wolno aż do czasu zniesienia nieustannej służby, opuszczać swego stanowiska bez pozwolenia kierownika ruchu.

II.

Skuteczność środków, które bezpośrednio po zajściu jednego z wyż wymienionych niebezpiecznych wydarzeń należy zarządzić, zwiększa się tak samo przez przygotowanie potrzebnych przyrządów i t. d. w myśl poleceń wydanych pod I, jak też i przez to, że kierownik ruchu jest już naprzód zoryentowany o przydatności i o rozmiarach tych zarządzeń, które, chociaż w poszczególnym wypadku całkowicie zależą od rodzaju i wielkości katastrofy i od miejscowych stosunków, wśród których taka się wydarzy, jednak przypuszczalnie z tego powodu mogłyby być zarządzone. Tylko przez takie zoryentowanie się można uniknąć jakiegoś szkodliwego przeoczenia.

W tym celu należy przestrzegać następujące polecenia, z których pod *A* przytoczone odnoszą się do eksplozyi powietrza wybuchowego i do pożarów w kopalniach, zaś pod *B* przytoczone dotyczą pożarów w szybach.

A.

Środki zaradcze w wypadku eksplozyi powietrza wybuchowego lub w razie pożaru w kopalni.

Kierownik ruchu ma się przedewszystkiem upewnić, że wentylator i istniejące zamknięcia szybowe są w porządku.

Znalezione braki mają być natychmiast przez fachowe organa usunięte.

Zwiększenie obrotów wentylatora jest tylko wyjątkowo wskazane, gdyż w takich wypadkach zapewniony ruch tegoż jest o wiele ważniejszy, jak

ewentualnie nie zawsze nawet znaczne, zwiększenie przypływu powietrza. W wypadku, jeżeli eksplozya wywoła pożar w kopalni, byłoby zwiększenie prędkości prądu nawet szkodliwe i mogłoby być, w razie jeżeliby ludzie byli zmuszeni „przed" gazami duszącymi i dymem uciekać, z niebezpieczeństwem dla nich połączone.

Podczas trwania całej akcyi ratunkowej ma być wentylator przez fachowy organ bez przerwy nadzorowany, pod jego nadzorem ma też być wykonaną regulacya ruchu wentylatora, którą od wypadku do wypadku zarządzi kierownik ruchu.

Dalej musi być w wystarczających rozmiarach zarekwirowana pomoc lekarska, zaś przybyłym lekarzom muszą być oddane do dyspozycyi znajdujące się lekarstwa, opatrunki i t. d., jak też ludzie wyćwiczeni w niesieniu pierwszej pomocy (§ 112 przepisów górn.-polic. dla kopalń wosku ziemnego).

Korpus ratunkowy (patrz I, punkt 5) musi być zaalarmowany, na stacyi ratunkowej wyekwipowany w potrzebne przyrządy ratunkowe, ewentualnie muszą być zawezwane sąsiednie kopalnie do udzielenia pomocy przez wysłanie swoich korpusów ratunkowych i aparatów.

Bezpośrednio po eksplozyi i podczas akcyi ratunkowej zjeżdżającą i wyjeżdżającą załogę kopalnianą musi przepisowo zapisywać organ, znajdujący się na pomoście nadszybowym, ażeby prędzej było można skonstatować, kogo ewentualnie brakuje.

Dozorcy ruchu, którzy wyjechali ze swoimi ludźmi mają, o ile nie otrzymali w tym względzie osobnych poleceń, zameldować się u kierownika ruchu do złożenia raportu.

Należy też zarządzić co potrzeba, aby powstrzymać napływ ciekawych na plac szybowy.

Urząd górniczy okręgowy ma być telegraficznie lub telefonicznie powiadomiony.

Wykonanie właściwej akcyi ratunkowej i akcyi odnowienia kopalni, tak na początku, jak w dalszym biegu, całkowicie zależy od rodzaju i rozmiarów niebezpieczeństwo sprowadzającego wypadku, jak też od położenia miejsca wypadku, o ile to można osądzić w danym razie z poczynionych spostrzeżeń i z otrzymanych raportów.

W ogólności należy rozważyć, czy są dane oznaki, które pozwalają domyślać się, że pożar kopalni powstał wskutek eksplozyi. To po tem da się poznać, przynajmniej gdy wypadek zaszedł za dnia, że z komina wentylacyjnego uchodzi coraz ciemniejszy dym.

Jeśli niema powodu do przypuszczenia, że w kopalni powstał pożar, to akcya ratunkowa da się bez niebezpieczeństwa przeprowadzić przy zachowaniu dostatecznej ostrożności, gdy postępuje się od początku za prądem powietrza opływającym pole, w którem zaszła eksplozya i jeżeli przy kolejnem przywróceniu do dobrego stanu urządzeń wentylacyjnych, które eksplozya

ewentualnie zburzyła, dociera się ze świeżym prądem powietrza do pola gdzie zaszło nieszczęście i do przodków w takowem.

Aby to możliwie przyspieszyć, można podzielić korpus ratunkowy na dwie partye, z których jedna bez względu na przywrócenie normalnej wentylacyi pospiesza naprzód tak daleko, jak na to zezwalają będące w użyciu aparaty do oddychania, a to aby rannych i odurzonych o ile możności jak najprędzej wynieść na świeże powietrze, podczas gdy druga partya kolejno i szybko na nowo urządza zniszczone połączenia wentylacyjne. W wielu wypadkach tego rodzaju będzie się zalecać wzmocnienie wentylacyi w zagrożonych częściach kopalni na koszt innych prądów częściowych, pod warunkiem, że się przekonano, iż ludzie, którzy może pozostali na robotach, należących do tych ostatnich prądów częściowych, nie będą wystawieni na niebezpieczeństwo.

Jeżeli jednakże domysł jest uzasadniony, że pożar w kopalni już powstał, wówczas postępowanie, opisane w poprzednim ustępie, nie jest wskazane. Notomiast należy próbować przez wywołanych ochotników dotrzeć szybko aż do przodków, aby tam pozostałych ludzi wyratować. Jeżeli ale skonstatowano miejsce pożaru w pobliżu prawdopodobnie zapełnionego gazami wyrobiska i t. p., gdzie zachodzi obawa ponownych eksplozyj, lub gdy takowe już zaszły, a mianowicie gdyby z siły i z rozmiarów pierwszej eksplozyi nabrano przekonania, że w rejonie eksplozyi nikt przy życiu nie mógł pozostać, to wówczas należy zaniechać akcyi ratunkowej, aby korpusu ratunkowego bez celu nie narażać na niebezpieczeństwo; natomiast należy bezzwłocznie zarządzić odpowiednie środki w celu stłumienia pożaru w kopalni.

Przyjąwszy szczególny wypadek zajścia prawdopodobnie wielkiej eksplozyi, o której początkowo na dniu nie ma żadnej pewnej wiadomości, tak że dla akcyi ratunkowej tylko jej każdorazowy rezultat dostarcza punktów oparcia, kierownik ruchu, po wydaniu na dniu już wyżej wymienionych zarządzeń, ma się udać nad szyb zjazdowy i przedewszystkiem kazać zbadać, czy urządzenia służące do wywozu funkcyonują i czy szyb jest wolny od gazów duszących (w którym to celu należy ewentualnie obie klatki na próbę powoli spuszczać i wyciągać, umieszczając w klatce, znajdującej się na pomoście nadszybowym, palące się lampy bezpieczeństwa), dalej czy znajdujące się przyrządy zjazdowe są w porządku.

On wyznacza potem zjazd ludzi, należących do korpusu ratunkowego, zaopatrzonych w aparaty do oddychania, elektryczne lampy i w kilka lamp bezpieczeństwa (dla indykacyi powietrza kopalnianego), pod przewodnictwem urzędnika lub dozorcy. Stosownie do stanu rzeczy ma korpus ratunkowy, albo odrazu posługiwać się aparatami do oddychania, albo je tylko zabrać ze sobą w stanie gotowym do natychmiastowego użycia w razie potrzeby. Wogóle, nawet przy bardzo wielkich eksplozyach, jak długo wentylatory są w ruchu, szybko ujdą (zgubią się) gazy duszące, które przez początkową nagłą zmianę kierunku prądów powietrza dostały się do szybu wciągającego

świeże powietrze do kopalni, tak że niema groźnego niebezpieczeństwa dla osób, które bezpośrednio po eksplozyi zjeżdżają.

Zadanie korpusu ratunkowego, który pierwszy zjechał, polega głównie na tem:

a) uważać, czy nie nastąpiło przedwczesne złączenie prądów powietrza pomiędzy szybem wciągającym powietrze a szybem wentylacyjnym, co natychmiast usunąć należy, jeżeli to jest możliwe bez znacznej straty czasu, w przeciwnym razie należy o tem powiadomić kierownika ruchu, który wtedy ze swej strony zarządzi co potrzeba;

b) utrzymywać na głównych poziomach służbę sygnałową przez zapinaczy, lub inne do tego przydatne osoby;

c) kazać natychmiast na wierzch wydawać ludzi, których znaleziono w stanie odurzonym lub uszkodzonym;

d) powiadomić i do wyjazdu przynaglić ludzi, znajdujących się w oddziałach kopalni, niedotkniętych wypadkiem;

e) wzmocniwszy się ludźmi z korpusu ratunkowego tymczasem przez kierownika nadesłanymi i odpowiednio wyekwipowanymi, docierać za świeżym prądem powietrza do miejsca katastrofy, takowe odszukać i powiadomić o tem kierownika ruchu.

Tymczasem kierownik ruchu o to się postara, aby materyały, potrzebne dla akcyi ratunkowej i renowacyjnej w kopalni, jak deski, płótno żaglowe, gwoździe, łaty, drzwi rezerwowe i t. d. w wystarczającej ilości i wedle potrzeby były spuszczone do kopalni.

On organizuje dalszą wysyłkę zastępu ratunkowego do kopalni, który zaopatrzony w aparaty do oddychania i lampy elektryczne, wzmacnia pierwszą partyę tegoż.

On odbiera raporta od dozorców, którzy ze swoimi ludźmi wyjechali z oddziałów kopalni, niedotkniętych eksplozyą i stara się o to, aby na skrzyżowaniach chodników, do przechodu służących, byli ustawieni — jako przewodnicy — świadomi miejscowości ludzie, o ile to już nie zarządzili powyżej wymienieni dozorcy, jak też o to, aby spuszczono do kopalni większą ilość elektrycznych i innych lamp bezpieczeństwa dla oświetlenia podszybi i dróg odwrotu dla górników, jako też aby takowe odpowiednio rozdzielono w kopalni.

Poczem może on sam, jeżeli tego już wprzód nie uznał za potrzebne, zjechać do kopalni, aby objąć w swe ręce akcyę ratunkową i renowacyjną w kopalni. Przed zjazdem do kopalni ma on jednak bezwarunkowo zamianować swego zastępcę na pomoście nadszybowym, który tam obejmuje jego powyż opisane obowiązki.

B.

Środki zaradcze przy wybuchu pożaru w szybie.

Także przy pożarze szybu z jakiejkolwiekbądź przyczyny, należy uwzględnić zarządzenia pod *A* wymienione, a dotyczące pomocy lekarskiej, pogotowia korpusu ratunkowego, powiadomienia sąsiednich kopalń w celu dostarczenia pomocy, kontroli wyjeżdżających ludzi, zamknięcia placu szybowego przed ciekawymi i zawiadomienia władzy.

Jeżeli pożar zaszedł w szybie wentylacyjnym (wyciągającym powietrze), to należy dalej starać się o to, aby cała załoga kopalniana jak najspieszniej wyjechała z kopalni szybem wciągającym powietrze, poczem zarządzi się, co potrzeba dla ugaszenia pożaru.

Gdy zaś taki pożar powstanie w szybie wciągającym świeże powietrze, wskutek czego dym rozejdzie się razem z wpadającem powietrzem po całej kopalni i dostęp do kopalni klatką wywozową najczęściej będzie niemożebny nawet przy użyciu aparatow do oddychania, wówczas to nie pozostaje nic innego, jak możliwie szybko doprowadzić palący się szyb do tego, aby wyciągał powietrze z kopalni, czyli należy całą wentylacyę kopalni obrócić. To dzieje się przez zatrzymanie wentylatora, poczem palący się szyb wciągający przez rozegrzanie się w nim słupa powietrza wnet będzie wyciągał powietrze z kopalni. To działanie przyspieszy się, gdy nad szybem wciągającym powietrze umieści się ssący wentylator, lub że ten szyb połączy się z kanałem od komina i t. p.

W takim razie ma załoga kopalniana bezzwłocznie wyjeżdżać z kopalni szybem wentylacyjnym, lub nietkniętym szybem wciągającym, gdy ma się do rozporządzania wiecej szybów wciągających powietrze do kopalni.

Jeżeli, jak wyżej wspomniano, na kopalni jest więcej szybów wciągających powietrze do kopalni, to należy przy tych wszystkich, które podlegają niebezpieczeństwu pożaru, raz na zawsze na wszystkich poziomach ustawić drzwi żelazne lub okute od strony szybu blachą żelazną. Te drzwi w regule stoją otworem, zaś w wypadku pożaru przez zawarcie umożebniają izolacyę tego szybu od kopalni, a po ich zawarciu można wentylować kopalnię przez użycie prądów wpadających innymi, nietkniętymi szybami.

Nigdy nie wolno przed wyjazdem całej załogi z kopalni rozpoczynać gaszenia ognia w szybie wciągającym powietrze przez wpuszczanie do takowego wody.

Na poziomach wywozowych szybów wciągających, które podlegają niebezpieczeństwu pożaru, należy utrzymywać w pogotowiu aparaty do oddychania dla zapinaczy, którzy przy pożarze szybu są w pierwszej linii wystawieni na niebezpieczeństwo. Oni to muszą być też odpowiednio pouczeni o możliwej izolacyi płonącego szybu zapomocą wyżej wspomnianych drzwi.

To rozporządzenie wchodzi w życie w trzy miesiące po ogłoszeniu jego w dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

C. k. Starosta górniczy:
Wachtel w. r.

Nr. 9.

Rozporządzenie

c. k. Starostwa górniczego w Krakowie z dnia 10. grudnia 1903, L. 4488, wydane na podstawie § 35 ustawy z 17. grudnia 1884, Dz ust. i rozp. kraj. dla Galicyi Nr. 35 z r. 1886, określające sposób składania egzaminu, wymaganego § 6 przepisów górniczo-policyjnych dla kopalń wosku ziemnego w Galicyi z dnia 5. grudnia 1903, L. 4453, od zobowiązanych do tego kandydatów na kierowników ruchu i kandydatów na dozorców ruchu.

§ 1.

Wymienieni w § 6, ustęp 2, 3 i 6 powołanych przepisów górniczo-policyjnych kandydaci na posady kierowników ruchu i dozorców ruchu, są obowiązani udowodnić przed władzą górniczą swoje praktyczne uzdolnienie do poruczyć się im mających czynności, połączonych z kierownictwem, względnie z dozorem ruchu kopalni wosku ziemnego, także zapomocą przedłożonego poświadczenia, wystawionego przez komitet funkcyonujący w Borysławiu.

§ 2.

Komitet ustanowiony dla sprawdzenia praktycznego uzdolnienia tych osób, które uprawniony do wydobywania zgłasza jako przyjęte do kierownictwa lub nadzoru ruchu kopalń wosku ziemnego, składa się z przewodniczącego w osobie naczelnika dotyczącego Urzędu górniczego okręgowego, lub przez niego delegowanego innego konceptowego urzędnika tegoż Urzędu górniczego okręgowego, oraz z dwóch członków, do tej czynności każdorazowo przez przewodniczącego komitetu zaproszonych.

Odpowiednią liczbę członków tego komitetu mianuje Starostwo górnicze na propozycyę Urzędu górniczego okręgowego w Drohobyczu i w Stanisławowie.

W razie przeszkody może Urząd górniczy okręgowy w Stanisławowie dać się zastąpić przez Urząd górniczy okręgowy w Drohobyczu, który to ostatni mianuje wówczas przewodniczącego dla tego komitetu.

§ 3.

Wskazany władzy górniczej po myśli § 23 naftowej ustawy krajowej kierownik lub dozorca ruchu, który obowiązany jest do złożenia egzaminu, wymaganego § 6 przepisów górniczo-policyjnych dla kopalń wosku ziemnego w Galicyi, otrzyma najdalej w przeciągu jednego miesiąca od wniesienia dotyczącego podania termin, w którym ma się zjawić przed tym komitetem.

§ 4.

Kandydat na kierownika ruchu kopalni wosku ziemnego ma przed tym komitetem udowodnić:

1. że posiada praktyczne uzdolnienie i doświadczenie:

a) w pogłębianiu i oprawie szybów,

b) w wyprawie chodników, a w szczególności w wyprawie na suto (Getriebezimmerung) i w oprawie robót prowadzonych w zawaliskach i wyrobiskach,

c) w odbudowie złoża wosku ziemnego,

d) w urządzaniu i prowadzeniu wentylacyi kopalni,

e) w urządzaniu odwadniania kopalni,

f) w niesieniu pierwszej pomocy w przygodzie;

2. że posiada dokładne wiadomości:

a) o głównych częściach składowych i działaniu maszyn parowych i elektrycznych,

b) o naturze i składzie gazów i powietrza wybuchowego, jak też o oddziaływaniu powietrza kopalnianego wogóle na ludzki organizm,

c) o powodach i skutkach eksplozyj powietrza wybuchowego i pożarów kopalni, jak też o robotach ratunkowych, potrzebnych po eksplozyi, lub w razie pożaru w kopalni,

d) o oznaczaniu każdorazowo dla kopalni potrzebnej ilości świeżego powietrza,

e) o konstrukcyi i o sposobie użycia przepisanych lamp bezpieczeństwa, jak też i o zjawiskach płomienia w tychże,

f) o lokalnych stosunkach geognostycznych,

g) o użyciu kopalnianych instrumentów mierniczych i o sporządzaniu map kopalnianych;

3. że dokładnie zna wszystkie ustawy i przepisy, obowiązujące przy kopalnictwie wosku ziemnego w Galicyi, dalej regulamin służbowy i plan odbudowy dotyczącej kopalni.

§ 5.

Komitet, odbierający dowód uzdolnienia od kandydata, zgłoszonego na kierownika ruchu, nie potrzebuje ograniczać się do stosunków, panujących

przy kopalni, dla której tenże kandydat został zgłoszony, lecz może za jego zgodą, przy prowadzeniu tego dowodu, uwzględniać zakład górniczy dla eksploatacyi wosku ziemnego najbardziej postępowo urządzony.

W takim razie wydane przez komitet poświadczenie uzdolnienia rozciąga się na wszystkie kopalnie wosku ziemnego w Galicyi.

Zresztą przy każdorazowej zmianie miejsca służby, zgłoszony przez uprawnionego kierownik ruchu, względnie dozorca ruchu, musi, jeżeliby tego wymagały szczególne stosunki, na żądanie Urzędu górniczego okręgowego, ponownie udowodnić przed tym komitetem swoje przynajmniej praktyczne uzdolnienie do tych poruczonych mu czynności.

§ 6.

Komitet, odbierający dowód uzdolnienia od kandydata zgłoszonego na kierownika lub dozorcę ruchu, spisuje z przebiegu swego urzędowania protokół, notuje tam stawiane pytania i treść danych na nie przez kandydata odpowiedzi.

Zaraz po ukończeniu swojej czynności, członkowie komitetu i przewodniczący orzekają w imiennem głosowaniu, czyli kandydat jest uzdolniony do poruczonych mu czynności lub nie.

Poświadczenie uzdolnienia będzie tylko wówczas przez komitet wydane kandydatowi, gdy mu to zostanie przynajmniej większością głosów przyznane.

Kandydat przez komitet reprobowany, może tylko jeszcze raz stanąć przed nim i to dopiero po upływie sześciu miesięcy od daty dotyczącego rozporządzenia Urzędu górniczego okręgowego, którem odmówiono przyjęcia do wiadomości jego zgłoszenia.

Komitet może odbierać od kandydatów dowód ich uzdolnienia tak ustnie jak i pisemnie, tak w swoim lokalu, jak i w kopalni. Może on żądać wyjaśnienia odpowiedzi na stawiane pytania także zapomocą rysunków, które kandydat ma wykonać.

§ 7.

Kandydaci na dozorców ruchu kopalnianego muszą udowodnić przed tym samym komitetem i to w sposób ten sam, jak kierownicy ruchu kopalń wosku ziemnego, że są uzdolnieni do wszystkich czynności, jakie na nich wkładają przepisy górniczo-policyjne, wydane dla kopalń wosku ziemnego w Galicyi, dalej regulamin służbowy, obowiązujący na dotyczącej kopalni, a wreszcie poszczegolne instrukcye służbowe.

Ci muszą także przed tym komitetem udowodnić, że posiadają zupełną biegłość we wszelkich robotach, wchodzących w zakres kopalnictwa wosku ziemnego.

§ 8.

Kandydaci na kierowników i dozorców ruchu składają w Urzędzie górniczym okręgowym, w którym zostali zgłoszeni, taksę na pokrycie wydatków i dyet dla członków komitetu.

Taksa dla kierowników ruchu wynosi 30 K, zaś dla dozorców ruchu 18 K i ma być każdorazowo zaraz przy zgłoszeniu w gotówce za kwitem złożona.

Ze złożonej kwoty wypłaca przewodniczący dwom funkcyonującym członkom komitetu po 10 K, względnie po 6 K, resztę zaś przeznacza się na wydatki połączone z czynnościami tego komitetu.

§ 9.

To rozporządzenie wchodzi w życie w trzy miesiące po jego ogłoszeniu w dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Z tą chwilą traci moc obowiązującą tutejsza instrukcya z 12. marca 1898, Nr. 19 Dz. ust. i rozp. kraj. dla Galicyi, jak też tutejsze rozporządzenie z dnia 14. stycznia 1899, Nr. 21 Dz. ust. i rozp. kraj. dla Galicyi

C. k. Starosta górniczy:
Wachtel w. r.

Nr. 10.

Rozporządzenie

c. k. Starostwa górniczego w Krakowie z dnia 10. grudnia 1903, L. 4489, w przedmiocie zmiany i uzupełnienia niektórych postanowień regulaminu obchodzenia się z materyałami wybuchowymi dla kopalń wosku ziemnego w Galicyi z dnia 20. października 1899, L. 3356, Nr. 134 Dz. ust. i rozp. kraj. dla Galicyi, i instrukcyi dla strzałowych, zatrudnionych w kopalniach wosku ziemnego w Galicyi, z dnia 20. października 1899, L. 3556, Nr. 134 Dz. ust. i rozp. kraj. dla Galicyi.

Paragraf 6 regulaminu obchodzenia się z materyałami wybuchowymi ma opiewać:

„Każdy strzałowy musi umieć czytać i pisać, pracować poprzednio w kopalniach wosku ziemnego przynajmniej 1 rok jako hawiarz, oraz przez złożenie egzaminu z dobrym postępem udowodnić znajomości, potrzebne do wykonywania robót strzelniczych. Ten egzamin, który przy odpowiedniem zastosowaniu odnośnych postanowień rozporządzenia c. k. Starostwa górniczego z dnia 10. grudnia 1903, L. 4488, ma się odbyć przed komitetem,

ustanowionym § 2 tego rozporządzenia, służy do sprawdzenia dokładnej biegłości w wykonywaniu robót strzelniczych, jak niemniej znajomości wszystkich ustawowych, względnie przez władze wydanych lub zatwierdzonych przepisów, które odnoszą się wogóle do wykonywania robót strzelniczych a w szczególności do takichże robót w kopalniach wosku ziemnego.

Dozorcy ruchu, których ma się używać jako strzałowych, potrzebują jedynie zatwierdzenia Urzędu górniczego okręgowego.

Przy zgłębianiu szybów może kierownik ruchu funkcye strzałowego wyjątkowo powierzyć przodownikowi, co należy zapisać w księdze objazdów z wyszczególnieniem numeru partyi i nazwiska przodownika.

W celu wyćwiczenia i wprawienia mogą doświadczeni i zaufani hawiarze wykonywać robotę strzelniczą, jednakże tylko pod nadzorem i odpowiedzialnością strzałowego. Odnośne polecenie kierownika ruchu należy zapisać do księgi objazdów, podając nazwisko strzałowego i dotyczącego hawiarza".

W § 9 regulaminu obchodzenia się z materyałami wybuchowymi należy zamiast „$2^1/_2\%$" umieścić „$1^1/_2\%$".

W § 10 regulaminu obchodzenia się z materyałami wybuchowymi należy zamiast „przenosi" umieścić „dochodzi do" i zamiast „więcej niż" umieścić „do".

§ 16 regulaminu obchodzenia się z materyałami wybuchowymi ma opiewać:

„Użyte palniki (pistony) muszą być przedniej jakości i mają zawierać 2 *g* materyi piorunującej".

Drugi ustęp § 17 regulaminu o obchodzeniu się z materyałami wybuchowymi ma odpaść.

W § 2 *b)* instrukcyi dla strzałowych należy zamiast „przewyższa" umieścić „dochodzi do".

W § 2 *e)* instrukcyi dla strzałowych należy zamiast „więcej niż" umieścić „do".

Końcowe zdanie drugiego ustępu § 5 instrukcyi dla strzałowych ma opiewać:

„To badanie na zawartość gazów ma się odbywać w sposób podany w odnośnych postanowieniach § 58 przepisów górniczo-policyjnych z dnia 5. grudnia 1903, L. 4453".

Ustęp 10 § 8 instrukcyi dla strzałowych ma opiewać:

„Użyte palniki muszą być przedniej jakości i mają zawierać 2 *g* materyi piorunującej".

To rozporządzenie wchodzi w życie w trzy miesiące po ogłoszeniu go w dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

C. k. Starosta górniczy:

Wachtel w. r.

Nr. 11.

Rozporządzenie

c. k. Starostwa górniczego w Krakowie z dnia 10. grudnia 1903, L. 4490, w przedmiocie aparatów do oddychania, które mogą być używane w kopalniach wosku ziemnego w Galicyi.

Jako aparaty do oddychania mogą być używane po myśli postanowień pod I., liczba 2, rozporządzenia z dnia 10. grudnia 1903, L. 4487:

1. Pneumatofor Walchera i Gärtnera;
2. pneumatofor typu Shamrock;
3. aparat ratunkowy firmy „O Neupert'a następcy“;
4. aparat ratunkowy Giersberga.

To rozporządzenie wchodzi w życie w trzy miesiące po ogłoszeniu go w dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

C. k. Starosta górniczy:
Wachtel w. r.

Nr. 12.

Rozporządzenie

c. k. Starostwa górniczego w Krakowie z dnia 10. grudnia 1903, L. 4491, w przedmiocie tych typów elektrycznych lamp kopalnianych, które mogą być użyte na kopalniach wosku ziemnego w Galicyi.

Po myśli postanowień pod I., liczba 3, rozporządzenia z dnia 10. grudnia 1903, L. 4487, można używać następujących typów elektrycznych lamp kopalnianych, pod warunkiem, jeżeli otwieranie nakrywki naczynia, względnie osady światła żarowego, jest uniemożliwione przez stosowne, plombą zaopatrzone połączenie ucha nakrywki z krzyżem ochronnym lampy żarowej.

1. Akumulatorowa lampa „Bristol“ (Feilendorfa), waga $2\frac{1}{2}$ kilograma w naczyniu mosiężnem: wysokość 170, długość 125, szerokość 70 milimetrów; trzechkomórkowy akumulator Faure'go (6 woltów) w naczyniu nieruchomo osadzony (starszy typ); trwanie palenia się z siłą $^{3}/_{10}$ ampera 11 godzin.

2. Akumulatorowa lampa Wüste'go i Rupprecht'a; waga 3 kilogramy 10 dekagramów w naczyniu mosiężnem; wysokość 180, długość 120, szerokość 80 milimetów; Faure'go trzechkomórkowy akumulator (6 woltów), nieruchomy w naczyniu, trwanie palenia się z siłą $^{3}/_{10}$ ampera 12 godzin.

To rozporządzenie wchodzi w życie w trzy miesiące po ogłoszeniu go w dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

C. k. Starosta górniczy:
Wachtel w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1904. Wydano i rozesłano dnia 20. lutego 1904. **Część III.**

Nr. 13.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 5. stycznia 1904 L. 508, w przedmiocie dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina w Rzeszowie.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy § 86 ustawy gminnej z dnia 13. marca 1889, Dz. u. kr. Nr. 24, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Rzeszowa na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina w latach od roku 1904 do 1908 włącznie.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 14.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 22. stycznia 1904 L. 602/pr.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 6. stycznia b. r. najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem powziętą na

posiedzeniu z dnia 14. września 1903, którą zezwolono gminie miasteczka Mikulińce na pobór 150% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina.

Uchwała.

Gminie miasteczka Mikulińce zezwala się pobierać przez lat 6 t. j. od r. 1904 do końca r. 1909 150% dodatek gminny do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na pokrycie potrzeb gminy.

Co się niniejszem podaje do powszechnej wiadomości wskutek reskryptu Pana Ministra spraw wewnętrznych z dnia 11. stycznia 1904 L. 52.911 ex 1903.

Za c. k. Namiestnika:
Łoś w. r.

Nr. 15.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 27. stycznia 1904 L. 686/pr., którem na mocy § 9 rozp. minist. z dnia 15. lutego 1857, Dz. p. p. Nr. 33, ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowościach: Cergowa, Iwonicz, Krościenko niżne, Polanka, Potok, Kopianka, Węglówka, powiatu Krośnieńskiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888, Dz. u. kr. Nr. 29, co do meldowania obcych przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne mają stosować się także do miejscowości: Cergowa, Iwonicz, Krościenko niżne, Polanka, Potok, Kopianka, Węglówka, w powiecie Krośnieńskim.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych, o ile nie podlegają orzecznictwu Sądów na podstawie § 320 u. k., karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 2. kwietnia 1858 Dz. u. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w wykonanie natychmiast po ogłoszeniu.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 16.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 19. stycznia 1904 L. 1685, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Białej koncesyi do pobierania myta drogowego i mostowego na drodze powiatowej Międzybrodzkiej na stacyi Porąbce na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie Radzie powiatowej w Białej, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 4. sierpnia 1893 (Dz. u. kr. Nr. 48), koncesyi do pobierania myta drogowego i mostowego na drodze powiatowej Międzybrodzkiej na stacyi Porąbce na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Białej przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania myta drogowego i mostowego na drodze powiatowej Międzybrodzkiej na stacyi Porąbce, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego według następującego wymiaru:

1. Myto drogowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

2. Myto mostowe:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 12 (dwanaście) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 6 (sześć) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 3 (trzy) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 19. stycznia 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w r.

Nr. 17.

Rozporządzenie

c. k. Starostwa górniczego w Krakowie z dnia 20. stycznia 1904. L. 232, w przedmiocie prowadzenia statystyki przygód, spowodowanych prądem elektrycznym na kopalniach minerałów zastrzeżonych w Galicyi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Na podstawie §§ 220, 221 i 223 p. u. g. rozporządza się, aby odtąd kierownik kopalni donosił właściwemu Urzędowi górniczemu okręgowemu o wszystkich wypadkach nieszczęśliwych, spowodowanych prądem elektrycznym, które wydarzą się w zakładach, podlegających nadzorowi władzy górniczej, a to z uwzględnieniem następujących postanowień:

1. Obowiązkowi doniesienia podlegają wszystkie prądem elektrycznym bezpośrednio lub pośrednio spowodowane nieszczęśliwe wypadki, wskutek których nastąpiła u osób nimi dotkniętych, albo

a) śmierć, lub

b) utrata zdrowia ponad trzy dni trwająca lub

c) choćby tylko przejściowa nieprzytomność, albo porażenie, jak też jeżeli według lekarskiego orzeczenia taki wypadek przewidzialnie spowoduje jedno z tych następstw.

2. Doniesienie to ma nastąpić zawsze (a więc także przy lekkich wypadkach) bezzwłocznie, a to wedle dołączonego formularza.

Jeżeli zupełne wypełnienie tego formularza nie może nastąpić w terminie, przepisanym wogóle dla doniesień o wypadkach, natenczas należy tymczasowo donieść o wypadku w zwykłej formie, zaś wypełniony formularz przedłożyć dodatkowo.

Prowadzenie tej statystyki poruszone zostało przez Towarzystwo elektrotechników w Wiedniu, by zebrane doświadczenia zużytkować w interesie zapobiegania nieszczęśliwym wypadkom już przy samej konstrukcyi i zakładaniu elektrycznych urządzeń.

C. k. Starosta górniczy:
Wachtel w. r.

Nr. 18.

Rozporządzenie

c. k. Starostwa górniczego w Krakowie z dnia 20. stycznia 1904, L. 232, w przedmiocie prowadzenia statystyki przygód spowodowanych prądem elektrycznym na kopalniach minerałów żywicznych w Galicyi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Na podstawie § 35 n. u. kr. z dnia 17. grudnia 1884, Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 35 z r. 1886, rozporządza się, aby odtąd kierownik kopalni donosił właściwemu Urzędowi górniczemu okręgowemu o wszystkich wypadkach nieszczęśliwych, spowodowanych prądem elektrycznym, które wydarzą się w zakładach, podlegających nadzorowi władzy górniczej, a to z uwzględnieniem następujących postanowień:

1. Obowiązkowi doniesienia podlegają wszystkie prądem elektrycznym bezpośrednio lub pośrednio spowodowane nieszczęśliwe wypadki, wskutek których nastąpiła u osób nimi dotkniętych, albo

a) śmierć, lub

b) utrata zdrowia ponad trzy dni trwająca, lub

c) choćby tylko przejściowa nieprzytomność, albo porażenie, jak też jeżeli według lekarskiego orzeczenia taki wypadek przewidzialnie spowoduje jedno z tych następstw.

2. Doniesienie to ma nastąpić zawsze (a więc także przy lekkich wypadkach) bezzwłocznie, a to wedle dołączonego formularza.

Jeżeli zupełne wypełnienie tego formularza nie może nastąpić w terminie, przepisanym wogóle dla doniesień o wypadkach, natenczas należy tymczasowo donieść o wypadku w zwykłej formie, zaś wypełniony formularz przedłożyć dodatkowo.

Prowadzenie tej statystyki poruszone zostało przez Towarzystwo elektrotechników w Wiedniu, by zebrane doświadczenia zużytkować w interesie zapobiegania nieszczęśliwym wypadkom już przy samej konstrukcyi i zakładaniu elektrycznych urządzeń.

C. k. Starosta górniczy:

Wachtel w. r.

Formularz do Nr. 17 i 18.

Starostwo górnicze	Nazwisko (firma) przedsiębiorcy górniczego . . . .
Urząd górniczy okręgowy	Nazwisko zakładu (szybu i t. p.) .
	Miejsce zakładu . . . .
	Kopalnia (zakład hutniczy) na . .

Doniesienie

o przygodzie spowodowanej prądem elektrycznym.

UWAGA. Na tym formularzu należy bezzwłocznie donieść c. k. Urzędowi górniczemu okręgowemu o wszystkich wypadkach, spowodowanych bezpośrednio lub pośrednio prądem elektrycznym, a wskutek których nastąpiła u osób nimi dotkniętych, albo

a) śmierć, lub

b) utrata zdrowia ponad trzy dni trwająca lub

c) chociażby tylko przejściowa nieprzytomność albo porażenie, lub też, jeżeli według lekarskiego orzeczenia, taki wypadek przewidzialnie spowoduje jedno z tych następstw.

Jeżeli całkowite wypełnienie tego formularza na doniesienie nie może nastąpić w terminie przepisanym dla doniesień o wypadkach, wogóle, natenczas należy tymczasowo donieść o tym wypadku w zwykłej formie, zaś wypełniony formularz przedłożyć dodatkowo.

1. Imię, nazwisko i charakter służbowy osób dotniętych wypadkiem:	
2. Data wypadku: Pora dnia i godzina:	
3. Oznaczenie miejsca wypadku: Na powierzchni — w kopalni — mianowicie:	
4. Jaki rodzaj prądu (prąd stały lub prąd zmienny) był w użyciu?	
5. Jakie było napięcie prądu w odnośnym oddziele, lub w aparacie, gdzie zaszedł wypadek?	

6. Jakie były lokalne stosunki izolacyjne? (Ewentualnie objaśnić załącznikami i szkicami).	
7. Opis innych stosunków ruchu, jak też technicznej konstrukcyi urządzenia i t. d., o ile one mogły mieć wpływ na spowodowanie wypadku. (Ewentualnie objaśnić załącznikami i szkicami)	

8. Powód i przebieg wypadku:
(Ewentualnie objaśnić załącznikami i szkicami).

9. Sposób i skutek obrażenia:
(Według orzeczenia lekarskiego).

10. Stopień obrażenia: lekkie — ciężkie — śmiertelne.
(Według orzeczenia lekarskiego).

11. Czy dotknięci wypadkiem posiadali osobistą (organiczną) dyspozycyę?
Jakie momenta na to wskazują?
(Według orzeczenia lekarskiego).

Data:

Podpis kierownika ruchu:

Nr. 19.

U s t a w a

z dnia 20. stycznia 1904, zmieniająca artykuł 9 ustawy z dnia 23. maja 1895, Dz. u. kr. Nr. 57, o zakładaniu i urządzeniu publicznych szkół ludowych i obowiązku posyłania do nich dzieci.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Art. 9 ustawy z dnia 23. maja 1895, Dz. u. kr. Nr. 57, znosi się w dotychczasowem brzmieniu i ma opiewać jak następuje:

Art. 9. W szkole wydziałowej ma być oprócz dyrektora a względnie dyrektorki i katechetów przynajmniej trzech nauczycieli względnie nauczycielek.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi wyznań i oświaty.

Wiedeń, dnia 20. stycznia 1904.

Franciszek Józef w. r.

Hartel w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1904. Wydano i rozesłano dnia 29. lutego 1904. **Część IV.**

Nr. 20.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 27. listopada 1903, tyczące się cennika lekarstw na rok 1904 (Dz u. p. Nr. 239).

Od dnia 1. stycznia 1904 nabywa mocy obowiązującej „Cennik lekarstw na rok 1903 do farmakopei austryackiej z r. 1889, uzupełnionej dodatkiem z r. 1900“, który pod tym tytułem wyszedł nakładem c. k. drukarni nadwornej i rządowej, ustanowiony na podstawie najświeższych cenników materyałów aptecznych.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 4. grudnia 1902 (Dz. u. p. Nr. 225), tyczące się austryackiego cennika lekarstw za rok 1903 traci z dniem 1. stycznia 1904 moc swoją, a w miejsce tegoż wchodzą następujące postanowienia:

§ 1.

Wszyscy aptekarze bez wyjątku, jakoteż lekarze i chirurdzy, względnie weterynarze, upoważnieni do utrzymywania apteki domowej, winni trzymać się ściśle cennika lekarstw, obowiązującego od dnia 1. stycznia 1904 i zaopatrzyć się w drukowany egzemplarz.

§ 2.

Aptekarze, jakoteż lekarze i chirurdzy, obowiązani są postępować ściśle podług „przepisów i prawideł ogólnych“, ogłoszonych rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. lipca 1889 (Dz. u. p. Nr. 107) i umieszczonych na czele VII wydania farmakopei austryackiej, jakoteż podług następujących postanowień szczególnych.

§ 3.

Te przedmioty lecznicze, co do których wydawania istnieją osobne ograniczające przepisy i które — o ile należą do obowiązkowych — uwidocznione są w cenniku lekarstw jakoteż w farmakopei wpadającym w oczy (tłustym) drukiem*), a nadto zestawione są w tablicy IV. farmakopei wraz z dodatkiem, mogą aptekarze wtedy tylko wydawać, gdy są zapisane podług przepisu upoważnionego lekarza, chirurga lub weterynarza.

Wyjęte są w myśl rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. sierpnia 1884 (Dz. u. p. Nr. 131) kwas karbolowy, witryol cynkowy i witryol miedzi, o ile artykuły te mają być użyte nie jako lekarstwa, lecz wyłącznie jako środki odrażające, w którym to jednak razie naczynie opatrzone ma być wyraźnym napisem, ostrzegającym o tem ich przeznaczeniu a opiewającym: „Do odrażania“, tudzież chloroform w mieszaninie „Do zewnętrznego użycia“ przeznaczonej, w której ilość chloroformu nie powinna wynosić więcej niż 20% całej ilości mieszaniny.

§ 4.

Przy sporządzaniu i wydawaniu lekarstw trzymać się należy ściśle wskazówek recepty lekarskiej we wszystkich szczegołach.

Jednakże podług recept, w których przekroczone są najwyższe dawki środków lekarskich, w III. tablicy VII-go wydania farmakopei austryackiej z roku 1889 i dodatku do tejże przepisane, wtedy tylko wolno zrobić lekarstwo w sposób zaordynowany, gdy lekarz obok ilości wagi położy wykrzyknik (!).

Nadto rozporządza się, że ilości wagi środków lekarskich w recepcie ordynowanych, i znajdujących się w tablicy dawek najwyższych, powinien lekarz napisać nie tylko cyframi, lecz także słowami.

Przy ekspedycyi dzielonych proszków należy ze względów sanitarnych unikać otwierania papierowych kapsułek przez dmuchanie ustami.

§ 5.

Wszystkie szczegóły recepty powinny być napisane wyraźnie i czytelnie. Na recepty napisane nieczytelnie lub aptekarzowi niezupełnie zrozumiałe, nie wolno żadnego lekarstwa wydawać bez zasięgnięcia wprzód wyjaśnienia od ordynującego lekarza.

Na każdej recepcie powinien zazwyczaj sam lekarz napisać nazwisko i mieszkanie osoby, dla której lekarstwo jest przeznaczone, jeżeli zaś tego zaniedba, szczegóły te powinny być dopisane w aptece. Jeżeli osoba przycho-

*) W miejsce dawnego znaku krzyża.

dząca po lekarstwo nie chce tych szczegółów podać, trzeba w porozumieniu z nią opatrzyć receptę odpowiednim znakiem dla zapobieżenia zamianie przy wydawaniu lekarstwa*).

§ 6.

Lekarstwo wolno wydawać ponownie podług pewnej recepty tylko dla osoby na niej wymienionej.

Gdy zachodzi słuszna obawa, żeby lekarstwa nie nadużyto, lekarz ordynujący winien napisać na recepcie formułę: „*ne repetatur*“ i aptekarzowi nie wolno wydać ponownie lekarstwa na receptę opatrzoną tą formułą.

Używanie blankietów do recept z wydrukowaną formułą „*ne repetatur*“ nie jest dozwolone.

§ 7.

Wydawanie lekarstw na kopije recept i kopijowanie recept w aptekach jest zakazane, wyjąwszy, jeżeli pewne okoliczności skopijowania wymagają, n. p. z przyczyny wydania lekarstwa na koszt funduszów publicznych, zakładów dobroczynnych, stowarzyszeń i t. p., w którym to jednak razie powód sporządzenia kopii recepty powinien być na tejże kopii szczegółowo wyrażony.

Kopia recepty winna być zaopatrzoną wyraźną pieczęcią apteki i podpisem ekspedyenta.

§ 8.

Gdy recepta opatrzona jest dopiskiem *cito* lub *statim,* lekarstwo wydać należy jak tylko można najrychlej.

§ 9.

Na recepty opatrzone dopiskiem *secundum meam praescriptionem* lub innym podobnym, oznaczającym jakieś tajemne porozumienie się lub jakiś układ aptekarza z lekarzem, co wszystko w stosunkach lekarza do aptekarza miejsca mieć nie może, nie wolno w aptekach nic wydawać.

Lekarzom zabrania się umieszczać w receptach takich formuł i dopisków

§ 10.

Gdy się wydaje lekarstwa na rachunek funduszów publicznych, zakładów dobroczynnych, kas dla chorych i t. p., jakoteż dla ubogich, tudzież gdy

---

*) Rozporządzeniem z dnia 19. stycznia 1890 L. 1169 przypomniało c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych, że przy zastosowaniu tego postanowienia, wydanego w zamiarze zapobieżenia zamianie leków i innym niewłaściwościom, każdy aptekarz obowiązany jest do zupełnego zachowania tajemnicy i do najbardziej względnego zachowania się wobec publiczności.

strony wyraźnie tego żądają, używać należy naczyń według cennika najtańszych i tylko za takie wolno należytość policzyć, jeżeli w ogóle w myśl § 18. normy ordynacyjnej z dnia 17. marca 1891 Dz. p. p. Nr. 45 wolno jest liczyć należytość za naczynia.

Toż samo stać się ma wtedy, gdy z przyczyny ubóstwa osoby lekarstwa potrzebującej, lekarz dopisze w recepcie: *fiat expeditio simplex.*

Uproszczenia i obniżone obliczenia za leki, przewidziane normą ordynacyjną z dnia 17. marca 1891 Dz. u. p. Nr. 45, winny być zastosowane przy wydawaniu leków na rachunek kas chorych, urządzonych podług ustawy o zabezpieczeniu chorych z dnia 30. marca 1888 Dz. u. p. Nr. 33, jakoteż kas chorych, zostających pod państwową kontrolą — jeżeli tylko na recepcie lekarza nie są podane osobne przepisy.

§ 11.

Przy taksowaniu recept na rachunek kas chorych urządzonych podług ustawy o zabezpieczeniu chorych jakoteż na rachunek kas chorych, zostających pod kontrolą państwową, powinien aptekarz opuścić najmniej 5% od przypadającej ceny za lekarstwo.

Wyższe opusta pozostawia się umowie aptekarzy z kasami chorych.

W razie sporów co do opustów od taksy są władze polityczne krajowe upoważnione aptekom pewnego okręgu kas chorych a w szczególności w miastach stołecznych i miejscach przemysłowych stosownie do istniejącego obrotu leków, wydawanych na rachunek tychże kas chorych, jakoteż stosownie do stosunków miejscowych, wymierzać wyższy opust procentu aż do wysokości 15% od sta od ogólnej sumy za lekarstwa; zważać przytem jednak należy na równomierny wymiar dla wszystkich aptek dotyczącego okręgu, a to celem powstrzymania przeszkód, mogących zajść w regularnem zaopatrywaniu publiczności w leki w granicach okręgu urzędownie ustanowionego.

§ 12.

Za dziesięciokrotną miarę (ilość, sztuki) środków zawartych w cenniku leków należy obliczać tylko ośmiokrotną należytość taksy; wydając stokrotną miarę, należy znowu obliczać ośmiokrotną kwotę należytości przypadającej za dziesięciokrotną miarę (t. j. sześćdziesięcio czterokrotną ceny pojedynczej).

Tę zniżoną cenę należy nawet wtedy stosować, jeżeli przy taksowaniu miary (ilości, sztuk) środków lekarskich poniżej ilości dziesięciokrotnej, względnie stokrotnej dozy zawartej w cenniku leków okazuje się wyższa kwota niż ta, któraby odpowiadała zniżonej cenie za większe ilości.

§ 13.

Przy taksowaniu, do którego nie stosują się ani prawidła ordynacyi lekarskiej, wydane rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia

17. marca 1891 (Dz. u. p. Nr. 45), ani też postanowienia § 14. niniejszego rozporządzenia, najmniejsza cena wartości środka lekarskiego wynosi pięć halerzy; przy taksowaniu zaś według prawideł ordynacyi tylko dwa halerzy.

Należytość wynoszącą mniej niż jeden halerz, wolno przy taksowaniu liczyć za cały halerz i tak samo, gdy przy taksowaniu wypadnie za jakiś środek lekarski halerz lub kilka halerzy z ułamkiem halerza, wolno policzyć ten ułamek za cały halerz.

§ 14.

Za *aqua communis* aż do ilości jednego litra, jakoteż za każdy litr następny wolno liczyć dwa halerze, wyjąwszy w tym wypadku, że wody używa się na odwary i nalewy.

§ 15.

Aptekarzom, którzy przy sprowadzaniu wyskoku oprócz państwowego podatku od spirytusu opłacają podatek krajowy lub gminny, może na prośbę wniesioną władza polityczna krajowa przyzwolić odpowiednią podwyżkę ceny za te wyskokowe przetwory, które są wyszczególnione w dołączonym spisie do taksy leków.

§ 16.

Jeżeli lekarz nie poda w recepcie szczegółowo ilości wagi obojętnej części składowej, albo jeżeli do zrobienia lekarstwa w zwykłej postaci potrzebny jest dodatek obojętny w recepcie nie podany, napisać należy w recepcie przy taksowaniu, jaką spotrzebowano ilość obojętnej części składowej lub dodatku obojętnego.

Za środki lekarskie, zaordynowane w postaci kropli, liczy się należytość podług następujących prawideł:

Za jeden gram liczy się 20 kropli tłuszczów, jakoteż ciężkich olejków eterycznych, tynktur, kwasów mineralnych rozcieńczonych i w ogóle płynów wodę zawierających, 25 kropli wszystkich olejków eterycznych, eteru octowego, eteru zwyczajnego i chloroformu, a 50 kropli czystego eteru.

§ 17.

Na każdej recepcie, podług której zrobiono lekarstwo w aptece czy to publicznej, czy domowej, napisać trzeba przed jego wydaniem kwotę taksy cyframi wyraźnie, a przy pierwszem taksowaniu także ile się należy za materyały, robotę i naczynia (słoiki, flaszki, pudełka i t. p.).

W aptekach publicznych ten, kto lekarstwo taksował, dopisać powinien na recepcie obok należytości także datę i firmę apteki i podpisać swoje na-

zwisko, ten zaś, który lekarstwo ekspedyował, przydać ma na sygnaturze za każdym razem datę ekspedycyi i swój podpis.

Gdy lekarstwo wydaje się powtórnie podług tej samej recepty, pisać należy za każdym razem te szczegóły na recepcie i na sygnaturze, a jeżeli taksowanie jest odmienne, także kwotę taksy.

§ 18.

Wolno wydać lekarstwa po cenie niższej od przepisanej, ale w przypadku takim wypisać trzeba na recepcie cyframi tak cenę przepisaną, jak i cenę dobrowolnie zniżoną.

Jednakże lekarstwa dawane po cenie zniżonej, powinny być tej samej doborowej jakości która w farmakopei jest przepisana, a waga też nie może być mniejsza.

Również w odręcznej sprzedaży, nie wolno obliczać za środki lekarskie cen wyższych od ustanowionych w cenniku lekarstw.

§ 19.

Przy oznaczaniu cen tych środków lekarskich, których nie ma w farmakopei, winny Władze administracyjne postępować w wypadkach do ich decyzyi dochodzących, według tych samych zasad, według których wymierza się ceny środków lekarskich podanych w farmakopei, a których osnowa dołączona jest do cennika lekarstw na rok 1904.

§ 20.

Pijawki nie mają być uważane za przedmiot leczniczy. Aptekarze są jednak obowiązani mieć je w zapasie w dobrym stanie.

Cenę sprzedaży pijawek wraz z dyspenzacyą ustanawia się dla aptek po 20 halerzy za sztukę. Przy zaspakajaniu rachunków za lekarstwa dostarczone na rachunek funduszów publicznych, od ceny tej nie odlicza się żadnego opustu.

§ 21.

Ceny przedmiotów służących do opatrunków, a do farmakopei przyjętych, podane są w osobnym spisie, do cennika lekarstw dołączonym; od tych cen nie odlicza się w podobnych razach żadnego opustu.

§ 22.

Lekarze i chirurdzy upoważnieni lub obowiązani do utrzymywania apteki domowej lub podręcznej (rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 26. grudnia 1882 Dz. u. p. Nr. 182), kupować powinni przetwory

chemiczne i farmaceutyczne (proste i złożone) do urządzenia i uzupełnienia swoich aptek domowych i podręcznych, jakoteż wszelkie gotowe lekarstwa w jednej z najbliższych aptek, i wykazać się mają w tej mierze osobną książką odbiorczą, w której nazwa i waga środków lekarskich, jakoteż data ich nabycia, ma być dokładnie podana i podpisem aptekarza potwierdzona. Zniżenie cen w przypadkach takich zależy od wzajemnej umowy.

§ 23.

Przy obliczaniu lekarstw dla zwierząt, o ile one w osobnej taksie nie są uwidocznione, lecz tylko w taksie dla środków leczniczych farmakopeą objęte, należy opuszczać 10% od cen tamże podanych.

Za robotę lekarstw dla zwierząt i za naczynia do tychże, pozwala się pobierać należytości podług cennika lekarstw dla ludzi.

§ 24.

Aptekarze obowiązani są mieć w zapasie środki skrzepiające i desinfekcyjne, jako też i środki opatrunkowe, wymienione w przepisach służbowych dla akuszerek, wydanych rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 10. września 1897 (Dz. u. p. Nr. 216), jakoteż są oni uprawnieni mieć na składzie inne przyrządy wymagane od akuszerek.

Akuszerkom należy się przy bezpośredniem pobieraniu tych artykułów z apteki opust 10% od ceny taksy.

Aptekarze obowiązani są również mieć na składzie najmniej dwie flaszeczki surowicy przeciwbłonicowej o 1000 jednostkach antitoxynowych, odpowiadające sorcie 2 surowicy przeciwbłonicowej wyrobu państwowego seroterapeutycznego instytutu.

§ 25.

Uwidocznione w cenniku leków, w porozumieniu z c. k. Ministerstwem handlu wydane wyszczególnienie oficynalnych artykułów leczniczych, ma służyć za wskazówkę przy wykonywaniu rozporządzeń c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych i handlu z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152) i z dnia 17. czerwca 1886 (Dz. u. p. Nr. 97).

§ 26.

Wszelkie wykroczenia przeciw rozporządzeniom powyższym, o ile do nich nie stosują się postanowienia ustawy karnej powszechnej, karane będą grzywnami w kwocie aż do 200 koron, lub aresztem aż do dni 14 (rozporządzenie ministeryalne z dnia 30. września 1857 Dz. u. p. Nr. 198).

§ 27.

Wszelkie inne przepisy, oprócz postanowień niniejszych jeszcze istniejące, a tyczące się kupowania, utrzymywania i sprzedaży towarów aptekarskich i lekarstw, pozostają w mocy obowiązującej.

Koerber w. r.

Rozporządzenie

Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. lipca 1889 L. 10.134, tyczące się VII. wydania farmakopei austryackiej, obowiązującej we wszystkich Królestwach i krajach w Radzie państwa reprezentowanych (Dz. u. p. Nr. 107).

Z powodu wyjścia nowego wydania farmakopei austryackiej pod tytułem „Pharmacopea austriaca. Editio septima. Viennae C. R. Aulae et Imperii Typographia 1889“, rozporządza się co następuje:

We wszystkich aptekach publicznych i domowych wydawać należy lekarstwa, począwszy od dnia 1. stycznia 1890 według przepisów tej nowej farmakopei.

Przeto winny wszystkie apteki poczynić potrzebne przygotowania i zaopatrzyć się w egzemplarz tego nowego wydania farmakopei.

Również w każdej aptece domowej lekarza lub chirurga znajdować się powinien egzemplarz farmakopei.

Wszyscy urzędnicy zdrowia, praktykujący lekarze, chirurdzy i weterynarze, jakoteż aptekarze, winni obznajomić się dokładnie z jej osnową i odpowiednio postępować.

Władze administracyjne winny jeszcze osobno podać w sposób stosowny polecenie niniejsze do wiadomości osób stanu lekarskiego i aptekarzy.

Normae et regulae generales w języku łacińskim, umieszczone na czele tekstu farmakopei, zawierają następujące przepisy, które ogłaszają się niniejszem gwoli powszechnego zastosowania.

Przepisy i prawidła ogólne.

§ 1.

Apteki obowiązane są mieć w zapasie i wydawać leki do farmakopei przyjęte w takiej jakości, żeby całkowicie odpowiadały przepisom farmakopei.

Ze względu, że w aptekach na prowincyi odbyt jest bardziej ograniczony, upoważnia się Władze administracyjne krajowe do sporządzenia i ogłoszenia wykazu tych przedmiotów farmakopei, które także apteki na prowincyi powinny mieć zawsze w zapasie.

§ 2.

O ile farmakopea co do wyrabiania pewnych przetworów, podaje szczegółowe przepisy, przetwory te należy przerabiać i wydawać ściśle według tych przepisów.

§ 3.

Leki farmakopeą nie objęte, przez lekarzy jednak niekiedy zapisywane i dla tego w aptekach trzymane w zapasie, powinny również być najlepszej jakości, niefałszowane i wolne od wszelkich nieczystości. Leki te nie oficynalne przechowywać należy i wydawać z taką samą starannością, jak zawarte w farmakopei a które podobne są do nich ze skutków, które sprawiają.

Leki tego rodzaju i wyroby lecznicze nowo w obrót wprowadzone do celów lekarskich, jeżeli skuteczność ich jeszcze niepewna i doświadczeniem klinicznem nie wypróbowana, wydawać wolno tylko na podstawie recepty lekarza do praktykowania uprawnionego.*)

§ 4.

W tablicy IV. dołączonej do farmakopei, wymienione są leki, które wolno wydawać tylko na receptę upoważnionego lekarza, chirurga lub weterynarza.

Leki te oznaczone dotychczas †, uwidocznione są w tekście farmakopei drukiem w oczy wpadającym.

§ 5.

Leki wymienione w tablicy III. farmakopei, wydawać wolno tylko za receptą lekarską, a tylko wtedy w ilości przewyższającej dawkę najwyższą w tablicy podaną, gdy lekarz obok zapisanej ilości wagi położy wykrzyknik (!).

*) Wedle rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 2. lipca 1889 do l. 10.134, odnoszą się te postanowienia także do wszystkich nowych leków przeciwgorączkowych (antipyretica) jakoto: Antifebrin, Antipyrin, Kairin, Phenacetin, Pyridin, Resorcin, Thallin etc. jak również do leków nasennych (hypnotica) jak: Paraldehyd, Sulfonal etc. i c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych zastrzegło sobie dalsze zarządzenia co do zmiany przepisów ograniczających handle tymi środkami leczniczymi.

Ponieważ wymienione środki tylko w celach leczniczych są używane, przeto zwrócono uwagę w powyższem rozporządzeniu, że w myśl § 3. i 5. rozp. minister. z dnia 17. września 1883 Dz. u. p. Nr. 152, wzbronioną jest drobna sprzedaż tychże środków stronom w sklepach, a jedynie handel hurtowny tymi lekami między producentami, fabrykantami, handlarzami i aptekarzami jest dozwolony.

§ 6.

Gdy lekarz, zapisując środek, który w aptekach trzymany jest tak w stanie surowym jak i w oczyszczonym czyli rektyfikowanym, okoliczność tę pomija, wydawać należy zawsze środek oczyszczony lub rektyfikowany.

Podobnież, jeżeli się znachodzą leki o rozmaitym stopniu koncentracyi lub tęgości a w recepcie stopień koncentracyi nie jest bliżej określony, wydać zawsze należy lek w postaci łagodniej działającej i rozcieńczonej.

§ 7.

Leki, wymienione w tablicy I., przechowywać należy w szafie dającej się zamknąć, te zaś, które wymienione są w tablicy II., oddzielnie od innych leków

§ 8.

Przyrząd odczynnikowy powinien być zawsze kompletny i utrzymywany w dobrym stanie.

§ 9.

Do oznaczania stopnia ciepłoty używać należy termometru z podziałką 100-stopniową systemu Celsiusza.

§ 10.

Ciężar gatunkowy, w farmakopei przepisany, oznaczać należy przy ciepłocie 15° C.

§ 11.

Każda apteka powinna mieć zawsze w zapasie następujące przedmioty, potrzebne do niesienia pomocy chirurgicznej i pielęgnowania ran według metody antiseptycznej:

Katgut,
opaski kalikotowe,
jedwab karbolizowany,
gazę karbolową (mul.),
gazę jodoformową,
gazę białą (hydrophiles),
watę Brunsa,
papier gutaperchowy,
batyst Billrotha,
sączki karbolizowane.

§ 12.

Ponieważ wiele przetworów do nowego wydania farmakopei wciągniętych, różnią się znacznie od podawanych w poprzednich wydaniach, wkłada się na lekarzy, chirurgów i weterynarzy praktykujących, obowiązek, żeby ze szczególną bacznością przepisywali te leki, co do których zaszła zmiana pod względem tęgości lub składu.

Najważniejsze zmiany wymienione są w przedmowie farmakopei.

Taaffe w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. marca 1891 (Dz. u. p. Nr. 45), podające do wiadomości prawidła, których trzymać się należy przy zapisywaniu i wydawaniu leków na rachunek skarbu państwa, funduszu przez Rząd administrowanego, jakoteż w ogólności na rzecz publicznych zakładów ubogich i zakładów humanitarnych.

Z odwołaniem się do postanowień rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. lipca 1889 (Dz. u. p. Nr. 107), tyczącego się siódmego wydania farmakopei austryackiej, jakoteż do rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191)*), tyczącego się cennika lekarstw na tejże farmakopei opartego, wydają się zamieszczone poniżej postanowienia, według których lekarze i aptekarze postępywać mają przy zapisywaniu i wydawaniu leków na rachunek skarbu państwa, funduszu przez Rząd administrowanego, jakoteż w ogólności na rzecz publicznych zakładów ubogich i zakładów humanitarnych.

§ 1.

Lekarze, którzy na koszt państwa lub funduszu publicznego, przez Rząd administrowanego, zapisują lekarstwa lub opatrunki, tudzież aptekarze, którzy je wydają, winni obznajomić się dokładnie z cenami w obowiązującym cenniku lekarstw podanemi a tyczącemi się tak leków, jak i robót aptekarskich i naczyń, i — o ile co do pewnych zakładów nie istnieją lub nie będą wydane szczególne przepisy wyjątkowe — trzymać się postanowień następujących.

---

*) Zniesione a zastąpione rozporządzeniem ministeryalnem z dnia 27. listopada 1903 (Dz. p. p. Nr. 239).

§ 2.

W ordynacyach swoich ograniczać się mają lekarze zwyczajnie do leków i obwiązek zawartych w obowiązującej w tym czasie farmakopei i w wydanym naówczas cenniku lekarstw. Wyjątkowo dozwolone zapisywanie leków nieoficynalnych należy w krótkości usprawiedliwić w recepcie lub w rachunku aptekarskim, który podpisać ma także i lekarz.

§ 3.

Leki, dla których farmakopea nie podaje przepisu przyrządzania, zapisywać należy za każdym razem według zasad farmacyi.

§ 4.

Lecząc pewną chorobę, zapisywać wolno tylko koniecznie potrzebne leki i opatrunki, to zaś, co się zapisuje, powinno być zawsze jak najprostsze i jak najtańsze tak pod względem środków jak i postaci lekarstwa. Gdy środków lekarskich, które jednakowo odpowiadają celom terapeutycznym, jest dwa lub więcej, zapisywać należy zawsze tylko tańszy.

§ 5.

Sole w wodzie rozpuszczalne, jak *kalium bromatum*, *kalium chloricum*, *kalium jodatum*, *natrium hydrocarbonicum* itd., o ile pod względem lekarskim nie zachodzi żadna obawa, zapisywać należy tylko za pierwszym razem w rozczynie; w razie powtarzania lekarstwa, zapisywać należy w odpowiedniej ilości tylko samą sól (w jej właściwej postaci), którą rozpuścić ma w wodzie sam chory lub osoba, która go pielęgnuje, a naczynie z pierwszej ordynacyi pozostałe służyć ma za miarę ilości wody, potrzebnej do zrobienia rozczynu.

§ 6.

Środki, które już w małych dawkach skutecznie działają, jeżeli zapisanie ich rozczynu jest niemożebne lub nie odpowiedziałoby celowi, a natomiast zapisanie ich w postaci proszku okazuje się najwłaściwszem, zapisywać należy w postaci proszków podzielonych na osobne dawki; zapisując zaś proszki ze środków, które działają dopiero w większych dawkach, unikać należy ile możności dzielenia na osobne dawki.

§ 7.

Dodatek cukru, gdy proszki są podzielone, nie powinien wynosić więcej nad 0·5 na poszczególną dawkę.

Cukru samego nie wolno z apteki zapisywać.

§ 8.

Dla pokrycia lub polepszenia smaku lekarstwa, wolno zapisywać do proszków opłatki bezbarwne, do lekarstw zaś płynnych na ilość aż do 200·0 gramów płynu najwięcej 20·0 gramów syropu lub *mel depuratum.*

Dodawanie cukru we właściwej postaci lub *extractum liquiritiae* nie jest dozwolone. Również nie wolno dodawać do leków mocno gorzkich, jak n. p. do chininy środków osładzających w dawkach nie pozwalających spodziewać się istotnego polepszenia smaku.

§ 9.

Podobnie jak proste rozczyny, tak samo napoje, nalewy i napary środków, które w cenniku lekarstw nie są tłustemi czcionkami wydrukowane, tudzież kataplazmy i gorczyczniki, powinny być robione ile możności nie w aptece, lecz w domu chorego przez jego krewnych lub posługaczów, według wskazówek lekarza.

Rozczyny najpospolitszych środków odwietrzających, które w szpitalach używane są w większych ilościach, z wyjątkiem tych, które wymienione są w tablicy I. farmakopei, powinny być tamże sporządzone przez posługaczy pod dozorem lekarza.

§ 10.

Plastry mogą być w aptece tylko wtedy rozsmarowane, gdy tego ani sam chory, ani otaczające go osoby zrobić nie mogą. W szpitalach używać należy do tego posługaczy.

§ 11.

Na okłady używać należy zwyczajnie tylko wody.

Do zrobienia kataplazmów zapisywać należy tylko mąkę z makuchów lnianych — *farina placentae lini.*

§ 12.

Używanie pijawek ograniczyć należy do najkonieczniejszej potrzeby.

§ 13.

Jeżeli te same lekarstwa i w tych samych godzinach ordynacyjnych są potrzebne w sali szpitalnej, zapisać je należy w jednej recepcie, podając numera łóżek cyframi a ilość sztuk głoskami.

§ 14.

Przy powtarzaniu lekarstwa należy z zasady przepisać nową receptę; jeżeli lekarz ordynujący uzna za potrzebne zarządzić powtórzenie bez żadnej zmiany takiego lekarstwa, którego recepta, w myśl § 7 rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191) *) została w aptece odkopijowana, wtedy można zarządzić wydanie ponowne dołożeniem daty i podpisu.

§ 15.

Wszystkie szczegóły recepty powinny być napisane w myśl istniejących przepisów ogólnych — rozporządzenie ministeryalne z dnia 12. grudnia 1889, §§ 4 i 5 **) — wyraźnie i czytelnie, a recepta powinna być podpisana, iżby nie mogła powstać żadna wątpliwość ani co do środka, ani co do ilości, ani też co do osoby lekarza ordynującego.

§ 16.

Przy taksowaniu sporządzonego lekarstwa trzymać się należy ściśle postanowień §§ 14 i 15 ***) rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. grudnia 1889.

§ 17.

Co do naczyń (flaszek, słoików, pudełek) wolno (§ 10 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 12. grudnia 1889) †) liczyć tylko najtańsze z podanych w cenniku lekarstw.

Do lekarstw, które można wydawać w torebkach papierowych, tylko takich torebek używać należy.

§ 18.

Nie wolno liczyć należytości za flaszki i słoiki, jeżeli naczynie z poprzedniej ordynacyi pozostałe, odniesiono do apteki należycie oczyszczone. Lekarze winni czuwać nad tem, żeby naczynia były ponownie używane i w tym celu dopisywać mają na recepcie: *ad vitrum adlatum.*

---

*) § 7 rozporządzenia ministeryalnego z 27. listopada 1903 (Dz. p. p. Nr. 239).

**) §§ 4 i 5 rozporządzenia ministeryalnego z 27. listopada 1903 (Dz. p. p. Nr. 239).

***) §§ 16 i 17 rozporządzenia ministeryalnego z 27. listopada 1903 (Dz. p. p. Nr. 239).

†) § 10 rozporządzenia ministeryalnego z 27. listopada 1903 (Dz. p. p. Nr. 239).

§ 19.

Lekarze odstępujący w ordynacyach swoich od przepisów powyższych, jeżeli tego odstąpienia należycie nie usprawiedliwią, zniewoleni będą do zwrotu większych wydatków, których przyczyną była ich recepta.

Postanowienia powyższe stosowane będą także do tych lekarzy, którzy z polecenia lub z wiedzą właściwej władzy są zastępcami stale mianowanych lub remunerowanych lekarzy.

Wykroczenia służby aptekarskiej przeciwko przepisom o zapisywaniu i wydawaniu lekarstw karane będą w myśl § 22 rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191). *)

§ 20.

Według postanowień powyższych, które mają na celu oszczędzanie ile możności funduszów państwa, przeznaczonych na publiczną opiekę nad chorymi lub funduszów, którymi rząd zawiaduje, postępować mają lekarze i aptekarze także przy zapisywaniu i wydawaniu leków w służbie opieki publicznej nad chorymi ubogimi, tudzież gdy sprawują obowiązki w szpitalach i zakładach humanitarnych, będących pod zarządem krajów lub gmin, jakoteż przy zapisywaniu i wydawaniu lekarstw dla członków kas chorych, według ustawy z dnia 30. marca 1888 (Dz. u. p. Nr. 33) urządzonych, którzy obowiązkowi ubezpieczenia podlegają, o ile wydziały krajowe, gminy lub inne uprawnione administracye owych zakładów tego zażądają.

Taaffe w. r.

Zasady do obliczania cen ustanowionych w cenniku leków.

1. Przy oznaczaniu ceny według cenników, podanych przez materyalistów, następujące ilości służyć mają za podstawę do obliczenia:

2000 gr.
1000 „
500 „
100 „
50 „
10 „
1 „

*) § 26 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 27. listopada 1903 (Dz. p. p. Nr. 239).

jednakże tylko następujące ilości uważać należy w cenniku leków jako ustanowione ciężary:

1000 gr.
100 „
10 „
1 „
0·10 „
0·01 „

2. Dla towarów leczniczych (dla materyałów surowych, przeznaczonych do sporządzania leków) należy oznaczyć cenę normalną, co się uskutecznia w ten sposób, że na podstawie cen, jakie materyaliści podają dla pojedynczych artykułów w swych cennikach, obliczyć należy cenę średnią, która będzie normalną. Do tego użyć należy cenników przynajmniej czterech firm (wiedeńskich).

3. Jeżeli jeden i ten sam artykuł pojawia się w handlu w kilku gatunkach, to w celu oznaczenia jego ceny należy wybrać ten gatunek, który odpowiada wymaganiom farmakopei; jeżeli zaś w farmakopei oznaczono dwa lub więcej gatunków tego samego artykułu jako nadające się do użytku lekarskiego, to jeżeli ceny pojedyńczych gatunków są różne, należy oznaczyć cenę gatunku obok dokładnego opisania takowego.

4. Do tak uzyskanej normalnej ceny materyałów, należy dodać odsetki a mianowicie przy artykułach o jednej cenie jednostkowej w cenniku 50%, przy artykułach zaś, dla których w cenniku podano dwie albo według okoliczności nawet trzy ceny jednostkowe, doliczyć należy, stosując do stopy wyższej 25%, w razie zaś uwzględnienia stopy najwyższej tylko 15%.

Oznaczenie ilości, aż do której dozwolono doliczać 50%, zastrzeżonem jest komisyi, której powierzono obliczenie cen jednostkowych, jednakże służyć tu ma w ogóle za zasadę ta ilość, w jakiej zwykle na jednej recepcie dotyczący lek przepisanym bywa.

Dodatek 15% przyznać należy w każdym razie wtenczas, jeżeli cała ilość przyjęta za zasadę dla ustanowienia ceny, umieszczoną jest w cenniku jako jednostka.

5. Za wszystkie surowe artykuły i chemiczne przetwory, które znajdują się w handlu i nie dadzą się bezpośrednio użyć jako leki, należy oprócz dodatku odsetkowego doliczyć także kwotę, która przypada w myśl postanowienia pod 7. za czynności w laboratoryum, a mianowicie za przyprowadzenie artykułów do stanu, w jakim go ekspedyować można jako lek, a zatem za rozdrobienie, oczyszczenie, mundowanie, osuszenie lub przekrystalizowanie i t. p.

Przy artykułach, które farmakopea każe badać pod względem dobroci, należy doliczyć nadto w myśl punktu 7 i 14 koszta badania.

6. Przy tych artykułach, które z powodu swych własności wymagają opakowania w naczynia szklane albo gliniane, przysłuża prawo doliczania do powyższych kosztów (za odsetki, badanie i robotę) także następujących należytości, zwłaszcza jeżeli przy cenie artykułu u materyalisty nie wliczono już zarazem wyraźnie należytości za opakowanie:

za naczynie	szklane	albo	tygiel				aż	włącznie	do	100 gr.	10 h
„	„	„	„	„	nad	100	„	„	„	500 „	20 „
„	„	„	„	„	„	500	„	„	„	1000 „	30 „
„	„	„	„	„	„	1000	„	„	„	2000 „	40 „

7. Za roboty podjęte w laboratoryum, już to w celu zbadania i przysposobienia materyałów surowych, albo w celu sporządzenia farmaceutycznych przetworów, należy się farmaceucie za godzinę 80 h, służącemu (laborantowi) zaś 32 h.

8. W celu ustanowienia ceny, należy przy każdym środku leczniczym po sumiennem rozważeniu oznaczyć tę ilość każdego artykułu leczniczego, która po przedsięwziętym rozbiorze i po wykonaniu roboty z uwzględnieniem utraty przy wydawaniu, ma być przyjętą jako pozostałość, a tem samem jako punkt wyjścia do obliczenia.

9. Dla ustanowienia ceny tych artykułów leczniczych, których sposób przyrządzania zawarty jest w farmakopei, należy przestrzegać powyżej wyszczególnionych wskazówek, przyczem szczególniej na to baczyć należy, aby przy przetworach stosownie do ich rozmaitych ilości, w cenniku różnemi cenami oznaczonych, doliczono przy obliczaniu mniejszych dawek 50%, przy obliczaniu większych dawek tylko 25%, względnie zaś 15% do normalnej ceny surowego artykułu. W celu zmniejszenia ceny drugiej, względnie trzeciej (wyższej) jednostki ciężaru, należy tam, gdzie przepis farmakopei tylko małą ilość przetworu farmaceutycznego obejmuje, brać dwu- lub trzykrotną taką ilość jako podstawę do obliczenia, przyczem jednak, jak to samo z siebie wynika, obniżyć trzeba stosowne dodatki za robotę asystenta i laboranta, za opał i zużytkowanie przyrządów, obliczając te dodatki dla większej ilości według spotrzebowania, nie zaś podwójnie lub potrójnie. Zastosować to należy przedewszystkiem przy tych artykułach, które same stanowią część składową innych przetworów farmaceutycznych i dlatego też wyrabiane bywają w większej ilości.

10. Za węgle potrzebne do przyrządzania artykułów leczniczych, wymienionych w punkcie 9, potrącić należy należytość według ceny kupna, zwiększoną o 10% z powodu utraty.

11. Jeżeli do przyrządzenia tych artykułów leczniczych (punkt 9) te same naczynia mogą być kilkakrotnie użyte, to należy jako odszkodowanie za zużycie odpowiednią kwotę policzyć; jeżeli tylko raz dadzą się użyć, rachować należy za nie cenę kupna, jednakże bez doliczenia odsetek.

12. Jeżeli przy obliczeniu cen powstaje ułamek halerza, to należy go policzyć za cały halerz przy ilości aż do jednego gramu włącznie, przy większych zaś ilościach aniżeli jeden gram, ułamek ten odpada, jeżeli wynosi mniej niż 0·5; policzyć go zaś należy za cały halerz, gdy wynosi więcej niż 0·5.

13. Za naczynia potrzebne do ekspedyowania leków (flaszki, słoiki, pudełka tekturowe i zasuwane) ułożyć należy osobny, o ile możności zupełny cennik, uwzględniający jakość i wielkość tych naczyń, przyczem za podstawę służyć mają cenniki dotyczących firm, przedłożone komisyi, do których cen jako wynagrodzenie z powodu stłuczenia lub innych strat 25% doliczyć należy.

14. Ze względu, że odczynniki przepisane farmakopeą służą do badań farmaceutycznych, obliczyć za nie należy cenę według cennika leków.

15. Za leki dla zwierząt ułożyć należy osobny cennik, przyczem do uzyskanej za surowy materyał normalnej ceny kupna doliczyć należy 25% jeżeli się rozchodzi o mniejszą, 15% jeżeli się rozchodzi o większą ilość.

Jeżeli z pomiędzy artykułów leczniczych niektóre w cennikach materyalistów podane są stosownie do jakości z różnemi cenami, a podlejszy i tańszy gatunek przydatnym jest dla celów leczenia zwierząt, to należy go także w cenniku oznaczyć z dodatkiem *secunda*, *cruda*, *communis*.

Zresztą zastosować należy przy lekach dla zwierząt punkta 1—3 i 5—12

16. Ceny obowiązujących artykułów opatrunkowych umieścić należy w cenniku leków w osobnym spisie.

Uważać je należy jako artykuły handlowe i wyznaczyć za nie przeciętną cenę według cenników dotyczących firm krajowych i zagranicznych z doliczeniem 20%, tudzież podać przy każdym artykule dokładnie jego jakość, miarę i odsetkową zawartość.

Rozporządzenie

regulujące obrót artykułami leczniczymi ze względu na rozgraniczenie uprawnień między aptekami a innymi handlami, jakoteż ze względu na sprzedaż odręczną w aptekach:

a) co do rozgraniczenia uprawnień między aptekami a innymi handlami.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych i handlu z dnia 17. września 1883 (Dz. p. p. Nr. 152), tyczące się rozgraniczenia uprawnień między aptekami a handlami materyałów innymi stycznymi rodzajami przemysłu.

Na zasadzie trzeciego ustępu § 54 ustawy z dnia 15. marca 1883 (Dz. u. p. Nr. 39), zmieniającej i uzupełniającej ustawę przemysłową, rozporządza się we względzie rozgraniczenia uprawnień między aptekami a handlami materyałów i innymi stycznymi rodzajami przemysłu, co następuje:

§ 1.

Przyrządzanie i sprzedaż lekarstw wszelkiego rodzaju i postaci według recepty lekarskiej zastrzeżone jest wyłącznie aptekarzom.

Lekarstw zrobionych podług recepty *), której w aptece nie ma i której przeto nie można lekarzom okazać, lub podług recepty, z której nie można

*) Według rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 23. stycznia 1884 L. 18.659 świadectwa wydane przez zawodowych znawców, analityczne wyniki i t. p. nie mogą być uznane za autentyczny dowód co do istoty takich przetworów, lecz muszą pochodzić od osób je wyrabiających.

Te przepisy przyrządzania mają ten cel, aby sprzedaży pewnych przetworów leczniczych odebrać cechę tajemnych środków leczniczych, których utrzymywanie na składzie i sprzedaż jest bezwarunkowo zabronioną, i aby wprowadzić kontrolę tożsamości sprzedawanych środków leczniczych przez porównanie ich ze środkami leczniczymi sporządzonymi podług przepisu przyrządzenia, osobliwie wtedy, gdy tożsamość leczniczego środka drogą

poznać dokładnie ilości i jakości składników, nie wolno w ogóle nigdzie a więc i w aptekach trzymać na sprzedaż lub sprzedawać.

§ 2.

Trzymanie na sprzedaż i sprzedawanie przetworów farmaceutycznych, zrobionych czy to według przepisów, zawartych w austryackiej książce aptekarskiej (Pharmacopea austriaca), czy według przepisów aptekarskich innych krajów, dozwolone jest tylko aptekom.

Wyjątek od tego zastrzeżenia stanowią tylko środki dyetetyczne i kosmetyczne, jakoteż środki do czyszczenia zębów, o ile nie są mieszaninami lekarskiemi, tudzież wody lekarskie naturalne i na wzór naturalnych sztucznie przyrządzone, wyroby zdrojowe i bandaże chirurgiczne wszelkiego rodzaju. Atoli sztucznie zrobione rozczyny soli kopalnych w wodzie, które według jakości zewnętrznej wydają się wodami lekarskiemi naturalnemi, nie będąc na wzór tychże zrobione, wolno trzymać na sprzedaż i sprzedawać tylko w aptekach.

§ 3.

Trzymanie na sprzedaż i sprzedawanie materyałów, tudzież przetworów chemicznych, które używane bywają wyłącznie do celów lekarskich, zastrzeżone jest aptekom.

Przedmioty służące do celów nie tylko lekarskich lecz także technicznych, przypuszcza się do obrotu powszechnego z zastrzeżeniem dopełnienia warunków ustawowych.

§ 4.

Atoli co się tyczy przedmiotów, w § 3-cim aptekom zastrzeżonych. Władze administracyjne rządowe upoważnione są stosownie do szczególnych potrzeb i stosunków obszaru administracyjnego za zezwoleniem Ministerstw spraw wewnętrznych i handlu sporządzić i ogłosić spisy takich przedmiotów, których trzymanie na sprzedaż i sprzedawanie także w innych handlach będzie dozwolone.

---

chemicznego rozbioru, farmakognostycznego i drobnowidzowego badania nie da się z całą pewnością oznaczyć.

Rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 30. listopada 1886 L. 21.099 wydano politycznym władzom krajowym wskazówki dotyczące badania przetworów lekarskich utrzymywanych na składzie w aptekach.

Zarazem zarządzone zostaną owe środki ostrożności, którym przedmioty przypuszczone do powszechnego obrotu, podlegają w drobnej sprzedaży ze względów policyjnych lub zdrowotnych.

Od zamieszczenia w tym spisie wyłączone są wszystkie takie przedmioty, których wydawanie z aptek podlega według przepisu szczególnym ostrożnościom lub ograniczeniom, lub co do których słusznie obawiać się należy nadużycia lub wydawania mylnie zamiast nich środków gwałtownie działających.

§ 5.

Ograniczenia obrotu, przepisane w paragrafach 2 i 3 odnoszą się do drobnej sprzedaży. Postanowienia te nie będą stosowane do handlu hurtownego między producentami, fabrykantami, kupcami i aptekarzami. Względem obrotu trucizn, materyałów trucizny zawierających i przetworów zdrowiu szkodliwych, zatrzymują w zupełności moc swoją przepisy rozporządzenia z dnia 21. kwietnia 1876 (Dz. u. p. Nr. 60).

§ 6.

Wykroczenia przeciwko niniejszemu rozporządzeniu, o ile nie kwalifikują się do ukarania podług ustawy karnej powszechnej lub podług przepisów karnych ustawy przemysłowej, karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. września 1857 (Dz. u. p. Nr. 198).

§ 7.

Z zaprowadzeniem rozporządzenia niniejszego, które nabywa mocy jednocześnie z ustawą z dnia 15. marca 1883 (Dz. u. p. Nr. 39), tracą moc dotychczasowe przepisy ustawowe, rozgraniczające prawa sprzedaży między aptekami a handlami materyałów i fabrykami chemicznemi.

Rozporządzenie Ministerstw spraw wewnętrznych i handlu z dnia 17. czerwca 1886 (Dz. u. p. Nr. 97), którem częściowo zmienia się i uzupełnia rozporządzenie ministeryalne z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152), tyczące się rozgraniczenia uprawnień między aptekami a handlami materyałów i innymi stycznymi rodzajami przemysłu.

Ministerstwa spraw wewnętrznych i handlu uznały za potrzebne uzupełnić a po części zmienić rozporządzenie ministeryalne z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152), tyczące się rozgraniczenia uprawnień między aptekami a handlami materyałów i innymi stycznymi rodzajami przemysłu, w sposób następujący:

§ 1.

Dla zapobieżenia mylnym wykładom oświadcza się, że wyjątki od przedmiotów, których sprzedaż zastrzeżona jest aptekom, w ustępie 2 § 2 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152) wyrażone, o ile wyjątki te tyczą się środków dyetetycznych i kosmetycznych jakoteż środków do czyszczenia zębów, tudzież bandażów chirurgicznych, obejmują wszelkie środki dyetetyczne i kosmetyczne, jakoteż wszelkie bandaże chirurgiczne jakiejkolwiek nazwy, nadto wszelkie rodzaje soków owocowych, wyskoków, esencyj, past, pastelek, pomad, plastrów i t. d. i że prawo sprzedawania tych przedmiotów o tyle tylko jest zastrzeżone aptekarzom, o ile są wyrobione według przepisów farmakopei.

§ 2.

Postanowienia § 3 rzeczonego rozporządzenia ministeryalnego uzupełnia się jak następuje:

O uprawnieniu do sprzedaży materyałów lub przetworów chemicznych służących do celów lekarskich, gdy jednoczesne techniczne używanie tychże a oraz zastrzeżone aptekarzom prawo sprzedaży daje powód do wątpliwości lub sporu, orzeka w danym razie po zasięgnięciu opinii znawców Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministerstwem handlu.

§ 3.

W myśl § 4 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152) pozwala się na zasadzie wniosków Władz administra-

cyjnych krajowych trzymać na sprzedaż i sprzedawać także w innych handlach prócz aptek, pod warunkami w dalszych paragrafach podanymi, następujące przedmioty, przeznaczone wyłącznie do celów lekarskich:

Absinthii herba,
Althaeae folia et radix*),
Angelicae radix*),
Arnicae rhizoma,
Asa foetida,
Aurantii folia,
Calami aromatici rhizoma*),
Calendulae flores,
Capilli Veneris herba,
Cassiae fistule fructus,
Centaurii minoris herba,
Chamomillae vulgaris flores,
Foeni graeci semen*),
Gentianae radix*),
Graminis rhizoma,
Hyssopi herba,
Inulae radix*),
Imperatoriae rhizoma*),
Iridis florentinae rhizoma,
Jaceae herba,
Lichen islandicus,
Liquiritiae radix*),
Lycopodium,
Malvae flores et folia,
Manna,
Meliloti herba,
Melissae herba,
Menthae crispae folia,
Menthae piperitae folia,
Millefolli herba,
Oleum jecoris aselli,
Oleum lauri,
Ononidis spinosae radix,
Origani herba,
Papaveris Rhoeades flores,
Phelandrii aquatici semen,
Quassiae lignum,
Rhei radix*),
Rosae flores,
Rosmarini folia,
Sambuci flores,
Scolopendrii herba,
Serpylli herba,
Spongia usta,
Tamarindi fructus,
Taraxaci radix,
Tiliae flores,
Trifolii fibrini herba,
Valerianae radix*),
Verbasci flores.

§ 4.

Przemysłowców, którzy otrzymali konsens na zasadzie § 16 L. 13 ustawy przemysłowej z dnia 20. grudnia 1859 (Dz. u. p. Nr. 227) a względnie na zasadzie § 15 L. 14 ustawy z dnia 15. marca 1883 (Dz. u. p. Nr. 39), upoważnia się do objęcia w zakres przemysłu swego trzymania na sprzedaż i sprzedawania przedmiotów, wymienionych w § 3 niniejszego rozporządzenia.

---

*) Według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 8. grudnia 1895, L. 20.587 (Dz. u. p. Nr. 188), także w gruboszproszkowanym stanie do celów weterynarnych.
Tem samem rozporządzeniem wciągnięto także *folia taraxaci* do wykazu artykułów wymienionych w § 2.

§ 5.

Przedsiębiorcom handlu materyałów, a w miejscach, gdzie handlu materyałów nie ma, także przedsiębiorcom innych handlów może Władza przemysłowa I. instancyi dać upoważnienie do trzymania na sprzedaż i sprzedawania przedmiotów wymienionych w § 3-im niniejszego rozporządzenia.

Przy nadawaniu upoważnienia należy mieć na względzie stosunki i potrzeby miejscowe.

Celem uzyskania upoważnienia, ubiegający się winien udowodnić albo świadectwem instytutu publicznego, w którym towaroznawstwo jest wykładane, albo w braku tegoż, złożeniem egzaminu przed lekarzem powiatowym rządowym, że zdoła przerzeczone przedmioty niewątpliwie poznać i od siebie odróżnić.

§ 6.

Sprzedawcy obowiązani są trzymać na składzie przedmioty lekarskie w § 3 niniejszego rozporządzenia przytoczone, tak w lokalu sprzedaży jak i w magazynach, oddzielnie od innych towarów, w stosownych naczyniach, chroniących je od pyłu i wszelkiego zanieczyszczenia, opatrzonych właściwymi i wyraźnymi napisami, zawsze tylko niezepsute i dobre.

Przedmioty roślinne wolno trzymać w zapasie i sprzedawać tylko nierozdrobione lub grubo pokrajane, żeby na pierwszy rzut oka można było poznać czem są. Na opakowaniu powinna być napisana wyraźnie nazwa wydanego przedmiotu.

§ 7.

Władza przemysłowa utrzymywać ma wykaz lokalów sprzedaży i nadzorować je jak najostrzej (§ 8 lit. *a)* ustawy z dnia 30. kwietnia 1870 Dz. u. p. Nr. 68). Mianowicie lekarze urzędowi winni odbywać w nich niekiedy rewizye a przytem baczyć na to, czy sprzedawcy trzymają się granic swego upoważnienia i czy zachowują ściśle przepisy powyższe.

§ 8.

Ze względu na szczególne stosunki, panujące w siedzibach gorączek w Pobrzeżu i Dalmacyi, upoważnia się c. k. Namiestnictwa w Tryeście i Zadarze dozwalać przemysłowcom zaufania godnym trzymania na składzie i sprzedawania siarczanu chiny z aptek wziętego i w aptekach podzielonego na dawki po 0·5 i 1·0 grama.

Torebki, w których dawki te muszą być zachowane, powinny być przez aptekarza zapieczętowane i opatrzone wyraźnymi napisami, podającymi dokładnie ilość dawki; nadto na obwinięciu powinna być wyrażona firma aptekarza, od którego dawki siarczanu chiny zostały nabyte.

Przemysłowiec, który uzyskał upoważnienie do wydawania siarczanu chiny, obowiązany jest nabywać go w sposób wyżej przepisany wyłącznie tylko z aptek i udowodnić, że go tak nabywa osobną książeczką poborczą, w której ilość nabytych dawek i czas nabycia ma być wyrażony i podpisem aptekarza potwierdzony.

§ 9.

Wykroczenia przeciw niniejszemu rozporządzeniu podlegają postanowieniom karnym, podanym w § 6 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152).

§ 10.

Upoważnienia, dane na zasadzie §§ 5 i 8 niniejszego rozporządzenia, mogą być cofnięte przez Władzę, która dała upoważnienie, także w przypadkach nieprzewidzianych w § 9, jeżeli co do osoby, której dano upoważnienie, powstaną wątpliwości.

---

b) Co do sprzedaży odręcznej w aptekach.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 14. marca 1884 (Dz. u. p. Nr. 34), regulujące sprzedaż bez przepisu lekarskiego w aptekach publicznych.

Odnośnie do przepisów §§ 16 i 17 postanowienia kancelaryi nadwornej z dnia 3. listopada 1808 L. 16.135, które wciągnięte zostały także do instrukcyj dla aptek, przez Władze krajowe wydanych i zrewidowanych, rozporządza się celem dokładniejszego oznaczenia tych leków, których w aptekach nie wolno sprzedawać bez przepisu lekarskiego, co następuje:

1. Następujące leki i przetwory, jakoto:

Aloë, Amylum nitrosum, Chloroformium, Euphorbium, Elaterium, Gutti, Ipecacuanha, Jalapa, Sabina, Scammonium, Syrupus Diacodii;

2. Wszystkie w farmakopei austryackiej „Editio sexta“ i w cenniku lekarstw † oznaczone środki lekarskie.

3. Wszelkie leki, które wprawdzie nie są oznaczone krzyżykiem w farmakopei i cenniku lekarstw, lecz wyszczególnione są w tablicy dawek nieprzekraczalnych, przydanej do cennika lekarstw na rok 1884, — wydawać wolno z aptek tylko za pisemnymi przepisami lekarzy i chirurgów, upoważnionych do wykonywania praktyki lekarskiej.

Podobnież wszelkie przetwory lekarskie, które stosownie do rozporządzenia z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152), tylko w aptekach wolno trzymać na sprzedaż i sprzedawać, jeżeli w skład ich wchodzi jeden ze środków lekarskich, przytoczonych w powyższych ustępach, wydawać wolno tylko za przepisem lekarskim.

Rozporządzenie niniejsze nabywa mocy od dnia ogłoszenia.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 1. sierpnia 1884 (Dz. p. p. Nr. 131), zawierające wyjaśnienie do rozporządzenia z dnia 14. marca 1884 (Dz. u. p. Nr. 34), regulującego sprzedaż w aptekach bez przepisu lekarskiego.

Ponieważ przepisy rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 14. marca b. r. (Dz. u. p. Nr. 34), mianowicie względem wyłączenia pewnych lekarstw od sprzedaży w aptekach bez przepisu lekarskiego niewłaściwie zostały pojęte, przeto wydają się następujące wyjaśnienia do powyższego rozporządzenia:

1. Przerzeczone rozporządzenie nie tyczy się tych wytworów leczniczych i przetworów farmaceutycznych, co do przyrządzania których nie ma szczególnych przepisów w farmakopei z r. 1869 a względnie w Dodatku do tejże z r. 1878 i które nie są oznaczone krzyżykiem ani w farmakopei, ani w obowiązującym pod tę porę cenniku lekarstw a oraz nie są podług nazw wymienione w wykazie dawek najwyższych do cennika lekarstw przydanym i przedmioty te nie są wyłączone od sprzedaży w aptekach bez przepisu lekarskiego.

Nie podlega więc bynajmniej zarzutowi wydanie bez przepisu lekarskiego „Acetum i Oxymel Scillae, Emplastrum cantharidum, Oleum hyoscyami foliorum coctum, Spiritus sinapis, Pilulae laxantes, Pulvis Doveri, Trochisci Ipecacuanhae i Santonini“ i t. d., o ile przedmioty te zrobione są ściśle podług przepisów, które podaje „Pharmakopea austriaca editio VI“.

2. Również wolno sprzedawać bez przepisu lekarskiego kwas karbolowy i inne przedmioty w wykazie dawek najwyższych wymienione, n. p *Cuprum sulfuricum*, *Zincum sulfuricum*, o ile nie mają być użyte jako lekarstwa lecz bądź same, bądź rozpuszczone lub z czemś zmięszane, jedynie jako środek odwietrzający; jednakowoż naczynie powinno być opatrzone sygnaturą „Do odwietrzania" o tem ich przeznaczeniu ostrzegającą.

3. Pozwala się wydawać bez przepisu lekarskiego chloroform w postaci maści lub balsamu; wszakże ilość chloroformu nie powinna wynosić więcej niż 20 od sta całej mięszaniny.

4. Co do środków leczniczych nie wymienionych w farmakopei austryackiej, w cenniku lekarstw i w wykazie dawek najwyższych, trzymać się należy przy ich wydawaniu ściśle przepisów §§ 16 i 17 dekretu kancelaryi nadwornej z dnia 3. listopada 1808, L. 16.135.

5. Do wydawania leków dla zwierząt, rozporządzenie ministeryalne z dnia 14. marca b. r. (Dz. u. p. Nr. 34) nie stosuje się wcale.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. grudnia 1894 (Dz. u. p. Nr. 239), zawierające postanowienia co do sprzedaży odręcznej w aptekach, jakoteż co do wyrobu i sprzedaży wytworów leczniczych będących specyfikami farmaceutycznymi.

Na zasadzie § 2 lit. *e)* ustawy z dnia 30. kwietnia 1870, (Dz. u. p. Nr. 68) Ministerstwo spraw wewnętrznych, biorąc za podstawę opinię techniczną c. k. Najwyższej Rady Zdrowia, uznaje za stosowne uregulować a względnie rozszerzyć upoważnienia dla aptekarzy pod względem odręcznej sprzedaży środków leczniczych, tudzież pod względem wyrobu i sprzedaży specyfików farmaceutycznych, następującemi postanowieniami:

1. Upoważnienia nadane aptekarzom rozporządzeniami z dnia 14. marca 1884 (Dz. u. p. Nr. 34) i z dnia 1. sierpnia 1884 (Dz. u. p. Nr. 131) pod względem sprzedaży odręcznej wytworów leczniczych i przetworów farmaceutycznych rozszerzają się w ten sposób, że pozwala się wydawać bez przepisu lekarskiego z aptek publicznych nietylko wytwory lecznicze i przetwory farmaceutyczne wymienione w obowiązującem siódmem wydaniu farmakopei austryackiej z r. 1889, lecz także te, które zawierają trzy poprzednie wydania farmakopei austryackiej z wyjątkiem tych, co do których przepisy przyrządzenia zostały zmienione w obowiązującem VII. wydaniu onejże, tudzież

tych, które w odnośnych wydaniach farmakopei austryackiej oznaczone są jako środki lecznicze, jakie wolno wydawać tylko na przepis lekarza.

Nadto pozwala się, żeby wytwory lecznicze i przetwory farmaceutyczne wyrabiane według przepisów aptekarskich podanych w obowiązujących farmakopeach państw europejskich a co do których rozporządzenia tutejsze nie wymagają przepisu lekarskiego, były w aptekach publicznych odręcznie sprzedawane.

Jednakże rzeczonych aptekarskich wytworów leczniczych i przetworów farmaceutycznych krajowych i zagranicznych nie wolno wprowadzać w obrót pod żadnem innem, lecz tylko pod autentycznem aptekarskiem oznaczeniem.

O ile w obrocie aptecznym krajowych wytworów farmaceutycznych aptekarskich sprzedawane są także takie, które zawierają leki, same przez się wyłączone od sprzedaży odręcznej, n. p. *Pulvis Ipecacuanhae opiatus* i t. p., wolno wydawać je odręcznie tylko w takich dawkach pojedynczych i w takich ilościach całodziennych, żeby dawki dla dorosłych nigdy nie dochodziły aż do granicy oznaczonej w tablicy dawek maksymalnych i żeby dla dzieci były odpowiednio zmniejszane. Nadto przy sprzedaży tych ostatnich przedmiotów farmaceutycznych stosować należy odpowiednio obowiązujące postanowienia rozporządzeń do farmakopei i cenników lekarstw i zachowywać wszelkie ostrożności, potrzebne do zapobieżenia nadużyciom przy kupowaniu lekarstw.

2. Wydany rozporządzeniem z dnia 12. grudnia 1889 (Dz. u. p. Nr. 191) zakaz samowolnego kilkakrotnego wydawania lekarstw z apteki na receptę lekarską utrzymuje się w mocy obowiązującej; jednakże te wytwory lekarskie, które zanim rozporządzenie powyższe nabyło mocy prawa, wyrobione zostały jako przedmioty sprzedaży odręcznej według uwierzytelnionych dawniejszych, we własnym posiadaniu aptek zachowywanych recept lekarskich, jak również wytwory farmaceutyczne, służące z dawiendawna za środki ludowe, o ile nie zawierają materyałów od sprzedaży odręcznej wyłączonych, pozwala się także i nadal sprzedawać w aptekach bez przepisu lekarskiego.

Atoli tak te jak i wszelkie inne wytwory farmaceutyczne w aptekach przyrządzone i na sprzedaż odręczną w zapasie trzymane, wolno sprzedawać tylko pod takiem oznaczeniem, jakie ze względu na składniki i działanie okazuje się właściwem, iżby nie dawało powodu do mylnego rozumienia i niewprowadzało w błąd.

Pod innemi a przeto niewłaściwemi oznaczeniami nie wolno wydawać nawet doświadczonych lub aptecznych leków n. p. aptecznych „*Pillulae purgantes*“ (pigułek na przeczyszczenie) pod nazwą „Wiedeńskich pigułek świętej Elżbiety czyszczących krew“, *Spiritus Sinapis* (spirytusu gorczycznego) pod nazwa „Algophonu“ i t. p.

O ile dotychczas nie trzymano się tego zakazu przy wydawaniu poszczególnych przedmiotów sprzedaży odręcznej w handlu aptecznym, zastosować się należy do niego najpóźniej od dnia 31. grudnia 1895.

3. Pozwala się aptekarzom sprzedawać specyfiki farmaceutyczne pod oznaczeniami odpowiedniemi do przepisów punktu 2-go i z wyraźnem na naczyniu umieszczonem wyszczególnieniem składu substancyi leczniczej, jakoteż z dokładnem zachowaniem przepisów, dotyczących się handlu środków lekarskich.

Za specyfiki farmaceutyczne można jednak uważać tylko takie wytwory farmaceutyczne, w których istoty za środek lekarski uznane, jak n. p. *Balsamum Copaivae, Oleum Santali* i t. p., lub przetwory farmaceutyczne, n. p. *Extractum filicis maris, Extractum Cubebae* i inne przetwory farmaceutyczne lub proste ich mięszaniny otrzymały tylko nową postać w sposobie przyrządzenia, która pod względem stosowania bardziej celowi odpowiada lub czyni lekarstwo znośniejszem dla zmysłów widzenia, powonienia smaku n. p. *Capsulae gelatinosae* lub *amylaceae,* Dragées, pigułki powleczone lakiem, klejem i t. p., rozczyny do wstrzykiwania sterelizowane, *Gelatinae medicatae, Suppositoria medicata. Sapones medicati* i t. p.

4. Wszelkie wytwory farmaceutyczne tych rodzajów, które w punktach poprzedzających są oznaczone, w aptece hurtownie przyrządzane i na sprzedaż przeznaczone, zapisywać należy w książce laboratorskiej, podając w niej czas i sposób przyrządzenia jakoteż ilość użytych składników i całego wytworu.

Każde naczynie zawierające odmierzoną dawkę wytworu farmaceutycznego w aptece zrobionego i na sprzedaż odręczną w zapasie trzymanego, opatrzone być powinno sygnaturą podającą firmę apteki, oznaczenie farmaceutyczne środka lekarskiego, cenę i według okoliczności prosty sposób użycia bez ordynacyi lekarskiej.

Każdą dawkę przetworu farmaceutycznego na sprzedaż odręczną w zapasie trzymanego, gdy się ją stronie wydaje, opatrywać należy takimi samymi dopiskami na sygnaturze, jakich wymagają przepisy, tyczące się w ogóle wydawania lekarstw.

Ceny jednej dawki środków lekarskich w aptece w większej ilości wyrabianych, na dawki podzielonych i na sprzedaż w zapasie trzymanych, stosować należy do manipulacyj farmaceutycznych na większy rozmiar uskuteczniających a więc nie ceny taksy receptowej, ustanowionej za zrobienie oddzielne jednego lekarstwa, lecz zniżonej drogą obrachunku z wzięciem za podstawę cen hurtownych, czasu pracy i t. p. podług zasad powszechnych, według których obliczane są stopy cennika lekarstw.

W aptece znajdować się powinno szczegółowe obliczenie ceny każdego w mowie będącego wytworu farmaceutycznego, w tejże aptece sporządzanego i w zapasie trzymanego, uskutecznione podług przeciętnej ilości materyałów leczniczych naraz przetwarzanych, a Władza administracyjna ma rzetelność tego obrachunku sprawdzać.

5. Aptekarz winien utrzymywać zupełne, porządne wykazy wszystkich zapasowych, trzymanych w aptece na sprzedaż nie aptekarskich, krajowych,

jakoteż wszystkich zagranicznych wytworów i specyfików farmaceutycznych, których autentyczne przepisy wyrobu stosownie do postanowienia § 1 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17. września 1883 (Dz. u. p. Nr. 152) każdego czasu w aptece znajdować się powinny; wykazy te utrzymywać należy oddzielnie dla własnych wyrobów a oddzielnie dla przedmiotów zkądinąd sprowadzonych i okazywać je przy wizytacyi aptek, jakoteż na żądanie Władzy.

Nadto apteka powinna posiadać zbiór egzemplarzy winiet, przepisów użycia i t. p. używanych przy sprzedaży tych wyrobów farmaceutycznych, tudzież ogłoszeń i publikacyj wszelkiego rodzaju przez aptekę wydanych w interesie sprzedaży rzeczonych przedmiotów, ażeby na wezwanie urzędowe mogła je każdego czasu pokazać.

*) 6. Władza administracyjna obowiązana jest nadzorować sporządzanie i sprzedaży rzeczonych wytworów farmaceutycznych, badać ich spisy i — z dozwoleniem odwołania się — zabraniać sporządzania i sprzedaży wytworów farmaceutycznych, któreby nie odpowiadały przepisom obowiązującym.

O wyrobie każdego nowego wytworu farmaceutycznego na sprzedaż powszechną przeznaczonego, do którego stosuje się poprzedzające rozporządzenie, winien posiadacz lub odpowiedzialny kierownik apteki, zanim się sprzedaż rozpocznie, uwiadomić Władzę administracyjną I. instancyi.

Jeżeli Władza ta uzna, że nie może we własnym zakresie działania zabronić wyrobu i sprzedaży, przeciw czemu stronie odwołać się wolno winna przesłać uwiadomienie Władzy administracyjnej krajowej.

Sprzedaż oznajmionego przedmiotu rozpocząć się może w aptece dopiero wtedy, gdy aptekarz otrzyma zawiadomienie urzędowe, że Władza administracyjna krajowa nie uznała za potrzebne zabronić wyrobu i sprzedaży tego przedmiotu.

Przy sprzedaży przedmiotu nie wolno powoływać się na to zawiadomienie urzędowe.

Ministerstwo spraw wewnętrznych zastrzega sobie, że gdyby kiedykolwiek dostrzeżonem zostało nie zgodne z przepisami postępowanie pod względem wyrobu i sprzedaży przedmiotu w mowie będącego, w takim razie, na podstawie zasięgniętej opinii Najwyższej Rady Zdrowia, zabroni wyrabiania tego przedmiotu.

7. Wykroczenia przeciw niniejszemu rozporządzeniu, o ile do nich nie mają być stosowane postanowienia ustawy karnej, karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z dnia 30. września 1857 (Dz. u. p. Nr. 198).

---

*) Punkt 6. został zmieniony rozporządzeniem ministeryalnem z 16. kwietnia 1901 Dz. u. p. Nr. 40.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z 16. kwietnia 1901 (Dz. u. p. Nr. 40), którem zmienia się punkt 6 rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 17. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 239, zawierającego postanowienia co do sprzedaży odręcznej w aptekach, jakoteż co do wyrobu i sprzedaży wytworów leczniczych, będących specyfikami farmaceutycznymi.

Na zasadzie § 2, lit. e) ustawy z dnia 30. kwietnia 1870 Dz. u. p. Nr. 68 Ministerstwo spraw wewnętrznych uznaje za stosowne wydać w miejsce punktu 6 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 17. grudnia 1894 Dz. u. p. Nr. 239 następujące postanowienia:

6. Władza polityczna pierwszej instancyi obowiązana jest nadzorować sporządzenie i sprzedaż rzeczonych wytworów farmaceutycznych, badać ich spisy i — z dozwoleniem rekursu — zabraniać sporządzenia i sprzedaży wytworów farmaceutycznych, któreby nie odpowiadały przepisom obowiązującym.

O wyrobie każdego nowego wytworu farmaceutycznego na sprzedaż powszechną przeznaczonego, do którego stosuje się poprzedzające rozporządzenie, jakoteż o objęciu na sprzedaż zagranicznych wytworów i specyfików farmaceutycznych (punkt 5), winien posiadacz lub odpowiedzialny kierownik apteki, zanim się sprzedaż rozpocznie, uwiadomić Władzę polityczną pierwszej instancyi.

Jeżeli Władza ta nie uzna za stosowne zabronić we własnym zakresie działania wyrobu lub sprzedaży, winna owo uwiadomienie z dołączeniem autentycznej recepty wytworu i dwóch próbek tego wytworu w oryginalnym wygotowaniu, przesłać do Władzy politycznej krajowej, która, gdyby także nie uznała za stosowne zabronić we własnym zakresie działania wyrobu lub sprzedaży, posłać ma to wszystko do Ministerstwa spraw wewnętrznych.

Przedmiot oznajmiony można w aptece zacząć sprzedawać dopiero w trzy miesiące po oznajmieniu, albo, jeżeli od oznajmiającego zażądano dalszych wyjaśnień co do tego przedmiotu, dopiero w trzy miesiące po wniesieniu ostatniego wyjaśnienia, jeżeli aptekarz nie został pierwej urzędownie zawiadomiony, że Ministerstwo spraw wewnętrznych nie uznało za potrzebne zakazać wyrobu a względnie sprzedaży owego wyrobu.

Przy sprzedaży nie wolno powoływać się na to zawiadomienie urzędowe.

Gdyby potrzebne było badanie wyrobu farmaceutycznego lub zagranicznego wytworu lub specyfiku farmaceutycznego, koszta ponosi aptekarz, który ów przedmiot oznajmił.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie niezwłocznie.

Badanie wyrobów farmaceutycznych przez komisyę zawodową najwyższej rady zdrowia.

Według postanowień rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 16. kwietnia 1901, Dz. u. p. Nr. 40, wyroby farmaceutyczne, które dla powszechnej sprzedaży są przeznaczone t. j. takie, które mogą być sprzedawane w odręcznej sprzedaży nietylko w tej jednej aptece w której je sporządzono, lecz także po za obrębem tejże lub w obcych aptekach, można dopuścić dopiero wówczas do obrotu aptekarskiego, jeżeli przedłożone Ministerstwu spraw wewnętrznych, ocenione przez osobną na ten cel ustanowioną komisyę fachową najwyższej rady zdrowia i przez orzeczenie ministeryalne w przeciągu 3 miesięcy doręczyć się mające, otrzymają pozwolenie warunkowego lub bezwarunkowego obrotu.

Komisya fachowa najwyższej rady zdrowia postępuje przy ocenianiu tem według regulaminu ustanowionego przez najwyższą radę zdrowia, którego treść jest ważną także dla interesowanych kół producentów aptekarskich i dlatego podaje się do powszechnej wiadomości.

Postanowienia ogólne.

1. Wyroby farmaceutyczne dopuszczone do ogólnego obrotu aptekarskiego mogą być:

a) pojedyncze leki i przetwory farmaceutyczne obowiązującej farmakopei austryackiej wydanie VII. z r. 1889 dopuszczone do odręcznej sprzedaży;

b) teżsame leki i przetwory trzech poprzednich wydań (IV., V. i VI.) farmakopei austryackiej z wyjątkiem przetworów, których przepis sporządzania zmieniono w wydaniu VII.;

c) leki nieobowiązkowe dopuszczone do odręcznej sprzedaży;

d) mieszaniny proste pod *a), b)* i *c)* wyszczególnionych artykułów przeznaczonych do odręcznej sprzedaży, które mogą być wydane bez przepisu lekarskiego;

e) przetwory farmaceutyczne, które zostały sporządzone według innych obowiązujących farmakopei europejskich i według postanowień tutejszo-krajowych rozporządzeń mogą być wydawane także i bez przepisu lekarskiego.

Wyszczególnione jednak tutejszo-krajowe i zagraniczne przetwory farmaceutyczne nie mogą być wprowadzane w handel pod żadną inną nazwą, jak tylko pod pierwotną oficynalną względnie dokładnie przetłumaczoną nazwą;

f) artykuły przeznaczone do odrębnej sprzedaży wyszczególnione w rozporządzeniu ministeryalnem z dnia 17. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 239, punkt 2, a sporządzone według dawniejszych przepisów lekarskich i od da-

wna używane jako środki ludowe. Te jednakowoż mogą być sprzedawane tylko pod nazwą odpowiadającą ich składowi i działaniu, którąby nie mogła dać powodu do mylnego zrozumienia lub do wprowadzenia w błąd. W końcu:

g) specyfika farmaceutyczne to jest artykuły uznane za leki (balsamy, etery, oleje i t. p.) albo przetwory farmaceutyczne (ekstrakty, tinktury i t. p.) albo pojedyncze mieszaniny tychże przyrządzone w nowej pod względem użycia stosowniejszej albo zmysłom powonienia, wzroku i smaku więcej odpowiadającej formie (kapsułki żelatynowe, dragées, pigułki keratynowe, czopki, mydła żelatyny lecznicze, płyny do wstrzykiwań i t. p.).

2. Przetwory farmaceutyczne wyszczególnione pod *b)* do *g)* mogą być puszczone przez aptekarzy do ogólnego obrotu aptekarskiego przy zastosowaniu rozporządzeń ministeryalnych z 17. grudnia 1894, Dz. u. p. Nr. 239 i z 16 kwietnia 1901, Dz. u. p. Nr. 40, tyczących się obrotu lekami w ogólności a tak zwanych specyfików farmaceutycznych w szczególności, jeżeli zostały przedtem do władzy politycznej zgłoszone i dotyczący aptekarz otrzymał urzędowe zawiadomienie, że Ministerstwo spraw wewnętrznych nie znalazło powodu do ich zakazania.

Zagraniczne artykuły tego rodzaju mają być w ten sam sposób zgłoszone a mianowicie przez tego aptekarza austryackiego, który je przyjął na skład.

3. Przetwory farmaceutyczne z dopuszczonych do odręcznej sprzedaży artykułów, które wydaje się wyłącznie w obrębie apteki w odręcznej sprzedaży, a więc nie są przeznaczone do ogólnego obrotu, nie należą do kategoryi takich przetworów farmaceutycznych, które w myśl powołanege rozporządzenia ministeryalnego potrzebują zgłoszenia i szczególnego urzędowego zezwolenia; jednakże spis i sposób użycia tych artykułów do odręcznej sprzedaży muszą znajdować się w aptece, aby je mógł przejrzeć lekarz urzędowy względnie komisya rewidująca. Nieprawne artykuły do odręcznej sprzedaży winny być zakazane przez nadzorującą władzę polityczną.

Regulamin

dla ocenienia i opiniowania zgłaszanych specyfików i innych przetworów farmaceutycznych.

A. Specyfika.

I. Badanie pod względem formy.

1. Nazwanie specyfiku farmaceutycznego.

Nazwa musi być wybraną odpowiednio tak co do zawartości jak i do formy według przepisu sporządzenia zgłoszonego artykułu (II. 3) względnie podawać główny albo najważniejszy składnik tego artykułu.

Nazwy oficynalne nie mogą być używane dla specyfików farmaceutycznych.

Nazwy fantazyjne, które w Austryi są zastrzeżone marką ochronną, mogą być używane tylko obok nazwy przepisanej z wyraźnem wskazaniem na ich znaczenie jako marki ochronnej.

2. Na naczyniu (pudełku, flaszce, słoiku etc.) musi być nalepioną do wydawania leków przepisana sygnatura, zawierająca nazwę (p. 1) firmę apteki, cenę i prosty sposób użycia, wykluczający wszelką ordynacyę lekarską,

Przytem należy także zwrócić uwagę na rodzaj opakowania jakoteż na dołączone drukowane atesta, polecenia skuteczności i dzielności specyfiku etc.

II. Badanie przepisu przyrządzania.

3. Przepis przyrządzania mający być dołączonym do zgłoszenia farmaceutycznego specyfiku musi być autentyczny, to znaczy musi być własnoręcznie podpisany przez proszącego (aptekarza, odpowiedzialnego zarządcę apteki) albo przez producenta specyfiku.

Przepis przyrządzania sam może być także drukowanym, data jednak i podpis muszą być pisane.

4. Treść przepisu sporządzenia musi we wszystkich punktach odpowiadać postanowieniom rozporządzeń ministeryalnych z 17. grudnia 1894 r. i 16. kwietnia 1901 r. to jest winien zawierać co do artykułów przeznaczonych do ogólnej wolnej sprzedaży tylko pojedyncze leki albo preparaty farmaceutyczne dopuszczone do odręcznej sprzedaży w aptekach albo co najwyżej pojedyncze mieszanki tychże; zgłoszony specyfik farmaceutyczny musi być rzeczywistą nowością i przedstawiać coś stosownego, pożytecznego, przyjemnego i t. d. pod względem formy, barwy, zapachu, smaku i t. d. a nie może być kombinacyą, któraby robiła wrażenie artykułu obliczonego na wyzysk publiczności.

Specyfiki farmaceutyczne, które są sporządzone na podstawie skomplikowanego przepisu leczniczego, albo które zawierają składniki mogące być wydane tylko na przepis lekarski, muszą być uwierzytelnione przez dołączony prawidłowy i autentyczny przepis lekarski.

Co do tych artykułów musi być na sygnaturzu mającej być umieszczoną na każdem naczyniu (patrz p. 1 i 2) podane także dokładne dawkowanie składnika silnie działającego, zawartego w specyfiku, albo składników tego rodzaju w nim zawartych jakoteż uwaga, że artykuł ten może być wydanym w aptekach tylko na przepis lekarski.

5. Przepis sporządzania musi być badany ze stanowiska czysto chemicznego, farmakologicznego, farmaceutycznego i sanitarno-policyjnego i musi odpowiadać wymogom i regułom racyonalnego

sposobu przepisywania leków i leczenia pod względem jakości i ilości poszczególnych a przedewszystkiem działających składników.

6. Cena ustanowiona dla zgłoszonego specyfiku farmaceutycznego musi być umiarkowaną.

Osądzenie ceny zgłoszonego specyfiku ma nastąpić na podstawie szczegółowego obliczenia cen sporządzania we wielkich ilościach według dat zawartych w przepisanej księdze laboratoryjnej (p. 4. rozporządzenia ministeryalnego z 17. grudnia 1894), które mają być przedłożone przez proszącego w uwierzytelnionym odpisie.

III. Badanie techniczne specyfiku.

7. Badanie techniczne specyfiku farmaceutycznego odbywa się z reguły w laboratoryach stojących do dyspozycyi c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych względnie najwyższej radzie zdrowia.

Wyniki chemicznego i farmakognostycznego badania, uzyskane w każdym razie przy pomocy doświadczenia farmakologicznego muszą tak co do jakości jak i ilości we wszystkich punktach zgadzać się z przedłożonym autentycznym przepisem sporządzania.

Gdyby nie było możliwem przeprowadzić dokładny ilościowy i jakościowy rozbiór artykułu zgłoszonego jako specyfik farmacentyczny, należy dla kontroli sporządzić go według przedłożonego przepisu *lege artis*, a tak przyrządzony artykuł ma pod względem fizykalnych i chemicznych własności, pod względem formy i działania odpowiadać artykułowi przedłożonemu jako specyfik farmaceutyczny.

IV. Opiniowanie specyfiku farmaceutycznego na podstawie od I—III.

Przy opiniowaniu specyfiku farmaceutycznego winny być na podstawie wyników badań według I—III. przeprowadzonych przestrzegane następujące zasady:

8. *A limine* nie mogą być uznane za specyfika takie przetwory zgłoszone do sprzedaży, które nie okażą się jako specyfika w myśl rozporządzenia ministeryalnego z 17. grudnia 1894 lecz bezsprzecznie jako *arcana* (p. 4) albo jako naśladownictwa artykułów nie podane w nowej formie dyspenzacyjnej a które zawarte są już w obowiązującej farmakopei austryackiej z r. 1889 (wyd. VII.) wraz z dodatkiem albo w jednem z trzech poprzednich wydań farmakopei austryackiej, albo w jakiejś obecnie obowiązującej farmakopei europejskiej, albo też nie należą do kategoryi artykułów od dawna jako popularnych w ręcznej sprzedaży używanych a określonych w powołanem rozporządzeniu ministeryalnem.

8. Odmówić uznania zgłoszonego specyfiku należy:

a) jeżeli składniki znalezione przy technicznem badaniu (p. 7) artykułu zgłoszonego jako specyfik farmaceutyczny nie odpowiadają dołączonemu autentycznemu przepisowi przyrządzania mianowicie, gdy znaleziono składniki, które w przepisie przyrządzania nie są wymienione, lub odwrotnie, gdy przy badaniu technicznem nie znaleziono w tym przepisie podanych składników;

b) jeżeli w przepisie sporządzania wymienione składniki w ogólności a szczególnie silnie i bardzo silnie działające nawzajem się wyłączają z chemicznego stanowiska obok siebie istnieć nie mogą, lub jeżeli one tworzą połączenie bezskuteczne albo o działaniu niepożądanem, bardzo silnem lub nawet wprost niebezpiecznem i t. d.;

c) jeżeli składniki wyszczególnione w przepisie przyrządzania pod względem swej istoty i podanej w nim stosunku ilościowego a więc przedłożonej formie specyfiku bezwarunkowo jakościowo i ilościowo odpowiadać nie mogą jeżeli należy przypuszczać, że ze zmieszania składników podanych w przepisie przyrządzania co do jakości i ilości ich, nie można się spodziewać uzyskania tej formy specyfiku farmaceutycznego, w której został przedłożony;

d) jeżeli dawkowanie składników specyfiku farmaceutycznego, w ogólności, szczególnie zaś zawartych w nim składników działających, nie odpowiada przyjętym dawkom normalnym i to tak pod względem dawek pojedynczych jak i zbiorowych;

e) jeżeli cena ustanowiona dla specyfiku farmaceutycznego jest niestosunkowo wysoką.

10. Wyniki badania technicznego przedłoży dotyczący kierownik laboratoryum na posiedzeniu komitetu farmaceutycznego i na podstawie tego badania jakoteż na podstawie zasad pod IV. określonych zostanie zaopiniowany specyfik.

Wynik tego badania, orzeczenie końcowe i wniosek komitetu na pozwolenie lub wzbronienie wciąga się do drukowanego formularza.

Ten ostatni ma zawierać następujące rubryki: przedmiot, nazwa, forma, opakowanie, sygnatura, przepis przyrządzania, cena, uwaga, wynik badania, opinia, wniosek komitetu.

Przewodniczący przedkłada następnie wypełniony formularz wraz z referatem o technicznem badaniu i jego wyniku z krótkiem sprawozdaniem c. k. Ministerstwu spraw wewnetrznych.

B. Artykuły lecznicze, które nie są specyfikami.

11. Pod względem uzyskania pozwolenia na ogólną sprzedaż artykułów, do takiej sprzedaży przeznaczonych a nie kwalifikujących się jako specyfika farmaceutyczne obowiązują przepisy, tyczące się sprzedaży artykułów przeznaczonych do odręcznej sprzedaży.

Zgłaszając przyrządzone leki i przetwory farmaceutyczne do ogólnej sprzedaży zawarte w dawnych wydaniach farmakopei austryackiej albo w farmakopeach innych państw europejskich (uwaga wstępna 1) winien proszący powołać się na dotyczące wydanie austryackiej lub zagranicznej farmakopei jakoteż przedłożyć autentyczny przepis sporządzania uskuteczniony według dotyczącej farmakopei.

Pod względem postępowania przy fachowo technicznem badaniu wszystkich takich artykułów obowiązują postanowienia wydane dla specyfików farmaceutycznych.

Rozporządzenie Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 18. maja 1898, Dz. u. p. Nr. 85, którem ogłasza się przepisy dla aptek, mające na celu zapobieżenie jak najskuteczniejsze zamianie lekarstw przy ich przygotowywaniu i wydawaniu. *)

Celem jak najskuteczniejszego zapobieżenia zamianie lekarstw w aptekach przy ich przygotowywaniu i wydawaniu, Ministerstwo spraw wewnętrznych na zasadzie opinii Najwyższej Rady zdrowia uznaje za stosowne rozporządzić co następuje:

1. Naczynia zapasowe na środki lekarskie silnie działające, w tablicy I. i II. farmakopei austryackiej Ed. VII. wymienione, w izbie ekspedycyjnej (oficynie) aptecznej zachowywane, powinny mieć zatyczki szklane na krzyż wycięte i oszlifowane (systemu Frankego) i przy zakładaniu nowych aptek, tudzież przy odkupowaniu i dokupowaniu naczyń zapasowych, tylko takie trzeba nabywać.

Ministerstwo spraw wewnętrznych zastrzega sobie wyznaczenie terminu aż do którego we wszystkich aptekach naczynia zapasowe opatrzone być muszą zatyczkami powyższego rodzaju.

2. Wszelkie naczynia zapasowe na rzeczone środki lekarskie silnie działające powinny być opatrzone na czelnej stronie sygnaturą, to jest napisem

---

*) Rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 18 maja 1898 L. 15.533 wezwano polityczne Rządy krajowe, aby zwróciły uwagę wszystkich aptekarzy w swym obrębie, względnie gremia aptekarskie, jakoteż wszystkich praktykę wykonujących lekarzy i chirurgów na to rozporządzenie i wezwały ich do ścisłego wykonywania odnośnych przepisów. Polityczne władze zostały zobowiązane przekonywać się o wykonaniu tych zarządzeń przez lekarzy urzędowych przy okazyi dorocznej wizytacyi w wszystkich aptekach publicznych i domowych.

albo utrwalonym tak, żeby się nie starł, albo wypalonym. Na wzmiankowanych powyżej zatyczkach szklanych krzyżowych podobnież napisana być powinna sygnatura i nadto dawka największa dotyczącego leku (tablica III. farmakopei austryackiej, Ed. VII.).

Sygnatura ta na naczyniach zapasowych i na zatyczkach szklanych powyższej postaci wykonana być powinna dla środków lekarskich w tablicy I. wymienionych białem pismem na tle czarnem, dla leków w tablicy II. wymienionych czerwonem pismem na tle białem.

Podobne sygnatury powinny mieć także naczynia i pudła na dotyczące środki lekarskie zachowywane w innych lokalach aptecznych (w izbie materyałów, w piwnicy, na strychu).

3. Przepisane powyżej sygnatury na naczyniach zapasowych i pudłach wykonać należy we wszystkich aptekach bez wyjątku najpóźniej aż do 31. grudnia b. r.

4. Właścicielom i samodzielnym kierownikom aptek przypomina się przepisy farmakopei, Ed. VII., tyczące się zachowywania środków lekarskich wymienionych w tablicach I. i II., z tą uwagą, że za ścisłe i sumienne wykonywanie tych przepisów i trzymanie się takowych są ciągle odpowiedzialni.

5. Przepisy powyższe co do zachowywania i sygnatur stosują się według postanowień § 3 *Normae et Regulae generales* farmakopei austryackiej, Ed. VII., także do środków lekarskich nie objętych farmakopeą (nie oficynalnych), które ze względu na działanie swoje należą do środków lekarskich, wymienionych w tablicy I. i II. farmakopei austryackiej.

6. Przy wydawaniu lekarstw do zewnętrznego użycia naczynia i pudełka takowych opatrywać należy etykietami z czerwonego papieru, przy przygotowywaniu lekarstw do wewnętrznego użycia etykietami z białego papieru.

7. Posiadacze i samodzielni kierownicy aptek obowiązani są najsurowiej przestrzegać, żeby przygotowujący lekarstwo dołożył niezwłocznie odpowiednią etykietę do recepty, podług której robi lekarstwo i z nią do wyszukanego naczynia lub pudełka, tudzież żeby sygnaturę natychmiast po zrobieniu lekarstwa napisał i przytwierdził do naczynia.

8. Przepisy powyższe stosują się także do wszystkich aptek domowych.

9. Lekarzom praktykującym zaleca się dla jak najskuteczniejszego zapobieżenia zamianie lekarstw, żeby w takich razach, gdy jednocześnie zapisują recepty na lekarstwa do wewnętrznego i na lekarstwa do zewnętrznego użycia, które wydane być mają w podobnych naczyniach i mogłyby dać powód do zamiany, nie pisali takich recept na takiej samej kartce, lecz każdą na osobnej i żeby sposób użycia (sygnaturę) dotyczącego lekarstwa podawali zawsze ściśle a unikali oznaczenia „Jak wiadomo“.

Co do ryczałtowego zapisywania recept dla zakładów leczniczych lub ordynacyjnych, przyczem recept nie wręcza się każdemu z osobna choremu

lecz takowe w formie tak zwanych ekstraktów posyła się do apteki w celu przygotowania, stosować należy środki zarządzeniom powyższym odpowiednie, żeby przez bijące w oczy i wyraźne oznaczenie na naczyniach przeznaczenia lekarstw do wewnętrznego i zewnętrznego użycia, zapobiedz ile możności zamianie lekarstw.

10. Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia ogłoszenia.

Rozporządzenie c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 2. lutego 1899 L. 18.559 z roku 1898, wydane do wszystkich politycznych Władz krajowych tyczące się sprzedaży przetworów organo-leczniczych.

W ostatnich czasach zauważono kilkakrotnie, że tak zwane przetwory organo-lecznicze bywają stronom odręcznie sprzedawane w publicznych aptekach a także drogueryach.

Władza krajowa zwróci uwagę lekarzy praktykujących, aptekarzy i droguistów przez podwładne sobie starostwa względnie magistraty, że przetwory organo-lecznicze należą do tych środków leczniczych, które według postanowień § 3 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 1. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 107, którem ogłoszono dla powszechnego stosowania się „normae et regulae generales“ zawarte w Pharmacopea austr. Ed. VII. mogą być wydawane stronom tylko w aptekach publicznych i na podstawie recepty lekarza do praktyki lekarskiej uprawnionego.

Te środki lecznicze są więc od sprzedaży odręcznej całkowicie wykluczone a aptekarze powinni je pobierać z hurtownych składów aptecznych tylko w opakowaniu oryginalnem, na którem wyraźnie podaną jest firma fabryki.

Aptekarz odpowiedzialny jest za to, by w swej aptece tylko takie środki organo-lecznicze sprzedawał, które są wyrabiane przez całkiem zaufania godne firmy fabryczne.

Rozporządzenie c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 2. stycznia 1900 z r. 1899,*) do wszystkich krajowych Władz politycznych, tyczące się zakazu używania przetworów farmaceutycznych (ekstraktów) zamiast obowiązkowych lub przez lekarzy zapisywanych lekarstw.

Zrobiono spostrzeżenie, że bywają wprowadzane w handel i ogłaszane jako specyalności farmaceutyczne płynne i suche wyciągi z przetworów leczniczych, jak wywary, napary, nastoje i t. p. a to w tym celu, ażeby przez rozpuszczenie ich w łatwiejszy i szybszy sposób zastąpić przetwór właściwy

Z uwagi na okoliczność, że takie w ten sposób sporządzone rozczyny ekstraktowe tak pod względem swej zawartości, jakoteż siły działania nie mogą być uważane za równoznaczne i równodziałające z przetworami właściwymi leczniczymi, które mają zastępować, c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych po zasięgnięciu opinii Najwyższej Rady zdrowia zakazuje, aby podobnego rodzaju przetwory w publicznych i domowych aptekach używane bywały do zastępowania obowiązkowych przetworów leczniczych lub przez lekarzy zapisywanych, stosując do tego zakazu główne postanowienia § 2 „normae et regulae generales Pharmakopea austr. Ed. VII.", według których aptekarz obowiązany jest trzymać się przy wydawaniu leków ściśle przepisów austryackiej Pharmakopei, jak niemniej każdorazowego przepisu recepty lekarza.

O tem zechce c. k. . . . . wszystkich aptekarzy i lekarzy uprawnionych do prowadzenia apteki domowej zawiadomić, celem ścisłego przestrzegania niniejszego rozporządzenia.

Rozporządzenie c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 22. lipca 1898 L. 5877, do wszystkich politycznych Rządów krajowych w sprawie zarządzeń przeciw zakazanemu handlowi lekarstwami i szalbierczemu zachwalaniu środków leczniczych.

Zrobiono spostrzeżenie, że szalbiercze zachwalania środków lekarskich i metod leczniczych w dziennikach i publikacyach (pismach ulotnych, kalendarzach i t. p.) przybrały w ostatnich czasach ponownie pożałowania godne rozmiary.

---

*) Z powodu specyalnego wypadku przypomniano rozporządzeniem ministeryalnem z 17. maja 1901 L. 12.491.

I tak zachwalane bywają często takie środki, które w myśl § 1 al. 2, rozporządzenia Min. z 17. września 1883 (Dz. p. p. Nr. 152) należą do środków tajemnych, i dlatego wykluczone są w ogólności od handlu, — dalej takie artykuły, których sprzedaż ze względów sanitarnych szczegółowemi postanowieniami wyraźnie została zabronioną.

Prócz tego usiłują osoby prywatne lub przedsiębiorstwa zagraniczne, — jak n. p. instytut przyrodo-leczniczy w Sanjana dra Chas Thomasa, którego środek tajemny zakazany został rozporządzeniem Min. z 31. grudnia 1889 L. 24.277 (Öst. San. Wesen T. II., str. 60), — nietylko ofiarować publiczności żądnej leczenia pomoc lekarską z odległości w sposób niedozwolony przez oszukańcze zachwalania w publicznych dziennikach lub przez bezpośrednie nadsyłanie reklam, lecz nadto zachwalają do leczenia różnych chorób środki lekarskie, których skład utrzymują w tajemnicy, i uwodzą publiczność do wzbronionego ich nabywania.

W taki sposób osoby lub przedsiębiorstwa do tego nieuprawnione wykonują w sposób przemysłowy z zagranicy praktykę lekarską i sprzedaż lekarstw, a nawet środków tajemnych w kraju, przez co przekraczają nietylko postanowienia ustawy (§ 343—345), lecz także odnośne przepisy sanitarne gdyż wykonanie praktyki lekarskiej przysłuża tylko osobom mającym prawo obywatelstwa austryackiego i aprobowanym w kraju, sprowadzanie zaś lekarstw zagranicznych dla osób prywatnych nie jest dozwolone bez osobnego pozwolenia krajowej władzy politycznej a sprzedaż środków tajemnych w kraju w ogólności jest zakazana.

Ponieważ te osoby, względnie instytucye, prowadzą partactwo i wzbroniony handel lekarstwami z zagranicy, przeto trudno jest bezpośrednio przeciw nim występywać. — Mimo tego można zapobiedz postępowaniu, które się przyczynia do spełniania wymienionych czynów lub je popiera.

Celem położenia tamy takim nadużyciom, po porozumieniu się z wys. c. k. Ministerstwem sprawiedliwości, które wydało podwładnym nadprokuratoryom państwa odpowiednie polecenia,*) wzywa się c. k. Rząd krajowy do wydania władzom politycznym I. instancyi polecenia żądania w danym przypadku interwencyi sądów, które też skutecznie popierać należy.

Dlatego dołącza się spis tych artykułów, których sprzedaży już dawniej osobnymi reskryptami zakazano i poleca się przez odpowiednie ogłoszenie w urzędowych i nieurzędowych czasopismach podać ten spis do szerokiej wiadomości, a nadto nakazać władzom powiatowym, aby czuwały nad sprzedażą lekarstw tak w aptekach, jak i poza ich obrębem, a zwłaszcza co do sprzedaży tak zwanych specyfików zagranicznych.

---

*) Reskrypt c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 8. lipca 1898, L. 14.924.

Spis

I. środków tajemnych i przetworów lekarskich, których sprzedaż zakazana została rozporządzeniami sanitarnemi.

1. Dekretem kanc. nadw. z 15. września 1883 L. 21.227.

Schneebergera proszek do niuchania, eliksir szwedzki, pigułki Santa-Fosca, esencya życia Franza, esencya życia Augsburga, pigułki paprociowe, pigułki czyszczące krew, krople Jenajskie, norymberski balsam na rany, balsam Seehofera, esencya życia, balsam esencyjny życia, pigułki Haasego, balsam Spykera, pigułki francuskie, pigułki Rediingera, eliksir przeciwgnilcowy Vergangnego, balsam Schauera, esencya życia Kiesowa, przylepiec Bauera, olejek wzmacniający słuch, angielski papier przeciw dnie.

2. Reskryptem c. k. Ministerstwa państwa z 29. października 1865 L. 20.069.

Lecznicze cygarety ziołowe dr. Löwy'ego w Wiedniu.

3. Reskryptem c. k. Min. spraw wewn. z 18. marca 1882 (Nam L. 18.116 ex 1892).

Środek tajemny: Karpacki eliksir ziołowy B. Fuchsa w Malacce.

4. Rozp. c. k. Min. spraw wewn., skarbu i handln z 25. kwietnia 1882 Dz. p. p. L. 46 (Nam. L. 35.663 ex 1882).

Cygarety konopne albo indyjskie firmy Grimaulta et Comp. w Paryżu.

5. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 2. czerwca 1885 L. 8599 (Nam L. 3346 ax 1885).

Pigułki Antropinowe Jägera.

6. Rozp. c. k. Min. spraw wewn, handlu i skarbu z 7. kwietnia 1886 Dz. p. p. L. 53 (Nam. L. 51.217 ex 1885).

Środki lecznicze elektrohomeopatyczne hr. Mattei.

7. Rozp. c. k. Min. spraw wewn. i handlu z 7. kwietnia 1886 Dz. p. p. L. 126 (Nam. L. 47.508 ex 1886).

Środek tajny: Hoppeïna i Hoppeïn-Beer.

8. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 2. października 1886 L. 14.741 (Nam. L. 65.223 ex 1886).

Specyfiki aptekarza Józefa Fürsta w Pradze: Gastrophan, karolinentalska herbata Dawida i proszek przeciw bolowi gardła aptekarza Praskowitza.

9. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 13. października 1888 L. 12.965 (Nam. L. 62.620 ex 1888).

Homeriana.

10. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 31. grudnia 1889 L. 24.277 (Nam. L. 2609 ex 1890).

Środek tajny: Sanjana.

11. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 8. kwietnia 1890 L. 5312 (Nam. L. 26.645 ex 1890).

Artykuły: Safe-Cure-Warnera.

12. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 29. lipca 1890 L. 14.582 (Nam. L. 58.050 ex 1890).

Przetwór leczniczy: Maść cieplic Aacheńskich.

13. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 23. sierpnia 1890 L. 16.115 (Nam. L. 63.167 ex 1890).

Środek tajemny: Biscuits depuratifs Olliviera w Paryżu.

14. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 15. października 1890 L. 11.511 (Nam. L. 78.784 ex 1890).

Przetwór leczniczy: Parai.

15. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 7. kwietnia 1891 L 1404 (Nam. L. 27.624 ex 1891).

Marienbadzkie pigułki redukcyjne.

16. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 10. maja 1891 L. 2066 (Nam L. 37.179 ex 1891).

Środek tajemny: Mentolinowy proszek do niuchania.

17. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 16. sierpnia 1891 L. 16.460 (Nam. L. 65.980 ex 1891).

Marienbadzkie pigułki przeciw otyłości.

18. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 4. lutego 1892 L. 9876 ex 1891.

Przetwory złożone, wyrabiane przez firmę F. A. Richtera et Comp w Rudolstadzie, zaopatrzone kotwiczną marką ochronną: Pain Expeller z kotwicą, Stomakal z kotwicą, Loxa pigułki z kotwicą, miód betelowy z kotwicą, Tamaroni z kotwicą, pigułki Kongo z kotwicą, pigułki Kafir z kotwicą, proszek żołądkowy z kotwicą, Sarsaparillian z kotwicą, Ferola z kotwicą, pastylki z Iuga z kotwicą, pigułki Makva z kotwicą, Krakolos z kotwicą, pastylki Penango z kotwicą, maść Lagosa z kotwicą, maść Bolamo z kotwicą, maść przeciwliszajowa z kotwicą.

19. Rozp. c. k. Min. spraw wewn., skarbu i handlu z 29. września 1892, Dz. p. p. L. 179.

Weissmanna „Schlagwasser“, olej Baunscheidta i instrument skaryfikacyjny pod nazwą „Lebenswecker“.

20. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 24. grudnia 1893 L. 30.469 i z 20. września 1894 L. 20.067 (Nam. L. 1052 i 78.492 ex 1894).

Balsam cudowny i angielska maść cudowna A. Thierryego w Pregrada (Kroacya).

21. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 9. maja 1894 L. 9003.

Balsam życia dr. Spudäus.

22. Rozp. c. k. Min. spraw wewn., skarbu i handlu z 17. czerwca 1894, Dz. p. p. L. 135.

Pigułki szwajcarskie Brandta wszelkiego rodzaju.

23. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 12. listopada 1894 L. 28.011 (Nam. L. 96.223 ex 1894).

Przylepiec porowaty Williamsa.

24. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 23. marca 1895 L. 6577 (Nam. L. 28.078 ex 1895).

Przylepiec leczniczy i przyranny Ringelhard-Plöcknera.

25. Rozp. c. k. Min. spraw wewn. i handlu z 13. października 1897 Dz. p. p. L. 239.

Japoński anyż gwiaździsty (owoce Skimmi) do celów aptekarskich i użytkowych wszelkiego rodzaju.

26. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 17. czerwca 1898 L. 15.478.

Przetwory lecznicze wprowadzone w handel przez firmę „The Koenig Medicine Co“ w Chicago.

27. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 19. maja 1899 L. 8972.

Środek tajemny: „Dr. Schiffmanna proszek na astmę“.

28. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 24. czerwca 1899 L. 14 968.

Środki lecznicze, mające przeszkadzać zapłodnieniu.

29. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 12. sierpnia 1899 L. 23.276.

Środek leczniczy: I. H. Nicholsona przeciw cierpieniom uszu.

30. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 16. marca 1900 L. 5840.

Zachwalany środek uniwersalny dla chorych piersiowo A. Wolffskyego w Berlinie.

31. Rozp. c. k. Min. skarbu, spraw wewn. i handlu z 5. kwietnia 1900, Dz. p. p. Nr. 78.

Dr. K. Schiffmanna proszek przeciw astmie.

32. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 5. lipca 1900 L. 16.764.

Środek tajemny: „Sanol“.

33. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 1. września 1900 L. 27.904.

„Sautera elektrohomeopatyczny środek leczniczy (Sternheilmittel)“ wprowadzony w handel przez elektrohomeopatyczny instytut „Paracelsia“ niejakiego Dr. Imfelda w Genewie.

34. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 9. października 1900 L. 33.708.

„Antiseptyczny środek“ przeciw chorobom zakaźnym, zachwalany przez firmę H. I. Rawischer w Berlinie.

35. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 4. grudnia 1900 L. 42.147.

„Dr. Spitzera pomada na twarz“.

36. Rozp. c. k. Min. spraw wewn., skarbu i handlu z 23. lipca 1901, Dz. u. p. Nr. 117.

„Dr. Williams Pinkpillen“.

37. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 20 czerwca 1902 L. 18.798.

Środek tajemny firmy W. Kornpointera Następcy w Rheineck w Szwajcaryi.

38. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 30. września 1903 L. 34.831.

Zagraniczny środek leczniczy pod nazwą „echter Schleithners Beatrice-Likör“.

II. kosmetyków i innych środków, których sprzedaż zabronioną została przez osobne rozporządzenia.

1. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 30. czerwca 1900 L. 4955.

„Amerykańska woda na włosy“ prof. Whitego.

2. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 13. listopada 1900 L. 18.329.

Środek do farbowania włosów: „Hair Restorer nazionale ristarotare del Capelli Sistema Rosster die Nuora Jork“ preparato (wyrobu) Dra Guerra in Padova.

3. Rozp. c. k. Min. spraw wewn. i handlu z 16, lipca 1891, Dz. p. p. Nr. 103.

Środki do farbowania włosów; „Aqua amarella“ wyrobu Dr. Williama Bootha i Jana Gosnela et Comp. — „Amerykańska woda na włosy“ Wilhelma Seegersa, — „Hair Restorer“ prof. Whitego i Rossetera.

4. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 10. października 1891 L. 21.015.

„Balsam do farbowania włosów“ wyrobu fiirmy Th. Dahmea-Krölys w Kolonii.

5. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 23. listopada 1891 L. 23.665.

„Balsam na włosy“ zawierający ołów, wyrobu firmy Hanger i Löber w Berlinie.

6. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 27. stycznia 1902 L. 662.

Środek do farbowania włosów wprowadzony w handel pod nazwą „Musbrat“.

7. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 2. marca 1893 L. 18.694.

„Hair Lotion“ środek do farbowania włosów wyrobu Roberta & Co. w Paryżu i Londynie.

8. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 28. maja 1895 L. 12.989.

Środek do farbowania włosów „Krinochrom“ I. Barthola z Berlina.

9. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 11. czerwca 1895 L. 15.615.

Kosmetyki: „Flora Hair Milken i Eau de Lys“ Jana Grolicha w Bernie.

10. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 10. marca 1896 L. 8101.

Środek do farbowania włosów „Regenerator“ wyrobu H. Kielhausera w Gracu.

11. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 26. czerwca 1896 L. 18.497.

„Glycerin-Schönheitsmilch“ kosmetyk wyrobu Jonasza w Wiedniu.

12. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 8. listopada 1897 L, 22 757.

Woda na włosy „Melrose“ aptekarza Ludwika Buttina w Lozannie.

13. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 21. maja 1898 L. 16.179, tyczący się wskazówek co do donoszenia przez urzędy cłowe o wprowadzaniu mechanicznych aparatów prof. Leona lub tym podobnych przeciw osłabieniu męskiemu.

14. Reskr. c. k. Min. spr. wewn. z 18. kwietnia 1899 L. 21.117 ex 1898.

Sprzedaż i reklamowanie tak zwanego „Krzyża-Volty“ jako środka leczniczego i ochronnego przeciw słabościom.

15. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 10. sierpnia 1899 L. 26.476.

„Galwano-elektryczne łańcuchy“ wyrobu Adolfa Wintera.

16. Rozp. c. k. Min. spraw wewn., handlu i skarbu z 2. października 1899 (Dz. u. p. Nr. 201).

Przyrząd pod nazwą „Occlusiv pessar“ wprowadzony w handel a zarazem „Tutelol“ jako prezerwatywa dla kobiet.

17. Rozp. c. k. Min. spraw wewn., handlu i skarbu z 3. grudnia 1899 (Dz. p. p. Nr. 257).

Sprowadzanie i sprzedaż galwanicznych aparatów służących rzekomo do celów leczniczych i zdrowotnych.

18. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 19. listopada 1900 L. 38 972.

Sprzedaż opaski zwanej „elektromotorisches Zahnhalsband“ firmy braci Géhring w Berlinie.

19. Rozp. c. k. Min. spraw wewn., skarbu i handlu z 27. sierpnia 1901 (Dz. u. p. Nr. 135).

Sprowadzanie aparatów wprowadzonych w handel przez firmę Rukin & Albrecht w Lipsku pod nazwą „Oxydonor Victory“, „Panaxora“ i „Animator“.

20. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 26. maja 1902 L. 9337.

Środek do farbowania włosów „Fo“ wyrobu firmy Robert Fischer w Wiedniu.

21. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 23. marca 1903 L. 8866.

Środek na leczenie głuchoty „Andiphon Bernard“.

22. Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 28. kwietnia 1903 L. 47.293.

Woda na włosy „Kanada“.

Spis

przetworów leczniczych (farmaceutyczne specyfika), które na podstawie rozporządzenia ministeryalnego z 16. kwietnia 1901, Dz. u. p. Nr. 40, dopuszczono do powszechnej sprzedaży w publicznych aptekach.

I. Wyroby krajowe.

A. Do wolnej sprzedaży.

1. Pillole ferro-res-chinate antimalarische Marca Rosa aptekarza Guiseppe Salvi w Dernis.

Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 10. marca 1902 L. 4787.

2. Reichenhaller Soole-Pastillen aptekarza A. Molla w Wiedniu.

Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 25. marca 1902 L. 7488.

3. Linimentum mentholi chloroformatum compositum i Stärkungsliniment dla koni, aptekarza Franciszka Sedlaczka w Gaya.

Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 12. czerwca 1902 L. 20.253.

4. Vino di china ferruginoso Seravallo aptekarza Dr. V. Seravallo w Tryeście.

Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 24. grudnia 1902 L. 43.446.

5. Pastylki Abrotanolowe (Abrotanolpastillen) aptekarza G. Hella w Opawie.

Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 17. lutego 1903 L. 49.836 ex 1902.

6. Pastiglie di Catrame i Pastiglie di Cassia alluminata aptekarza Ruggero Ravasini w Tryeście.

Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 18. lutego 1903 L. 3837.

7. Glicerynowe czopki stolcowe aptekarza Bindera w Wiedniu.

Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 14. maja 1903 L. 20.745.

8. Linimentum juniperi compos. aptekarza Dominika Koukala w Iglawie.

Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 1. czerwca 1903 L. 20.691.

9. Wohlriechendes Pflanzenessenzen Fluid und ableitende Rhabarberpillen o marce ochronnej „Elsa“ aptekarza Eugeniusza Wiktora Fellera w Stubica-Dolnja w Kroacyi.

Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 19. czerwca 1903 L. 26.480.

10. Aromatyczna żelazna tinktura (Aromatische Eisentinctur) według przepisu Dr. Hammera wyrobu aptekarza A. F. Mittelbacha w Sangerberg.

Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 24. lipca 1903 L. 22.711.

B. Na przepis lekarski.

11. Capsulae i Syrupus guajacoli compos. aptekarza Gustawa Hella w Opawie.

Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 19. maja 1902 L. 6796.

12. Formanpräparate (Forman-Pastillen firmy R. A. Lingner w Bodenbach.

Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 28. maja 1902 L. 10.001.

13. Pastylki hypophosphitowe (Hypophosphitpastillen) aptekarza Aug. I. Scholza w Wiedniu.

Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 24. stycznia 1903 L. 34.459 ex 1902

14. Syrup. hypophosphit. comp. aptekarza Dr. Eggera w Budapeszcie przez aptekę M. Krisa w Wiedniu.

Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 3. lutego 1903 L. 44.804 ex 1902.

15. Syrup sulfoguajakolowy i syrup sulfoguajakolowy z kolą aptekarza Dr. Henryka Mikolascha we Lwowie.

Reskr. c. k. Min. spraw. wewn. z 28. marca 1903 L. 3143.

II. Wyroby zagraniczne.

A. Do wolnej sprzedaży.

1. Cascarine-Leprince-Pillen. Skład w aptece A. Wisingera w Wiedniu.

Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 12. listopada 1901 L. 37.383.

2. Środek przeczyszczający czysto roślinny o marce ochronnej „Cascarets“ firmy Sterling Remedy Company in Kramer, Staat Indiana U. S. A. Skład w aptece Moryca Krisa w Wiedniu.

Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 12. września 1903 L. 34.897.

B. Na przepis lekarski.

3. Augsburger Magenessenz I. G. Kiesowa. Skład w aptece A. Molla w Wiedniu.

Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 27. listopada 1901 L. 38.078.

4. Paglianosyrup firm Girolamo Pagliano we Florencyi i Ernesto Pagliano w Neapolu.

Reskr. c. k. Min. spraw wewn. z 31. lipca 1902 L. 30.268.

Cennik lekarstw farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
	których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	I	—	—	—	—	**Acetphenetidinum** . .	1	4
—	—	—	—	—	I	Acetum	100	6
I	—	—	—	—	—	„ aromaticum . . .	„	20
I	—	—	—	—	—	„ Scillae . . .	10	5
—	—	—	—	I	—	Acidum aceticum concentr. .	„	6
—	—	—	—	—	I	„ „ dilutum .	100	24
—	—	—	I	—	—	**Acidum arsenicosum pulv.**	1	2
—	I	—	—	—	—	Acidum benzoicum . .	„	8
—	—	—	—	—	I	„ boricum . . .	10	5
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . .	„	6
—	—	—	—	I	—	**Acidum carbolicum** *) .	„	6
I	—	—	—	—	—	„ „ **liquef.** *)	„	6
—	—	—	—	I	—	„ **chromicum** . .	1	6
—	—	—	—	—	I	Acidum citricum . . .	10	16
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . .	„	20
—	—	—	—	I	—	„ hydrochloricum concentr.	„	4
I[1])	—	—	—	—	—	„ „ dilutum	„	4
—	—	—	—	—	I	„ lacticum . . .	1	6
—	—	—	—	I	—	„ nitrico-nitrosum . .	10	10
—	—	—	—	I	—	„ nitricum concentr. .	„	5
I[1])	—	—	—	—	—	„ „ dilutum .	„	4
—	I	—	—	—	—	„ phosphoricum . .	„	5
—	—	—	—	—	I	„ pyrogallicum . .	1	8
—	I	—	—	—	—	„ salicylicum . .	10	20
—	—	—	—	I	—	„ sulfuricum concentr. .	10	5
I[1])	—	—	—	—	—	„ „ dilutum .	„	2

*) Porównaj Minist. rozp. z dnia 1. sierpnia 1884 Dz. ust. p. Nr. 131, ust. 2.

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

17

Wyłącznie do celów leczniczych używane			Używane także do celów technicznych ekonom. i dyetetycz.			Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	—	—	—	—	I	Acidum tannicum	10	22
—	—	—	—	—	I	„ tartaricum	„	10
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv.	„	12
—	—	—	—	I	—	Aether	„	10
—	I	—	—	—	—	„ aceticus	„	18
—	I	—	—	—	—	**Aloë pulv.**	„	8
—	—	—	—	—	I	Alumen	100	15
—	—	—	—	—	I	„ pulv.	10	3
I[1])	—	—	—	—	—	„ ustum pulv.	„	8
I	—	—	—	—	—	Aluminium aceticum solut.	100	35
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum	10	4
—	—	—	—	I	—	Ammonia	„	3
—	I	—	—	—	—	Ammoniacum pulv.	„	12
I	—	—	—	—	—	Ammonium aceticum solut.	„	10
—	I	—	—	—	—	„ bromatum	„	36
—	—	—	—	—	I	„ carbonicum	„	5
—	—	—	—	—	I	„ chloratum	„	5
—	—	—	—	—	I	Amygdalae amarae	„	5
—	—	—	—	—	I	„ dulces	„	6
—	—	—	—	—	I	„ „ decortic.	„	8
—	I	—	—	—	—	**Amylium nitrosum**	1	5
—	—	—	—	—	I	Amylum Marantae pulv.	100	65
—	—	—	—	—	I	„ Oryzae pulv.	„	40
—	—	—	—	—	I	„ Tritici pulv.	„	30
I	—	—	—	—	—	Antidotum Arsenici albi	Dawka	230
—	I	—	—	—	—	**Antifebrinum**	1	2
—	I	—	—	—	—	**Antipyrinum**	„	6
I	—	—	—	—	—	„ **Coffeino-citricum***)	„	10

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

*) Zobacz uwagę umieszczoną na końcu.

Wyłącznie do celów leczniczych używane			Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.			Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą		z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia			
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami				gramy	halerzy
—	I	—	—	—	—	**Antipyrinum salicylicum** *)	10	50
—	I	—	—	—	—	**Apomorphin. hydrochlor.**	0·01	4
I	—	—	—	—	—	**Aqua Amygdal. amar. conc.**	10	14
I	—	—	—	—	—	Aqua Amygdal. amar. diluta .	„	2
I	—	—	—	—	—	„ aromatica spirituosa .	100	32
—	—	—	—	—	I	„ Aurantii florum . .	10	6
I	—	—	—	—	—	„ Calcis	100	6
I	—	—	—	—	—	„ carbolisata . . .	„	6
I	—	—	—	—	—	„ carminativa . . .	„	24
I	—	—	—	—	—	„ Chamomillae . . .	„	20
I	—	—	—	—	—	„ Chlori	10	5
I	—	—	—	—	—	„ Cinnamomi simplex .	100	22
I	—	—	—	—	—	„ „ spirituosa .	„	50
—	—	—	—	—	I	„ destillata . . .	„	5
—	—	—	—	—	I	„ „ . . .	1000	30
I	—	—	—	—	—	„ Foeniculi . . .	100	16
I	—	—	—	—	—	„ Goulardi . . .	Cennik robót aptek. (Nr. 50)	
I	—	—	—	—	—	„ kresolica . . .	100	12
—	I	—	—	—	—	**Aqua Laurocerasi** . .	10	8
I	—	—	—	—	—	Aqua Melissae . . .	100	24
I	—	—	—	—	—	„ Menthae piperitae . .	„	30
I	—	—	—	—	—	„ plumbica . . .	Cennik robót aptek. (Nr. 50)	
I[1])	—	—	—	—	—	„ Rosae	100	20
I	—	—	—	—	—	„ Rubi Idaei . . .	„	18
I	—	—	—	—	—	„ Salviae . . .	„	22
—	I	—	—	—	—	Araroba depurata . . .	1	8
—	—	—	—	I	—	**Argentum nitric. crystall.** .	„	15

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.
*) Zobacz uwagę umieszczoną na końcu.

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
I	—	—	—	—	—	**Argentum nitric. fusum** .	1	18
I	—	—	—	—	—	Argentum nitric. cum Kalio nitric.	„	10
—	—	I	—	—	—	Asa foetida pulv. . . .	10	20
—	I	—	—	—	—	**Atropinum sulfuric.** . .	0·1	34
—	—	—	—	—	I	Axungia Porci . . .	100	40
I	—	—	—	—	—	„ „ benzoata . .	10	8
—	—	—	—	—	I	Balsamum Copaivae . .	„	14
—	—	—	—	—	I	„ Peruvianum . .	„	32
—	—	—	—	—	I	„ Tolutanum . .	„	22
—	—	—	—	—	I	Benzoë pulv.	„	20
—	I	—	—	—	—	**Bismuthum subgallicum** *).	„	60
I	—	—	—	—	—	Bismuth. subnitric. . . .	1	8
—	—	—	—	—	I	Bolus alba pulv. . . .	100	35
—	I	—	—	—	—	Bulbus Scillae sicc. pulv. .	1	3
—	—	—	—	—	I	Calcium carbonic. nativ. pulv.	100	18
—	—	—	—	—	I	„ „ praecipitatum	„	24
—	—	—	—	—	I	„ „ purum .	10	28
—	—	—	—	—	I	„ hypochlorosum .	100	12
—	—	—	—	—	I	„ oxydatum pulv. . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ oxysulfurat. solutum .	„	40
I	—	—	—	—	—	„ phosphoricum . .	10	60
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum ustum .	100	5
—	—	—	—	—	I	Camphora	10	14
—	I	—	—	—	—	**Cantharides pulv.** . .	„	24
—	—	—	—	—	I	Carbo Ligni depurat. . .	100	22
—	—	—	—	—	I	Carrageen sciss. . . .	10	4
—	—	—	—	—	I	Caryophylli pulv. . . .	„	15
—	I	—	—	—	—	Castoreum pulv. . . .	0·1	10
—	—	—	—	—	I	Catechu pulv.	10	14

*) Zobacz uwagę umieszczoną na końcu.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory	Używane także do celów technicznych ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory				Nazwa leku	Ilość	Cena
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	za koncesyą na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	I	—	—	—	—	Caules Dulcamarae sciss. .	100	10
—	—	—	—	—	I	Cera alba	10	10
—	—	—	—	—	I	„ flava	„	8
I	—	—	—	—	—	Ceratum Cetacei . . .	„	15
I	—	—	—	—	—	„ fuscum . . .	„	10
—	—	—	—	—	I	Cetaceum	„	16
I	—	—	—	—	—	Charta sinapisata . . .	1 sztuka	8
—	I	—	—	—	—	Chininum bisulfuric. . .	1	15
I	—	—	—	—	—	„ ferro-citricum .	„	10
—	I	—	—	—	—	„ hydrochloricum .	„	18
—	I	—	—	—	—	„ sulfuricum . .	„	15
I	—	—	—	—	—	„ tannicum . .	„	15
—	I	—	—	—	—	**Chloralum hydratum** . .	„	2
—	I	—	—	—	—	**Chloroformium** *) . .	10	8
—	I	—	—	—	—	**Cocainum hydrochloricum**	0·1	16
—	I	—	—	—	—	**Codeinum hydrochloricum**	„	12
—	I	—	—	—	—	**Coffeinum**	1	22
I	—	—	—	—	—	„ **Natrio-benzoicum**	„	20
I[1])	—	—	—	—	—	Collemplastrum adhaesivum .	500 cm^2	60
I	—	—	—	—	—	„ salicylatum .	„	80
—	—	—	—	—	I	Collodium	10	10
I	—	—	—	—	—	„ elasticum . .	„	10
I	—	—	—	—	—	Collyrium adstringens luteum .	„	6
—	—	—	—	—	I	Colophonium	„	2
—	I	—	—	—	—	Cortex Cascarillae rudit. tus. .	„	8
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	10
—	I	—	—	—	—	„ Chinae rudit. tus. .	„	14
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . . .	„	20

*) Porównaj Minist. rozp. z dnia 1. sierpnia 1884 Dz. u. p. Nr. 131, ust. 2.

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane — oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory — których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej	Wyłącznie do celów leczniczych używane — chemiczne przetwory — między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz. — chemiczne przetwory — których sprzedaż dozwolona także po za aptekami — za koncesyą — na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	— za koncesyą — na handel truciznami	— z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	— bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość — gramy	Cena — halerzy
—	—	—	—	—	I	Cortex Cinnamomi rudit. tus. .	10	8
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . .	„	12
—	I	—	—	—	—	„ Condurango rudit. tus. .	„	6
—	I	—	—	—	—	„ Frangulae sciss. . .	„	3
—	—	—	—	—	I	„ Fructus Aurantii sciss. .	„	12
—	—	—	—	—	I	„ „ Citri sciss. .	„	10
—	I	—	—	—	—	„ Granati rudit tus. .	„	6
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	10
—	I	—	—	—	—	„ Quebracho rudit. tus. .	„	5
—	—	—	—	—	I	„ Quercus sciss. . .	100	20
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . .	10	8
—	I	—	—	—	—	„ Rhamni Purshiani rud. tus.	„	6
—	—	—	—	—	I	„ Salicis sciss. . .	100	22
—	—	—	—	—	I	Crocus	1	30
—	—	—	—	—	I	„ pulv.	„	34
—	—	—	—	I	—	**Cuprum sulfuricum** *) .	10	6
I	—	—	—	—	—	**Decoct** Sarsapar. comp. fortius	Cennik robót aptek. (Nr. 5, 8 i 50)	
I	—	—	—	—	—	„ „ „ mitius .	Cennik robót aptek. (Nr. 5 i 50)	
I	—	—	—	—	—	**Elaeosacchara** . . .	Cennik robót aptek. (Nr. 2 i 32)	
I	—	—	—	—	—	Electuarium aromaticum . .	10	8
I	—	—	—	—	—	„ lenitivum . .	„	12
—	—	—	—	—	I	Elemi	„	12
I[1])	—	—	—	—	—	Emplastrum adhaesivum . .	500 cm^2	30
I[1])	—	—	—	—	—	„ Anglicanum . .	100 cm^2	40
I	—	—	—	—	—	„ Cantharidum .	10	20
I	—	—	—	—	—	„ „ perpet.	„	30
I	—	—	—	—	—	„ Cerussae . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Conii . . .	„	10

*) Porównaj Minist. rozp. z dnia 1. sierpnia 1884 Dz. u. p. Nr. 131, ust. 2.

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrządzone leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
I	—	—	—	—	—	Emplastrum Diachylon composit.	10	10
I	—	—	—	—	—	„ „ simplex.	„	6
I	—	—	—	—	—	„ Hydrargyri . .	„	15
I	—	—	—	—	—	„ „ extensum	500 cm^2	80
I	—	—	—	—	—	„ Meliloti . .	10	8
I	—	—	—	—	—	„ Minii . . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ oxycroceum . .	„	30
I	—	—	—	—	—	„ saponatum . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ „ extensum	500 cm^2	60
I	—	—	—	—	—	Emulsiones	Cennik robót aptek. (Nr. 11)	
—	I	—	—	—	—	**Euphorbium pulv. . .**	10	14
I	—	—	—	—	—	**Extractum Aconiti radicis**	1	15
I	—	—	—	—	—	„ **Aloës . . .**	10	24
I	—	—	—	—	—	„ **Belladonn. fol.**	1	18
I	—	—	—	—	—	Extractum Calami aromatici .	„	15
I	—	—	—	—	—	„ Calumbae . .	„	32
I	—	—	—	—	—	**Extractum Cannabis Indic.**	„	40
I	—	—	—	—	—	Extractum Centaurii minoris .	10	60
I	—	—	—	—	—	„ Chinae . . .	1	18
I	—	—	—	—	—	**Extractum Colocynthidis** .	„	38
I	—	—	—	—	—	„ **Condurango fluidum**	10	34
I	—	—	—	—	—	**Extractum Conii herbae** .	1	15
I	—	—	—	—	—	Extractum Cubebae . .	„	26
I	—	—	—	—	—	**Extractum Filicis maris** .	„	40
I	—	—	—	—	—	Extractum Gentianae . .	10	35
I	—	—	—	—	—	„ Graminis . .	„	30
I	—	—	—	—	—	**Extractum Granati** . .	1	14
I	—	—	—	—	—	„ **Hydrastidis fluidum** .	10	62
I	—	—	—	—	—	„ **Hyoscyami foliorum** .	1	18
I	—	—	—	—	—	Extractum Liquiritiae . .	10	32
I	—	—	—	—	—	„ Malatis Ferri .	„	20

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrządzone leki farm. i farm.-ekonom. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	za koncesyą na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
I	—	—	—	—	—	**Extractum Opii . . .**	1	25
I	—	—	—	—	—	Extractum Quassiae . .	„	24
I	—	—	—	—	—	„ Quebracho fluidum	10	32
I	—	—	—	—	—	„ Ratanhiae . .	1	14
I	—	—	—	—	—	„ Rhamni Pursh. fluid.	10	42
I	—	—	—	—	—	„ Rhei . . .	1	12
I	—	—	—	—	—	**Extractum Scillae . .**	„	14
I	—	—	—	—	—	**„ Secalis cornuti**	„	20
I	—	—	—	—	—	**„ Strychni .**	„	28
I	—	—	—	—	—	Extractum Taraxaci . .	10	34
I	—	—	—	—	—	„ Trifolii fibrini .	„	36
I	—	—	—	—	—	Ferrum carbonic. saccharat. .	„	24
—	I	—	—	—	—	„ citricum ammoniat. .	1	8
—	I	—	—	—	—	„ hydrooxyd. dialys. liqu.	10	8
—	I	—	—	—	—	„ lacticum . . .	1	4
—	I	—	—	—	—	„ et Natrium pyrophosph.	„	4
I	—	—	—	—	—	„ oxydatum saccharatum	10	20
—	—	—	—	—	I	„ pulveratum . .	„	8
—	I	—	—	—	—	„ reductum . .	1	5
I	—	—	—	—	—	„ sesquichlorat. crystall.	10	10
I	—	—	—	—	—	„ „ solutum	„	8
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum . .	„	4
—	—	—	—	—	I	„ „ praecipitatum	„	15
—	I	—	—	—	—	Flores Arnicae sciss. . .	„	4
—	I	—	—	—	—	„ Chamomillae Romanae	„	5
—	—	I	—	—	—	„ „ vulgaris .	„	6
—	I	—	—	—	—	„ Chamom. vulg. rudit. tus	„	8
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv.	„	12
—	I	—	—	—	—	„ Cinae	„	5
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . . .	„	10

Wyłącznie do celów leczniczych używane			Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.			Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	I	—	—	—	—	Flores Koso sciss. . . .	10	10
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . . .	„	15
—	—	—	—	—	I	„ Lavandulae . . .	„	14
—	—	I	—	—	—	„ Malvae	„	8
—	—	I	—	—	—	„ Rhoeados sciss. . .	„	10
—	—	I	—	—	—	„ Rosae sciss. . .	„	10
—	—	I	—	—	—	„ Sambuci . .	„	5
—	—	I	—	—	—	„ Tiliae sciss. . .	„	5
—	—	I	—	—	—	„ Verbasci . .	„	15
—	—	I	—	—	—	Folia Althaeae sciss. . .	100	20
—	—	I	—	—	—	„ Aurantii „ . .	10	6
—	I	—	—	—	—	**Folia Belladonnae sciss.** .	„	6
—	I	—	—	—	—	„ „ **pulv.**	1	2
—	I	—	—	—	—	Folia Coca sciss. . . .	10	14
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . . .	„	25
—	I	—	—	—	—	**Folia Digitalis sciss.** . .	„	5
—	I	—	—	—	—	„ „ **pulv.** .	1	2
—	I	—	—	—	—	„ **Hyoscyami sciss.** .	10	6
—	I	—	—	—	—	„ „ **rudit tus.**	„	8
—	—	I	—	—	—	Folia Malvae sciss. . .	100	30
—	—	I	—	—	—	„ Melissae „ . .	10	5
—	—	I	—	—	—	„ Menthae-crispae sciss .	„	6
—	—	I	—	—	—	„ „ piperitae sciss	„	8
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv. .	„	12
—	—	I	—	—	—	„ Rosmarini sciss. . .	„	2
—	—	—	—	—	I	„ Salviae „ . .	„	5
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	10
—	I	—	—	—	—	„ Sennae Alexandr. sciss.	„	10
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv.	„	16

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	których sprzedaż dozwolona także po za aptekami, za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	za koncesyą: na handel truciznami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
—	I	—	—	—	—	Folia Sennae de Tinnev. scis.	10	5
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv.	„	8
—	I	—	—	—	—	„ „ „ sine resina	„	16
—	I	—	—	—	—	**Folia Stramonii sciss.**	„	4
—	—	I	—	—	—	Folia Taraxaci sciss.	100	22
—	—	—	—	—	I	„ Theae	10	25
—	—	I	—	—	—	„ Trifolii fibrini sciss.	100	28
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv.	10	8
—	I	—	—	—	—	„ Uvae ursi	100	28
—	—	—	—	I	—	**Formaldehydum solutum**	10	8
—	I	—	—	—	—	Fructus Anisi stellati rudit. tus.	„	10
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv.	„	15
—	—	—	—	—	I	„ Anisi vulgaris	100	34
—	I	—	—	—	—	„ „ „ pulv.	10	10
—	—	—	—	—	I	„ Capsici pulv.	„	12
—	—	—	—	—	I	„ Cardamomi rudit. tus.	1	10
—	—	—	—	—	I	„ Carvi	100	28
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv.	10	10
—	—	I	—	—	—	„ Cassiae Fistulae sciss.	100	30
—	I	—	—	—	—	**Fructus Colocynthid. pulv.**	1	8
—	—	—	—	—	I	Fructus Coriandri	100	16
—	I	—	—	—	—	„ Cubebae pulv.	10	12
—	—	—	—	—	I	„ Foeniculi	100	28
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv.	10	8
—	—	—	—	—	I	„ Juniperi rudit. tus.	100	14
—	—	—	—	—	I	„ Lauri „ „	„	30
—	I	—	—	—	—	**Fructus Papaver. rud. tus.**	10	10
—	—	—	—	—	I	Fructus Piperis nigri pulv.	„	10
—	—	I	—	—	—	„ Tamarindi	„	3
—	—	—	—	—	I	„ Vanillae	1	22
—	—	—	—	—	I	Fungus igniarius	10	8

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: których sprzedaż dozwolona także po za aptekami, za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	za koncesyą: na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
—	I	—	—	—	—	Galbanum pulv. . . .	10	16
—	—	—	—	—	I	Gallae rud. tus. . . .	„	10
—	—	—	—	—	I	Gelatina animalis . . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Liquiritiae pellucida .	„	10
—	I	—	—	—	—	Glandulae Lupuli . . .	1	4
I	—	—	—	—	—	Globuli martiales . . .	1 sztuka	40
—	—	—	—	—	I	Glycerinum	10	6
—	I	—	—	—	—	Guarana pulv. . . .	1	5
—	—	—	—	—	I	Gummi Acaciae . . .	10	10
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . .	„	15
—	—	I	—	—	—	**Herba Absinthii sciss.** . .	100	25
—	I	—	—	—	—	Herba Absinthii pulv. . .	10	8
—	I	—	—	—	—	**Herba Cannab. Ind. sciss.** .	„	24
—	—	I	—	—	—	Herba Capilli Veneris sciss. .	„	4
—	—	I	—	—	—	„ Centaurii minoris sciss.	100	60
—	I	—	—	—	—	„ Chenopodii sciss. .	10	6
—	I	—	—	—	—	**Herba Conii sciss.** . .	„	4
—	I	—	—	—	—	„ „ **rudit. tus.** .	„	5
—	I	—	—	—	—	„ „ **pulv.** .	„	8
—	I	—	—	—	—	Herba Galeopsidis sciss. .	„	4
—	I	—	—	—	—	„ Herniariae „ . .	„	4
—	I	—	—	—	—	**Herba Lobeliae sciss.** .	„	8
—	—	I	—	—	—	Herba Meliloti sciss. . .	100	18
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	10	5
—	—	I	—	—	—	„ Millefolii sciss. . .	100	22
—	—	I	—	—	—	„ Origani „ . .	„	28
—	I	—	—	—	—	**Herba Sabinae sciss.** . .	10	6
—	I	—	—	—	—	„ „ **pulv.** .	„	10

Wyłącznie do celów leczniczych używane			Używane także do celów technicznych. ekonom. i dyetetycz.			Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
	których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	których sprzepaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	—	I	—	—	—	Herba Serpylli sciss . .	10	3
—	I	—	—	—	—	„ Spilanthis „ . .	„	10
—	—	I	—	—	—	„ Violae tricoloris sciss.	100	36
—	—	—	—	I	—	Hydrargyrum	10	15
I	—	—	—	—	—	**Hydrargyrum bichloratum ammoniat.**	1	5
—	—	—	I	—	—	„ **bichlor. corros. pulv.** .	„	4
I	—	—	—	—	—	„ **bijodatum rubrum** .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ **chlor. mite praecip. par.**	„	8
—	I	—	—	—	—	„ **chlor. mite sublim. parat.**	„	4
I	—	—	—	—	—	„ **jodatum flavum** . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ **oxydatum flavum** . .	„	6
—	I	—	—	—	—	„ **tannicum oxydulat.** .	„	15
I	—	—	—	—	—	Hydromel Infantum . .	10	10
—	—	—	—	—	I	Ichthyocolla	„	56
I	—	—	—	—	—	Infusum Sennae cum Manna .	100	60
—	I	—	—	—	—	**Jodoformium cryst. et pulv.**	1	10
—	—	—	—	I	—	**Jodum**	„	8
I	—	—	—	—	—	Kalium acetic. solutum . .	10	10
—	I	—	—	—	—	„ bromatum .	„ 100	16 100
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. .	10 100	18 125
—	—	—	—	—	I	„ carbonicum crudum .	„	20
—	—	—	—	—	I	„ „ purum .	10	10
I	—	—	—	—	—	„ „ solut. .	„	4
—	—	—	—	I	—	„ chloricum . .	„	5
—	—	—	—	I	—	„ „ pulv. .	„	6
—	—	—	—	I	—	„ hydrooxydatum .	„	20
—	—	—	—	—	I	„ hydrotartaricum pulv.	„	10

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej; między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwoleniem	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	—	—	—	—	I	Kalium hypermanganicum	10	15
—	I	—	—	—	—	„ jodatum	„ 100	50 350
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv.	10 100	54 375
—	—	—	—	—	I	„ Natrio-tartaricum	10	6
—	—	—	—	—	I	„ „ „ pulv.	„	8
—	—	—	—	—	I	„ nitricum	„	4
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv.	„	5
I	—	—	—	—	—	„ sulfuratum	„	20
I	—	—	—	—	—	„ „ pro balneo	100	30
—	I	—	—	—	—	Kamala	1	5
—	—	—	—	I	—	**Kresolum**	10	30
I	—	—	—	—	—	„ **liquefactum**	„	30
—	—	—	—	I	—	**Kreosotum**	1	4
—	I	—	—	—	—	**Lactucarium**	„	16
—	—	—	—	—	I	Lanolinum	10	10
—	—	I	—	—	—	Lichen Islandicus sciss.	100	20
—	—	—	—	—	I	Lignum Guajaci „	10	2
—	—	—	—	—	I	„ Haematoxyli sciss.	„	2
—	—	—	—	—	I	„ Juniperi „	„	2
—	—	I	—	—	—	„ Quassiae „	„	3
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv.	„	10
—	—	—	—	—	I	„ Santali rubrum sciss.	„	2
I	—	—	—	—	—	Linimentum ammoniatum	„	6
I	—	—	—	—	—	„ saponato-camphor.	100	64
I	—	—	—	—	—	**Liquor acidus Halleri**	10	10
I	—	—	—	—	—	Liquor Ammoniae anisat.	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Capsici compositus	„	10
—	I	—	—	—	—	Lithium carbonicum	1	14
—	—	I	—	—	—	Lycopodium	10	16

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrządzone leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczególn. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	—	—	—	—	I	**Macis**	10	20
—	—	—	—	—	I	Magnesium carbonicum pulv. .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ citricum . .	„	35
I	—	—	—	—	—	„ „ effervescens	„	18
I¹)	—	—	—	—	—	„ oxydatum . .	„	26
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum . .	100	20
—	—	—	—	—	I	„ „ siccum pulv.	10	6
—	—	—	—	—	I	Maltum	100	24
—	—	I	—	—	—	Manna cannulata . . .	10	18
—	—	I	—	—	—	„ communis electa . .	„	10
I	—	—	—	—	—	Massa Pilularum Ruffi . .	„	45
—	—	—	—	—	I	Mastiche pulv. . . .	„	24
I¹)	—	—	—	—	—	Mel depuratum . . .	100	54
I	—	—	—	—	—	„ rosatum . . .	10	10
—	—	—	—	—	I	Mentholum	1	18
I	—	—	—	—	—	Mixtura gummosa . . .	Cennik robót aptek. (Nr. 2)	
I	—	—	—	—	—	„ oleoso-balsamica .	10	16
—	I	—	—	—	—	**Morphinum hydrochloric.**	0·1	6
I	—	—	—	—	—	Mucilago Cydoniae . .	10	6
I	—	—	—	—	—	„ Gummi Acaciae .	„	8
—	—	—	—	—	I	Myrrha pulv.	„	14
—	—	—	—	—	I	Naphtalinum	„	12
—	I	—	—	—	—	β-Naphtolum	„	20
—	I	—	—	—	—	Natrium benzoicum . .	„	30
—	—	—	—	—	I	„ boracicum pulv. .	„	6
—	I	—	—	—	—	„ bromatum .	„ 100	18 120
—	—	—	—	—	I	„ carbonicum . .	„	24
—	—	—	—	—	I	„ „ siccum pulv.	10	8

¹) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory — których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Wyłącznie do celów leczniczych używane / Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory — których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory — których sprzedaż dozwolona także po za aptekami — za koncesyą — na handel środkami leczniczemi albo za szczególn. zezwolen.	których sprzedaż dozwolona także po za aptekami — za koncesyą — na handel truciznami	których sprzedaż dozwolona także po za aptekami — z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	których sprzedaż dozwolona także po za aptekami — bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
—	—	—	—	—	I	Natrium chloratum pulv. .	10	5
—	—	—	—	—	I	„ hydrocarbonic. pulv.	„	4
—	—	—	—	I	—	„ hydrooxydatum . .	„	20
—	I	—	—	—	—	„ jodatum . . .	„ 100	64 420
—	I	—	—	—	—	„ phosphoricum . .	10	8
—	I	—	—	—	—	„ „ siccum pulv.	„	12
—	I	—	—	—	—	„ salicylicum pulv. .	„	15
—	—	—	—	—	I	„ silicicum . .	100	34
—	—	—	—	—	I	„ sulfuricum cryst. .	„	22
—	—	—	—	—	I	„ „ siccum pulv.	10	8
—	—	—	—	—	I	Oleum Amygdalarum . .	10	15
—	—	—	—	—	I	„ Anisi	1	10
—	—	—	—	—	I	„ Aurantii corticis . .	„	10
—	—	—	—	—	I	„ „ florum . .	0·1	12
—	—	—	—	—	I	„ Bergamottae . .	1	6
—	—	—	—	—	I	„ Cacao	10	12
—	—	—	—	—	I	„ cadinum . . .	„	4
I	—	—	—	—	—	„ camphoratum . .	„	10
—	—	—	—	—	I	„ Carvi	1	8
—	—	—	—	—	I	„ Caryophyllorum . .	„	3
—	—	—	—	—	I	„ Cinnamomi . . .	„	10
—	—	—	—	—	I	„ Citri	„	8
—	I	—	—	—	—	**Oleum Crotonis** . . .	„	8
—	—	—	—	—	I	Oleum Foeniculi . . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Hyoscyami folior. coctum	10	8
—	—	I	—	—	—	„ Jecoris Aselli . .	100	56
—	—	—	—	—	I	„ Juniperi . . .	10	22
—	—	I	—	—	—	„ Lauri	„	8
—	—	—	—	—	I	„ Lavandulae . . .	1	6

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory / chemiczne przetwory: których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	za koncesyą na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
—	—	—	—	—	I	Oleum Lini	100	28
—	—	—	—	—	I	„ Macidis . . .	1	6
—	—	—	—	—	I	„ Menthae piperitae .	„	24
—	I	—	—	—	—	„ Myristicae expressum .	„	3
—	—	—	—	—	I	„ Olivae	100	50
I	—	—	—	—	—	**Oleum phosphoratum** .	10	30
—	—	—	—	—	I	Oleum Pini Pumilionis . .	„	40
—	—	—	—	—	I	„ Resinae empyreumatic.	100	25
—	—	—	—	—	I	„ Ricini	„	38
—	—	—	—	—	I	„ Rosae	0·1	20
—	—	—	—	—	I	„ Rosmarini . . .	1	2
—	I	—	—	—	—	„ Santali . . .	„	8
—	I	—	—	—	—	**Oleum Sinapis aethereum** .	„	20
—	—	—	—	—	I	Oleum Terebinthinae . .	100	32
—	—	—	—	—	I	„ „ rectificatum	10	4
—	I	—	—	—	—	„ Valerianae . . .	1	14
—	—	—	—	—	I	Olibanum pulv. . . .	10	10
—	I	—	—	—	—	**Opium pulv.** . . .	1	10
I	—	—	—	—	—	Oxymel Scillae . . .	10	12
I	—	—	—	—	—	„ simplex . . .	„	10
—	—	—	—	—	I	**Paleae haemostaticae** . .	1	10
I	—	—	—	—	—	Pasta gummosa . . .	10	16
I	—	—	—	—	—	„ Liquiritiae flava . .	„	10
I	—	—	—	—	—	**Pastilli Hydrargyri bichlorati corrosivi** 2-gram.	10 sztuk	70
						„ 1- „	„	60
I	—	—	—	—	—	Pastilli e Natrio hydrocarbonico	„	20
—	I	—	—	—	—	Pepsinum	1	6
—	—	—	I	—	—	**Phosphorus**	0·1	5

Wyłącznie do celów leczniczych używane; oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory; których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Wyłącznie do celów leczniczych używane; chemiczne przetwory; których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.; chemiczne przetwory; których sprzedaż dozwolona także po za aptekami; za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	za koncesyą: na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość (gramy)	Cena (halerzy)
—	I	—	—	—	—	**Physostigminum salicylic.**	0·01	24
—	I	—	—	—	—	**Pilocarpinum hydrochlor.**	„	6
I	—	—	—	—	—	Pilulae Ferri carbonici . .	10	50
I	—	—	—	—	—	Pilulae laxantes . . .	„	40
—	—	—	—	—	I	Pix liquida	100	20
—	—	—	—	—	I	Placenta seminum Lini pulv. .	„	10
—	—	—	—	I	—	**Plumbum aceticum** . .	10	4
—	—	—	—	I	—	„ „ **sicc. pulv.**	„	8
I	—	—	—	—	—	Plumbum aceticum basic. solut.	„	3
—	—	—	—	I	—	„ carbonicum pulv. .	„	8
—	—	—	—	I	—	„ hyperoxyd. rubr. pulv.	„	6
—	—	—	—	I	—	„ oxydatum pulv. .	„	6
I	—	—	—	—	—	Potio Magnesii citrici effervesc.	1 dawka	100
I	—	—	—	—	—	Pulpa Cassiae Fistulae . .	10	22
I[1])	—	—	—	—	—	„ Prunorum . . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Tamarind. depurata .	„	10
I	—	—	—	—	—	Pulvis aërophorus . . .	10 dawek	60
I	—	—	—	—	—	„ „ Seidlitzensis	„	160
I[1])	—	—	—	—	—	„ dentifricius albus .	10	10
I[1])	—	—	—	—	—	„ „ niger .	„	15
I	—	—	—	—	—	„ gummosus . . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Ipecacuanhae opiatus .	1	3
I	—	—	—	—	—	„ Liquiritiae compositus .	10	12
—	I	—	—	—	—	**Radix Aconiti pulv.** . .	1	2
—	—	I	—	—	—	Radix Althaeae sciss. . .	100	44
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	10	10
—	—	I	—	—	—	„ Angelicae sciss. . .	„	5
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	12

[1]) Odnosi tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrzą. leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami i aptekarzami	Chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami, za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegół. zezwolen.	Za koncesyą: na handel truciznami	Z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	Bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość (gramy)	Cena (halerzy)
—	—	I	—	—	—	Radix Arnicae sciss. . .	10	5
—	I	—	—	—	—	„ Bardanae sciss. . .	„	4
—	I	—	—	—	—	**Radix Belladonnae pulv.** .	1	2
—	—	I	—	—	—	Radix Calami aromatici sciss.	10	3
—	I	—	—	—	—	„ Calami aromatici pulv. .	„	8
—	I	—	—	—	—	„ Calumbae sciss. . .	„	6
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	12
—	I	—	—	—	—	„ Filicis maris pulv. .	„	12
—	—	I	—	—	—	„ Gentianae sciss. . .	„	3
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	8
—	—	I	—	—	—	„ Graminis sciss. . .	100	18
—	I	—	—	—	—	**Radix Hydrastidis rud. tus.**	10	25
—	I	—	—	—	—	**„ Ipecacuanh. rud. tus.**	1	8
—	I	—	—	—	—	**„ „ pulv.**	„	10
—	—	—	—	—	I	Radix Iridis pulv. . . .	10	10
—	I	—	—	—	—	**Radix Jalapae pulv.** . .	„	15
—	—	I	—	—	—	Radix Liquiritiae sciss. . .	100	18
—	I	—	—	—	—	„ „ mundata pulv.	10	10
—	—	I	—	—	—	„ Ononidis sciss. . .	100	32
—	I	—	—	—	—	„ Pyrethri „ . .	10	5
—	I	—	—	—	—	„ Ratanhiae „ . .	„	6
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	18
—	—	I	—	—	—	„ Rhei . . .	„	30
—	I	—	—	—	—	„ „ rudit. tus. . .	„	32
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . . .	„	40
—	I	—	—	—	—	„ Salep rudit. tus. . .	„	16
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . . .	„	22
—	I	—	—	—	—	„ Sarsaparillae sciss. .	„	14
—	I	—	—	—	—	„ Sassafras sciss. . .	„	3
—	I	—	—	—	—	„ Senegae „ . .	„	25

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory		chemiczne przetwory						
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	—	I	—	—	—	Radix Taraxaci sciss. . .	10	3
—	—	I	—	—	—	„ Valerianae „ . .	„	4
—	I	—	—	—	—	„ „ pulv. . .	„	8
—	I	—	—	—	—	„ Zedoariae „ . .	„	8
—	—	—	—	—	I	„ Zingiberis „ . .	„	10
—	—	—	—	—	I	Resina Dammar . . .	„	10
—	—	—	—	—	I	„ elastica depurata . .	„	45
—	—	—	—	—	I	„ Guajaci pulv. . .	„	20
I	—	—	—	—	—	**Resina Jalapae** . . .	1	30
—	I	—	—	—	—	„ **Podophylli** . .	„	20
—	I	—	—	—	—	**Resorcinum**	10	50
I	—	—	—	—	—	Roob Juniperi . .	„	16
I	—	—	—	—	—	„ Sambuci . . .	„	8
I[1])	—	—	—	—	—	Rotulae Menthae piperitae .	„	10
—	I	—	—	—	—	Saccharinum	1	15
—	—	—	—	—	I	Saccharum pulv. . . .	10	4
—	—	—	—	—	I	„ Lactis pulv. .	„	10
—	—	—	—	—	I	Sandaraca pulv. . . .	„	20
—	I	—	—	—	—	**Santoninum** . . .	0·1	3
—	—	—	—	—	I	Sapo kalinus	100	20
I	—	—	—	—	—	„ medicinalis pulv. . .	10	12
—	—	—	—	—	I	„ Venetus pulv. . .	„	8
—	—	—	—	—	I	Sebum ovile	100	44
I	—	—	—	—	—	„ salicylatum . . .	10	18
—	I	—	—	—	—	**Secale cornutum rudit. tus.**	„	12
—	I	—	—	—	—	„ „ **pulv.**	1	2
—	I	—	—	—	—	**Semen Colchici** . . .	10	15
—	—	—	—	—	I	Semen Cydoniae . . .	„	10

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisów farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane		Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.				Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą						
		na handel środkami leczniczemi albo za szczegół. zezwolen.	na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
—	—	—	—	—	I	Semen Lini	100	15
—	—	—	—	—	I	„ „ pulv. . . .	„	32
—	—	—	—	—	I	„ Myristicae pulv. . .	10	26
—	—	—	—	—	I	„ Quercus tostum pulver.	100	30
—	I	—	—	—	—	**Semen Sabadillae pulv.** .	10	12
—	—	—	—	—	I	Semen Sinapis pulverat. .	100	35
—	I	—	—	—	—	**Semen Strophanthi** . .	1	4
—	I	—	—	—	—	**Semen Strychni pulv.** .	„	2
I	—	—	—	—	—	Serum Lactis . . .	Cennik robót aptek. (Nr. 16)	
I	—	—	—	—	—	**Solutio arsenicalis Fowleri**	1	3
I	—	—	—	—	—	Species Althaeae . . .	100	30
I	—	—	—	—	—	„ amaricantes . .	„	60
I	—	—	—	—	—	„ aromaticae . .	„	74
I	—	—	—	—	—	„ „ pro cataplas.	„	92
I	—	—	—	—	—	„ emollientes . .	„	30
I	—	—	—	—	—	„ „ pro cataplas.	„	48
I	—	—	—	—	—	„ laxantes St. Germain.	10	16
I	—	—	—	—	—	„ Lignorum . . .	100	40
I	—	—	—	—	—	„ pectorales . . .	„	32
I	—	—	—	—	—	Spiritus Aetheris . . .	10	8
I[1])	—	—	—	—	—	„ Anisi . . .	„	5
I	—	—	—	—	—	„ aromaticus . . .	„	10
I[1])	—	—	—	—	—	„ camphoratus . .	100	54
I[1])	—	—	—	—	—	„ Carvi . . .	10	5
I	—	—	—	—	—	„ Ferri sesquichlor. aether	„	14
I[1])	—	—	—	—	—	„ Juniperi . . .	„	6
I[1])	—	—	—	—	—	„ Lavandulae . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Menthae piper. . .	„	8

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory — których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory — których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Używane także do celów technicznych ekonom. i dyeteryez.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami, za koncesyą na handel środkami leczniczemi albo za szczególn. zezwolen.	… za koncesyą na handel truciznami	… z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	… bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
I[1])	—	—	—	—	—	Spiritus Rosmarini . . .	10	6
I	—	—	—	—	—	„ saponatus . . .	100	52
I	—	—	—	—	—	„ Saponis kalini . .	„	65
I	—	—	—	—	—	„ Sinapis . . .	10	10
—	—	—	—	—	I	„ Vini concentratus .	100	36
—	—	—	—	—	I	„ „ dilutus . .	„	30
—	—	—	—	—	I	„ „ Cognac (Gallicus)	10	18
—	—	—	—	—	I	Stearinum	„	6
—	I	—	—	—	—	**Stibium Kalio-tartar. pulv.**	1	3
I	—	—	—	—	—	**„ sulfuratum aurant.**	„	10
—	—	—	—	—	I	Stibium sulfuratum nigrum pulv.	10	6
—	I	—	—	—	—	**Strychninum nitricum** .	0·01	2
—	I	—	—	—	—	Styrax liquidus . . .	10	12
I	—	—	—	—	—	Succus Liquirit. depur. pulv.	„	14
—	I	—	—	—	—	**Sulfonalum**	„	50
I	—	—	—	—	—	Sulfur depuratum . . .	„	6
I	—	—	—	—	—	„ praecipitatum . .	„	15
—	—	—	—	—	I	„ sublimatum . . .	„	2
I	—	—	—	—	—	Suppositoria Glycerini 3-gram.	1 sztuka	10
I	—	—	—	—	—	„ „ 2- „	„	8
I	—	—	—	—	—	Syrupus Althaeae . . .	10	5
I	—	—	—	—	—	„ amygdalinus . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Aurantii corticis .	„	5
I	—	—	—	—	—	„ Capilli Veneris .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Cinnamomi . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Citri . . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Ferri jodati . .	„	15
I	—	—	—	—	—	**Syrupus Ipecacuanhae** .	„	12
I	—	—	—	—	—	Syrupus Menthae . . .	„	8

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane; oficynalnie przyrządz. leki farm. i farm.-chem. przetwory; chemiczne przetwory; których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej	między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.; których sprzedaż dozwolona także po za aptekami; za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegół. zezwolen.	za koncesyą: na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
I	—	—	—	—	—	Syrupus Mororum . . .	10	6
I	—	—	—	—	—	**Syrupus Papaveris** . .	„	8
I	—	—	—	—	—	Syrupus Rhei . . .	„	6
I[1])	—	—	—	—	—	„ Ribium . . .	„	6
I[1])	—	—	—	—	—	„ Rubi Idaei . .	„	6
I	—	—	—	—	—	„ Senegae . . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Sennae cum Manna .	„	5
—	—	—	—	—	I	„ simplex . . .	„	4
—	—	—	—	—	I	Talcum pulv. . . .	100	20
—	—	—	—	—	I	Terebinthina	„	14
—	—	—	—	—	I	„ Veneta . .	10	5
—	I	—	—	—	—	**Theobrominum** . . .	1	34
I	—	—	—	—	—	„ **Natriosalicylic.***)	10	255
—	I	—	—	—	—	Thymolum	1	12
I	—	—	—	—	—	Tinctura Absinthii compos. .	10	8
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Aconiti radicis** .	„	10
I	—	—	—	—	—	Tinctura Aloës composita .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ amara . . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Arnicae . . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Aurantii corticis .	„	10
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Belladonnae fol.**	„	12
I[1])	—	—	—	—	—	Tinctura Benzoës . . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Calami aromatici .	„	8
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Cantharidum** .	„	14
I	—	—	—	—	—	Tinctura Cascarillae . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Castorei . . .	1	20

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.
*) Zobacz uwagę umieszczoną na końcu.

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrządzone leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą na handel truciznami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
I	—	—	—	—	—	Tinctura Catechu . . .	10	10
I	—	—	—	—	—	„ Chamomillae . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ Chinae composita .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Cinnamomi . .	„	8
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Colchici seminis**	„	12
I	—	—	—	—	—	„ **Digitalis** . .	„	12
I	—	—	—	—	—	Tinctura Gallarum . . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Guajaci . . .	„	12
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Ipecacuanhae** .	„	18
I	—	—	—	—	—	„ **Jodi** . .	„	20
I	—	—	—	—	—	„ **Lobeliae** . .	„	12
I	—	—	—	—	—	Tinctura Malatis Ferri . .	„	18
I	—	—	—	—	—	„ Myrrhae . . .	„	10
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Opii crocata** .	1	4
I	—	—	—	—	—	„ „ **simplex**	„	2
I	—	—	—	—	—	Tinctura Ratanhiae . .	10	8
I	—	—	—	—	—	„ Rhei aquosa . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ „ vinosa Darelli .	„	24
I	—	—	—	—	—	„ Spilanthis composita	„	16
I	—	—	—	—	—	**Tinctura Strophanthi** . .	1	4
I	—	—	—	—	—	„ **Strychni** . .	10	12
I	—	—	—	—	—	Tinctura Valerianae . .	„	8
I[1])	—	—	—	—	—	„ Vanillae . . .	1	5
—	I	—	—	—	—	**Trionalum** . . .	10	240
I	—	—	—	—	—	Trochisci Ipecacuanhae . .	10 sztuk	12
I	—	—	—	—	—	„ Santonini . .	„	20
I	—	—	—	—	—	Unguentum Acidi borici .	10	10
I	—	—	—	—	—	„ aromaticum .	„	10

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

Wyłącznie do celów leczniczych używane			Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.			Nazwa leku	Ilość	Cena
oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-ekonom. przetwory	chemiczne przetwory							
których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami		których sprzedaż dozwolona także po za aptekami						
		za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	za koncesyą: na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia		gramy	halerzy
I	—	—	—	—	—	Unguentum Cerussae . .	10	10
I	—	—	—	—	—	„ Diachylon . .	100	120
I	—	—	—	—	—	„ emolliens . .	10	20
I	—	—	—	—	—	„ Glycerini . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Hydrargyri . .	„	18
I	—	—	—	—	—	„ Juniperi . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ Plumbi acetici .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ rosatum . .	„	14
I	—	—	—	—	—	„ Sabadillae . .	„	12
I	—	—	—	—	—	„ simplex . .	„	8
I	—	—	—	—	—	„ sulfuratum . .	„	10
I	—	—	—	—	—	„ Zinci oxydati	„	16
—	—	—	—	—	I	Vaselinum	10	6
—	I	—	—	—	—	**Veratrinum**	0·1	8
—	—	—	—	—	I	Vinum album	100	40
—	—	—	—	—	I	„ „ z flaszką . .	0·7 litr.	200
I	—	—	—	—	—	„ Chinae . . .	100	100
I	—	—	—	—	—	„ „ ferratum . .	„	120
I	—	—	—	—	—	**Vinum Colchici seminis** .	10	20
I	—	—	—	—	—	Vinum Condurango . .	„	14
—	—	—	—	—	I	„ Malagense . . .	100	80
—	—	—	—	—	I	„ Marsalense . . .	„	60
I	—	—	—	—	—	„ Pepsini . . .	10	12
I	—	—	—	—	—	„ Rhamni Purshiani .	„	24
—	—	—	—	—	I	„ rubrum . . .	100	40
—	—	—	—	—	I	„ „ z flaszką . .	0·7 litr.	200
I	—	—	—	—	—	**Vinum Stibii Kalio-tartar.**	10	20

Wyłącznie do celów leczniczych używane: oficynalnie przyrząd. leki farm. i farm.-chem. przetwory	Wyłącznie do celów leczniczych używane: chemiczne przetwory, których sprzedaż zastrzeżona aptekarzom z wyjątkiem sprzedaży hurtownej między fabrykantami, hurtownikami a aptekarzami	Używane także do celów technicznych, ekonom. i dyetetycz.: chemiczne przetwory, których sprzedaż dozwolona także po za aptekami: za koncesyą: na handel środkami leczniczemi albo za szczegól. zezwolen.	za koncesyą: na handel truciznami	z zastrzeżeniem zachowania przepisów o sprzedaży trucizn	bez zastrzeżenia	Nazwa leku	Ilość gramy	Cena halerzy
—	—	—	—	I	—	**Zincum chloratum** . .	10	14
I[1])	—	—	—	—	—	Zincum oxydatum . . .	„	10
—	—	—	—	I	—	**Zincum sulfuricum** *) . .	„	4
—	—	—	—	I	—	„ „ **pulv.** *)	„	6
						Dodatek.		
—	—	—	—	I	—	**Kresolum** (Trikresol) *) .	10	16
—	—	—	—	I	—	„ „ . .	50	60
I	—	—	—	—	—	Aqua Kresoli (1%) . .	100	6
—	—	—	—	I	—	**Lysolum** *)	10	8
—	—	—	—	I	—	**Lysol** *) wraz z naczyniem .	100	70
—	—	—	—	I	—	„ „ „ .	500	200
I	—	—	—	—	—	Aqua Lysoli (2%) . . .	100	6
—	—	—	—	I	—	**Lysitol** *) wraz z naczyniem .	100	60
—	—	—	—	I	—	„ „ „	500	180
I	—	—	—	—	—	Aqua Lisitoli (2%) . .	100	6

[1]) Odnosi się tylko do przetworu sporządzonego wedle przepisu farmakopei.

*) Porównaj Minist. rozp. z dnia 1. sierpnia 1884 Dz. ust. p. Nr. 131, ust. 2.

U w a g a.

Za środki nieobowiązkowe fabrycznie wyrabiane o zastrzeżonych nazwach jak: Dermatol, Diuretin, Migraenin i Salipyrin, w miejsce których umieszczono w dodatku do farmakopei preparata obowiązkowe: Bismuthum subgallicum, Theobrominum Natrio-salicylicum, Antipyrinum Coffeino-citricum i Antipyrinum salicylicum, można pobierać te ceny, jakie są podane w cenniku dla nieobowiązkowych środków, wydanym przez związek ogólny aptekarzy austryackich a zatwierdzonym przez c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych.

Ceny

sprzedaży w aptekach surowicy przeciwbłoniczej z c. k. seroterapeutycznego instytutu w Wiedniu*).

a) za jedną flaszeczkę zwykłej surowicy w ilości 6—10 centim. sześc.

sorty	1	o	700	jednostkach antitoxynowych	1 K 80 h
„	2	„	1000	„ „	2 „ 60 „
„	3	„	1500	„ „	4 „ — „

b) za jedną flaszkę więcejwartościowej surowicy w ilości 2—5 centim. sześc.

sorty	A.	o	1000	jednostkach antitoxynowych	4 K
„	B.	„	1500	„ „	5 „
„	C.	„	2000	„ „	6 „

---

*) Te same ceny służą dla podobnych gatunków surowicy pochodzącej z seroterapeutycznego instytutu w Krakowie.

Cen uwidocznionych na sygnaturze każdej flaszeczki nie wolno zmieniać. Gdyby aptekarzowi powstały jakie wydatki w wypadku osobnego zamówienia preparatów surowicy, w takim razie wydatki te należy oddzielnie wykazać i zarachować.

Za nadesłanie surowicy z państwowego instytutu nie ponosi aptekarz żadnych wydatków — ponosi je sam instytut. Jeżeli zaś aptekarz odsyła długo leżącą surowicę dla wymiany do instytutu, wtedy ponosi on koszta przesyłki. (Reskrypt c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 23. listopada 1902 L 48.146 do c. k. Namiestnictwa w Wiedniu).

Cennik robót receptowych.

		halerzy
	Odparowanie.	
1	Za odparowanie w łaźni wodnej za każde do odparowania przypadające 100 gramów	20
	Rozpuszczenie i zarobienie.	
	Za rozpuszczenie stałych leków, powidełek, ciągłych i suchych wyciągów, dalej olejo-cukrów włącznie z sporządzeniem tychże, w cieczy o zwykłej lub podwyższonej ciepłocie, wliczając w miarę potrzeby cedzenie, dalej za roztarcie likwarzy, powideł i miękkich mydeł celem sporządzenia płynnych leków, następnie za rozcieranie przetworów rozmaitej zbitości z cieczami, w których przetwory te wcale nie lub tylko częścią są rozpuszczalnymi	15
	Uwagi: *a)* Jeżeli do sporządzenia mieszanki więcej robót jest potrzebnych, które w pozycyi 2. są zestawione, wolno ustanowioną cenę 15 h tylko raz policzyć.	
	b) W razie rozpuszczenia soli wymienionych w cenniku w stanie skrystalizowanym i sproszkowanym, wolno policzyć tylko cenę soli skrystalizowanej.	
	c) Za rozpuszczenie lub zarobienie artykułów wymienionych w pozycyi 2. w celu sporządzenia elektwarzy, plastry i woskomazi, pigułek, kęski i pastylki, maści i mazidła, czopki, gałki i pręcików nie wolno nic zarachować ani za rozpuszczenie lub zarobienie, ani też za zużytkowane ku temu i nie objęte przepisem lekarskim ciecze.	
2	Za rozpuszczenie fosforu w olejach tłustych albo eterycznych, w eterze lub wyskoku	40
	Bacilli vide Nr. 46 i 48.	
	Woskomazi (ceratum) vide Nr. 18.	
	Komprymowanie.	
3	Za komprymowanie suchych środków lekarskich (tablettes) wraz z wszelką do tego potrzebną robotą, od każdego kawałka	10
	Odwary i napary.	
4	Za sporządzenie odwaru wraz z ważeniem wody i cedzeniem jako też z przesączeniem, jeżeli ono jest potrzebnem aż do 200 gramów włącznie	40
	ponad 200 gr. za każde następne 100 gramów . .	5

		hale-rzy
6	Jeżeli lekarz żąda w recepcie, by lek co najmniej przez jedną godzinę się gotował, wtenczas należy za to wraz z ważeniem wody i cedzeniem porachować aż do 200 gramów włącznie	50
	ponad 200 gramów za każde następne 100 gramów .	5
	Uwaga: Jeżeli ku końcu warzenia mają być jeszcze inne leki dodane, przez co jednak czas warzenia nie przedłuża się, to za to nie wolno nic porachować.	
	Jeżeli zaś sporządzony odwar należy nalać na inne leki, wtenczas policzyć wolno półtoraką cenę odwaru.	
7	Za sporządzenie naparu wraz z ważeniem wody i cedzeniem aż do 200 gramów włącznie jako też z przesączeniem, jeżeli ono jest potrzebnem	35
	ponad 200 gr. za każde następne 100 gramów .	5
	Wytrawienia (digestio) i namoczenia (maceratio).	
8	Za wytrawienie wszelkiego rodzaju aż do 24 godzin, obliczyć należy włącznie z ważeniem płynu i cedzeniem tak jak za napary.	
	Za każde następne 24 godzin bez względu na ilość, więcej	10
9	Za maceracyę aż do 24 godzin wraz z odważeniem i przecedzeniem płynu, liczyć należy połowę należytości za napary.	
	Za każde następne 24 godzin bez względu na ilość, więcej	5
	Wydanie leków (Dispensacya).	
10	Za wydanie artykułu leczniczego lub leku na przepis lekarski (receptę) wraz zatyczką, sygnaturą i opakowaniem	20
	Za wydanie na rachunek publicznych funduszów i kas chorych urządzonych na podstawie ustawy o zabezpieczeniu chorych z 30. marca 1888 Dz. u. p. Nr. 33 .	10
	Uwaga: Przy zarachowaniu ustanowionych w pozycyach 33, 36, 37 i 40 robót nie wolno za dyspenzacyę nic liczyć.	
	Oleo-cukry vide Nr. 2 i 32.	
	Mleczanki (emulsio).	
11	Za sporządzenie jakiegokolwiek gatunku mleczanki wraz z ważeniem potrzebnej ku temu wody i cedzenie bez względu na ilość	25

		hale-rzy
	Przesączenie (filtratio).	
12	Za każde szczegółowo przepisane albo niezbędnie potrzebne przesączenie wyjąwszy przy odwarach i naparach (poz. 5).	
	w ilości aż do 100 gr. włącznie	5
	„ „ ponad „ „ aż do 500 gr. włącznie .	10
	„ „ 500 „ za każdą następną ilość aż do 500 gramów	5
	Uwaga: Rozczyny do wstrzykiwań podskórnych należy tylko przesączone wydawać.	
	Galarety (gelatina).	
13	Za sporządzenie galarety:	
	w ilości aż do 200 gr. włącznie	50
	„ „ ponad 200 gr. za każdą dalszą ilość aż do 100 gramów	20
	Gałki (globuli) vide Nr. 46 i 47.	
	Napary vide Nr. 7.	
	Elektwarzy (electuaria).	
14	Za sporządzenie elektwarza:	
	w ilości do 200 gr. włącznie	30
	ponad 200 gr. za każdą następną ilość do 100 gr.	10
	Mazidła (linimentum) vide Nr. 41, 42 i 43.	
	Maceracye vide Nr. 9.	
	Serwatki.	
15	Za sporządzenie serwatki nieklarowanej wraz z mlekiem aż do 200 gr. włącznie	40
	ponad 200 gr. za każdą ilość aż znowu do 200 gr.	20
16	Za sporządzenie serwatki wyklarowanej za pomocą białka i przesączonej serwatki wraz z mlekiem i białkiem aż do 200 gramów włącznie	60
	ponad 200 gr. za każdą nadwyżkę aż znowu do 200 gr.	30
	Pastylki vide Nr. 21 i 29.	
	Plastry i woskomazi (cerata).	
17	Za sporządzenie plastra za pomocą rozmiękczenia, mieszania i wałkowania aż do 200 gramów włącznie . . .	20
	ponad 200 gr. za każdą dalszą ilość aż do 100 gr. .	5

		halerzy
18	Za sporządzenie plastra lub woskomazi przez topienie wraz z domięszaniem innych leków i za wałkowanie:	
	aż do ilości 200 gr. włącznie	40
	ponad 200 gr. za każdą dalszą ilość aż do 100 gr.	10
19	Za rozsmarowanie plastra lub woskomazi (ceratum) na przestrzeni aż do 100 □ cm. włącznie wraz z potrzebnem rozmiękczeniem lub stopieniem . . .	30
	za każde następne 100 □ cm.	10
20	Za zużytą skórę albo materyę policzyć wolno:	
	za płótno albo shirting za każde 100 □ cm. . .	5
	za materyę jedwabną albo skórę za każde 100 □ cm.	20
	Pigułki, Kęski (Boli) lub Kołaczyki (Trochisci).	
21	Za sporządzenie ciasta na zrobienie pigułek, kęsków lub kołaczyków w ilości aż do 10 gr. włącznie . .	20
	ponad 10 gr. za każde dalsze 10 gr.	10
	Uwaga. Za sporządzenie ciasta na zrobienie kęsków (Boli) w celach weterynarnych, należy rachować wedle ustępu 14.	
22	Za przetopienie wosku i t. p. z balsamami lub olejami dla przyrządzenia masy, wolno bez względu na ilość porachować osobno	10
23	Za uformowanie 30 albo mniej pigułek, bez względu na ich wielkość, wraz z potrzebnem do uformowania ważeniem i posypaniem pigułek proszkiem widłakowym (Lycopodium)	20
	Uwaga. *a)* Jeżeli lekarz nie wymienił szczegółowe posypki (Conspergens), to wziąć ku temu należy pył widłakowy (Lycopodium).	
	b) Za inny proszek jak widłakowy przepisany przez lekarza do posypywania pigułek, należy zarachowywać cenę przepisanego proszku wedle taksy w ilości trzeciej części wagi całej masy pigułkowej.	
24	Za uformowanie i obwleczenie 30 lub mniej pigułek balsamem tolutańskim albo jakim innym, poniżej nie przytoczonym środkiem wraz z tymże	30
25	Za uformowanie i posrebrzenie 30 lub mniej pigułek .	50
26	Za uformowanie i pozłocenie 30 lub mniej pigułek .	100
	Uwaga. Podobnie jak przy ilościach poniżej 30 pigułek, oblicza się należytość jak za 30 pigułek, tak też w tym stosunku obliczać należy za większe ilości, zatem kosztuje uformowanie i posypanie proszkiem widłakowym więcej niż 30 aż do 60 pigułek włącznie 40 h i t. d.	

		halerzy
27	Za uformowanie i obwleczenie pigułek kollodionem lub gelatyną (wyłączając należytość za sporządzenie gelatyny) za każdą sztukę	2
28	Za uformowanie i keratinizowanie pigułek włącznie masy keratinowej, od sztuki	10
29	Za uformowanie kęsków albo kołaczyków (trochisci) wraz z potrzebnem do tego ważeniem i posypką za każdą aż do 10 sztuk włącznie po	5
	ponad 10 sztuk za każdą następną	2

Proszki i ziółka (species).

30	Za rozcieranie ciał krystalicznych które są zapisane same dla siebie we formie proszków i jeżeli za nie już w taksie nie jest zawartą cena proszku, należy porachować aż do 10 gramów włącznie	10
	za każdą dalszą ilość aż do 10 gramów . . .	2
31	Za mięszanie miałkich proszków wraz z potrzebnem rozcieraniem użytych składników bez względu, czy proszki zostaną wydane podzielone lub nie:	
	aż do 100 gr. włącznie	20
	powyżej 100 gramów	30
32	Za mięszanie miałkich proszków z cieczami albo gęstymi wyciągami wraz z przyrządzeniem domięszać się mającego oleocukru, bez względu na to, czy wydane zostaną podzielone lub nie, mogą powyższe ceny o połowę wyżej zostać obliczone.	
33	Za rozdzielenie albo kilkakrotne wydanie miałkich proszków policzyć wolno włącznie należytości za ważenie, za torebki ze zwykłego papieru, owijkę (convolut) i sygnaturę, za każdą dawkę aż do 10 włącznie po . .	5
	wyżej 10 dawek za każdą następną	2
34	Jeżeli przepisano torebki z papieru woskowego, parafinowego lub pergaminowego, lub też, jeżeli użycie takowych jest nieodzownem, to wolno w takim razie za każdą 1 sztukę policzyć więcej o	1
35	Jeżeli przepisano wydanie podzielonych proszków w torebkach opłatkowych (in capsulis amylaceis), to za podzielenie i torebki wolno policzyć za każdą dawkę .	5

		halerzy
36	Za wydanie leków w torebkach z nakrywkami (in capsulis operculatis) wraz z torebkami, aż do 30 dawek za	
	za każdą dawkę po	5
	wyżej 30 dawek za każdą następną po . . .	2
37	Jeżeli do proszków zapisane są bezbarwne, krajane opłatki, wolno za nie wraz z ekspedycyą w torebkach papierowych porachować za każdy 1 proszek . .	1
	Uwaga. Przez oznaczenie „pulv." w cenniku leków, rozumieć zawsze należy proszek najmielszy (pulvis subtilissimus).	
38	Za zmięszanie grubych proszków bez względu na to, czy mają być wydane podzielone lub nie,	
	aż do 200 gr. włącznie	10
	ponad 200 gr. za każdą następną ilość aż do 200 gr. po	5
39	Za zmięszanie ziółek w każdej ilości	5
40	Za podzielenie grubych proszków albo ziółek (species) na więcej dawek wraz z ważeniem, z torebką, owijką i sygnaturą, za każdą dawkę	5

Maści i mazidła (linimenta).

		halerzy
41	Za sporządzenie maści albo mazidła przez zmięszanie kilku maści lub tłuszczów, lub też przez zmięszanie maści i tłuszczów z szarem mydłem lub z cieczami bez topienia	
	aż do 200 gr. włącznie	20
	za większe ilości	30
	Uwagi: *a)* Za zmięszanie olejków eterycznych lub tłuszczów płynnych z innemi cieczami wolno tylko zarachować należytość za ważenie. Wyjątek stanowią te wypadki, w których chodzi o sporządzenie mleczanki. W tym wypadku należy zarachować cenę podaną w ustępie 11.	
	b) Za sporządzenie mięszaniny z Linimentum saponato-camphoratum z Chloroformem lub z innemi cieczami, wolno policzyć oprócz należytości za ważenie jeszcze kwotę 10 halerzy za stopienie. Za mięszanie Opodeldoku z wyciągami i ciałami stałymi policza się wedle pozycyi 43.	
42	Za sporządzenie maści albo mazidła przez zmięszanie proszków, wyciągów i innych niepłynnych artykułów z maściami i tłuszczami bez topienia	
	aż do 200 gr. włącznie	30
	za większe ilości	40
43	Za sporządzenie maści i mazidła przez przetopienie wraz z domięszaniem innych środków i za roztarcie (agitatio) w ilości aż do 200 gr. włącznie . . .	40
	za większe ilości	50

		rzy hale-
44	Za podzielenie albo kilkakrotne wydanie maści w większej ilości dawek wraz z ważeniem, papierem woskowym, za każdą dawkę	5
	Saturacya.	
45	Za sporządzenie saturacyi wraz z potrzebnemi do tego rozczynami za każdą ilość	30
	Ziółka (species) vide Nr. 10, 39 i 40.	
	Czopki, gałki (globuli) i pręciki (bacilli).	
46	Za urobienie lub stopienie masy w celu sporządzenia czopków, gałek lub pręcików z masła kakaowego, masy gelatynowej i innych istot, aż do 15 gr. włącznie .	20
	ponad 15 gr. za każde następne 15 gr. po . . .	10
47	Za uformowanie czopków i gałek wraz z ważeniem tychże, posypaniem i owinięciem, za każdą sztukę po . .	10
48	Za uformowanie pręcików wraz z ważeniem tychże, posypaniem i owinięciem, aż do 10 sztuk włącznie, za każdą sztukę po	20
	ponad 10 sztuk za każdą następną sztukę . . .	10
	Pieczętowanie.	
49	Za opieczętowanie naczynia przy wydawaniu leku, w razie jeżeli tego zażądano	5
	Ważenie lub liczenie kropel.	
50	Za każde ważenie lub liczenie kropel, potrzebne do sporządzenia lub wydania leku, wyjąwszy te wypadki, w których ważenie lub liczenie kropel objęte już jest w dotyczącej cenie, do 5 decigramów włącznie . .	5
	za każde inne podobne ważenie jakoteż liczenie kropli	2
51	Za odliczenie każdej ilości zawartych w cenniku lekarstw lub na składzie utrzymywanych pigułek, pastylek i kołaczyków (trochisci) dla których sporządzenie nie zarachowano jako robotę receptową	2
	Uwaga. Jeżeli lekarz na recepcie oznaczeniem „detur bis, ter i t. d.“ poleca równoczesne kilkakrotne wydanie mięszaniny leków, należy takową tak zarachować, jak gdyby równocześnie sporządzona ogólna ilość w pojedyncze dawki dzieloną być miała. Aptekarz jest przeto tylko upoważnionym oprócz kwoty przypadającej za sporządzenie leku na receptę wydanego zarachować sobie za każdą dawkę za pracę przy rozważeniu przypadającą należytość za ważenie, następnie przy proszkach dzielonych w papierze (ad chartam) wydać się mających, jeżeli takowych nie wydaje w jednym zwoju, za każdy więcej wydany zwój wraz sygnaturą kwotę 5 hal.	
52	Nadzwyczajne, przez lekarzy zarządzane czynności wolno osobno zarachować.	

Cennik naczyń.

	halerzy
Zwykłe zielone flaszki:	
a) *forma okrągła:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gr. włącznie	7
„ „ „ nad 50 „ do 200 gr. włącznie . .	9
„ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „ . .	10
„ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „ . .	15
„ „ „ „ 500 „ za każdą dalszą pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	6
Flaszki z szeroką szyjką policzyć można więcej o . . .	3
b) *forma sześcioboczna z wytłoczonym znakiem „Zewnętrznie“:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gr. włącznie	8
„ „ „ nad 50 „ do 200 gr. włącznie . .	10
„ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „ . .	15
„ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „ . .	20
„ „ „ „ 500 „ za każdą dalszą pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	8
Flaszki z szeroką szyjką policzyć można więcej o	3
Grube białe flaszki:	
a) *forma okrągła:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gr. włącznie	12
„ „ „ nad 50 „ do 200 gr. włącznie . .	16
„ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „ . .	20
„ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „ . .	25
„ „ „ „ 500 „ „ za każdą następną pojemości aż znowu do 500 gramów więcej	8
b) *forma sześcioboczna z wytłoczonym znakiem „Zewnętrznie“:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gr. włącznie	15
„ „ „ nad 50 „ do 200 gr. włącznie . .	20
„ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „ . .	25
„ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „ . .	30
„ „ „ „ 500 „ za każdą dalszą pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	10
Flaszki z szeroką szyjką policzyć można więcej o	5

	halerzy
Żółte, niebieskie lub czarne flaszki:	
a) *forma okrągła:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gramów włącznie . . .	15
„ „ „ nad 50 „ do 200 gr. włącznie .	25
„ „ „ „ 200 „ więcej o . . .	5
za każde następne 100 gramów.	
b) *forma sześcioboczna z wytłoczonym znakiem „Zewnętrznie“:*	
za flaszkę o pojemności do 50 gramów włącznie . . .	20
„ „ „ nad 50 „ do 200 gr. włącznie .	25
„ „ „ 200 „ więcej o . . .	5
za każde następne 100 gramów.	
Grube białe lub kolorowe flaszki z wązką lub szeroką szyjką z zatyczką szklaną, przykrywką korkową lub zaśrubowaniem metalowem:	
za flaszkę o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	30
„ „ „ nad 20 „ do 50 gr. włącznie .	45
„ „ „ „ 50 „ „ 100 „ „ .	55
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	65
„ „ „ „ 200 „ za każdą dalszą pojemności aż znowu do gramów 100 więcej	10
Zakropleńce patentowane:	
za sztukę o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	40
„ „ „ nad 20 „ do 50 gramów włącznie .	50

	halerzy
Zwykłe szklane słoiki na maści z nakrywkami metalowemi:	
za słoik o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	10
„ „ „ nad 20 „ do 50 gr. włącznie .	12
„ „ „ „ 50 „ „ 100 „ „ .	14
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	16
„ „ „ „ 200 „ „ 300 „ „ .	24
„ „ „ „ 300 „ „ 500 „ „ .	40
„ „ „ „ 500 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 500 gramów więcej	20
Słoiki porcelanowe z nakrywkami metalowemi:	
za słoik o pojemności do 20 gramów włącznie	15
„ „ „ nad 20 „ do 50 gr. włącznie . .	25
„ „ „ „ 50 „ „ 100 „ „ . .	35
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ . .	55
„ „ „ „ 200 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 100 „ więcej	15
Pudełka tekturowe bez falcu:	
za pudełko o pojemności do 50 gramów włącznie . . .	10
„ „ „ nad 50 „ do 100 gr. włącznie .	12
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	15
„ „ „ „ 200 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 100 „ więcej . . .	2
Pudełka tekturowe z papierem satynowym i falcem:	
za pudełko o pojemności do 20 gramów włącznie . . .	10
„ „ „ nad 20 „ do 100 gr. włącznie .	15
„ „ „ „ 100 „ „ 200 „ „ .	25
„ „ „ „ 200 „ za każdą następną pojemności aż znowu do 100 „ więcej . . .	5
Pudełka tekturowe z papierem i falcem złoconym mogą być policzone dwukrotnie tak wysoko, jak się zarachowują pudełka z papierem satynowym.	

	halerzy
Pudełka zasuwane do proszków:	
Aż do ilości do 6 proszków, jeżeli cały ciężar proszków nie przekracza 6 gramów, za pudełko	12
nad 6 proszków za każde następne 6 proszków więcej o . .	4
Aż do ilości do 6 proszków przy całkowitym ciężarze nad 6 gramów za sztukę	15
nad 6 proszków za każde 6 proszków więcej o	5
Tę wyższą cenę należy liczyć także przy wydawaniu torebek opłatkowych i czopków.	
Za pudełka zasuwane z papieru złoconego i z falcem złoconym wolno policzyć podwójną cenę pudełek zasuwanych zwyczajnych.	

Uwaga. Flaszki, słoje i pudełka oblicza się według ciężaru bezwzględnego wydanych w nich substancyj, bez względu na ciężar gatunkowy tychże. Skoro tylko zaś przekroczony jest ciężar jednej ceny ustanowionej, oblicza się najbliższa wyższa cena.

Przy użyciu flaszek i słojów do umieszczania suchych lekarstw oblicza się ich wielkość według pojemności wody.

Jeżeli na umieszczenie lekarstwa przyniesiono do apteki próżne pudełka lub zasuwki, jakoteż czyste próżne flaszki lub słoje, należy policzyć tylko połowę ich ceny, z wyjątkiem, jeżeli to lekarstwo wydawane bywa na rachunek funduszów publicznych, lub na rachunek kas chorych *).

Cennik środków opatrunkowych.

Wata Bruns'a, zwykłej jakości, krótko włóknista:	
w fabryce opakowana, szczelnie zamknięta i sterylizowana z uwidocznieniem firmy fabrycznej.	
W pakietach 10 i 15 gramowych pokrajana w 10 cm. szerokie paski, w pakietach 50, 100 i 250 gramowych w 20 cm. szerokie paski:	
1 pakiet zawierający 10 gramów	12
1 " " 25 "	20
1 " " 50 "	30
1 " " 100 "	54
1 " " 250 "	120

*) Patrz rozporządzenie Minist. z dnia 27. listopada 1903 (Dz. u. p. Nr. 239).

	halerzy
Wata Bruns'a doborowej jakości:	
długowłóknista, pokrajana, opakowana, sterylizowana jak wata zwykłej jakości:	
1 pakiet zawierający 10 gramów	16
1 „ „ 25 „	26
1 „ „ 50 „	40
1 „ „ 100 „	70
1 „ „ 250 „	140
Wata Bruns'a karbolizowana:	
napojona rozczynem z 10% kwasu karbolowego i pokrajana i opakowana jak zwykła wata.	
Zwykła krótkowłóknista jakość:	
1 pakiet zawierający 10 gramów	20
1 „ „ 25 „	30
1 „ „ 50 „	50
1 „ „ 100 „	90
Doborowa długowłóknista jakość:	
1 pakiet zawierający 10 gramów	26
1 „ „ 25 „	40
1 „ „ 50 „	64
1 „ „ 100 „	110
Gaza biała odwodniona (hydrophile):	
$^{10}/_{9}$ nitek w każdym kwadratowym centimetrze, 80 cm. szerokości, w ośmioro złożona, opakowana i sterylizowana jak zwykła wata.	
1 pakiet zawierający 1 metr	36
1 „ „ 5 „	160
Gaza karbolizowana:	
sporządzona z powyższej białej gazy odwodnionej przez napojenie rozczynem 10% kwasu karbolowego złożona i opakowana jak gaza biała:	
1 pakiet zawierający $^{1}/_{4}$ metra	20
1 „ „ $^{1}/_{2}$ „	36
1 „ „ 1 „	50
Gaza jodoformowa: *)	
$^{10}/_{9}$ nitek, 80 centimetrów szeroka, w ośmioro złożona. Każdy meter impregnowany taką ilością procentową jodoformu, która odpowiada ciężarowi gazy, przez fabrykanta opakowany i szczelnie zaklejony z uwidocznieniem firmy fabrycznej.	
*) **Uwaga.** Wedle zazwyczaj używanej metody impregnowania, każdy meter gazy bywa nasycony emulzyą sporządzoną przez równomierne rozdzielenie procentowej ilości jodoformu w mieszaninie z 50 gramów alkoholu i gliceryny (w ilości równającej 2 do 7 krotnemu ciężarowi jodoformu).	

	halerzy
10%	
1 pakiet zawierający $^1/_4$ metra	30
1 „ „ $^1/_2$ „	46
1 „ „ 1 „	80
1 „ „ 5 „	350
20%	
1 pakiet zawierający $^1/_4$ metra	36
1 „ „ $^1/_2$ „	60
1 „ „ 1 „	100
1 „ „ 5 „	450
30%	
1 pakiet zawierający $^1/_4$ metra	40
1 „ „ $^1/_2$ „	64
1 „ „ 1 „	120
1 „ „ 5 „	540
50%	
1 pakiet zawierający $^1/_4$ metra	50
1 „ „ $^1/_2$ „	80
1 „ „ 1 „	150
1 „ „ 5 „	700
Opaski (mulowe) odwodnione:	
$^{10}/_{9}$ nitek na kwadratowy centimeter:	
Opaska 5 metr. długa, 6 centimetr. szeroka . .	16
„ 5 „ „ 8 „ „ . .	20
„ 5 „ „ 10 „ „ . .	26
„ 5 „ „ 12 „ „ . .	30
„ 10 „ „ 6 „ „ . .	30
„ 10 „ „ 8 „ „ . .	40
„ 10 „ „ 10 „ „ . .	50
„ 10 „ „ 12 „ „ . .	60
Opaski organtynowe:	
sztywne (zwane niebieskie opaski) $^{10}/_{9}$ nitek na 1 □centimetr.:	
Opaska 5 metr. długa, 6 centimetr. szeroka . .	16
„ 5 „ „ 8 „ „ . .	20
„ 5 „ „ 10 „ „ . .	26
„ 10 „ „ 6 „ „ . .	30
„ 10 „ „ 8 „ „ . .	40
„ 10 „ „ 10 „ „ . .	50

	halerzy
Opaski kalikotowe:	
nieblichowane $^{22}/_{20}$ nitek na kwadratowy centim.:	
Opaska 5 metr. długa, 4 centimetr. szeroka . . .	16
„ 5 „ „ 6 „ „ . . .	20
„ 5 „ „ 8 „ „ . . .	30
„ 5 „ „ 10 „ „ . . .	36
„ 5 „ „ 14 „ „ . . .	50
„ 10 „ „ 4 „ „ . . .	30
„ 10 „ „ 6 „ „ . . .	40
„ 10 „ „ 8 „ „ . . .	60
„ 10 „ „ 10 „ „ . . .	70
„ 10 „ „ 14 „ „ . . .	100
Opaski muslinowe:	
blichowane (odwodnione) $^{22}/_{20}$ nitek na kwadratowy centimetr.:	
Opaski 5 metr. długa, 6 centimetr. szeroka . . .	26
„ 5 „ „ 8 „ „ . . .	36
„ 5 „ „ 10 „ „ . . .	40
„ 10 „ „ 6 „ „ . . .	50
„ 10 „ „ 8 „ „ . . .	70
„ 10 „ „ 10 „ „ . . .	80
Opaski gipsowe:	
sztywne opaski organtynowe impregnowane sproszkowanym gipsem, złożone w gipsie i zamknięte w blaszanych puszkach:	
5 metr. długa, 6 centimetr. szeroka	50
5 „ „ 8 „ „	60
Płótno guttaperchowe:	
90 centimetrów szerokie, 1 meter ważący 80 do 85 gramów.:	
W ilości do 50 gramów, 10 gramów . . .	45
W ilości nad 50 gramów, każde 10 gramów . . .	35
Batyst Billrotha:	
85 centimetrów szeroki, I-ej jakości:	
za $^1/_4$ metra	60
„ $^1/_2$ „	110
„ 1 „	200
85 centimetrów szeroki II-ej jakości:	
za $^1/_4$ metra	50
„ $^1/_2$ „	90
„ 1 „	170

	halerzy
Jedwab karbolizowany:	
na wałeczkach zwinięty, sterelizowany i przechowany w zakorkowanym flakonie w rozczynie 5% kwasu karbolowego. Koniec nitki do wyciągania przez korek wystający:	
1 flakon zawierający 1 gram jedwabiu grubości od Nr. 0 do 3 włącznie	80
Karbolizowany katgut:	
w rozczynie 5% kwasu karbolowego:	
1 flakon z dwoma zwojami, 2½ metr. długości, grubości od Nr. 0 do Nr. 3 włącznie	130
Karbolizowane sączki (dreny) gumowe:	
w rozczynie 5% kwasu karbolowego:	
1 flakon w czterych grubościach 5, 6, 7 i 8, milimetrów średnicy, ¼ metr. po	160

Przybory potrzebne akuszerkom

w myśl rozporządzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 10. września 1897 (Dz. u. p. Nr. 216).

Pozycya		Cena halerzy
1	Jedna koneweczka (irrigator) **pojemności** 1 litra, z poniklowanej blachy	160
	do tego $1^1/_2$ metra czerwonego **gumowego węża** .	220
	Jeden **kurek z twardej gumy** z oliwkami na obu końcach	100
2	Jedna **kanka maciczna** z grubego szkła . . .	30
	do tego jeden czerwony **wąż gumowy**	15
3	Jedna **kanka stolcowa** z twardej gumy dla dorosłych .	40
	„ „ „ „ „ „ dzieci .	40
	do tego jeden czerwony **wąż gumowy**	10
4	Jeden **cewnik** kobiecy z srebra chińskiego z pełnem zakończeniem	120
5	Jedna **szczoteczka druciana** do oczyszczania kanki macicznej	4
	Jedna **szczoteczka druciana** do oczyszczania kateteru .	4
6	Jedne **nożyczki pępowinowe** z zaokrąglonymi końcami	210
7	Jedna wiązka **tasiemek pępowinowych** 9 metrów .	24
	do tego **puszka metalowa**	46
8	Jedne nożyczki **do paznogci**	144
9	Jeden **pilnik do paznogci**	46
10	Jedna szczotka ze sierści do **mycia rąk** 10 cm. długa a 4 cm. szeroka	104
	do tego **puszka metalowa**	68
11	Jeden słoik szklany na 50 gm. **szarego mydła** . .	108
12	Jedna niebieska lub żółta **flaszka** na **kwas karbolowy, Lysol** lub **Kresol** z wypalonym napisem, objętości 150 gm.	160
13	Jeden **cylinder szklany do mierzenia** objętości 50 gm., z wyrytą podziałką, która oznacza zawartość 10, 20, 30 gramów	100
14	Jeden **słoik szklany** z zatyczką szklaną i wypalonym napisem na 50 gm. **waseliny**	100
15	Jedna **flaszka** z korkiem szklanym i wypalonym napisem na 25 gm. **kropli Hofmanna**	100

Pozycya		Cena halerzy
16	Jedna **flaszka** z szklanym korkiem i wypalonym napisem na 25 gm. **tynktury cynamonowej** . . .	100
17	Jedna **flaszka** z szklanym korkiem i wypalonym napisem na 10 gm. **nadmanganezianu potaszu** (Kali hypermanganicum	90
18	Jeden **ciepłomierz do kąpieli** według Celsiusa . .	136
	Jeden **ciepłomierz** (maksymalny) do mierzenia **ciepłoty ciała** według Celsiusa	220
	Uwaga. Od powyższych cen należy się akuszerkom 10% opustu.	

Cennik środków leczniczych dla zwierząt*).

	Ilość gramy	Cena halerzy
Acetum pyrolignos. crudum	1000	54
Acidum carbolicum crud. flav. 100%	100	8
Acidum hydrochloricum concentr. crud.	„	6
„ nitricum concentr. crud.	„	12
„ sulfuricum Anglic.	„	6
Aloë gross. pulv.	„	30
Ammoniacum gross. pulv.	„	50
Ammonium chloratum sublim.	„	20
Argentum nitric. fus. venale	1	12
Asa foetida	100	85
„ „ gross. pulv.	„	110
Carbo Ligni depurat.	„	15
Cortex Quercus gross. pulv.	„	14
Euphorbium gross. pulv.	10	8
Ferrum sulfuricum venale	100	4
Flores Chamomillae vulgaris (IIda) gross. pulv. . .	„	26
„ Cinae gross. pulv.	„	40
Folia Sennae de Tinnevelly gross. pulv.	„	35
Fructus Anisi vulgaris gross. pulv.	„	34
„ Carvi gross. pulv.	„	28
„ Foeniculi gross. pulv.	„	30
„ Juniperi gross. pulv.	„	12
„ Lauri „ „	„	20
Gallae gross. pulv.	„	50
Gummi Acaciae elect. (IIda)	„	42
Kalium sulfuricum pulv.	„	24
Magnesium sulfuricum	„	8
Natrium carbonic. cryst. venale	„	5
„ sulfuric. cryst. venale	„	4
Oleum Olivae (IIda)	„	30
Radix Althaeae elect. (IIda) gross. pulv.	„	30
„ Angelicae gross. pulv.	„	36
„ Calami aromat. gross. pulv.	„	20
„ Filicis maris gross. pulv.	„	40
„ Gentianae gross. pulv.	„	28
Radix Jalapae gross. pulv.	„	60
Radix Liquiritiae decort. gross. pulv.	„	40
„ Valerianae gross. pulv.	„	34
„ Zingiberis „ „	„	50
Semen Sinapis pulveratum	„	20

*) Porównaj § 23 Minist. rozp. z dnia 27. listopada 1903 (Dz. u. p. Nr. 239).

	Ilość	Cena
	gramy	halerzy
Stibium sulf. aur. pulv. venale	10	8
Stibium sulfurat. nigrum pulv. venale	100	30
Styrax liquidus venalis	"	40
Sulfur sublimat. lotum venale	"	10
Vaselinum	"	30
Zincum oxydatum purum venale	"	60

Spis środków leczniczych

farmakopei zawierających wyskok, przy wydawaniu których za zezwoleniem krajowej władzy politycznej dozwoloną jest podwyżka do ustanowionej ceny w cenniku leków po myśli § 15 rozporządzenia z dnia 27. listopada 1903 Dz. u. p. Nr. 239 co do taksy.

Extractum Condurango fluidum
„ **Hydrastidis fluidum**
Extractum Quebracho fluidum
„ Rhamni Purshiani fluid.
Linimentum saponato-camphor.
Liquor Capsici compos.
Mixtura oleoso-balsamica
Spiritus Aetheris
„ Anisi
„ aromaticus
„ camphoratus
„ Carvi
„ Ferri sesquichlor. aeth.
„ Juniperi
„ Lavandulae
„ Menthae piper.
„ Rosmarini
„ saponatus
„ Saponis kalini
„ Sinapis
„ Vini concentratus
„ „ dilutus
Tinctura Absinthii compos.
Tinctura Aconiti radicis
Tinctura Arnicae
„ Aloës composita
„ Aurantii cortic.
Tinctura Belladonnae fol.
Tinctura Benzoës
„ Calami aromatic.
Tinctura Cantharidum
Tinctura Cascarillae
„ Catechu
„ Chamomillae
„ Chinae compos.
„ Cinnamomi
Tinctura Colchici semin.
„ **Digitalis**
Tinctura Gallarum
„ Guajaci
Tinctura Ipecacuanhae
„ **Jodi**
„ **Lobeliae**
Tinctura Myrrhae
„ Ratanhiae
„ Spilanthis composita
Tinctura Strychni
Tinctura Valerianae

Dodatek.

T a b l i c a I,

zawiera te leki, które przechowywać należy oddzielnie od innych leków w szafie dającej się zamknąć.

Acidum arsenicosum.
Atropinum sulfuricum.
Hydrargyrum bichloratum ammoniatum.
Hydrargyrum bichloratum corrosivum.
Hydrargyrum bijodatum rubrum.
Hydrargyrum oxydatum flavum.
Pastilli Hydrargyri bichlorati corrosivi.
Phosphorus.
Physostigminum salicylicum.
Solutio arsenicalis Fowleri.
Strychninum nitricum.
Veratrinum.

T a b l i c a II,

zawiera te leki, które przechowywać należy oddzielnie od innych leków.

Acetphenetidinum.
Acidum aceticum concentratum.
Acidum carbolicum crystallisatum.
Acidum carbolicum liquefactum.
Acidum chromicum.
Acidum hydrochloricum concentratum.
Acidum nitrico-nitrosum.
Acidum nitricum concentratum.
Acidum sulfuricum concentratum.
Ammonia.
Amylium nitrosum.
Antifebrinum.
Antipyrinum.
Antipyrinum Coffeïno-citricum.
Antipyrinum salicylicum.
Apomorphinum hydrochloricum.
Aqua Amygdalarum amararum concentrata
Aqua Laurocerasi.
Argentum nitricum crystallisatum.
Argentum nitricum fusum.
Cantharides.
Chloralum hydratum.
Chloroformium.
Cocainum hydrochloricum.
Codeïnum hydrochloricum.
Coffeïnum.
Coffeïnum Natrio-benzoïcum.
Euphorbium.
Extractum Aconiti radicis.
Extractum Belladonnae foliorum.
Extractum Cannabis Indicae.
Extractum Colocynthidis.
Extractum Conii herbae.
Extractum Hyoscyami foliorum.
Extractum Opii.
Extractum Scillae.
Extractum Secalis cornuti.
Extractum Strychni.
Folia Belladonnae.

Folia Digitalis.
Folia Hyoscyami.
Folia Stramonii.
Formaldehydum solutum.
Fructus Colocynthidis.
Herba Cannabis Indicae.
Herba Conii.
Herba Lobeliae.
Herba Sabinae.
Hydrargyrum chloratum mite praecipitatione paratum
Hydrargyrum chloratum mite sublimatione paratum
Hydrargyrum jodatum flavum.
Hydrargyrum tannicum.
Jodoformium.
Jodum.
Kalium hydrooxydatum.
Kresolum.
Kresolum liquefactum.
Kreosotum.
Lactucarium.
Liquor acidus Halleri.
Morphinum hydrochloricum.
Natrium hydrooxydatum.
Oleum Crotonis.
Oleum phosphoratum.
Oleum Sinapis aethereum.
Opium.
Pilocarpinum hydrochloricum.
Plumbum aceticum.
Pulvis Ipecacuanhae opiatus.
Radix Aconiti.
Radix Belladonnae.
Radix Ipecacuanhae.
Radix Jalapae.
Resina Jalapae.
Resina Podophylli.
Resorcinum.
Santoninum.
Secale cornutum.
Semen Colchici.
Semen Sabadillae.
Semen Strophanthi.
Semen Strychni.
Stibium Kalio-tartaricum.
Sulfonalum.
Theobrominum.
Theobrominum Natrio-salicylicum.
Tinctura Aconiti radicis.
Tinctura Belladonnae foliorum.

Tinctura Cantharidum.
Tinctura Colchici seminis.
Tinctura Digitalis.
Tinctura Ipecacuanhae.
Tinctura Jodi.
Tinctura Lobeliae.
Tinctura Opii crocata.
Tinctura Opii simplex.
Tinctura Strophanti.
Tinctura Strychni.
Trionalum.
Vinum Colchici seminis.
Vinum Stibii Kalio-tartarici.
Zincum chloratum.

T a b l i c a III,

podaje największe dawki leków dla dorosłej osoby, której lekarz przy zapisywaniu do wewnętrznego*) użycia nie śmie przekroczyć, jeżeli nie dołączy wykrzyknika (!).

	Największa dawka pojedyńcza (w gramach)	Największa dawka dzienna (w gramach)
Acetphenetidinum (Phenacetinum)	1·0	3·0
Acidum arsenicosum	0·005	0·02
Acidum carbolicum	0·10	0·50
Antifebrinum (Acetanilidum)	0·5	2·0
Antipyrinum	2·0	6·0
Antipyrinum Coffeïno-citricum	1·5	3·0
Antipyrinum salicylicum	2·0	6·0
Apomorphinum hydrochloricum	0·01	0·05
Aqua Amygdalarum amararum concentrata . .	1·50	5·00
Aqua Laurocerasi	1·50	5·00
Argentum nitricum	0·03	0·20
Atropinum sulfuricum	0·001	0·003
Cantharides	0·05	0·20
Chloralum hydratum	3·00	6·00
Chloroformium	0·5	1·0
Cocainum hydrochloricum	0·10	0·30
Codeïnum hydrochloricum	0·05	0·3
Coffeïnum	0·20	0·60
Coffeïnum Natrio-benzoïcum	0·5	1·5
Cuprum sulfuricum qua emeticum	0·40	—
Extractum Aconiti radicis	0·03	0·12
Extractum Belladonnae foliorum	0·05	0·20
Extractum Cannabis Indicae	0·10	0·30
Extractum Colocynthidis	0·05	0·20
Extractum Conii herbae	0·20	0·60

*) Według rozporządzenia Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 12. lutego 1892 L. 27.167 z 1891 winna być powyższa tabela zastosowaną także przy zapisywaniu zawartych w niej artykułów do zewnętrznego użytku stosownie do ilości wessanego dzielnie skutkującego leku.

	Największa	
	dawka pojedyncza	dawka dzienna
	w gramach	
Extractum Hyoscyami foliorum	0·10	0·50
Extractum Opii	0·10	0·40
Extractum Scillae	0·20	1·00
Extractum Secalis cornuti	0·50	1·50
Extractum Strychni	0·05	0·15
Folia Belladonnae	0·20	0·60
Folia Digitalis	0·20	0·60
Folia Hyoscyami	0·30	1·00
Folia Stramonii	0·30	1·00
Fructus Colocynthidis	0·30	1·00
Herba Conii	0·30	2·00
Hydrargyrum bichloratum corrosivum . . .	0·03	0·10
Hydrargyrum bijodatum rubrum	0·03	0·10
Hydrargyrum jodatum flavum	0·05	0·20
Hydrargyrum oxydatum flavum	0·03	0·10
Jodoformium	0·20	1·00
Jodum	0·03	0·10
Kreosotum	0·20	1·0
Lactucarium	0·30	1·00
Morphinum hydrochloricum	0 03	0·12
Oleum Crotonis	0·05	0·10
Oleum phosphoratum	1·0	5·0
Opium	0·15	0·50
Phosphorus	0·001	0·005
Physostigminum salicylicum	0·001	0·003
Pilocarpinum hydrochloricum	0·03	0·06
Plumbum aceticum	0·10	0·50
Radix Aconiti . . , ...	0·10	0·50
Radix Belladonnae	0·07	0·30
Resina Podophylli (Podophyllinum)	0·05	0·2
Resorcinum	0·5	3·0
Santoninum	0·10	0 30
Secale cornutum	1·00	5·00
Semen Strychni	0·12	0·50
Solutio arsenicalis Fowleri	0·50	2·00
Stibium Kalio-tartaricum	0·20	0·50
Strychninum nitricum	0·007	0·02
Sulfonalum (qua hypnoticum)	2·0	—
Theobrominum Natrio-salicylicum	1·0	6·0
Tinctura Aconiti radicis	0·50	1·50
Tinctura Belladonnae foliorum	1·00	4·00
Tinctura Cantharidum	0·50	1·00
Tinctura Colchici seminis	1·50	5·00

	Największa	
	dawka pojedyncza	dawka dzienna
	w gramach	
Tinctura Digitalis	1·50	5·00
Tinctura Jodi	0·30	1·00
Tinctura Lobeliae	1.00	5·00
Tinctura Opii crocata	1·50	5·00
Tinctura Opii simplex	1·50	5·00
Tinctura Strophanti	0·5	2·00
Tinctura Strychni	1·00	3·00
Trionalum (qua hypnoticum)	2·0	—
Veratrinum	0·005	0·02
Vinum Colchici seminis	1·50	5·00
Zincum sulfuricum qua emeticum	0·80	—

Tablica IV,

zawiera te leki, które wydawać bez przepisu lekarza aptekarzom jest zabronione.

Acetphenetidinum.
Acidum arsenicosum.
Acidum carbolicum.
Acidum carbolicum liquefactum.
Acidum chromicum.
Aloë.
Amylium nitrosum.
Antifebrinum.
Antipyrinum.
Antipyrinum Coffeïno-citricum.
Antipyrinum salicylicum.
Apomorphinum hydrochloricum.
Aqua Amygdalarum amararum concentrata
Aqua Laurocerasi.
Argentum nitricum crystallisatum.
Argentum nitricum fusum.
Atropinum sulfuricum.
Bismuthum subgallicum.
Cantharides.
Chloralum hydratum.
Chloroformium.
Cocainum hydrochloricum.
Codeïnum hydrochloricum.
Coffeïnum.
Coffeïnum Natrio-benzoïcum.
Cuprum sulfuricum.
Euphorbium.
Extractum Aconiti radicis.
Extractum Aloës.
Extractum Belladonnae foliorum.
Extractum Cannabis Indicae.
Extractum Colocynthidis.
Extractum Condurango fluidum.
Extractum Conii herbae.
Extractum Filicis maris.
Extractum Granati.
Extractum Hydrastidis.
Extractum Hyoscyami foliorum.
Extractum Opii.

Extractum Scillae.
Extractum Secalis cornuti.
Extractum Strychni.
Folia Belladonnae.
Folia Digitalis.
Folia Hyoscyami.
Folia Stramonii.
Formaldehydum solutum.
Fructus Colocynthidis.
Fructus Papaveris.
Herba Cannabis Indicae.
Herba Conii.
Herba Lobeliae.
Herba Sabinae.
Hydrargyrum bichloratum ammoniatum.
Hydrargyrum bichloratum corrosivum.
Hydrargyrum bijodatum rubrum.
Hydrargyrum chloratum mite praecipitatione paratum.
Hydrargyrum chloratum mite sublimatione paratum.
Hydrargyrum jodatum flavum.
Hydrargyrum oxydatum flavum.
Hydrargyrum tannicum.
Jodoformium.
Jodum.
Kreosotum.
Kresolum.
Kresolum liquefactum.
Lactucarium.
Liquor acidus Halleri.
Morphinum hydrochloricum.
Oleum Crotonis.
Oleum phosphoratum.
Oleum Sinapis aethereum.
Opium.
Pastilli Hydrargyri bichlorati corrosivi.
Phosphorus.
Physostigminum salicylicum.
Pilocarpinum hydrochloricum.
Plumbum aceticum.
Radix Aconiti.
Radix Belladonnae.
Radix Hydrastidis.
Radix Ipecacuanhae.
Radix Jalapae.
Resina Jalapae.
Resina Podophylli.
Resorcinum.
Santoninum.
Secale cornutum.

Semen Colchici.
Semen Sabadillae.
Semen Strophanti.
Semen Strychni.
Solutio arsenicalis Fowleri.
Stibium Kalio-tartaricum.
Stibium sulfuratum aurantiacum.
Strychninum nitricum.
Sulfonalum.
Syrupus Ipecacuanhae.
Syrupus Papaveris.
Theobrominum.
Theobrominum Natrio-salicylicum.
Tinctura Aconiti radicis.
Tinctura Belladonnae foliorum.
Tinctura Cantharidum.
Tinctura Colchici.
Tinctura Digitalis.
Tinctura Ipecacuanhae.
Tinctura Jodi.
Tinctura Lobeliae.
Tinctura Opii crocata.
Tinctura Opii simplex.
Tinctura Strophanti.
Tinctura Strychni.
Trionalum.
Veratrinum.
Vinum Colchici.
Vinum Stibii Kalio tartarici.
Zincum chloratum.
Zincum sulfuricum.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1904. Wydano i rozesłano dnia 27. lutego 1904. **Część V.**

Nr. 21.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 18. lutego 1904 L. 21.810, którem ogłasza się przepisy o ruchu i postoju obcokrajowych statków rzecznych na Wiśle w obrębie fortecy Krakowa.

1. Obcokrajowe statki rzeczne wszelkiego rodzaju muszą się na przestrzeni Wisły od Niepołomic do Tyńca stosować do następujących przepisów.

2. Kierownicy wszystkich po Wiśle kursujących, względnie na Wisłę przechodzących statków wszelkiego rodzaju mają prowadzić spis z generaliami osób, znajdujących się na statku, oraz wykazywać się paszportami względnie innymi dokumentami legitymacyjnymi w granicznych c. k. Urzędach cłowych w Niepołomicach względnie Chełmku.

3. Kierownicy statków pod wodę ku Krakowowi-Podgórzowi płynących mają w c. k. ubocznym urzędzie cłowym w Niepołomicach podać miejsce przeznaczenia oraz stosować się do skazówek wydanych przez ten urząd cłowy.

4. Obcokrajowym statkom rzecznym wolno w obrębie fortecy przybijać wewnątrz Krakowa-Podgórza jedynie do placów urzędownie wyznaczonych do lądowania.

Tymi placami do lądowania są:

a) przystań przy stacyi Grzegórzki kolei lokalnej Kraków-Kocmyrzów;

b) obydwa brzegi Wisły obok drogowego mostu Cesarza Franciszka Józefa i obok Zwierzynieckiego mostu drogowego i kolejowego w oddaleniu od nich do 100 m. pod wodę i z wodą;

c) lewy brzeg w Półwsiu zwierzynieckiem.

5. Wyjątkowo można także w innem miejscu w obrębie fortecy i po za Krakowem-Podgórzem lądować.

Pozwolenie do tego udziela władza polityczna.

Aż do udzielenia tego pozwolenia ma pozostać statek rzeczny po za obrębem fortecy albo na jednym z placów do lądowania wymienionych w 4 punkcie.

6. Zakazany jest każdy niepotrzebny postój w obrębie fortecy.

7. Dłuższy postój poza zgłoszony czas odjazdu jest dozwolony jedynie w miejscach przez władzę do lądowania wewnątrz Krakowa-Podgórza wyznaczonych, jeżeli dalsza jazda bezwarunkowo jest wykluczona wskutek uszkodzenia statku, niskiego stanu wody, niekorzystnego wiatru, nagłego przybytku wody lub wskutek innych wydarzeń elementarnych.

8. Wszelkie organa nadzoru (Żandarmerya, Policya, Nadzorcy rzek i t. d.) są upoważnione każdego czasu wejść na obcokrajowe statki i towarzyszyć im w jeździe.

Niniejsze obwieszczenie wchodzi w wykonanie z dniem 1. marca b. r.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 22.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 15. lutego 1904 L. 1810/pr., o poborze dodatków do państwowych podatków bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w roku 1904.

Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 22. stycznia b. r. raczył najmiłościwiej zatwierdzić uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 3. listopada 1903, o poborze dodatków do państwowych podatków bezpośrednich na rzecz funduszu krajowego w roku 1904.

Według Najwyższego postanowienia pobierany będzie na mocy tej uchwały:

1. Dodatek do państwowego podatku gruntowego, do państwowego podatku domowo-czynszowego, domowo-klasowego i 5%-owego podatku od domów wolnych, po 60 h od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków.

2. Dodatek do państwowych bezpośrednich podatków osobistych, wprowadzonych ustawą z dnia 25. października 1896 Dz. u. p. Nr. 220 z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego w wysokości 66 h od każdej korony całej przypisanej należytości tych podatków nie naruszając co do podatku pensyjnego od wyższych poborów służbowych uwolnień unormowanych Najwyż-

szem postanowieniem z 25. listopada 1858 ogłoszonem rozporządzeniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 27. listopada 1858 Dz. p. p. Nr. 220.

W mieście Krakowie, tudzież w powiatach krakowskim i chrzanowskim pobierany będzie dodatek od podatków w ustępie 1. wymienionych w wysokości 52 halerzy, zaś do podatków w ustępie 2. wymienionych w wysokości 58 halerzy od każdej korony całej należytości tych podatków.

Obwieszczenie to podaje się do powszechnej wiadomości wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 11. lutego 1904 L. 3278.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 23.

U s t a w a

z dnia 22. stycznia 1904, o zaciągnięciu pożyczki na pokrycie datku kraju do kosztów regulacyi rzek, mającej się wykonać w myśl ustawy z dnia 18. września 1901 Dz. u. kr. Nr. 103.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Celem pokrycia datku krajowego do kosztów regulacyi rzek w myśl § 4 ustawy z dnia 18. września 1901, Dz. u. kr. Nr. 103, w okresie od r. 1904 do r. 1912, upoważnia się Wydział krajowy do zaciągnięcia pożyczki w 4% obligacyach krajowych, z terminem umorzenia 50-letnim, w imiennej wartości 7,000.000 K.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy polecam Moim Ministrom skarbu i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 22. stycznia 1904.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r. **Böhm** w. r.

Nr. 24.

O g ł o s z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 4. lutego 1904 L. 11.587, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Krośnie.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Krośnie dla dorosłych na 1 K 50 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 75 h dziennie począwszy od 1. stycznia 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Mieczysław Onyszkiewicz w. r

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1904. Wydano i rozesłano dnia 31. marca 1904 **Część VI.**

Nr. 25.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 11. marca 1904 L. 31.627.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości ustanowiony na podstawie § 42 części I. przepisów wykonawczych do ustawy wojskowej program czynności c. k. ruchomych komisyi poborowych podczas głównego poboru wojskowego w roku 1904.

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa powiat	miejsce
W okręgu c. i k. Komendy			
13.	I.	Kraków powiat	Kraków
		Bochnia	Bochnia
		Kraków miasto	Kraków
		Wieliczka	Wieliczka
			Dobczyce
	II.	Podgórze	Podgórze
		Chrzanów	Chrzanów
			Jaworzno
			Krzeszowice
20.	I.	Limanowa	Limanowa
			Mszana dolna
		Nowy Targ	Nowy Targ
			Krościenko
		Gorlice	Gorlice
		Grybów	Grybów
		Nowy Sącz	Muszyna
			Nowy Sącz
56.	I.	Żywiec	Żywiec
		Biała	Oświęcim
			Biała
			Kęty
		Myślenice	Myślenice
			Jordanów
			Maków
		Wadowice	Kalwarya
			Zator
			Wadowice

Dnie poboru w miesiącu		
kwietniu	maju	
1. korpusu w Krakowie.		
5. 6. 7. 8. 9. 11. 12.		
13. 14. 15. 16. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 25. 26. 27.		
29. 30.	2. 3. 4. 5. 6. 7.	
	9. 10. 11. 13. 14.	
	16. 17. 18. 19.	
5. 6. 7. 8. 9.		
11. 12. 13. 14. 15.		
18. 19.		
20. 21. 22. 23.		
5. 6. 7. 8. 9. 11.		
13. 14. 15.		
18. 19. 20. 21. 22.		
25. 26.		
28. 29. 30.	2. 3. 4. 5.	
	7. 9. 10. 11. 13.	
	16. 17. 18.	
	19. 20. 21. 24. 25. 26. 27. 28. 30. 31.	
5. 6. 7. 8. 9. 11. 12. 13. 14. 15. 16.		
18. 19. 20.		
22. 23. 25. 26. 27.		
28. 29. 30.	2.	
	4. 5. 6. 7.	
	9. 10. 11.	
	13. 14.	
	16. 17. 18. 19.	
	21. 24.	
	26. 27. 28. 30. 31.	

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa	
		powiat	miejsce
57.	I.	Pilzno	Pilzno
			Brzostek
		Jasło	Jasło
		Tarnów	Tarnów
			Tuchów
		Brzesko	Wojnicz
			Zakliczyn
			Brzesko
	II.	Dąbrowa	Dąbrowa
		W okręgu c. i k. Komendy	
9.	I.	Kałusz	Kałusz
		Dolina	Rożniatów
			Dolina
			Bolechów
		Stryj	Stryj
			Skole
	II.	Żydaczów	Żurawno
			Żydaczów
			Mikołajów
10.	I.	Przemyśl	Przemyśl
			Krzywcza
		Dobromil	Bircza
			Dobromil
		Brzozów	Brzozów
			Dynów

Dnie poboru w miesiącu		
kwietniu	maju	
5. 6. 7. 8.		
9. 11.		
13. 14. 15. 16. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 25.		
27. 28. 29. 30.	2. 3. 4. 5. 6.	
	9. 10. 11.	
	13. 14.	
	16. 17. 18.	
	19. 20. 21. 24. 25. 26. 27. 28. 30.	
5. 6. 7. 8. 9. 11. 12. 13. 14. 15.		

10. korpusu w Przemyślu.

13. 14. 15. 16. 18. 19. 20. 21. 22. 23.		
25. 26. 27. 28.		
29. 30.	2. 3. 4.	
	5. 6. 7. 9.	
	11. 13. 14. 16. 17. 18.	
	20. 21. 24. 25. 26. 27.	
13. 14. 15. 16.		
18. 19. 20.		
21. 22. 23.		
14. 15. 16. 18. 19. 20. 21. 22. 23.		
25. 26. 27.		
29. 30.	2. 3. 4.	
	5. 6. 7. 9.	
	11. 13. 14. 16. 17. 18. 20.	
	21. 24. 25. 26.	

Komenda uzupełu. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa powiat	Stawiennictwa miejsce
40.	I.	Kolbuszowa	Kolbuszowa
			Sokołów
		Rzeszów	Rzeszów
		Strzyżów	Strzyżów
	II.	Tarnobrzeg	Tarnobrzeg
		Mielec	Mielec
		Ropczyce	Dembica
			Ropczyce
45.	I.	Krosno	Krosno
		Lisko	Lisko
			Ustrzyki dolne
			Lutowiska
			Baligród
		Sanok	Bukowsko
			Rymanów
			Sanok
77.	I.	Drohobycz	Drohobycz
		Sambor	Sambor
		Stary Sambor	Stary Sambor
		Turka	Turka
89.	I.	Mościska	Sądowa Wisznia
			Mościska
		Rawa	Rawa
		Jaworów	Jaworów
			Krakowiec
		Gródek	Janów
			Gródek
	II	Rudki	Rudki
			Komarno

Dnie poboru w miesiącu		
kwietniu	maju	
6. 7. 8. 9. 11. 12. 13.		
14. 15. 16. 18.		
19. 20. 21. 22. 23. 25. 26. 27. 28. 29. 30.	2. 3.	
	5. 6. 7. 9. 10.	
6. 7. 8. 9. 11. 12. 13. 14.		
16. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 25. 26. 27.		
29. 30.	2.	
	4. 5. 6. 7. 9. 10.	
13. 14. 15. 16. 18. 19. 20. 21. 22. 23.		
25. 26. 27. 28.		
29. 30.		
	2. 3. 4.	
	6. 7. 9.	
	11. 13. 14.	
	16. 17. 18.	
	20. 21. 24. 25. 26.	
13. 14. 15. 16. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 25. 26. 27. 28.		
29. 30.	2. 3. 4. 5. 6. 7. 9. 10.	
	11. 13. 14. 16. 17. 18.	
	20. 21. 24. 25. 26. 27. 28. 31.	
13. 14. 15. 16.		
18. 19. 20. 21. 22. 23.		
25. 26. 27. 28. 29. 30.	2. 3. 4. 5. 6. 7.	
	9. 10. 11. 13. 14.	
	16. 17. 18.	
	20. 21. 24.	
	25. 26. 27. 28. 31.	
	9. 10. 11. 13.	
	14. 16. 17. 18.	

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa	
		powiat	miejsce
90.	I.	Nisko	Nisko
		Łańcut	Leżajsk
			Łańcut
		Przeworsk	Przeworsk
		Jarosław	Jarosław
			Sieniawa
	II.	Cieszanów	Cieszanów
			Lubaczów

W okręgu c. i k. Komendy

15.	I.	Skałat	Skałat
		Trembowla	Trembowla
		Zbaraż	Zbaraż
		Tarnopol	Tarnopol
24.	I.	Kosów	Kosów
			Żabie
		Śniatyn	Śniatyn
	II.	Peczeniżyn	Peczeniżyn
		Kołomyja	Kołomyja
30.	I.	Sokal	Sokal
		Lwów powiat	Lwów
		Lwów miasto	Lwów
		Żółkiew	Mosty wielkie
			Żółkiew

Dnie podróży w miesiącu		
kwietniu	maju	
5. 6. 7. 8. 9. 11. 12. 13. 14.		
16. 18. 19. 20. 21. 22. 23.		
25. 26. 27. 28. 29. 30.	2.	
	3. 4. 5. 6. 7. 9.	
	11. 13. 14. 16. 17. 18. 20. 21. 24.	
	26. 27. 28. 31.	
19. 20. 21. 22. 23.		
25. 26. 27. 28. 29. 30.		

11. korpusu we Lwowie.

13. 14. 15. 16. 18. 19. 20. 21. 22. 23.		
25. 26. 27. 28. 29. 30.	2. 3.	
	5. 6. 7. 9. 10. 11.	
	13. 14. 16. 17. 18. 20. 21. 24. 25. 26. 27. 28. 31.	
	2. 3. 4. 5. 6. 7. 9. 10. 11.	
	13. 14.	
	16. 17. 18. 20. 21. 24. 25. 26. 27.	
13. 14. 15. 16. 18.		
20. 21. 22. 23. 25. 26. 27. 28. 29. 30.	2. 3. 4.	
13. 14. 15. 16. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 25. 26. 27.		
29. 30.	2. 3. 4. 5. 6. 7. 9. 10. 11.	
	13. 14. 16. 17. 18. 20. 21. 24. 25. 26. 27. 28. 31.	
13. 14. 15. 16.		
18. 19. 20. 21. 22. 23. 25. 26.		

Komenda uzupełn. Nr.	Nr. komisyi asenterunkowej	Stawiennictwa powiat	Stawiennictwa miejsce
55.	I.	Bóbrka	Chodorów
			Bóbrka
		Przemyślany	Przemyślany
			Gliniany
		Rohatyn	Rohatyn
			Bursztyn
	II.	Podhajce	Podhajce
		Brzeżany	Brzeżany
58.	I.	Horodenka	Obertyn
			Horodenka
		Stanisławów	Halicz
			Stanisławów
		Nadwórna	Nadwórna
	II.	Bohorodczany	Bohorodczany
		Tłumacz	Tłumacz
80.	I.	Złoczów	Zborów
			Złoczów
		Kamionka strumiłowa	Kamionka strumiłowa
	II.	Brody	Brody
			Założce
95.	I.	Buczacz	Buczacz
		Czortków	Czortków
		Husiatyn	Kopyczyńce
			Husiatyn
	II.	Borszczów	Borszczów
			Mielnica
		Zaleszczyki	Zaleszczyki
			Tłuste

Lwów, dnia 11. marca 1904.

Dnie poboru w miesiącu		
kwietniu	maju	
13. 14. 15. 16.		
18. 19. 20. 21. 22. 23.		
25. 26. 27. 28. 29. 30.		
	2. 3. 4. 5.	
	7. 9. 10. 11. 13. 14.	
	16. 17. 18. 20. 21. 24. 25.	
13. 14. 15. 16. 18. 19. 20. 21. 22. 23.		
25. 26. 27. 28. 29. 30.	2. 3. 4. 5. 6.	
13. 14. 15. 16. 18.		
20. 21. 22. 23. 25. 26. 27.		
29. 30.	2. 3. 4.	
	6. 7. 9. 10. 11. 13. 14. 16.	
	18. 20. 21. 22. 24. 25. 26. 27. 28.	
13. 14. 15. 16. 18. 19. 20. 21.		
23. 25. 26. 27. 28. 29. 30.	2. 3 4.	
13. 14. 15. 16. 18. 19. 20.		
21. 22. 23. 25. 26. 27. 28. 29. 30.	2. 3. 4.	
	6. 7. 9. 10. 11. 13. 14. 16. 17. 18. 20. 21.	
13. 14. 15. 16. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 25. 26.		
28. 29. 30.	2. 3.	
13. 14. 15. 16. 18. 19. 20. 21. 22. 23. 25. 26. 27. 28. 29.		
30.	2. 3. 4. 5. 6. 7. 9. 10.	
	11. 13. 14. 16. 17. 18. 20.	
	21. 24. 25. 26. 27.	
13. 14. 15. 16. 18. 19. 20. 21.		
23. 25. 26. 27. 28. 29. 30.		
	2. 3. 4. 5. 6.	
	9. 10. 11. 13.	

Nr. 26.

Rozporządzenie

c. k. Starostwa górniczego w Krakowie z dnia 6. lutego 1904 L. 709, wydane na podstawie § 35 ustawy z dnia 17. grudnia 1884 Dz. ust. i rozp. kraj. dla Galicyi Nr. 35 z r. 1886, w przedmiocie urządzenia laboratoryum w Borysławiu w celu przeprowadzania analiz powietrza kopalnianego, przepisanych § 42 przepisów górniczo-policyjnych dla kopalń wosku ziemnego w Galicyi z dnia 5. grudnia 1903 L. 4453, Dz. ust. i rozp. kraj. dla Galicyi Nr. 7 z r. 1904

§ 1.

W celu dokładnego i jednolitego przeprowadzania przepisanych analiz powietrza kopalnianego, mają wszyscy uprawnieni do wydobywania wosku ziemnego w Galicyi, których kopalnie są w ruchu, urządzić i utrzymywać wspólne laboratoryum w Borysławiu.

§ 2.

Tem laboratoryum ma zawiadywać zarząd, w skład którego wchodzi, oprócz c. k. urzędnika górniczego okręgowego w Drohobyczu, trzech członków, z których jednego wybierają uprawnieni do wydobywania w Borysławiu-Truskawcu, drugiego uprawnieni do wydobywania w Dźwiniaczu, a trzeciego uprawnieni do wydobywania w Staruni-Mołotkowie na przeciąg trzech lat.

Gdyby to wspólne laboratoryum było urządzone na jednej z kopalń wosku ziemnego w Borysławiu, wówczas uprawniony do wydobywania, względnie pełnomocnik tej kopalni, ma też należeć do tego zarządu.

§ 3.

Pierwszy zarząd ma wypracować regulamin, obejmujący statut, porządek czynności, jakoteż instrukcyę, określającą sposób brania prób, czas nadsyłania tychże, sposób przeprowadzania analiz, wystawianie certyfikatów dokonanych analiz i t. p. Ten regulamin podlega zatwierdzeniu c. k. Urzędu górniczego okręgowego w Drohobyczu.

§ 4.

To rozporządzenie wchodzi w życie z dniem 1. maja 1904, od którego to czasu każda kopalnia wosku ziemnego jest obowiązaną nadsyłać do wspólnego laboratoryum w Borysławiu próby powietrza kopalnianego dla wykonania przepisanych analiz.

C. k. Starosta górniczy:
Wachtel w. r.

Nr. 27.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 8. marca 1904 L. 1607/pr., którem ogłasza się rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 25. stycznia 1904 dotyczące przeniesienia siedziby Sądu powiatowego w Ślemieniu w Galicyi.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 25. stycznia 1904, dotyczące przeniesienia siedziby Sądu powiatowego w Ślemieniu w Galicyi.

Na zasadzie § 2 ustawy z dnia 11. czerwca 1868, Dz. p. p. Nr. 59, przenosi się siedzibę Sądu powiatowego ustanowionego dla Ślemieńskiego okręgu ze Ślemienia do Suchej.

Dzień wejścia w życie tego rozporządzenia oznaczy i ogłosi się dodatkowo.

Koerber w. r.

Nr. 28.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 8. marca 1904 L. 1607/pr., którem ogłasza się rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 25. stycznia 1904, dotyczące przydzielenia gmin i obszarów dworskich: Gilowice, Kocierz ad Moszczanica, Kocierz ad Rychwałd, Łękawica, Łysina, Oczków, Okrajnik, Pewel. Rychwałd i Rychwałdek do okręgu Sądu powiatowego w Żywcu.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 25. stycznia 1904, dotyczące przydzielenia gmin z okręgu Sądu powiatowego w Ślemieniu do okręgu Sądu powiatowego w Żywcu w Galicyi.

Na zasadzie § 2 ustawy z dnia 11. czerwca 1868, Dz. p. p. Nr. 59 wyłącza się gminy względnie obszary dworskie: Gilowice, Kocierz ad Moszczanica, Kocierz ad Rychwałd, Łękawica, Łysina, Oczków, Okrajnik, Pewel Rychwałd i Rychwałdek z okręgu Sądu powiatowego w Ślemieniu i przydziela się je do okręgu Sądu powiatowego w Żywcu.

Rozporządzenie to wchodzi w życie równocześnie z rozporządzeniem z dnia 25. stycznia 1904, Dz. p. p. Nr. 8, dotyczącem przeniesienia siedziby Sądu powiatowego w Ślemieniu.

Koerber w. r.

Nr. 29.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 14. marca 1904 L. 31.883, o zezwoleniu gminie Liszna na pobór dodatków gminnych do podatków bezpośrednich w r. 1903.

Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 12. lutego 1904, raczył najmiłościwiej zatwierdzić uchwały Sejmu Królestwa

Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z 15. września i 12. października 1903, zezwalające gminie Liszna w powiecie Sanockim na pobór 177% dodatku gminnego do podatków bezpośrednich w roku 1903 względnie $173\frac{1}{2}$% takiego dodatku w roku 1904 z tem ograniczeniem, że podatek osobisto-dochodowy ma być wolny od tego dodatku.

Co wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 20. lutego 1904 L. 1146, podaje się niniejszem do powszechnej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 30.

U s t a w a

z dnia 13. marca 1904, w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Zaleszczykach na zaciągnięcie pożyczki w kwocie 80.000 koron.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Zaleszczykach zezwala się w myśl § 24 ustawy o Reprezentacyi powiatowej, na zaciągnięcie imieniem powiatu pożyczki w kwocie 80.000 K.

Art. II.

Pożyczkę tę ma Reprezentacya powiatowa użyć na konwersyę dawnej pożyczki zaciągniętej w Banku krajowym, w kwocie 50.000 koron, tudzież na pokrycie udziału powiatu w kosztach budowy nowego szpitala w Zaleszczykach.

Art. III.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 13. marca 1904.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1904. Wydano i rozesłano dnia 15. kwietnia 1904. **Część VII.**

Nr. 31.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 19. lutego 1904 L. 1977/pr.

Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 27. stycznia 1904 raczył najmiłościwiej zatwierdzić następujące uchwały Sejmu krajowego o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych.

I.

Uchwała

o udzieleniu Radzie powiatowej w Jaworowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Jaworów-Niemirów.

Art. I.

Radzie powiatowej w Jaworowie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Jaworów-Niemirów, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43).

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na dwóch rogatkach, a to na każdej z nich według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Z dniem wejścia w wykonanie niniejszej uchwały traci moc obowiązującą uchwała sejmowa zatwierdzona Najwyższem postanowieniem z dnia 5. sierpnia 1903, którą nadane było Radzie powiatowej w Jaworowie prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Jaworów-Niemirów na jednej rogatce.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego, lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

II.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Borszczowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Uście biskupie-Bilcze.

Art. I.

Radzie powiatowej w Borszczowie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Uście biskupie-Bilcze, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43).

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na dwóch rogatkach według następującego wymiaru:

A) na rogatce w Filipkowcach:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h;

B) na rogatce w Szuparce:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

III.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Nisku koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Jeżów-Nart.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Jeżów-Nart Wydziałowi powiatowemu w Nisku jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy, używając środków przewidzianych w §§ 19, 25 i 26 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr.

Nr. 43), przy pomocy pobieranego w myśl § 32 tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania utrzymywanej przez Wydział powiatowy drogi zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w § 35 ust. 2 i 3 wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na jednej rogatce według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

IV.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Lisku koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Lutowiska-Cisna.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Lutowiska-Cisna Wydziałowi powiatowemu w Lisku jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy, używając środków przewidzianych w §§ 19, 25 i 26 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u

kr. Nr. 43) przy pomocy pobieranego w myśl § 32 tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania utrzymywanej przez Wydział powiatowy drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w § 35 ust. 2 i 3 wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Krowy, konie, woły, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

V.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Gródku koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej 1. klasy Gródek-Uherce-Koropuż.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Gródek-Uherce-Koropuż Wydziałowi powiatowemu w Gródku, jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§ 19, 25 i 26 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897

(Dz. u. kr. 43) przy pomocy pobieranego w myśl § 32 tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania utrzymywanej przez Wydział powiatowy drogi zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w § 35 ust. 2 i 3 wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na jednej stacyi według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

VI.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Gródku koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Gródek-Doliniany-Dobrzany.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Gródek-Doliniany-Dobrzany, Wydziałowi powiatowemu w Gródku, jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tej drogi, z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy, używając środków przewidzianych w §§ 19, 25 i 26 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897

(Dz. u. kr. Nr. 43) przy pomocy pobieranego w myśl § 32 tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania utrzymywanej przez Wydział powiatowy drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w § 35 ust. 2 i 3 wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na jednej stacyi według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelakiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do publicznej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 32.

Obwieszczenie

c. k. Prezydyum Namiestnictwa z dnia 22. lutego 1904, L. 2084/pr.

Jego ces. i król. Apostolska Mość Najwyższem postanowieniem z dnia 6. lutego b. r. raczył najmiłościwiej zatwierdzić następujące uchwały Sejmu krajowego o udzieleniu koncesyi na pobór opłat mytniczych.

I.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Złoczowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Złoczów-Dunajów.

Art. I.

Radzie powiatowej w Złoczowie nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Złoczów-Dunajów, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ustęp 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43).

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na jednej rogatce według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

II.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Sokalu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Sokal-Uhrynów.

Art. I.

Radzie powiatowej w Sokalu nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta na drodze powiatowej Sokal

Uhrynów, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ustęp 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43).

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na dwóch rogatkach a to w Chorobrowie i pod Opulskiem na obu z nich według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Z dniem wejścia w wykonanie niniejszej uchwały, traci moc obowiązującą uchwała sejmowa, zatwierdzona Najwyższem postanowieniem z dnia 30. marca 1902 (Dz. u. kr. Nr. 31), którą nadane było Radzie powiatowej w Sokalu prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Sokal-Uhrynów.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

III.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Tarnobrzegu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Zaliszany-Radomyśl-Nowiny.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Zaleszany-Radomyśl-

Nowiny, Wydziałowi powiatowemu w Tarnobrzegu, jako władzy zarządzającej, a to na rzecz tej drogi, z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy, używając środków przewidzianych w §§ 19, 25 i 26 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43) przy pomocy pobieranego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie. Na wypadek zaniedbania utrzymywanej przez Wydział powiatowy drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w § 35 ustęp 2 i 3 wyżej powołanej ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na jednej rogatce według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

IV.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Nisku koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej I. klasy Nisko-Przyszów

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej I. klasy Nisko-Przyszów Wydziałowi powiatowemu w Nisku jako władzy zarządzającej, a to na rzecz

tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy, używając środków przewidzianych w §§ 19, 25 i 26 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), przy pomocy pobieranego w myśl § 32 tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania utrzymywanej przez Wydział powiatowy drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w § 35 ust. 2 i 3 wyżej powołanaj ustawy drogowej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy na jednej rogatce według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

V.

U c h w a ł a

o udzieleniu gminie Podmichale koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Łomnicę w Podmichalu.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się gminie Podmichale, powiatu Kałuskiego, prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę Łomnicę w Podmichalu, pod warunkiem utrzymywania

przedmiotu omyconego w dobrym stanie, własnym kosztem, z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w § 38 ust. 12 ustawy drogowej z 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43) w razie niedopełnienia powyższego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia, za zgodą politycznej władzy powiatowej, przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo gminy.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h;

d) od jednej osoby, wyjąwszy woźnicę przy zaprzęgu i wierzchem jadącego 4 (cztery) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Mieszkańcy gminy Podmichale są wolni od opłaty myta.

Z chwilą wejścia w życie niniejszej koncesyi traci moc obowiązującą koncesya z dnia 14. kwietnia 1894 (Dz. u. kr. Nr. 46) przedłużona rozporządzeniem Wydziału krajowego z dnia 11. kwietnia 1899 (Dz. u. kr. Nr. 52), na podstawie której ma prawo do poboru myta od przewozu przez rzekę Łomnicę obszar dworski w Podmichalu.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zastosowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

VI.

U c h w a ł a

o udzieleniu obszarowi dworskiemu w Holeszowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Dniestr w Holeszowie.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się obszarowi dworskiemu w Holeszowie, powiatu Żydaczowskiego, prawo do

pobierania myta od przewozu przez rzekę Dniestr w Holeszowie, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie, własnym kosztem, z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w § 38 ust. 12 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43) w razie niedopełnienia powyższego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia, za zgodą politycznej władzy powiatowej, przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo obszaru dworskiego.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h;

d) od jednej osoby wyjąwszy woźnice przy zaprzęgu i wierzchem jadącego 4 (cztery) h.

Konie woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Mieszkańcy gminy Holeszów są wolni od opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zastosowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

VII.

U c h w a ł a

o udzieleniu obszarowi dworskiemu w Dąbrówce starzeńskiej koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę San pod Dąbrówką starzeńską.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się obszarowi dworskiemu w Dąbrówce starzeńskiej, powiatu Brzozowskiego, prawo

do pobierania myta od przewozu przez rzekę San pod Dąbrówką starzeńską, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie, własnym kosztem, z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w §§ 38 ust. 12 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43) w razie niedopełnienia powyższego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej, przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo obszaru dworskiego w Dąbrówce starzeńskiej.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h;

d) od jednej osoby, wyjąwszy woźnicę przy zaprzęgu i wierzchem jadącego 4 (cztery) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem, nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Mieszkańcy gminy Dąbrówka starzeńska są wolni od opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zastosowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

VIII.

Uchwała

o udzieleniu obszarowi dworskiemu w Bartkówce koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę San.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się obszarowi dworskiemu w Bartkówce, powiatu Brzozowskiego, prawo do po-

bierania myta od przewozu przez rzekę San w Bartkówce, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie, własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w § 38 ust. 12 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43) w razie niedopełnienia powyższego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia, za zgodą politycznej władzy powiatowej, przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo obszaru dworskiego w Bartkówce.

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h;

d) od jednej osoby, wyjąwszy woźnicę przy zaprzęgu i wierzchem jadącego 4 (cztery) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zastosowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty myta lub o zniżeniu tejże.

IX.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Kałuszu koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Łomnicę w Medyni.

Art. I.

Radzie powiatowej w Kałuszu nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta od przewozu przez rzekę

Łomnicę w Medyni, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43).

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h;

d) od jednej osoby, wyjąwszy woźnicę przy zaprzęgu i wierzchem jadącego 4 (cztery) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

X.

U c h w a ł a

o udzieleniu Radzie powiatowej w Brodach koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Styrze pod Szczurowicami.

Art. I.

Radzie powiatowej w Brodach nadaje się na lat pięć od wejścia w wykonanie tej uchwały prawo do pobierania myta od mostu na rzece Styrze pod Szczurowicami, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego kosztem funduszu powiatowego w dobrym stanie, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ustęp 3 ustawy drogowej z 5. lipca 1897 (Dz. u. kraj. Nr. 43).

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od pięciu świń lub cieląt i od dziesięciu owiec 3 (trzy) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od tej opłaty lub o zniżeniu tejże.

XI.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi powiatowemu w Brodach koncesyi do pobierania opłat mytniczych na publicznym dojeździe kolejowym Jasionów-Zabłotce.

Art. I.

Na przeciąg lat pięciu od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na publicznym dojeździe kolejowym Jasionów-Zabłotce, Wydziałowi powiatowemu w Brodach, na rzecz funduszu konserwacyjnego tegoż dojazdu do utrzymania którego zresztą obowiązane są strony konkurencyjne w myśl postanowień ustawy z dnia 15. kwietnia 1881 (Dz. u. kr. Nr. 46) względnie ustawy z dnia 9. marca 1888 (Dz. u. kr. Nr. 38).

Art. II.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, krowy, woły, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnienu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

XII.

U c h w a ł a

o udzieleniu Wydziałowi krajowemu Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Majdan-Bojanów-Rozwadów.

Art. I.

Do końca roku 1910 od wejścia w wykonanie tej uchwały nadaje się prawo do pobierania myta na drodze gminnej Majdan-Bojanów-Rozwadów Wydziałowi krajowemu na rzecz funduszu konserwacyjnego tejże drogi.

Art. II.

Opłatę pobierać należy na trzech rogatkach a mianowicie w Krzątce i Rozwadowie tytułem myta drogowego i w Przyszowie kameralnym tytułem myta mostowego i to na wszystkich tych rogatkach według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie, do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej lub o zniżeniu tejże.

Co się niniejszem podaje do publicznej wiadomości.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 33.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 1. lutego 1904 L. 9708, w przedmiocie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Maryampolu powiatu Stanisławowskiego koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Dniestr na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie obszarowi dworskiemu w Maryampolu, powiatu Stanisławowskiego, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 30. maja 1892 (Dz. u. kr. Nr. 32), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Dniestr na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu w Maryampolu powiatu Stanisławowskiego przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od

przewozu przez rzekę Dniestr, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 12 (dwanaście) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 8 (ośm) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 4 (cztery) h;

d) od jednej osoby pieszej lub jadącej wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 4 (cztery) h.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 1. lutego 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w r.

Nr. 34.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 1. lutego 1904 L. 9033, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Tarnobrzegu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Tarnobrzeg-Majdan na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5 lipca 1897 (Dz. u kr. Nr. 43) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie Radzie powiatowej w Tarnobrzegu, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 4. sierpnia 1893 (Dz. ust. kr. Nr. 46) koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Tarnobrzeg-Majdan na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Tarnobrzegu przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Tarnobrzeg-Majdan, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego, a mianowicie na stacyach w Dębach (przed karczmą Grabina), Jadachach i Miechocinie prawo do poboru myta drogowego, nadto zaś na stacyi w Jadachach prawo do poboru myta mostowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu (4) cztery h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, byków, mułów i osłów tudzież od każdej sztuki pędzonego młodego bydła tego rodzaju 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny 1 (jeden) h.

Zaprzęgi gospodarskie tak własne jak najęte dóbr Dzików z przyległościami i Chmielów z przyległościami, są uwolnione tam i z powrotem od opłat mytniczych i to bez względu czy zaprzęgami tymi sprowadzane są produkta rolnicze i materyały drzewne (drzewo budulcowe, opałowe i węgle) z lasów Dzikowskich do dóbr Chmielowskich, czy też z lasów Chmielowskich do dóbr Dzikowskich.

Pod zaprzęgami gospodarskimi rozumieć należy zaprzęgi wiozące na własny użytek dóbr, produkta rolnicze, drzewo opałowe i budulcowe, wreszcie zaprzęgi używane do obrabiania roli. Nie ma wpływu na ważność uwolnienia niniejszego, okoliczność czy gospodarstwo w wymienionych dobrach prowadzone jest we własnej administracyi, czy też w dzierżawie, jak również okoliczność, kto jest właścicielem dóbr rzeczonych.

Zaprzęgi wiozące produkta rolnicze i drzewo opałowe do browarów w Dzikowie i Chmielowie i zaprzęgi wywożące piwo z tychże browarów jak również zaprzęgi wiozące sprzedane kupcom drzewo opałowe i budulcowe z lasów dworskich Dzikowskich i Chmielowskich mają opłacać myto tak w Jadachach jak i Miechocinie.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, żrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 1. lutego 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 35.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 19. lutego 1904 L. 15.267, w przedmiocie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Zagrobeli powiat Tarnopol koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Serecie wraz z drogą szutrowaną Tarnopol-Petryków na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. k. Nr. 43) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie obszarowi dworskiemu w Zagrobeli powiatu Tarnopolskiego udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Serecie wraz z drogą szutrowaną Tarnopol-Petryków na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu w Zagrobeli powiat Tarnopol przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Serecie, wraz z drogą szutrowaną Tarnopol-Petryków, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 19. lutego 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 36.

U s t a w a

z dnia 2. marca 1904, o wykonaniu budowy dróg wodnych w Królestwie Galicyi, Lodomeryi i w Wielkiem Księstwie Krakowskiem w myśl § 1 lit. d) ustawy z dnia 11. czerwca 1901 Dz. u. p. Nr. 66.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

§ 1.

Królestwo Galicya i Lodomerya wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zobowiązuje się opłacać na budowę wykonać się mających przez państwo, a w § 1 ustawy z dnia 11. czerwca 1901 Dz. u. p. Nr. 66 pod lit. d)

wymienionych dróg wodnych, a mianowicie: spławnego połączenia kanału Dunaj-Odra z dorzeczem Wisły i aż do spławnej przestrzeni Dniestr roczne datki, jakie będą potrzebne do oprocentowania i umorzenia ósmej części tych obligacyj, które Rząd wyda na wykonanie wymienionych powyżej kanałów spławnych, względnie na kanalizacye rzek w Królestwie Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Datek Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem ma być uiszczany w miarę wydatków obciążających z tego powodu państwo.

Jeżeli dochody z wyżej wymienionych kanałów po strąceniu kosztów ich konserwacyi i ruchu przekroczą kwotę potrzebną na oprocentowanie i umorzenie wyłożonego na ich budowę kapitału nominalnej wartości przez dwa po sobie następujące lata, wówczas ustaje obowiązek Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem do opłaty datku z powodu tego kanału.

§ 2.

Celem ustanowienia corocznych datków krajowych porozumiewać się ma Wydział krajowy z Administracyą państwa, przyczem służy za zasadę, że według programu ustanowionego przez Administracyę państwa ma być w okresie budowy określonym § 8 ustawy z dnia 11. czerwca 1901 Dz. u. p Nr. 66 od roku 1904 do końca roku 1912 użytą na budowę kanałów wymienionych w § 1 z pożyczki zaciągnąć się mającej w myśl § 8 powołanej ustawy kwota nominalna 31,578.950 K.

§ 3.

Datki krajowe mają być co roku wstawiane do budżetu krajowego.

§ 4.

Datki krajowe mogą być w myśl § 2 al. 2 ustawy z dnia 11. czerwca 1901 Dz. u. p. Nr. 66 uiszczone także przez wykonanie poszczególnych urządzeń, przewidzianych w projektach budowy (portów, przystani, dróg dojazdowych i t. d.) przez odstąpienie gruntów, przyznanie praw rzeczowych i odstąpienie praw wodnych, dostawę materyałów budowlanych, tudzież przez inne świadczenia rzeczowe lub wykonanie robót.

§ 5.

Czy i o ile mają być pociągani do kosztów budowy kanałów w § 1 oznaczonych właściciele przyległych realności i sąsiednich zakładów wodnych,

należy oceniać według zasad ustanowionych w § 51 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. k. Nr. 38, co do innych budowli wodnych wykonywanych na koszt państwa lub kraju w celu używania, prowadzenia wody lub ochrony przed nią i ustanawiać postępowaniem w tej ustawie przepisanem. Datki te mają służyć do częściowego pokrycia datków krajowych. Państwa nie można do uiszczania takich datków pociągać.

Pociąganie innych interesentów do uiszczania datków w myśl § 1 al. 2 i § 2 al. 1 ustawy z dnia 11. czerwca 1901 Dz. u. p. Nr. 66 zastrzega się późniejszej ustawie krajowej.

§ 6.

Wykonanie niniejszej ustawy, która wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia, poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych, handlu i skarbu.

Wiedeń, dnia 2. marca 1904.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r. **Böhm** w. r. **Call** w. r.

Nr. 37.

U s t a w a

z dnia 28. lutego 1904, o konserwacyi robót regulacyjnych na potokach Krzemienicy i Babulówce z dopływami, oraz na potoku Trześni.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam na podstawie § 6 ustawy z dnia 10. czerwca 1888 Dz. u. kr. Nr. 70, tudzież § 6 ustawy z dnia 7. marca 1897 Dz. u. kr. Nr. 17, co następuje:

§ 1.

Koszta zwyczajnego utrzymania robót regulacyjnych na potoku Krzemienicy i Babulówce od gminy Hyki do ujścia do Wisły, tudzież na potokach Rów i Trześnia z dopływami mają być pokrywane:

1. Z dochodów uzyskanych z wydzierżawienia skarp wałów i potoków;

2. z odszkodowań i grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tych budowlach w myśl art I. ustawy z dnia 4 stycznia 1903 Dz. u. kr. Nr. 12;

3. z corocznych datków funduszu krajowego i spółki wodnej zawiązanej w myśl § 4 ustawy z dnia 10. czerwca 1888, Dz. u. kr. Nr. 70.

Koszta zarządu technicznego pokrywane będą wyłącznie z funduszu krajowego.

§ 2.

Wysokość corocznych datków kraju i spółki wodnej w § 1 pod 3 wymienionych wynosić ma bez względu na istotną potrzebę w pierwszych trzech latach od roku 1904 do roku 1906 włącznie po 2500 K czyli razem 5000 K.

Wysokość corocznych datków w latach następnych wynosić ma sumę, jaka z przecięcia rzeczywistych wydatków w ostatnich trzech latach wypadnie.

§ 3.

Pozostałe z końcem roku 1903 zapasy funduszu konserwacyjnego, które uzyskane zostały z dochodów w myśl § 6 ustawy z dnia 10. czerwca 1888 Dz. u. kr Nr. 70, niemniej też nieużyte nadwyżki dochodów wymienionych w §§ 1 i 2 mają być odpowiednio fruktyfikowane i służyć będą jako fundusz rezerwowy na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie wynikłych z powodu szkód elementarnych, lub innych nadzwyczajnych wypadków.

§ 4.

O ileby fundusz rezerwowy okazał się niewystarczającym na pokrycie nadzwyczajnych wydatków na utrzymanie, brakująca reszta rozłożoną zostanie niezależnie od stałych dochodów rocznych w § 2 ustanowionych po połowie na fundusz krajowy i na spółkę wodną.

§ 5.

Zarząd funduszu konserwacyjnego sprawuje stosownie do postanowienia § 7 ustawy z dnia 10. czerwca 1888 Dz. u. kr. Nr. 70 Wydział krajowy.

Wszelkie też datki na utrzymanie wpływać mają do kasy krajowej w półrocznych ratach z góry, dnia 1. stycznia i 1. lipca każdego roku.

§ 6.

Ściąganiem datków od stron konkurencyjnych zajmie się spółka wodna według miary, ustanowionej w prawnie obowiązującym statucie spółki.

§ 7.

Wszelkie uszkodzenia wykonanych robót regulacyjnych, jak łożysk ubezpieczeń brzegów, sadzonek, wałów, szluz, przepustów, rowów i innych urządzeń jest wzbronione.

W szczególności wzbronione zostają:

a) przejazd i przepęd zwierząt przez łożyska potoków, wały i rowy, oraz pojenie zwierząt w innych miejscach, aniżeli do tego przeznaczonych;

b) wydobywanie ziemi, mułu, piasku, lodu i t. p. w miejscach niedozwolonych;

c) skopywanie brzegów, potoków, skopywanie, przebijanie, zasadzanie drzewami i wiklinami i w ogóle jakiegokolwiek rodzaju uszkodzenia wałów, ramp i ogrodzeń ku ochronie wałów służących;

d) paszenie zwierząt i zbieranie trawy bez zezwolenia Wydziału krajowego na skarpach potoków, wałów i rowów.

§ 8.

Ze względów bezpieczeństwa publicznego wzbronione zostaje:

a) wznoszenie budynków, wałów poprzecznych i jakichkolwiek budowli tamujących przepływ wody, tudzież sadzenie drzew z wyjątkiem wikliny (lit. d) w profilu inundacyjnym potoków;

b) kopanie dołów dla dobywania piasku, gliny i t. p. zbiorników wody i studzien w odległości do 20 metrów włącznie od wałów;

c) oranie ziemi bliżej, aniżeli dwa metry po obu stronach wałów i brzegów potoków, a na pół metra od rowów;

d) sadzenie wikliny w profilu inundacyjnym potoków z wyjątkiem miejsc gdzie sadzenie to jest bezwzględnie koniecznem dla ubezpieczenia brzegów potoków i ustalenia odsypisk. Miejsca te wskaże Wydział krajowy i oznaczy je w sposób łatwy do poznania dla ogółu.

§ 9.

W razie zagrożenia wałów ochronnych przez wielką wodę obowiązane są gminy i obszary dworskie położone w okręgu konkurencyjnym na wezwanie inspektorów wałowych, których ustanowi Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym dla poszczególnych sekcyi wałów, dostarczyć bezzwłocznie potrzebnych sił roboczych i pociągowych, oraz materyałów i narzędzi do obrony wałów.

Siły robocze i pociągowe mają być dostarczone bezpłatnie, za materyały zaś otrzymają strony interesowane wynagrodzenie z funduszu konserwacyj-

nego (rezerwowego) według cen, jakie ustanawiać będzie co pięć lat z góry Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym i spółką wodną

Dalsze postanowienia mające na celu obronę wałów w czasie powodzi, zarówno jak i ochronę wykonanych robót regulacyjnych wydane zostaną w osobnem rozporządzeniu wykonawczem przez Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Rozporządzenie to ma być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§ 10.

Przekroczenia niniejszej ustawy o ile nie będą podlegać przepisom powszechnej ustawy karnej, karane będą według postanowień krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875, Dz. u. kr. Nr. 38, oraz ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz u. kr. Nr. 12.

§ 11.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa i spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 28. lutego 1904.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r. **Giovanelli** w. r.

Nr. 38.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 4. marca 1904 L. 21.512, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Kołomyi koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kołomyja-Peczeniżyn na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Kołomyi, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 27. lipca 1899 (Dz. u. kr. Nr. 99), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kołomyja-Peczeniżyn na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Kołomyi przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Kołomyja-Peczeniżyn, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 4. marca 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 39.

R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego z dnia 15. marca 1904 L. 23.873, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Cieszanowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Oleszyce-Dzików na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala

na przedłużenie Radzie powiatowej w Cieszanowie, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 27. lipca 1899 (Dz. u. kr. Nr. 99), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Oleszyce-Dzików na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Cieszanowie przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Oleszyce-Dzików, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz u. kr. Nr. 43.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 15. marca 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 40.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 28. marca 1904 L. 3186/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33 ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowościach: Knihinin-kolonia i Knihinin-wieś powiatu Stanisławowskiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29 co do meldowania obcych przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne mają stosować się także do miejscowości: Knihinin-kolonia i Knihinin wieś w powiecie Stanisławowskim.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k., karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w wykonanie natychmiast po ogłoszeniu.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 41.

Ustawa

z dnia 23. grudnia 1903, o zabudowaniu i zalesieniu debr w gminie Zniesienie, powiatu lwowskiego.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§ 1.

Zabudowanie i zalesienie debr w gminie Zniesienie powiatu Lwowskiego ma być wykonane jako przedsiębiorstwo krajowe.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt c. k. oddziału leśno-technicznego dla zabudowań potoków górskich z roku 1901, który preliminuje koszta robót na 160.000 K.

Wydział krajowy jest jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§ 3.

Do pokrycia kosztów budowy ma się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości trzydziestu pięciu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia w myśl § 6 ustępu 1 ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116 bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości trzydziestu pięciu procent preliminowanych kosztów;

c) państwowa dotacya kolejowa z kredytów zezwolonych ustawą z dnia 6. czerwca 1901 Dz. u. p. Nr. 63, resztą 30 procent preliminowanych kosztów.

§ 4.

Termin rozpoczęcia i czas trwania robót, tudzież wysokość i termina płatności corocznych rat datków kraju i państwa oznaczy Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 5.

Bliższe postanowienia co do sposobu wykonania przedsiębiorstwa kierownictwa budowy i wpływu Administracyi państwa na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, które ułoży Wydział krajowy wspólnie z Administracyą państwa.

§ 6.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być po ukończeniu budowy utworzoną po myśli § 45 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38 w drodze administracyjnej spółka interesowanych właści-

cieli gruntów i innych nieruchomości, a to bez względu czy się na to zgodzą, lub nie, a rozkład datków na poszczególnych członków spółki ma być uskuteczniony według postanowień § 66 powołanej ustawy.

§ 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa.

Wiedeń, dnia 23. grudnia 1903.

Franciszek Józef w. r.

Giovanelli w. r.

Nr. 42.

U s t a w a

z dnia 23. grudnia 1903, o zabudowaniu i zalesieniu debr w gminie Mikołajów, powiatu Żydaczowskiego.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§ 1.

Zabudowanie i zalesienie debr w gminie Mikołajów powiatu Żydaczowskiego ma być wykonane jako przedsiębiorstwo krajowe.

§ 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt c. k. oddziału leśno-technicznego dla zabudowania potoków górskich z roku 1901, który preliminuje koszta robót na 140.500 K. Wydział krajowy jest jednak upoważnionym do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§ 3.

Do pokrycia kosztów budowy ma się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu pięciu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia w myśl § 6 ustępu 1 ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116 bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu pięciu procent preliminowanych kosztów;

c) gmina Mikołajów powiatu Żydaczowskiego resztą preliminowanych kosztów.

§ 4.

Datki kraju, państwa i interesowanej gminy mają być uiszczone w czasie budowy w miarę rzeczywistej potrzeby, dla wykonania robót programem objętych.

§ 5.

Bliższe postanowienia co do sposobu wykonania przedsiębiorstwa kierownictwa budowy tudzież wpływu Administracyi państwa i gminy interesowanej na tok spraw technicznych i ekonomicznych przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze ułożone przez Wydział krajowy wspólnie z Namiestnictwem a zatwierdzone przez Ministerstwo rolnictwa.

§ 6.

Koszta utrzymania wykonanych zabudowań i zalesień ponosić będzie gmina Mikołajów powiatu Żydaczowskiego.

§ 7.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa.

Wiedeń, dnia 23. grudnia 1903.

Franciszek Józef w. r.

Giovanelli w. r.

Nr. 43.

O g ł o s z e n i e

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 17. marca 1904 L. 26.711, dotyczące zniżenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Śniatynie.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47 ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem

Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych, w publicznym szpitalu powszechnym w Śniatynie dla dorosłych na 1 K 40 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 70 h dziennie począwszy od 1. kwietnia 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Onyszkiewicz w. r.

Nr. 44.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 9. kwietnia 1904 L. 3834/pr. o zmianie §§ 2, 3, 80, 94, 109 i 112 statutu „Banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem“ we Lwowie.

Pan c. k. Minister spraw wewnętrznych w porozumieniu z c. k. Ministerstwem skarbu zatwierdził reskryptem z dnia 21. marca 1904 L. 11.955 uchwalone przez Sejm krajowy na posiedzeniu z 26. października 1903 zmiany §§ 2, 3, 80, 94, 109 i 112 statutu „Banku krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem“ we Lwowie.

Wedle tej uchwały Sejmu § 2 statutu Banku krajowego w dotychczasowem brzmieniu zostaje uchylony i brzmieć ma jak następuje: § 2 „Zakład ten ma główną siedzibę we Lwowie“. W swojej pieczęci używać ma herbu krajowego z powyższą nazwą w obwódce. Firma banku krajowego po polsku: „Bank krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem“; po rusku: „Банк краєвий Королївства Галичини і Володимириї з Великим Княжеством Краківским“; po niemiecku: „Landesbank des Königreiches Galizien und Lodomerien mit dem Grossherzogtume Krakau“; po francusku: „Banque de royaume de Galicie et Lodomérie avec le grand duché de Cracovie“; podpisywaną będzie przez dwóch dyrektorów lub przez jednego dyrektora i jednego prokurzystę.

W § 3 rozdziale D) ustęp oznaczony lit. f) ma odtąd brzmieć jak następuje:

„Udzielanie pożyczek na skrypta notaryalne: *α*) gminom i powiatom, kasom pożyczkowym gminnym i powiatowym, stowarzyszeniom zaliczkowym i innym opartym na ustawie z dnia 9. kwietnia 1873 roku Dz. u. p. Nr. 70 oraz kołom kredytowym,

β) „osobom prywatnym za hipotecznem ubezpieczeniem“.

W § 3 rozdziale D) po ustępie oznaczonym lit. m) następować ma nowy ustęp, który brzmi:

n) „przyjmowanie poręki za kredytowane przez Rząd podatki spożywcze“.

W § 80 jako drugi ustęp tego paragrafu dodany zostaje ustęp który brzmi:

„Bank krajowy udzielać będzie pożyczki na akta notaryalne osobom prywatnym jednak tylko za hipotecznem ubezpieczeniem i w myśl przepisów, które uchwali Rada nadzorcza na wniosek Dyrekcyi a zatwierdzi Wydział krajowy“.

W § 94 statutu Banku krajowego dodany zostaje nowy (trzeci) ustęp tego paragrafu, który brzmi:

„Rada nadzorcza wydawać będzie instrukcye co do przyjmowania za kredyty podatkowe poręki, ułożone dla każdego rodzaju podatków osobno“.

W § 109 rozdziale D) ustęp oznaczony liczbą 10 uchyla się w dotychczasowem brzmieniu i ma odtąd brzmieć jak następuje:

10. „Uchwalenie przepisów o udzielaniu pożyczek na skrypta notaryalne osobom prywatnym (§ 80, ustęp 2), wydawanie instrukcyi co do przyjmowania poręki za kredyty podatkowe (§ 94) i wydawanie instrukcyi osobnej co do interesów ze stowarzyszeniami zarobkowemi i gospodarczemi (§ 96)“.

W § 112 uchyla się ustęp oznaczony liczbą 6 w dotychczasowem brzmieniu i ma brzmieć jak następuje:

6. „Zatwierdzenie przepisów o udzielaniu pożyczek na skrypta notaryalne osobom prywatnym (§ 80) i instrukcyi o wykonaniu przedsiębiorstw melioracyjnych (§ 94)“.

C. k. Namiestnik:

Potocki w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1904. Wydano i rozesłano dnia 30. kwietnia 1904. **Część VIII.**

Nr. 45.

U s t a w a

z dnia 30. marca 1904, o zezwoleniu gminie Jordanów powiatu Myślenice, na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie Jordanów powiatu Myślenice, zezwala się na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych piwa i miodu, w wysokości i granicach oznaczonych ustawą z dnia 28. listopada 1892 Dz. u. kr. Nr. 85 i pod warunkami we wspomnianej ustawie podanymi, aż do końca roku 1910.

Art. II.

Od opłat tych wolna ma być wódka we wszystkich wypadkach, w których ona wolną jest od państwowego podatku konsumcyjnego w myśl § 6 ustawy z dnia 20. czerwca 1888, w brzmieniu ces. rozp. z dnia 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 120.

Art. III.

Dzierżawa opłat niniejszych ma być połączoną z dzierżawą prawa propinacyi w Jordanowie, a to za poprzedniem porozumieniem się gminy z c. k. Dyrekcyą galic. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Jordanowie.

Art. IV.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 30. marca 1904.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 46.

Ustawa

z dnia 30. marca 1904, o zezwoleniu gminie miasta Dobromil na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych i od piwa.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie miasta Dobromil zezwala się pobierać do końca r. 1910 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej taryfy:

1. Od jednego litra stustopniowego spirytusu po 22 h, czyli od jednego hektolitra po 22 K.

2. Od jednego litra słodzonych napojów spirytusowych jako to: rozolisów, likierów, ponczowej esencyi, rumu, araku, koniaku i t. p. napojów po 11 h, czyli od jednego hektolitra tych napojów po 11 K.

3. Od jednego hektolitra piwa do końca roku 1904 po 2 K 40 h, zaś od roku 1905 do końca r. 1910 po 2 K.

Art. II.

Do uiszczania powyższej opłaty obowiązani są wszyscy, którzy napoje w art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy na własny użytek czy na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasta Dobromila.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy, nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach w których po myśli § 6 ustawy z dnia 17. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 120 (Część II. o uwolnieniach), wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Ustawa niniejsza ma wejść w życie od chwili, kiedy ostatecznie uchylony zostanie dotychczasowy pobór opłat.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 30. marca 1904.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 47.

U s t a w a

z dnia 30. marca 1904, o zezwoleniu gminie miasteczka Skole powiatu Stryjskiego, na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku, dereniaku i maliniaku.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie miasteczka Skole zezwala się pobierać od wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1910 opłaty gminne od niżej poszczególnionych napojów spirytusowych w gminie wyrabianych lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych według następującej podwyższonej taryfy:

1. Od jednego litra stustopniowego spirytusu po 11 h, czyli od jednego hektolitra po 11 K.

2. Od jednego litra słodzonych napojów spirytusowych jako to: rozolisów, likierów, rumu, ponczowej esencyi, araku, koniaku, śliwowicy i t. p. po 11 h, czyli od jednego hektolitra tych napojów po 11 K.

3. Od jednego hektolitra piwa po 1 K.

4. Od jednego litra miodu, wiśniaku, dereniaku i maliniaku po 8 h.

Art. II.

Do uiszczania powyższej opłaty obowiązani są wszyscy, którzy napoje w art. I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają czy to na własny użytek, czy też na sprzedaż.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasteczka Skole.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy; nie można nią obciążać produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty tej ma być wolną wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ust. z dnia 7. lipca 1899 Dz. u. p. Nr. 120 Cz. II., wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty wyda w drodze administracyjnej c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VII.

Dzierżawa dochodu z prawa poboru tych opłat ma być złączoną z dzierżawą prawa propinacyi w m. Skolem a dla przeprowadzenia tej dzierżawy obowiązaną jest gmina porozumieć się z c. k. Dyrekcyą galicyjskiego funduszu propinacyjnego względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Skolem miasteczku.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 30. marca 1904.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 48.

Ustawa

z dnia 30. marca 1904, o zezwoleniu gminie Chyrów, powiat Stary Sambor, na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku, maliniaku i t. p. napojów.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Gminie miasteczka Chyrów zezwala się pobierać od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy do końca roku 1910 opłaty gminne od napojów spirytusowych, tudzież od piwa, miodu, wiśniaku, maliniaku i t. p. napojów w gminie wyrabianych, lub w jej obręb wprowadzanych i w niej zużywanych, według następującej taryfy:

1. Od jednego litra stustopniowego spirytusu po 10 h.
2. Od jednego litra rumu, araku, rozolisu, likieru, śliwowicy, ponczowej esencyi i innych słodzonych napojów spirytusowych po 10 h.
3. Od jednego hektolitra piwa po 2 K.
4. Od jednego hektolitra miodu, wiśniaku, maliniaku i t. p. napojów 10 h

Art. II.

Do uiszczania powyższej opłaty obowiązani są wszyscy, którzy napoje w art I. poszczególnione dla konsumcyi miejscowej wyrabiają lub sprowadzają, czy to na sprzedaż czy na własny użytek.

Art. III.

Okręg poborowy stanowi gmina miasteczka Chyrów.

Art. IV.

Ta opłata cięży tylko na konsumcyi miejscowej w obrębie gminy; nie można obciążać nią produkcyi ani obrotu handlowego.

Art. V.

Od opłaty ma być wolna wódka w tych wszystkich wypadkach, w których po myśli § 6 ustawy z dnia 20. czerwca 1888 Dz. pr. p. Nr. 95 w brzmieniu cesarskiego rozporządzenia z dnia 17. lipca 1899 Nr. 120 Dz pr. p., wolną jest ona od państwowej opłaty konsumcyjnej.

Art. VI.

Dzierżawa niniejszych opłat ma być połączoną z dzierżawą prawa propinacyi w Chyrowie, a to za poprzedniem porozumieniem się gminy z c. k. Dyrekcyą gal. funduszu propinacyjnego, względnie z dzierżawcą prawa propinacyi w Chyrowie.

Art. VII.

Bliższe postanowienia co do sposobu poboru tej opłaty wyda w drodze administracyjnej c. k. Rząd w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Art. VIII.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 30. marca 1904.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 49.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 23. marca 1904 L. 26.809, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Białej koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Białce w Kaniowie starym na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Białej, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 19. marca 1894 (Dz. u. kr. Nr. 41), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Białce w Kaniowie starym na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Białej przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Białce w Kaniowie starym, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 23. marca 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 50.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Namiestnictwa z dnia 16. kwietnia 1904 L. 12.066, w sprawie rozporządzenia wykonawczego z dnia 20. sierpnia 1903, Dz. u. kr. Nr. 86, do ustawy o uzupełnieniu obwałowania Wisły od Niepołomic do ujścia Raby wraz z obwałowaniem lewego brzegu Raby i regulacyę potoku Drwinki z dopływami.

Ustęp I. § 11 tego rozporządzenia wykonawczego który brzmi: „Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robotę za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe“,

ma brzmieć jak następuje: „Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, a robota za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 51.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 8. kwietnia 1904 L. 30.464, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Kamionce na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 6. maja 1899 (Dz. ust. kr. Nr. 62), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Kamionce na dalszy przeciąg lat pięć, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Kamionce, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 8. kwietnia 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 52.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. Namiestnictwa z dnia 21. kwietnia 1904 L. 40.223, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 18. września 1901, Dz. u. kr. Nr. 103, o regulacyi rzek galicyjskich ułożone przez c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym a zatwierdzone przez c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z interesowanemi c. k. Ministerstwami reskryptem z dnia 23. lutego 1904 L. 50.182 ex 1903.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy krajowej z dnia 18. września 1901 r., Dz. u. kr. Nr. 103, o wykonaniu regulacyi rzek w Królestwie Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

§ 1.

Regulacye poniżej wymienionych rzek, względnie przestrzeni rzek:

A) 1. Skawy od Suchej do ujścia do Wisły;

2. Raby od Lubienia do ujścia do Wisły;

3. Popradu od Muszyny do ujścia do Dunajca;

4. Wisłoku od Frysztaka do ujścia do Sanu;

5. Wiaru od Niżankowic do ujścia do Sanu;

6. Stryja od Turki do ujścia do Dniestru;

7. Świcy od Wełdzirza do ujścia do Dniestru wraz z jej dopływem Sukielem od Bolechowa do ujścia do Świcy;

8. Bystrzycy Sołotwińskiej od Sołotwiny i Nadwórniańskiej Bystrzycy od Zielonej, aż do ich połączenia, tudzież połączonej Bystrzycy do ujścia do Dniestru;

9. Tanwi od granicy rossyjskiej od ujścia do Sanu:

10. Dunajca od Nowego Targu do Nowego Sącza;

11. Wisłoki od Żmigrodu do Jasła;

12. Sanu od Liska do Sanoka,

ma przeprowadzić Administracya państwa w porozumieniu z Wydziałem krajowym na rachunek datków państwowych i krajowych do funduszu budowy, określonego w § 4.

Regulacyę przestrzeni rzek:

B) 13. Dunajca od Nowego Sącza do Zgłobie;

14. Wisłoki od Jasła do Mielca;

15. Sanu od Sanoka do Składu solnego, ma przeprowadzić wyłącznie Administracya państwa na rachunek datków państwowych do funduszu budowy określonego w § 4.

§ 2.

Systematyczne roboty regulacyjne wykonać się mające na rzekach w § 1 wymienionych mają na celu:

a) Skoncentrowanie i ustalenie łożyska rzeki zapomocą budowli, oraz uzyskanie odpowiedniego wyrównania spadków;

b) ochronę brzegów, tudzież przyległych gruntów i budynków;

c) obniżenie dotychczasowego poziomu wysokich wód w celu zmniejszenia powodzi, przez pogłębienie koryt;

d) uregulowanie, względnie wstrzymanie ruchu żwirów i ochronę nadbrzeżnych urodzajnych gruntów przed zażwirowaniem i zapiaszczeniem;

e) ułatwienie i poprawienie spławu, o ile ustrój danej rzeki na to zezwoli, na przestrzeniach zaś rzek wymienionych w § 1 lit. B) od 13 do 15 także ich uspławnienie dla statków i tratew;

f) uzyskanie napowrót rozległych, teraz szutrem zaniesionych, nieurodzajnych powierzchni dla gospodarstwa, względnie zalądowanie odciąć się mających starych łożysk, przy możliwem uwzględnieniu rybołowstwa.

W celu zapewnienia systematycznego prowadzenia robót regulacyjnych należy przedewszystkiem wykonać hydrotechniczny pomiar dotyczących przestrzeni rzek i oględziny tych rzek przez organa techniczne Administracyi państwa i Wydziału krajowego w celu protokolarnego ustalenia zasad, przestrzegać się mających przy robotach regulacyjnych, które należy przedłożyć c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych do zatwierdzenia.

§ 3.

Po dokonaniu potrzebnych robót przedwstępnych ma Administracya państwa w porozumieniu z Wydziałem krajowym oznaczyć ostatecznie całe koszta regulacyi rzek, względnie części rzek, oznaczonych w § 1 lit. A) od 1 do 12.

Ustalenie tych kosztów uzyska się na podstawie generalnych projektów i kosztorysów, które c. k. Namiestnictwo z uwzględnieniem ogólnego programu opracuje dla poszczególnych regulacyi, a po poprzedniem ich udzieleniu Wydziałowi krajowemu podda uchwale komisyi, oznaczonej w § 8 i przedłoży je następnie c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych do zatwierdzenia (§§ 3, 10 i 11 ustawy krajowej).

Oznaczenie środków pieniężnych, potrzebnych do regulacyi przestrzeni rzek oznaczonych w § 1 lit. B) od 13 do 15 zastrzega się Administracyi państwa.

Okres budowy ustanawia się na lat 20 począwszy od r. 1904. Potrzebne do przeprowadzenia regulacyi rzek wymienionych w § 1 kwoty, są jednak zabezpieczone na razie tylko dla dziewięcioletniego okresu budowy od 1904 do 1912 włącznie (§ 4 ustawy krajowej).

Potrzebne do przeprowadzenia regulacyi po roku 1912 kwoty zabezpieczy się co do datków państwowych, w myśl § 9 ustawy z dnia 11. czerwca 1901, Dz. p. p. Nr. 66, w drodze konstytucyjnej, zaś co do datków krajowych w myśl § 5 ustawy krajowej w drodze ustawodawstwa krajowego.

§ 4.

Przewidziany w § 4 ustawy krajowej dla dziewięcioletniego okresu budowy od r. 1904 do r. 1912 fundusz budowy ma być utworzony co do wydatków potrzebnych w tym okresie budowy na regulacyę przestrzeni rzek oznaczonych w § 1 lit. A) od 1 do 12 z datków państwowych i krajowych, natomiast co do wydatków potrzebnych w tym samym okresie na regulacyę przestrzeni rzek wymienionych w § 1 lit. B) pod 13—15 wyłącznie z datków państwowych.

Na pokrycie kosztów potrzebnych na przestrzeniach rzek oznaczonych w § 1 lit. A) od 1—12 w czasie dziewięcioletniego okresu budowy od r. 1904 do r. 1912 ma uiszczać:

Państwo 60% przyjętych na ten okres kosztów regulacyi t. j. . . , ...	10,443.600 K
kraj wraz ze stronami interesowanemi 40% t. j. .	6,962.400 „
razem . .	17,406.000 K

Przeznaczone do funduszu budowy na pokrycie kosztów regulacyi przestrzeni rzek oznaczonych w § 1 lit. B) od 13—15 datki państwowe mają wynosić łącznie z datkami stron interesowanych w okresie od r. 1904 do r. 1912 8,955.000 K. Kwotami rozporządzalnemi każdorazowo z funduszu budowy należy zarządzać oddzielnie według grup A) i B) oznaczonych § 1 niniejszego rozporządzenia, względnie w powyższych ustępach tego paragrafu dla każdej z osobna.

C. k. Namiestnictwo zarządza funduszem budowy; Wydziałowi krajowemu przysługuje jednak wpływ na zarząd funduszem budowy o ile chodzi o kwoty przeznaczone dla grupy A) w miarę postanowień niniejszego rozporządzenia.

Co do zarządu funduszem budowy obowiązują przepisy dotyczące zarządu państwowych dotacyi dla budowli wodnych, o ile niniejsze rozporządzenie wykonawcze nie zawiera odmiennych postanowień.

Ilekroć w następnych postanowieniach niniejszego rozporządzenia będzie mowa o funduszu budowy, mają być rozumiane kwoty przeznaczone dla grupy A) lub B) w miarę tego, czy jest mowa o przestrzeniach rzek wymienionych w § 1 pod 1—12 czy też pod 13—15.

§ 5.

Przeznaczone dla grupy A) datki państwowe i krajowe mają wypłacać od r. 1904 do r. 1912 państwo i kraj w ratach, w których wysokość i terminy płatności oznaczy Administracya państwa w porozumieniu z Wydziałem krajowym, po zatwierdzeniu ogólnego programu budowy i w miarę potrzeby.

Dotyczące postanowienia wymagają zatwierdzenia c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych w porozumieniu z innemi interesowanemi c. k. Ministerstwami.

Kwoty dla grupy B) będzie Administracya państwa wypłacała do funduszu budowy w ratach odpowiadających potrzebie względnie postępowi budowy.

Ewentualne odsetki z kapitału funduszu budowy umieszczonego pożytecznie przed jego użyciem, dochód z gruntów uzyskanych wskutek robót regulacyjnych lub w jakikolwiek inny sposób nabytych, względnie kwoty uzyskane z ich sprzedaży, następnie wszystkie kary konwencyonalne, przepadłe wadya ofertowe i inne dochody wpływają do funduszu budowy.

Co do datków konkurencyjnych, względnie co do ewentualnie zamiast tych datków na dorzecze nadłożyć się mających opłat, należy stosować się do postanowień § 3 ustęp 4 i 5 ustawy krajowej.

§ 6.

Nadwyżki kasowe, jakie po upływie dziewięcioletniego okresu budowy od r. 1904 do r. 1912 się ukażą, przeznaczone są również na regulacyę odnośnych rzek.

§ 7.

Z funduszu budowy, oznaczonego w § 4 należy w myśl §§ 6 i 11 ustawy krajowej pokrywać także wydatki połączone z przedwstępnemi robotami technicznemi, wszystkie koszta zarządu, tudzież koszta utrzymania wybudować się mających budowli regulacyjnych, jakoteż tych, które już istnieją w dotyczących przestrzeniach rzek, a które wykonano bądź z funduszu państwowego (tytuł: „budowle drogowe i wodne“), bądź też jako budowle konkurencyjne.

W tym celu obejmuje państwo na rachunek funduszu budowy zarząd wszystkich odsypisk, które powstały wskutek wykonanych dotąd w drodze konkurencyjnej budowli wodnych, o ile one nie przeszły na podstawie ugody lub w myśl § 47 galicyjskiej ustawy wodnej w posiadanie prywatne, tudzież zarząd gruntów, nabytych swego czasu dla tych budowli. Dochód z wymienionych odsypisk i gruntów wpływa do funduszu budowy.

Istniejące odsypiska i nabyte grunta, należące wyłącznie do Skarbu państwa (państwowy zarząd dróg, lub budowli wodnych, względnie kolei żelaznych) albo do funduszu krajowego, pozostają nadal w posiadaniu i pod zarządem Skarbu państwa względnie funduszu krajowego, dopóki nie zostaną sprzedane w myśl § 47 galic. ustawy wodnej właścicielom sąsiednich grun-

tów a ewentualny z nich dochód tudzież uzyskany z ich sprzedaży kapitał ma w takim razie wpływać do Skarbu państwa, względnie do funduszu krajowego.

Co do utrzymania budowli wykonać się mających na podstawie wspomnianej ustawy krajowej, jakoteż budowli już istniejących, po upływie 20-letniego okresu budowy, obowiązuje § 7 ustawy krajowej.

§ 8.

Celem powzięcia uchwał o wszystkich zasadniczych technicznych i ekonomicznych sprawach, dotyczących regulacyi rzek objętych ustawą krajową o ile te regulacye nie mają być wykonane na wyłączny koszt państwa albo też na podstawie osobnych ustaw krajowych, ma być utworzona w myśl §§ 8 i 15 ustawy krajowej, komisya regulacyjna z siedzibą we Lwowie. Komisya ta ma tytuł: „Komisya dla regulacyi rzek w Galicyi“ i prowadzi obrady pod przewodnictwem c. k. Namiestnika, lub jego zastępcy, a w skład jej wchodzą:

a) po jednym członku mianowanym przez c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych i c. k. Ministerstwo handlu w porozumieniu z innemi interesowanemi c. k. Ministerstwami;

b) jeden administracyjny i jeden techniczny zastępca c. k. Namiestnictwa;

c) jeden administracyjny i jeden techniczny zastępca Wydziału krajowego;

d) po jednym zastępcy obydwóch Towarzystw rolniczych we Lwowie i w Krakowie.

Dla każdego członka komisyi ma być ustanowiony zastępca, który w razie przeszkody członka wstępuje w jego miejsce.

Członkowie i ich zastępcy wymienieni pod lit. c) i d) mają być mianowani na czas trwania funkcyi tej korporacyi, z której łona weszli w skład komisyi dla regulacyi rzek.

Jeżeli podczas wykonywania regulacyj objętych ustawą krajową, okaże się potrzeba przedsięwzięcia robót w celu nieszkodliwego odprowadzenia wód górskich, w myśl ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. p. p. Nr. 117, wówczas komisya będzie spełniała czynności komisyi krajowej w myśl § 23 przytoczonej ustawy państwowej, z zastrzeżeniem uzupełnienia jej, wedle § 24 tej ustawy, zastępcą c. k. Ministerstwa kolejowego.

C. k. Ministrowi rolnictwa przysługuje w takim razie prawo delegować do komisyi także osobnego zastępcę Ministerstwa rolnictwa z prawem przysługującem w myśl § 9 ust. 2 ustawy krajowej zastępcom ministeryalnym.

Oprócz tego należy w tym wypadku powołać do komisyi zastępcę c. k. techniczno-lasowego oddziału dla zabudowania potoków górskich, ze sekcyi samborskiej.

Komisyi przysługuje prawo powoływania na posiedzenia od wypadku do wypadku znawców z głosem doradczym do wyjaśnienia szczególnych kwestyj fachowych np. w sprawach dotyczących rybołowstwa, zanieczyszczania wody w rzekach i t. p.

Do prowadzenia protokołów komisyi ma c. k. Namiestnictwo ustanowić protokolanta, który niema prawa głosowania.

§ 9.

Do zakresu działania komisyi regulacyjnej należy:

a) Powzięcie uchwał co do opracowanego przez c. k. Namiestnictwo ogólnego programu i ogólnego kosztorysu dla całkowitej regulacyi rzek i przestrzeni rzek, wykonać się mającej wspólnym kosztem państwa i kraju (§ 1 lit. A), następnie co do porządku przedsięwziąć się mających robót wreszcie co do rozdziału kredytów, przeznaczonych na okres budowy od r. 1904 do r. 1912 dla poszczególnych regulacyj z zastrzeżeniem przewidzianego w § 10 ust. 1. ustawy krajowej zatwierdzenia tych uchwał przez c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych w porozumieniu z innemi interesowanemi Ministerstwami;

b) powzięcie uchwał co do generalnych projektów i kosztorysów opracowanych przez c. k. Namiestnictwo dla regulacyi poszczególnych rzek wymienionych w § 1 lit. A. na podstawie ogólnego programu a przejrzanych przez Wydział krajowy, z zastrzeżeniem przedłożenia tych uchwał do zatwierdzenia c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych w myśl § 11 ustawy krajowej ustęp 1;

c) zatwierdzanie projektów szczegółowych opracowanych przez c. k. Namiestnictwo na podstawie projektów generalnych;

d) powzięcie uchwał co do przedłożonych przez c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym programów budowy na każdy rok budowy, z uwzględnieniem zatwierdzonych ogólnych projektów i rozporządzalnych środków pieniężnych (§ 12 ustawy);

e) wysłuchanie peryodycznych sprawozdań c. k. Namiestnictwa o wykonanych budowlach i ich kosztach, o kosztach zarządu komisyi, wreszcie o każdoczesnym stanie funduszu budowy;

f) przedstawianie wniosków co do ewentualnie potrzebnych kroków ustawodawczych celem zabezpieczenia w myśl § 14 ustawy krajowej dalszych koniecznych robót regulacyjnych i zabudowań, potoków górskich;

g) obrady i ewentualne dalsze zarządzenie co do zasadniczych, albo szczególnie ważnych wniosków i życzeń stron interesowanych;

h) komisya spełnia wreszcie co do rzek i części rzek, należących do jej zakresu działania, czynności komisyi krajowej w myśl § 23 ustawy z 30. czerwca 1884 Dz. p. p. Nr. 117, o nieszkodliwem odprowadzaniu potoków górskich, jeżeli zajdą wypadki przewidziane w § 15 ustawy krajowej względnie podane w poprzednim § 3 ustęp 3 do 5 niniejszego rozporządzenia wykonawczego, wówczas przechodzi na nią prawo wydawania orzeczeń, przysługujące w myśl § 14 tej ustawy c. k. Namiestnictwu.

§ 10.

Komisyę dla regulacyi rzek ma c. k. Namiestnik powoływać przynajmniej raz na rok. W miarę potrzeby powołuje c. k. Namiestnik komisyę albo z własnej inicyatywy albo na wezwanie kompetentnych Ministerstw względnie na wniosek Wydziału krajowego, kilka razy w roku.

Pisemne zaproszenia do współudziału w komisyi należy doręczać członkom komisyi wraz z odnośnym porządkiem dziennym zawczasu przed ustanowionym terminem posiedzenia i za poświadczeniem odbioru. Członkowie komisyi są obowiązani zawiadamiać c. k. Namiestnika o ewentualnych przeszkodach w najkrótszej drodze, aby umożliwić powołanie we właściwym czasie ich zastępców.

Delegaci c. k. Ministerstw są obowiązani w razie przeszkód, podać je równocześnie do wiadomości także swej przełożonej władzy.

Przedmioty obrad i uchwał komisyi mają referenci, którymi są z reguły administracyjny względnie techniczny zastępca c. k. Namiestnictwa, tak przygotowywać, aby umożliwić członkom komisyi zasięgnięcie ewentualnie potrzebnych bliższych wyjaśnień jeszcze przed obradami komisyi.

§ 11.

Do ważności uchwał komisyi jest konieczne skonstatowanie przez przewodniczącego, przed rozpoczęciem posiedzenia, że wszystkich członków komisyi obydwóch grup względnie ich zastępców zaproszono, tudzież obecność c. k. Namiestnika lub jego zastępcy i najmniej 5 członków komisyi względnie ich zastępców.

Przy głosowaniach mają grupy złożone z uprawnionych do głosowania zastępców Administracyi państwa z jednej, zaś z zastępców Wydziału krajowego i Towarzystw rolniczych z drugiej strony oddawać tylko po jednym głosie.

Administracyi państwa względnie Wydziałowi krajowemu pozostawia się unormowanie sposobu głosowania w każdej grupie, przed powyższem oddaniem głosów, według własnego uznania.

Uchwałę komisyi należy wówczas uważać za doszłą do skutku, jeżeli głosy obydwóch grup są zgodne.

W razie nieosiągnięcia zgodności obydwóch grup, ma rozstrzygać przewodniczący, o ile chodzi o wydanie orzeczenia w myśl § 14 ustawy z dnia 30. czerwca 1884 r. Dz. p. p. Nr. 117, we wszystkich innych sprawach należy zasięgnąć decyzyi interesowanych c. k. Ministerstw, po poprzedniem wysłuchaniu Wydziału krajowego.

§ 12.

Przewodniczący jest obowiązany uchwały komisyi, które uzna za przekraczające zakres jej działania, albo za sprzeczne z ważnymi względami publicznymi, przedkładać c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych do rozstrzygnięcia.

Uchwały komisyi powzięte wbrew głosom zastępców c. k. Ministerstw i Wydziału krajowego wymienionych w § 8 ustawy krajowej lit. a) i c) tudzież wymienionego w § 15 ustawy kraj. ewentualnego zastępcy c. k. Ministerstwa rolnictwa, należy na żądanie jednego z wymienionych zastępców przedkładać c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych do rozstrzygnięcia (§ 9 ustawy).

§ 13.

Z każdego posiedzenia komisyi ma być spisany protokół, do którego dołączyć należy porządek dzienny.

W protokole należy uwidocznić, oprócz wymienienia obecnych członków, wszystkie wnioski, oświadczenia się i uchwały komisyi, ostatnie w pełnem brzmieniu, wreszcie podać wynik głosowania.

Protokół ma podpisać Namiestnik, względnie jego zastępca, tudzież protokołujący.

Po jednym egzemplarzu drukowanego protokołu należy udzielać c. k. Ministerstwom spraw wewnętrznych, skarbu, handlu i rolnictwa, a w wypadku przewidzianym w § 8 ustęp 4, także c. k. Ministerstwu kolejowemu, następnie Wydziałowi krajowemu, Towarzystwom rolniczym w Krakowie i we Lwowie, a wreszcie wszystkim członkom komisyi.

§ 14.

Wydatki połączone z czynnościami komisyi, mają być pokrywane z funduszu budowy. Wydatki te ma c. k. Namiestnictwo utrzymywać w ewidencyi

oddzielnie od innych wydatków, a ich zestawienie dołączać jako załącznik po upływie każdego roku budowy do sprawozdania c. k. Namiestnictwa wymienionego w § 9 lit. e, niniejszego rozporządzenia wykonawczego i przedkładać komisyi do zbadania względnie uchwały.

§ 15.

Członkowie komisyi względnie ich zastępcy, którzy są urzędnikami państwowymi lub krajowymi, a nie mieszkają w siedzibie komisyi, mają z powodu uczestnictwa w posiedzeniach komisyi pobierać z funduszu budowy należące się im normalnie dyety i koszta podróży.

Innym członkom komisyi względnie ich zastępcom nie zamieszkałym w siedzibie komisyi, należą się za czas trwania komisyi i za każdy dzień podróży do i od miejsca komisyi dyety w wysokości 16 (szesnastu) K, tudzież zwrot kosztów podróży według norm obowiązujących dla urzędników państwowych VI. rangi.

§ 16.

Wykonywanie budowli regulacyjnych na przestrzeniach rzek, wymienionych w § 1 lit. B), ma się odbywać wyłącznie według przepisów, obowiązujących dla państwowych budowli wodnych

Przepisy obowiązujące dla wykonywania państwowych budowli wodnych mają przy wykonywaniu budowli regulacyjnych na przestrzeniach rzek, wymienionych w § 1 lit. A), obowiązywać o tyle, o ile niniejsze rozporządzenie wykonawcze nie zawiera odmiennych postanowień.

Gdyby przy przeprowadzeniu przewidzianych w ustawie krajowej z dnia 18. września 1901 Dz. u. kr. Nr. 103, robotach regulacyjnych okazała się potrzeba przedsięwzięcia robót w celu nieszkodliwego odprowadzenia wód górskich i roboty te poruczono c. k. leśno-technicznej sekcyi dla zabudowania górskich potoków w Samborze do wykonania, ma co do nich znaleźć zastosowanie instrukcya służbowa obowiązująca dla tej sekcyi.

§ 17.

Kierownictwo budowli regulacyjnych wykonać się mających wspólnym kosztem państwa i kraju (§ 1 lit. A) należy do c. k. Namiestnictwa we Lwowie

C. k. Namiestnictwo zestawia ogólny program robót, przeprowadza przedwstępne studya hydrotechniczne, opracowuje na ich podstawie generalne projekta i kosztorysy, które po porozumieniu się z Wydziałem krajowym, w myśl § 9 lit. a) i b) niniejszego rozporządzenia wykonawczego mają być

przedłożone komisyi dla regulacyi rzek do uchwały a następnie c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych do zatwierdzenia.

C. k. Namiestnictwo opracowuje na podstawie zdjęć szczegółowych przedkładanych przez Kierownictwa budowy szczegółowe projekta i kosztorysy z uwzględnieniem zatwierdzonych projektów i kosztorysów generalnych; zarządza po ich zatwierdzeniu przez komisyę dla regulacyi rzek wykonanie budowy w granicach kredytów zezwolonych na podstawie szczegółowych projektów dla poszczególnych przestrzeni rzek, a na dotyczący rok budowy przypadających i nadzoruje wreszcie ich wykonanie.

C. k. Namiestnictwo jest uprawnione zarządzać zmiany zatwierdzonych projektów szczegółowych, spowodowane zmiennością koryta, z uwzględnieniem jednak zasad, zatwierdzonych przez c. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych i pod warunkiem, że nie spowoduje to znacznej zmiany trasy, ustalonej w projektach generalnych, ani też przekroczenia zezwolonych kosztów.

O zarządzonych zmianach należy dodatkowo zawiadomić komisyę dla regulacyi rzek.

Gdyby przy opracowaniu szczegółowych projektów lub w czasie wykonywania budowy okazało się przekroczenie kosztów w generalnym względnie szczegółowym kosztorysie preliminowanych konieczne, ma c. k. Namiestnictwo postarać się zawczasu o zgodzenie się na nie komisyi dla regulacyi rzek i o zezwolenie c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych. Tego zezwolenia nie potrzeba, jeśli przekroczenie szczegółowego kosztorysu, któreby się okazało przy wykonaniu budowy, mieści się w granicach kosztorysu generalnego.

C. k. Namiestnictwo jest dalej uprawnione zarządzać w ciągu okresu budowy, przewidzianego w § 1 ustawy krajowej, roboty zachowawcze na budowlach nowych i na istniejących dotąd na dotyczących przestrzeniach, według postanowień obowiązujących dla państwowych budowli wodnych, ma się jednak postarać o zezwolenie Ministerstwa spraw wewnętrznych, jeżeli odnośny koszt budowy przekracza zakres działania Namiestnictwa.

C. k. Namiestnictwo ma nadzorować wykonywanie budowy, przez peryodyczne inspekcye i kolaudować wykonane roboty a to z wyjątkiem wypadku przewidzianego w przedostatnim ustępie § 26 wspólnie z Wydziałem krajowym.

C. k. Namiestnictwo nadzoruje i kontroluje zarząd wszystkich gruntów i odsypisk, należących do funduszu budowy, względnie zarządzanych na koszt funduszu budowy § 7 ustęp 2 niniejszego rozporządzenia, stara się o utrzymywanie ich w ewidencyi i o zapisanie ich do ksiąg gruntowych, następnie o odpowiednie celowi ich zagospodarowanie, tudzież o ekonomiczne zużytkowanie uzyskanego na nich materyału wiklowego; wreszcie spełnia wszelkie czynności techniczno-administracyjne i administracyjne będące w związku z regulacyą rzek.

Zakres działania c. k. Namiestnictwa co do częściowych wypłat należytości za roboty wykonane i zaliczek na roboty wykonać się mające, następnie co do kolaudacyi wykonanych budowli regulacyjnych określają §§ 26 i 27.

§ 18.

Dla bezpośredniego wykonania robót przy regulacyi rzek mają być utworzone dla każdej z wymienionych w § 1 lit. A), punkt 1, 2, 4, 6, 7 i 8, rzek osobne kierownictwa budowy, c. k. Namiestnictwu bezpośrednio podległe a składające się z kierownika budowy tudzież potrzebnego personalu technicznego i administracyjnego. Takie kierownictwa budowy mają być utworzone:

ad 1. dla Skawy z siedzibą urzędową w Wadowicach;

ad 2. dla Raby z siedzibą urzędową w Bochni;

ad 4. dla Wisłoku z siedzibą urzędową w Rzeszowie;

ad 6. dla Stryja z siedzibą urzędową w Stryju;

ad 7. dla Świcy i Sukiela z siedzibą urzędową w Bolechowie;

ad 8. dla Bystrzycy nadwórniańskiej sołotwińskiej i połączonej z siedzibą w Stanisławowie.

Przeprowadzenie robót regulacyjnych na reszcie przestrzeni rzek wymienionych w § 1 lit. A), które się łączą bezpośrednio z przestrzeniami, regulowanemi wyłącznie kosztem państwa, należy poruczyć c. k. Kierownictwom budowy, które mają być utworzone dla tych ostatnich państwowych przestrzeni, względnie osobnym expozyturom tych kierownictw budowy, a mianowicie:

ad 3. na Popradzie od Muszyny do ujścia do Dunajca osobnej expozyturze kierownictwa budowy dla Dunajca w Nowym Sączu, z siedzibą w Starym Sączu;

ad 5. na Wiarze od Niżankowic do ujścia bezpośrednio kierownictwu budowy dla Sanu w Przemyślu;

ad 9. na Tanwi od granicy państwa do ujścia, utworzyć się mającej w Nisku osobnej expozyturze kierownictwa budowy dla Sanu w Przemyślu;

ad 10. na Dunajcu na przestrzeni od Nowego Targu do Nowego Sącza bezpośrednio kierownictwu budowy dla Dunajca w Nowym Sączu;

ad 11. na Wisłoce od Żmigrodu do Jasła, kierownictwu budowy dla państwowej przestrzeni Wisłoki od Jasła do ujścia w Dembicy;

ad 12. na Sanie od Liska do Sanoka osobnej expozyturze kierownictwa budowy dla Sanu w Przemyślu, utworzyć się mającej w Dynowie.

Zmiana urzędowych siedzib c. k. Kierownictw budowy, względnie ich expozytur, może być przedsięwziętą tylko za zezwoleniem c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych.

§ 19.

C. k. Kierownictwa budowy względnie ich ekspozytury, mają wykonywać według wskazówek c. k. Namiestnictwa wszystkie pomiary, potrzebne do opracowania szczegółowych projektów w nawiązaniu do przygotowawczych robót hydrotechnicznych, wykonanych dla zestawienia generalnych projektów, mają opracowywać na ich podstawie plany sytuacyjne, przekroje podłużne i poprzeczne rzeki i sporządzać projekta szczegółowe na planach sytuacyjnych z zastosowaniem się do zasad projektu generalnego. Materyały tak przygotowane należy następnie przedkładać c. k. Namiestnictwu wraz z wyczerpującem sprawozdaniem technicznem.

C. k. kierownictwa budowy przeprowadzają następnie budowę na podstawie zatwierdzonych szczegółowych projektów i kosztorysów i spełniają pod nadzorem i kontrolą c. k. Namiestnictwa wszystkie inne techniczne czynności, należące do zakresu budownictwa wodnego. Zarządzają one wszystkimi do funduszu budowy należącymi, albo w jego zarząd oddanymi gruntami i uzyskanemi odsypiskami i utrzymują w ewidencyi ich granice. Ich obowiązkiem jest postarać się o obsadzenie tych odsypisk we właściwym czasie wikliną i o celowi odpowiednie zagospodarowanie plantacyi wiklowych, tudzież o ekonomiczne użycie materyału wiklowego. Kierownictwa zestawiają raporty budowy na podstawie operatów wykonawczych, wykazów wypłat i t. p. wypłacają robotników przy robotach we własnym zarządzie wykonywanych i przedkładają c. k. Namiestnictwu wnioski co do asygnowania przypadających przedsiębiorstwom należytości.

Kierownik budowy lub jego zastępca bierze udział we wszystkich wodnoprawnych rozprawach, przy wywłaszczaniu gruntów i odgraniczaniu odsypisk na przydzielonej mu przestrzeni rzeki.

Kierownik budowy ma przed końcem każdego roku przedkładać c. k. Namiestnictwu program robót regulacyjnych w dotyczącej przestrzeni na rok następny, wraz z planami i przybliżonymi kosztorysami.

Kierownik budowy jest odpowiedzialny za ścisłe wykonanie zatwierdzonych projektów szczegółowych i na każdy rok ułożonych programów budowy, tudzież za celowi odpowiednie i ekonomiczne użycie powierzonych mu funduszów na budowę i na inne cele, wreszcie ma zwracać baczną uwagę na wszystkie okoliczności mogące wpłynąć dodatnio na celowi odpowiednie przeprowadzenie budowli regulacyjnych. W tym celu jest on upoważniony do przedsiębrania mniejszych zmian w zatwierdzonym projekcie szczegółowym, o ile one nie naruszają głównych zasad projektu i zatwierdzonej trasy regulacyjnej, o ile nie powodują przekroczenia kosztów budowy i o ile są wskazane ze względu na powstałe w czasie robót regulacyjnych zmiany koryta.

Jeżeli istotne zmiany projektu okażą się konieczne, ma kierownik budowy przedłożyć o tem c. k Namiestnictwu należycie uzasadnione i instruowane sprawozdanie.

Kierownik budowy jest dalej obowiązany po zejściu lodów i po opadnięciu wysokich wód, uskutecznić w najkrótszym czasie mniejsze roboty konserwacyjne na budowlach istniejących. o ile prawdopodobne koszta naprawy przy grupach budowli składających się z kilku uzupełniających się nawzajem budowli, nie przekroczą kwoty 4.000 K, zaś przy poszczególnych większych objektach kwoty 500 K. O zarządzeniu tych robót konserwacyjnych ma on jednak przedkładać bezzwłocznie c. k. Namiestnictwu sprawozdanie z wykazem należycie instruowanym.

Na większe roboty rekonstrukcyjne należy za wczasu uzyskać zezwolenie c. k. Namiestnictwa na podstawie należycie uzasadnionych wniosków.

W razie grożącego niebezpieczeństwa zwłoki jest kierownik budowy upoważniony, zarządzić także większe roboty budowlane; wówczas jest jednak obowiązany, przedłożyć c. k. Namiestnictwu bezzwłocznie uzasadnione i planem poparte sprawozdanie z podaniem prawdopodobnych kosztów.

Kierownicy budowy są wreszcie obowiązani, przedkładać c. k. Namiestnictwu wykazy miesięczne, w których ma być postęp budowy poszczególnych budowli przejrzyście uwidoczniony na mechanicznie sporządzonych odbitkach planów sytuacyjnych.

Nadto mają c. k. kierownictwa budowy przedkładać sprawozdania roczne i wykazy czynności, które mają zawierać: osiągnięte wyniki budowy na podstawie generalnych przekrojów podłużnych i charakterystycznych przekrojów poprzecznych, zestawienie zezwolonych i rzeczywistych kosztów budowy według kategoryi wydatków, wszelkie ważne a z regulacyą w związku stojące okoliczności, wreszcie ewentualne całej budowy dotyczące uwagi i wnioski.

Na podstawie tych sprawozdań zestawione ogólne sprawozdanie ma być udzielone c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych i Wydziałowi krajowemu przed zebraniem się komisyi dla regulacyi rzek.

§ 20.

Do załatwiania spraw wchodzących w zakres działania politycznych władz powiatowych, a stojących w związku z regulacyami rzek, ustanowi c. k. Namiestnik osobnych c. k. komisarzy specyalnych, a to w miarę czynności, jednego komisarza dla jednego kierownictwa budowy albo też dla kilku. C. k. komisarze specyalni pełnią swe obowiązki jako organa dotyczących c. k. Starostw, zakres zaś ich działania ureguluje osobna instrukcya.

Komisarzom specyalnym porucza się nadto czynności urzędowe c. k. Starostw wyszczególnione w §§ 12, 13 i 17. ustawy z dnia 30. czerwca 1884

Dz. p. p. Nr. 117, jeżeli rozchodzić się będzie o roboty w celu nieszkodliwego odprowadzenia wód górskich.

§ 21.

Do przeprowadzenia wywłaszczenia gruntów i realności potrzebnych dla regulacyi rzek objętych w § 1, ma być zastosowaną, w myśl § 13 ustawy z dnia 11. czerwca 1901 Dz. p. p. Nr. 66, ustawa z 18. lutego 1878 Dz. p. p. Nr. 30, dotycząca wywłaszczeń w celu budowy kolei żelaznych i utrzymania na nich ruchu.

Przy oddawaniu wywłaszczonych gruntów i realności przez strony i przy obejmowaniu ich w zarząd c. k. kierownictwa budowy ma być spisany protokół objęcia, względnie oddania, do którego należy dołączyć dokładny wykaz odnośnych parcel gruntowych i realności, tudzież plan sytuacyjny. Grunt wywłaszczony na rzecz funduszu budowy ma być w obecności stron odgraniczony. To samo postępowanie ma być zachowywane przy odbiorze odsypisk starych ramion i koryt uzyskanych wskutek budowli regulacyjnych, a przypadających funduszowi budowy. W protokołach należy powoływać się na odnośne akta nabycia.

§ 22.

Odgraniczenia i pomiary wszystkich na rzecz funduszu budowy wywłaszczonych gruntów i realności, odsypisk, starych ramion i koryt uzyskanych wskutek budowli regulacyjnych, opracowanie odnośnych z planami katastralnymi nawiązanych planów sytuacyjnych, utrzymywanie w ewidencyi należących do funduszu budowy i w jego zarząd oddanych gruntów i ich planów, mają uskuteczniać geometrzy, którzy będą zamianowani w miarę potrzeby przy c. k. Namiestnictwie i przy poszczególnych kierownictwach budowy.

O zapisywanie tych gruntów do ksiąg gruntowych na rzecz funduszu budowy ma postarać się c. k. Namiestnictwo na podstawie prawomocnych orzeczeń, kontraktów, lub innych dokumentów, tudzież na podstawie planów sytuacyjnych, sporządzonych przez geometrów.

§ 23.

Pobory wszystkich w c. k. kierownictwach budowy, tudzież w c. k. Namiestnictwie sprawami regulacyi rzek zajętych technicznych i polityczno-administracyjnych urzędników, pomocników technicznych i personalu przeznaczonego do pomiarów gruntów, do prowadzenia rachunkowości, spraw kancelaryjnych i do obsługi, następnie wszelkie wydatki na wynajem i urządzanie biur, wreszcie wszelkie wogóle wydatki wynikające z przeprowadzenia regulacyi rzek, mają być pokrywane z funduszu budowy.

Fundusz budowy ma pokrywać również koszta komisyjne organów administracyi państwa i Wydziału krajowego, wysyłanych w celu kontroli, kolaudacyi i zbadania projektów szczegółowych na miejscu, tudzież koszta czynności urzędowych c. k. inspektoratu przemysłowego zarządzanych i przeprowadzanych z powodu regulacyi rzek, objętych niniejszem rozporządzeniem wykonawczem (§ 14 ustawy z 11. czerwca 1901, Dz. p. p. Nr. 66).

Koszta wynikłe z pokrycia poborów osobistych i wydatków rzeczowych kierownictw budowy, które przeprowadzać mają równocześnie roboty regulacyjne na przestrzeniach rzek, wymienionych w § 1 lit. A) i lit. B), należy rozdzielać na fundusze przeznaczone dla grup A) i B) (§ 14) w takim stosunku, w jakim będą do siebie stały koszta budowli regulacyjnych, wykonanych przez te kierownictwa na przestrzeniach obydwóch grup.

W tym samym stosunku będzie przeprowadzony rozdział na fundusze przeznaczone dla grup A) i B) kosztów, poniesionych przez c. k. Namiestnictwo na pobory osobiste i na wydatki rzeczowe przy załatwianiu czynności, z powodu regulacyi rzek. Stosunek ten należy rachunkowo oznaczać na podstawie wydatków trzechletnich okresów budowy a oznaczony w ten sposób z trzechletniego okresu budowy stosunek, może być przyjęty w porozumieniu z Wydziałem krajowym dla jednego lub kilku z następnych okresów w celu uniknięcia zawiłych obliczeń.

§ 24.

Programy robót zestawia c. k. Namiestnictwo na każdy rok budowy w porozumieniu z Wydziałem krajowym na podstawie wniosków, przedkładanych w tym celu przez kierownictwa budowy, z uwzględnieniem generalnego programu, zatwierdzonych generalnych projektów i rozporządzalnych funduszów i przedłoży je następnie komisyi dla regulacyi rzek do uchwały (§ 12 ustawy kraj.).

§ 25.

C. k. Ministerstwo spraw wewnętrznych i Wydział krajowy mają w miarę potrzeby z reguły raz w roku, kontrolować roboboty w toku będące, przez swoje organa techniczne, ile możności równocześnie i wspólnie z organami technicznymi c. k. Namiestnictwa, delegowanymi w tym samym celu.

Kierownik budowy i urzędnicy techniczni przeznaczeni do wykonania budowy, są obowiązani udzielać delegatom tych władz wszystkich do budowy odnoszących się wyjaśnień.

Wymienieni delegaci mają przedkładać swoim przełożonym władzom sprawozdania o poczynionych spostrzeżeniach, ewentualnie spisać protokół objazdu w którym należy przedstawiać uznane za potrzebne wnioski. Proto-

kół ten ma być za pośrednictwem c. k. Namiestnictwa udzielony Wydziałowi krajowemu, a następnie przedłożony c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych.

§ 26.

Właściwe roboty regulacyjne należy w zasadzie wykonywać we własnym zarządzie, roboty zaś ziemne w drodze akordowej, pozostawia się jednak ocenie c. k. Namiestnictwa, wykonywać także i te roboty we własnym zarządzie, z drugiej zaś strony oddawać poszczególne rodzaje robót i dostawę potrzebnych materyałów budowlanych, o ile by się to okazało korzystniejsze w przedsiębiorstwo. W razie wykonywania budowy we własnym zarządzie ma prowadzący budowę wypłacać wynagrodzenia robotników na podstawie list płacy i wykazów płatniczych, sprawdzonych i podpisanych przez kierownika budowy, względnie kierownika ekspozytury.

W razie oddawania robót w przedsiębiorstwo ma c. k. Namiestnictwo przeprowadzać rozprawy ofertowe według przepisów i postanowień obowiązujących dla budowli państwowych.

Wykonanie poszczególnych robót ziemnych i budowli regulacyjnych może c. k. Namiestnictwo oddać Wydziałowi krajowemu na jego życzenie w przedsiębiorstwo na podstawie osobnej w tym celu zawrzeć się mającej ugody.

W takim razie nie może jednak Wydział krajowy jako organ nadzorujący i kontrolujący uczestniczyć przy kolaudacyi tych budowli.

§ 27.

C. k. Namiestnictwo jest upoważnione uskuteczniać częściowe wypłaty przypadających przedsiębiorstwom należytości w miarę wykonanych robót lub dostaw, na podstawie przedłożonych przez c. k. kierownictwa budowy raportów budowy i poświadczeń należytości. C. k. Namiestnictwo jest również uprawnione wypłacać c. k. kierownictwom budowy odpowiednie zaliczki na wykonać się mające we własnym zarządzie budowle i dostawy materyałów z zastrzeżeniem przedkładania z ich strony rachunków we właściwym czasie.

§ 28.

Kolaudacyę wykonanych budowli regulacyjnych przeprowadza na polecenie c. k. Namiestnictwa na podstawie przedłożonych przez kierownictwo budowy raportów i rachunków, sprawdzonych przez c. k. Namiestnictwo osobna komisya kolaudacyjna, składająca się z wyższego urzędnika technicznego c. k. Namiestnictwa, z wyższego technicznego urzędnika Wydziału krajowego z wyjątkiem wypadku zawartego w ostatnich dwóch ustępach § 26. O terminach kolaudacyi należy zawiadamiać Wydział krajowy.

Gdyby zastępca Wydziału krajowego nie jawił się przy tej komisyi może się ona odbyć także w jego nieobecności.

Wynik kolaudacyi i wnioski kolaudantów załatwia ostatecznie c. k. Namiestnictwo po porozumieniu się z Wydziałem krajowym, a tylko w razie różnicy zdań między c. k. Namiestnictwem a Wydziałem krajowym, następnie w razie przekroczenia zezwolonych kosztów budowy należy akt kolaudacyjny przedkładać c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych do rozstrzygnięcia.

Temu Ministerstwu należy również przedkładać wszystkie ewentualne rekursy wniesione przez przedsiębiorstwa przeciw rozporządzeniom c. k. Namiestnictwa, wydanym w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

§ 29.

Z końcem każdego roku budowy, a najpóźniej do 1. marca następnego roku ma c. k. Namiestnictwo zestawiać zamknięcia rachunków z zarządu funduszów budowy dla każdej z poszczególnych rzek odrębnie.

Zamknięcia rachunków odnoszące się do rzek objętych w § 1 lit. A). należy udzielać Wydziałowi krajowemu, któremu przysługuje prawo rozpatrywania także rachunków szczegółowych.

Zamknięcia przyjęte przez Wydział krajowy do wiadomości należy przedkładać komisyi dla regulacyi rzek. Zamknięcia rachunków mają być przedkładane także wówczas komisyi dla regulacyi rzek, jeżeli co do nich nie przyszło do porozumienia między Namiestnictwem, a Wydziałem krajowym. Komisya dla regulacyi rzek, ma co do zamknięcia rachunków powziąć stanowczą uchwałę.

Ustalone ostatecznie zamknięcia rachunkowe dla obydwu grup funduszu budowy mają być przedkładane c. k. Ministerstwu spraw wewnętrznych do wiadomości.

Nr. 53.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 8. kwietnia 1904 L. 41.575. tyczące się ustanowienia stacyi kolejowej „Lwów-Podzamcze-rzeźnia“ stałą stacyą i zamknięcia stacyj Lwów oraz Lwów-Podzamcze jako stałych stacyj do ładowania i wyładowywania zwierząt.

Na podstawie § 10 ustawy z dnia 29. lutego 1880, Dz. p. p. Nr. 35 i rozporządzenia ministeryalnego z dnia 5. stycznia 1895 (Dz. p. p. Nr. 14) c. k. Namiestnictwo po porozumieniu się z c. k. Dyrekcyą kolei państwowych we Lwowie ustanawia na nowo utworzonej linii Lwów-rzeźnia miejska stacyę

„Lwów-Podzamcze-rzeźnia“ stałą stacyą do ładowania i wyładowywania odżuwaczy i świń.

Przy ładowaniu i wyładowywaniu zwierząt na tej stacyi należy przestrzegać postanowień rozporządzenia c. k. Namiestnictwa z dnia 26. listopada 1898 r. L. 95.582 (Dz. u. kr. Nr. 108).

Równocześnie zamyka się aż do odwołania stacye kolejowe Lwów i Lwów-Podzamcze jako stałe stacye dla ładowania i wyładowywania zwierząt.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie z dniem otwarcia dla ruchu towarowego stacyi kolejowej Lwów-Podzamcze-rzeźnia.

Lwów, dnia 8. kwietnia 1904.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1904. Wydano i rozesłano dnia 16. maja 1904. **Część IX.**

Nr. 54.

U s t a w a

z dnia 7. lutego 1904, w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Husiatynie na zaciągnięcie pożyczki w kwocie 20.000 K

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Husiatynie zezwala się w myśl § 24 ustawy o Reprezentacyi powiatowej na zaciągnięcie imieniem powiatu pożyczki w kwocie 20.000 K na częściowe pokrycie kosztów budowy drogi powiatowej Probużna-Dębówka.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 7. lutego 1904.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 55.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 1. maja 1904 L. 5135/pr.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 20. marca b. r. najmiłościwiej zatwierdzić następującą uchwałę Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 27. października 1903, zmieniającą uchwałę z dnia 27. lipca 1902 w sprawie przyjęcia gwarancyi za pożyczkę inwestycyjną, którą gmina Zakopane ma zaciągnąć.

Uchwała.

Sejm upoważnia Wydział krajowy do zeznania imieniem kraju w myśl uchwały sejmowej z dnia 12. lipca 1902 r. dokumentu gwarancyjnego za pożyczkę, którą gmina Zakopane ma zaciągnąć na cele inwestycyjne, po stwierdzeniu, że warunki w powołanej uchwale pod a), b) i d) wymienione spełnione zostały, chociażby warunek podany pod c) w wspomnianej uchwale nie zachodził, to jest chociażby spodziewany dochód z inwestycyi nie wystarczał na pokrycie rat annuitetowych pożyczki przez kraj gwarantowanej.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 56.

Ustawa

z dnia 16. marca 1904, dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o publicznych biurach pośrednictwa pracy.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

§ 1.

Celem ułatwienia znalezienia pracy, służby i zarobku wogóle z jednej, a robotników i sług wszelkiego rodzaju z drugiej strony, mają być zakładane i utrzymywane w kraju publiczne biura pośrednictwa pracy.

§ 2.

Gminy miast Lwowa i Krakowa obowiązane są założyć i utrzymywać publiczne biura pośrednictwa pracy.

§ 3.

Powiatowe publiczne biura pośrednictwa pracy mają być założone i utrzymywane przedewszystkiem w tych powiatach, których Rady powiatowe uchwalą utworzenie takich biur, a następnie w tych powiatach, w których Wydział krajowy po wysłuchaniu opinii Rady powiatowej uzna potrzebę założenia takiego biura.

Wydział krajowy może także po wysłuchaniu opinii właściwych Rad powiatowych uznać potrzebę założenia takiego publicznego, wspólnego biura dla dwóch lub kilku sąsiadujących powiatów, ewentualnie dla gminy miast Lwowa i Krakowa i powiatu, po wysłuchaniu Rady miasta i Rady powiatowej.

§ 4.

Biura pośrednictwa pracy miejskie i powiatowe mają za zadanie w interesie poszukujących pracy i pracodawców, zamieszkałych w okręgu biura:

1. utrzymywać ewidencyę popytu i podaży wszelkiego rodzaju pracy;

2. udzielać interesowanym wiadomości o stosunkach zarobkowania w kraju i za granicą;

3. przeprowadzać porozumienie się między pracowdawcami wszelkich kategoryi, a szukającymi wszelkich rodzajów pracy.

W tym celu może biuro porozumiewać się z biurami w kraju za wiedzą biura krajowego (§ 13), zaś o ile idzie o wysyłanie robotników poza granice kraju musi to czynić za wiedzą i zezwoleniem biura krajowego.

§ 5.

Okręg publicznego biura pośrednictwa pracy stanowi obszar jednego powiatu lub gminy miejskiej, względnie połączonych powiatów i gminy miejskiej, dla których biuro jest utworzone.

§ 6.

Koszta założenia i utrzymania biur powiatowych i miejskich pokrywać będą fundusze powiatów, względnie miast dla których biura założone zostaną. W razie utworzenia jednego biura dla dwóch lub więcej powiatów, lub też gminy miasta Lwowa i Krakowa i powiatu, stosunek, w jakim te powiaty względnie gminy miast mają się przyczynić do pokrywania kosztów biura, oznaczony zostanie w drodze wzajemnego porozumienia się między interesowanymi reprezentacyami powiatowemi względnie miejskiemi. W razie, gdyby porozumienie do skutku nie przyszło, stosunek ten oznaczy Wydział krajowy według własnego uznania.

Na urządzenie i utrzymanie tych biur może Wydział krajowy według własnego uznania udzielać zasiłki w granicach funduszu na ten cel przez Sejm uchwalonego.

§ 7.

Publiczne biura pracy spełniają swoje zadanie dla szukających pracy i zarobku bezpłatnie.

Od pracodawców wolno pobierać taryfową opłatę, której wysokość oznacza Wydział krajowy. Opłaty nie mogą być nigdy na zysk obliczone.

§ 8.

Urządzone w myśl niniejszej ustawy publiczne biura pośrednictwa pracy urzędować będą na podstawie statutów, które określą szczegółowo sposób prowadzenia biura i tok jego urzędowania.

Rada miasta, względnie Rada powiatowa uchwala statut biura pośrednictwa pracy miejskiego lub powiatowego, w ramach niniejszej ustawy i rozporządzeń wykonawczych. Statuta te, oraz ich zmiany podlegają zatwierdzeniu c. k. Namiestnictwa, po wysłuchaniu Wydziału krajowego. Jeżeli biuro powiatowe zaprowadzone będzie w myśl § 3 orzeczeniem Wydziału krajowego statut biura uchwała Wydział krajowy, a zatwierdza c. k. Namiestnictwo.

§ 9.

Publiczne miejskie i powiatowe biura pracy, założone przed wejściem w życie niniejszej ustawy w miastach i powiatach, obowiązanych w myśl przepisów niniejszej ustawy do założenia publicznych biur pośrednictwa pracy mają być urządzone według przepisów tej ustawy.

§ 10.

Nadzór nad biurami miejskiemi i powiatowemi sprawuje Wydział krajowy, stosownie do postanowień ustaw gminnych i ustawy o reprezentacyi powiatowej oraz postanowień niniejszej ustawy.

§ 11.

Gdyby założone w myśl tej ustawy publiczne biuro pracy nie spełniało swoich zadań należycie, Wydział krajowy mocen będzie zażądać od reprezentacyi miasta względnie powiatu przeprowadzenia zmian koniecznych w jego urządzeniu, aby zapewnić prawidłowy tok jego urzędowania, a ewentualnie przystąpić do zmiany statutu biura z zastrzeżeniem zatwierdzenia przewidzianego § 8 niniejszej ustawy. Biura pośrednictwa pracy miejskie i powiatowe, któreby działały wbrew przepisom ustaw i wydanych dla nich statutów, mogą być przez c. k. Namiestnictwo za porozumieniem się z Wydziałem krajowym zawieszone w urzędowaniu aż do ich reorganizacyi.

§ 12.

Utworzone w myśl niniejszej ustawy publiczne powiatowe biuro pośrednictwa pracy, może być zwinięte czasowo na podstawie uchwały Rady powiatowej, zatwierdzonej przez Wydział krajowy.

§ 13.

Przy Wydziale krajowym będzie utworzone i utrzymywane kosztem kraju biuro krajowe, którego zadaniem będzie:

a) prowadzić ewidencyę podaży i popytu pracy w całym kraju, oraz zbierać i udzielać publicznym biurom pośrednictwa pracy, wiadomości o stosunkach zarobkowych poza krajowych;

b) pośredniczyć pomiędzy publicznemi biurami całego kraju, oraz ewentualnie z zagranicą, z wykluczeniem bezpośredniego pośredniczenia pomiędzy poszukującymi pracy a pracodawcami;

c) udzielać informacyi i pouczeń co do organizacyi biur, wypracowywać wzorowe statuty, oraz statuty dla poszczególnych publicznych biur miejskich i powiatowych;

d) służyć Wydziałowi krajowemu za organ kontroli i nadzoru nad biurami powiatowemi i miejskiemi;

e) opieka nad sprawą wychodźtwa czasowego i stałego poza granice kraju i państwa.

Regulamin dla biura tego wyda Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

§ 14.

Wszystkie gminy i obszary dworskie obowiązane są na żądanie publicznych biur pośrednictwa pracy współdziałać w ich zadaniach. Potrzebnych w tym celu druków dostarczy im biuro, założone przy Wydziale krajowym bezpłatnie.

§ 15.

Wykonanie tej ustawy poruczam Moim Ministrom spraw wewnętrznych, handlu i rolnictwa.

Wiedeń, dnia 16. marca 1904.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r. **Call** w. r. **Giovanelli** w. r.

Nr. 57.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 8. kwietnia 1904 L. 30.465, w przedmiocie przedłużenia gminie miasta Jarosławia koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszych lat trzech.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie gminie miasta Jarosławia udzielonej ustawą z dnia 1. maja 1895, Dz. u. kr. Nr. 42, koncesyi do pobierania myta kopytkowego na dalszy przeciąg lat trzech, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, przedłuża się gminie miasta Jarosławia na przeciąg dalszych lat trzech prawo do pobierania myta kopytkowego, pod warunkami zawartemi w ustawie z dnia 1. maja 1895, Dz. u. kr. Nr. 42, z zastrzeżeniem, że zamiast powołanych w tejże ustawie postanowień ustawy drogowej z dnia 7. lipca 1885, Dz. u. kr. Nr. 39 i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 24. września 1886, Dz. u. kr. Nr. 80, zastosowane być mają analogiczne postanowienia ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43 i wykonawczego regulaminu drogowego z dnia 20. grudnia 1897, Dz. u kr. Nr. 72.

Art. II.

Gmina miasta Jarosławia pobierać ma myto kopytkowe na następujących sześciu do miasta prowadzących drogach:

1. na gościńcu rządowym od strony Przeworska;
2. na gościńcu rządowym od strony Radymna;
3. na drodze krajowej Jarosławsko-Bełzkiej za mostem na Sanie;
4. na drodze powiatowej Jarosław-Hucisko przed drogą do Pawłosiowa wiodącą;
5. na drodze Pełkińskiej przed karczmą Langsama;
6. na drodze gminnej prowadzącej przez Schwarzmanówkę na przedmieście Misztale.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego pobierać należy raz tylko przy wstępie do miasta, a to według następującego wymiaru:

1. od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;
2. od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;
3. od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

Art. IV.

Przy poborze myta kopytkowego mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych, lub o zniżeniu takowych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych wogóle i w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyj mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile preliminowane na ten rok roboty z funduszu poboru myta kopytkowego, oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, uskutecznione zostały i czy cały dochód, który z tych źródeł upłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego wykonuje Wydział powiatowy, a względnie Wydział krajowy w myśl § 35 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43, przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej myto kopytkowe.

Art. X.

Gdyby gmina pobierająca myto kopytkowe wymienionych w tem rozporządzeniu warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe wskazane ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897, Dz. u. kr. Nr. 43 i wykonawczym regulaminem drogowym z dnia 20. grudnia 1897, Dz. u. kr. Nr. 72.

Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych ulic, placów i dróg, niemniej też funduszów w myśl postanowień § 38 ustawy drogowej z 5. lipca 1897.

Art. XI.

Od zwierząt w art. III. poszczególnionych, to jest opłatą myta kopytkowego objętych, gmina pobierająca myto kopytkowe nie będzie pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

We Lwowie, dnia 8. kwietnia 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 58.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 19. kwietnia 1904 L. 36.916, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Rzeszowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów na Strugu na drodze Tyczyn-Jawornik na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwen Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Rzeszowie, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 19. marca 1894 (Dz. u. kr. Nr. 40), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów na Strugu na drodze Tyczyn-Jawornik na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art I.

Radzie powiatowej w Rzeszowie przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów na Strugu na drodze Tyczyn-Jawornik, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 19. kwietnia 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 59.

O b w i e s z c z e n i e

c. k. galicyjskiej Dyrekcyi poczt i telegrafów z dnia 31. marca 1904 L. 37.879, co do ustanowienia jezdnego pocztowego za czas od 1. kwietnia do 30. września 1904.

Jezdne pocztowe od konia i za jeden miryameter ustanawia się na czas od 1. kwietnia do 30. września 1904 jak następuje:

W dawniejszym obwodzie	Za jazdę			
	extra pocztą		pocztą zwyczajną	
	K	h	K	h
Brzeżany, Czortków, Kołomyja, Stanisławów, Stryj, Tarnopol, Złoczów	1	85	1	54
Lwów, Przemyśl, Sambor, Żółkiew	1	90	1	58
Rzeszów, Tarnów	1	97	1	64
Nowy Sącz, Sanok	2	02	1	68
Kraków, Wadowice	2	09	1	74

W wymiarze należytości za wozy stacyjne, czesnego dla pocztyliona i smarowidłowego nie zachodzi żadna zmiana.

Lwów, dnia 31. marca 1904.

Seferowicz w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1904. Wydano i rozesłano dnia 23. czerwca 1904. **Część X.**

Nr. 60.

U s t a w a

z dnia 17. kwietnia 1904, w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Tarnobrzegu na zaciągnięcie pożyczki w kwocie 20.000 K.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Tarnobrzegu zezwala się w myśl § 24 ustawy o Reprezentacyi powiatowej na zaciągnięcie imieniem powiatu pożyczki w kwocie 20.000 K na budowę drogi gminnej I. klasy Radomyśl-Nowiny-Chwałowice.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 17. kwietnia 1904.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 61.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 13. maja 1904 L. 6410/pr.

Jego ces. i król. Apostolska Mość raczył Najwyższem postanowieniem z dnia 27. kwietnia 1904 najmiłościwiej udzielić Najwyższej sankcyi uchwale Sejmu krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w przedmiocie zezwolenia gminie Skomielna biała w powiecie myślenickim poboru na pokrycie potrzeb gminnych w roku 1903 — 186% dodatku gminnego do podatków bezpośrednich z wyjątkiem podatku osobisto-dochodowego.

Co wskutek reskryptu c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z dnia 5. maja 1904 L. 12.786 podaje się do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 13. maja 1904.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 62.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 17. maja 1904 L. 6395/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33 ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowościach: Brzeszcze powiatu bialskiego i Rytro powiatu nowosądeckiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29 co do meldowania obcych przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne mają stosować się także do miejscowości: Brzeszcze powiatu bialskiego i Rytro powiatu nowosądeckiego.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych, o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k. karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w wykonanie natychmiast po ogłoszeniu.

Lwów, dnia 17. maja 1904.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 63.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z 21. maja 1904 L. 42.540, w sprawie rozporządzenia wykonawczego z 20. sierpnia 1903 Dz. u. kr. Nr. 86, do ustawy o uzupełnieniu obwałowania Wisły od Niepołomic do ujścia Raby wraz z obwałowaniem lewego brzegu Raby i regulacyą potoku Drwinki z dopływami.

Ustęp pierwszy § 6. tego rozporządzenia wykonawczego, w dotychczasowem brzmieniu uchyla się i ma brzmieć jak następuje:

„Prowadzenie budowy oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej poruczy Wydział krajowy dwom zaprzysiężonym urzędnikom technicznym pod nadzorem każdoczesnego dyrektora krajowego biura melioracyjnego.

Jeden z tych kierowników budowy prowadzić będzie roboty przy uzupełnieniu obwałowania Wisły od Niepołomic do Zabierzowa, drugi zaś od Grobli do ujścia Raby; po ukończeniu uzupełnienia wału nadwiślańskiego jeden z tych kierowników przystąpi do regulacyi potoku Drwinki, drugi do obwałowania lewego brzegu Raby i odwodnienia puszczy niepołomickiej".

We Lwowie, 21. maja 1904.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 64.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 20. maja 1904 L. 47.929, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Jabłonówka-Busk-Rakobuty na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej, udzielonej uchwałą sejmową zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 19. marca 1894, (dz. u. kr. Nr. 40), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Jabłonówka-Busk-Rakobuty, na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Jabłonówka-Busk-Rakobuty, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 20. maja 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 65.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 29. kwietnia 1904 L. 40.337, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Mielcu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Bugaj - Otałęż na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Mielcu udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. kwietnia 1895 (dz. u. k. Nr. 28), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Bugaj-Otałęż na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg dalszych lat pięciu ponownie, przedłuża się prawo do pobierania myta na drodze gminnej Bugaj - Otałęż, Wydziałowi powiatowemu w Mielcu jako władzy nadzorującej, na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie, przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta drogowego pobierać należy według następującego wymiaru:

I. Myto na stacyi w Jaslanach:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

II. Myto na stacyi w Otałęży:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 29. kwietnia 1904.

Marszałek krajowy.
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 66.

U s t a w a

z dnia 23. maja 1904, w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Kałuszu na zaciągnięcie pożyczki w kwocie 17.000 K.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Kałuszu zezwala się w myśl § 24 ustawy o Reprezentacyi powiatowej, na zaciągnięcie imieniem powiatu pożyczki w kwocie 17.000 koron na częściowe pokrycie kosztów urządzenia i utrzymania szpitala powiatowego w Kałuszu.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Budapeszt, dnia 23. maja 1904.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 67.

U s t a w a

z dnia 28. maja 1904, o wyłączeniu ze związku gminy Skowierzyn przysiółka Nowiny i utworzeniu z niego samoistnej gminy administracyjnej pod nazwą „Nowiny".

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Przysiółek Nowiny zostaje w obecnych swoich zwartą całość terytoryalną obejmujących granicach wyłączony ze związku gminy Skowierzyn i ma odtąd stanowić samoistną gminę administracyjną pod nazwą Nowiny.

Art. II.

Do trzech miesięcy od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy, rozwiązaną ma być dotychczasowa Rada gminna w Skowierzynie, a natomiast mają być zarządzone i przeprowadzone wybory do Rady gminnej nowych gmin Skowierzyn i Nowiny.

Art. III.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z dniem jej ogłoszenia.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Schönbrunn, dnia 28. maja 1904.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1904. Wydano i rozesłano dnia 25. lipca 1904. **Część XI.**

Nr. 68.

Przepisy górniczo-policyjne

dla

kopalń oleju skalnego w Galicyi

z dnia 26 czerwca 1904, L. 2745.

C. k. Starostwo górnicze w Krakowie wydaje na zasadzie § 35 ustawy z 17. grudnia 1884, Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 35 z r. 1886 (krajowa ustawa naftowa) następujące przepisy górniczo-policyjne dla kopalń oleju skalnego w Galicyi:

I.

Podział kopalń oleju skalnego na klasy niebezpieczeństwa.

§ 1.

Kopalnie oleju skalnego dzielą się na dwie klasy niebezpieczeństwa. Do klasy pierwszej należą wszystkie kopalnie w okręgu Starostwa górniczego w Krakowie, istniejące w dniu wejścia w życie niniejszych przepisów, z wyjątkiem kopalń oleju skalnego w Borysławiu, które zalicza się do drugiej klasy niebezpieczeństwa.

W przyszłości oznacza Urząd górniczy okręgowy, do której klasy niebezpieczeństwa ma być zaliczoną kopalnia oleju skalnego. O tem zaliczeniu

ma być każdorazowo powiadomiony uprawniony do wydobywania, lub jego zastępca i kierownik ruchu.

Urząd górniczy okręgowy ma wówczas zarządzić zaliczenie już istniejących kopalń oleju skalnego do innej klasy niebezpieczeństwa, jeżeli dochodzenie, które przeprowadzi z przyzwaniem znawców, wykaże, że warunki bezpieczeństwa przy odnośnej kopalni uległy ważnej zmianie. Przez zaliczenie kopalni oleju skalnego do 2-giej klasy niebezpieczeństwa nie narusza się wcale istnienia otworów świdrowych, domów i innych objektów założonych, względnie postawionych za zezwoleniem władzy.

Dopóki się nie zaliczy jakiejś kopalni oleju skalnego do pewnej klasy niebezpieczeństwa, dopóty mają kopalnie w gminie Borysław przestrzegać przepisów dla drugiej klasy niebezpieczeństwa, zaś reszta kopalń przepisów dla pierwszej klasy.

O ile następujące postanowienia wyraźnie nie powołują się na poprzedni podział, należy je stosować do kopalń oleju skalnego obu klas niebezpieczeństwa.

II.

O robotnikach, dozorcach ruchu i kierownikach ruchu.

a) O robotnikach.

§ 2.

Przy robotach wiertniczych wolno zatrudniać tylko trzeźwych i zdrowych robotników, którzy ukończyli przynajmniej 18 rok życia.

§ 3.

Każdy robotnik, zatrudniony przy wierceniu za olejem skalnym, zanim zostanie dopuszczony do pracy, musi być pouczony przez kierownika ruchu lub przez dozorcę ruchu o niebezpieczeństwie i skutkach zapalenia się gazów naftowych i oleju skalnego, jako też o zachować się mających środkach ostrożności.

§ 4.

Robotników nie mieszkających w obrębie 5 *km* od terenu wiertniczego, t. j. albo nie posiadających własnych domów mieszkalnych, lub nie zajmu-

jących najętych pomieszkań, musi uprawniony do wydobywania umieszczać w stosownych ubikacyach mieszkalnych.

Istniejące obecnie koncesyonowane gospody dla robotników, nie mogą być uważane za ubikacye w rozumieniu powyższego ustępu.

Na każdym terenie wiertniczym musi być dla robotników ogrzewalna izba odpowiedniej wielkości, w którejby ci robotnicy mogli podczas przerw w pracy wypocząć, ogrzać się i przebrać.

§ 5.

Robotnikom każdej kopalni, która produkuje olej skalny, muszą być oddane do bezpłatnego użytku ciepłe kąpiele. W tym celu należy dla każdej takiej kopalni urządzić łazienki dla robotników (tusze), a ich rozmiary muszą odpowiadać ilości robotników, zajętych na dotyczącej kopalni. Przy zachowaniu tego ostatniego warunku może więcej sąsiadujących ze sobą kopalń urządzić — za uwiadomieniem Urzędu górniczego okręgowego — wspólny zakład kąpielowy dla swych robotników.

b) O dozorcach ruchu.

§ 6.

Dozór kopalń oleju skalnego musi być wystarczający tak w dzień jak i w nocy.

Dozór ruchu można wogóle powierzać tylko takim osobom, które albo ukończyły z dobrym postępem kurs wiertniczy w krajowej górniczej i wiertniczej szkole w Borysławiu, albo które udowodnią władzy górniczej, że odbyły przynajmniej trzechletnią praktykę przy wierceniach za olejem skalnym, dalej, że są zupełnie obeznani z właściwościami gazów, występujących na tych kopalniach, jako też z właściwościami oleju skalnego, niemniej ze środkami ostrożności wobec tychże i że posiadają odpowiednią znajomość języka krajowego.

Jako odpowiedzialnych dozorców ruchu przy właściwych robotach wiertniczych wolno używać tylko majstrów wiertniczych, zajętych przy dotyczącem wierceniu, których należy wymienić władzy górniczej dla każdego otworu świdrowego.

Przy większych kopalniach, w razie potrzeby lub na żądanie Urzędu górniczego okręgowego, należy oprócz tego ustanowić odpowiednio uzdolnionych i odpowiedzialnych dozorców ruchu też dla innych gałęzi ruchu i wskazać ich Urzędowi górniczemu okręgowemu.

§ 7.

Pod utratą upoważnienia do dozoru, nie wolno dozorcom ruchu, członkom ich rodziny i ich domownikom, zajmować się sprzedażą wiktuałów i upajających napojów ani też utrzymywaniem gospód i noclegów dla robotników.

Również pod utratą tego upoważnienia zakazuje się dozorcy ruchu przyjmować od robotników jakiekolwiek podarunki za dostarczenie im pracy w tem przedsiębiorstwie, w którem on sam pozostaje w obowiązku, jako też wyzyskiwać robotników w jakikolwiek inny sposób.

Dozorca nie śmie wypłacać robotnikom zarobku

c) O kierownikach ruchu.

§ 8.

Kandydaci na posadę kierownika ruchu, którzy ukończyli z dobrym postępem fachowy kurs górniczy na jednej z akademij górniczych, albo też wydział budowy maszyn lub wydział inżynieryi na jednej z politechnik muszą się wykazać, że odbyli jednoroczną praktykę przy wiertnictwie naftowem.

Kandydaci, którzy ukończyli z dobrym postępem wyższą szkołę przemysłową, albo szkołę górniczą lub fachowy kurs wiertniczy w krajowej szkole górniczej i wiertniczej w Borysławiu, mają udowodnić trzechletnią praktykę przy wiertnictwie naftowem, z której co najmniej 2 lata odbyte być muszą po ukończeniu teoretycznych nauk. Tacy kandydaci muszą się nadto poddać egzaminowi przed komitetem, ustanowionym w tym celu przez Starostwo górnicze.

Kandydaci, którzy nie posiadają żadnego teoretycznego wykształcenia zawodowego, muszą udowodnić, że odbyli przynajmniej sześcioletnią praktykę przy wiertnictwie naftowem. Oprócz tego muszą się oni poddać egzaminowi przed komitetem, ustanowionym w tym celu przez Starostwo górnicze i mogą oni objąć kierownictwo ruchu tylko mniejszych kopalń, należących do pierwszej klasy niebezpieczeństwa.

Powyższe postanowienia nie mają zastosowania do osób, które w czasie ogłoszenia tych przepisów już są uznane przez władzę górniczą za kierowników ruchu.

Na dowód odbytej praktyki należy przedłożyć świadectwa służbowe, wystawione przez kierownika ruchu a podpisane także przez uprawnionego do wydobywania.

Świadectwa służbowe z praktyki, odbytej w obrębie innego Urzędu górniczego okręgowego, muszą być nadto widymowane przez odnośny Urząd górniczy okręgowy.

Kandydaci na kierowników ruchu mają przy rozpoczęciu przepisanej praktyki o tem pisemnie powiadomić właściwy Urząd górniczy okręgowy. Odnośne doniesienie ma też podpisać kierownik i uprawniony do wydobywania.

Każdy kierownik ruchu musi udowodnić, że włada krajowym językiem w słowie i piśmie.

§ 9.

W razie dłużej jak 8 dni trwającego urlopu kierownika ruchu lub innej jakiej jego przeszkody w pełnieniu służby, obowiązany jest uprawniony do wydobywania zgłosić władzy górniczej zastępcę, który musi posiadać kwalifikacyę kierownika ruchu.

III.

O powierzchni.

§ 10.

O ile tego Urząd górniczy okręgowy ze względów bezpieczeństwa zażąda, musi być ściślejszy teren wiertniczy, t. j. ta część terenu wiertniczego, na której znajdują się wieże wiertnicze i dla ruchu potrzebne maszyny, kotłownie i t. d., odpowiednio ogrodzony; przy urządzaniu tego ogrodzenia należy baczyć na to, aby dla robotników były w dostatecznej ilości drogi do ucieczki w razie potrzeby. Drewniane ogrodzenia kopalń drugiej klasy niebezpieczeństwa są niedopuszczalne.

Załomy na powierzchni, opuszczone szyby i spadliska muszą być równo z powierzchnią zasypane, a w razie potrzeby mają być ogrodzone przynajmniej na 1 *m* wysoko.

Granice terenu nieogrodzonych kopalń należy w odpowiedni sposób oznaczyć.

Będące w ruchu, lub tylko czasowo zastanowione szyby naftowe, studnie na wodę, jako też doły na łyżkowiny, odpadki i olej skalny (§ 13) mają być odpowiednio zabezpieczone.

§ 11.

Wstęp na ściślejszy teren wiertniczy, do wież wiertniczych, zabudowań gdzie są maszyny, do kotłowni, warsztatów i stacyj mierniczych jest dozwo-

lony tylko dotyczącym robotnikom, dozorcom i urzędnikom ruchu, a oprócz nich tylko uprawnionemu do wydobywania, który Urzędowi górniczemu okręgowemu został wskazany, a względnie, jeżeli istnieją współuprawnieni, ich wskazanemu pełnomocnikowi, w końcu delegatom władzy górniczej.

Obce osoby mogą wchodzić na ten teren tylko za poprzedniem zgłoszeniem się, względnie tylko za zezwoleniem kierownika ruchu a wówczas tylko w towarzystwie dodanego im przez niego przewodnika.

Zakaz wstępu na ściślejszy teren wiertniczy ma być dla przestrogi w odpowiednich miejscach uwidoczniony na tablicach.

§ 12.

U głównego wejścia na każdą kopalnię ma się znajdować tablica z nazwą lub firmą uprawnionego do wydobywania.

Nad każdym otworem świdrowym musi być przybita tabliczka z jego nazwą lub numerem. Bez wiedzy Urzędu górniczego okręgowego nie wolno tych nazw lub numerów usuwać ani zmieniać.

§ 13.

Miał wiertniczy (łyżkowiny), wszelkie odpadki kopalniane i ropę pochodzącą z wybuchów (§ 16) musi się zbierać w odpowiednio na to urządzonych dołach.

Wszelkiego rodzaju doły na ropę, a doły na miał wiertniczy wówczas, gdy ich nie można utrzymać bez zanieczyszczenia ropą, mają być ogniotrwale przykryte i otoczone poręczą; to przykrycie ma być wytrzymałe i silne.

§ 14.

Teren wiertniczy należy zawsze utrzymywać w czystości. Wydawanie ropy z rezerwoarów ropnych na ściślejszym terenie wiertniczym wolno tylko w taki sposób przedsiębrać, żeby zanieczyszczenie tego terenu było wykluczone. Ropą zanieczyszczona lub przesiąknięta ziemia ma być usuniętą lub suchą ziemią obficie przysypaną.

§ 15.

Zakazuje się wszelkiego zanieczyszczania potoków i rzek olejem skalnym lub ropnymi odpadkami, niemniej zakazuje się stawiania zastawek dla magazynowania ropy w korytach wody płynącej.

Wodę z terenu wiertniczego należy odprowadzać. Wodę, która spływa do potoka lub rzeki, należy wprzód oczyścić z domieszki oleju skalnego.

§ 16.

Na kopalniach oleju skalnego, należących do drugiej klasy niebezpieczeństwa, niemniej przy wszystkich otworach świdrowych, przy których zdarzają się wybuchy lub na podstawie doświadczenia spodziewać się ich należy, muszą być w pobliżu wieży wiertniczej doły o odpowiedniej pojemności na ropę wybuchową, do których ta ropa z wieży wiertniczej ma w ten sposób spływać ogniotrwale przykrytymi rowami, kanałami, lutniami lub rurami, aby przez to zapobieżono zanieczyszczaniu terenu, o ile ropa, pochodząca z wybuchów, nie może być uchwyconą zapomocą przyrządów do zamykania (otworów świdrowych) i odprowadzoną.

Jak te doły mają być zabezpieczone, postanawia § 13 niniejszych przepisów.

§ 17.

Nie wolno zabierać ze sobą przyrządów do niecenia ognia do wież wiertniczych i do zabudowań z niemi połączonych ani też do miejsc, w których odbywa się manipulacya z olejem skalnym, niemniej wchodzić tamże z rozżarzonem żelazem. Również zakazuje się palić tytoń na ściślejszym terenie wiertniczym poza kancelaryami i izbami robotniczemi, gromadzić zapalne materyały, zakładać ogniska na otwartych miejscach i strzelać z broni palnej.

Ten zakaz należy ogłosić na tablicach, umieszczonych w stosownych miejscach. Przestrzegania tego zakazu mają dopilnować kierownicy ruchu i dozorcy ruchu i wykonywać od czasu do czasu próbne rewizye. Przekroczenia należy natychmiast podawać do wiadomości sądów karnych.

Jeżeli zachodzi potrzeba brać światło, to na ściślejszy teren i do zabudowań na tymże, w których się odbywa manipulacya z olejem skalnym, wolno wchodzić tylko z elektrycznemi lampami.

§ 18.

Każda kopalnia oleju skalnego ma utrzymywać w pogotowiu odpowiednią ilość przyrządów do gaszenia ognia w stanie zawsze przydatnym do użycia i postarać się o odpowiedni zapas łopat, oskardów, piasku i wody dla gaszenia ognia.

§ 19.

Przynoszenie, szynkowanie i przechowywanie wyskokowych napojów na teren wiertniczy jest zakazane.

§ 20.

Dla odległości otworów świdrowych od siebie, od granicy obcego gruntu i od sąsiednich objektów na powierzchni obowiązują następujące postanowienia:

I. Dla otworów świdrowych, nowo założyć się mających po dniu ogłoszenia tych przepisów w dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, na kopalniach będących już w ruchu, mają wynosić minimalne odległości:

a) na kopalniach, należących do obu klas niebezpieczeństwa, od granicy obcego gruntu 10 *m*,

b) od innych otworów świdrowych, od szybów naftowych, zbiorników na olej skalny o pojemności ponad 20 cystern (à 100 *q*), od zbiorników na gazy, od warsztatów, izb robotniczych i kancelaryj, na kopalniach należących do obu klas niebezpieczeństwa 30 *m*,

c) od domów mieszkalnych, dróg publicznych (dróg państwowych, krajowych i powiatowych, następnie dróg gminnych I-szej i II-giej klasy), kuźni i kotłowni na kopalniach pierwszej klasy niebezpieczeństwa 30 *m*, zaś na kopalniach drugiej klasy niebezpieczeństwa 40 *m*,

d) od publicznych budynków i cmentarzy, na kopalniach pierwszej klasy niebezpieczeństwa 40 *m*, na kopalniach drugiej klasy niebezpieczeństwa 60 *m*,

e) od świątyń i od szybów kopalń wosku ziemnego, które są w ruchu, na kopalniach pierwszej klasy niebezpieczeństwa 70 *m*, zaś na kopalniach drugiej klasy niebezpieczeństwa 100 *m*.

Te odległości dotyczą też i tych kopalń, o których zamierzonym ruchu doniesiono władzy górniczej w myśl § 14 ustawy z 17. grudnia 1884, Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 35 z r. 1886, jeszcze przed dniem ogłoszenia niniejszych przepisów górniczo-policyjnych, jeżeli rozpoczęcie ruchu kopalnianego nie będzie zakazane przez władzę w myśl postanowień § 14 i 15 powołanej ustawy.

II. Dla wierceń za olejem skalnym na terenach, na których rozpoczęcia ruchu wprawdzie władzy górniczej jeszcze nie zgłoszono, jednakże już przed dniem ogłoszenia tych przepisów w Dzien. ust. i rozp. kraj. uzyskano upra-

wnienie do wydobywania oleju skalnego na mocy sądownie lub notaryalnie uwierzytelnionych kontraktów dzierżawy lub eksploatacyi, obowiązują odległości ustanowione w ustępie I. tego paragrafu jednakże z tą zmianą, że odległość mających się tam założyć otworów świdrowych od granicy obcego gruntu, dla kopalń obu klas niebezpieczeństwa, musi wynosić u gruntów o 30 i więcej metrach szerokości, co najmniej 15 *m*, a u gruntów o szerokości poniżej 30 *m*, połowę szerokości gruntu, ale co najmniej 10 *m*.

Jeżeli takie kontrakty dzierżawy lub eksploatacyi w dniu ogłoszenia tych przepisów nie są sądownie lub notaryalnie uwierzytelnione, należy je najpóźniej w 2 miesiące po tym dniu ogłoszenia dać dodatkowo uwierzytelnić; w przeciwnym razie wiercenia prowadzone na terenach określonych w owych kontraktach traktowane będą według przepisów ustępu III. tego paragrafu.

III. Przy wszystkich innych wierceniach za olejem skalnym mają odległości otworów świdrowych co najmniej wynosić:

a) od granicy obcego gruntu 20 *m*,

b) od innych otworów świdrowych 40 *m*,

c) od mieszkalnych budynków na kopalniach pierwszej klasy niebezpieczeństwa 40 *m*, zaś na kopalniach drugiej klasy niebezpieczeństwa 50 *m*.

Dla odległości od reszty objektów obowiązują też i dla tych wierceń za olejem skalnym przepisy, zawarte w ustępie I. tego paragrafu.

O ile to dopuszczają względy bezpieczeństwa, może Urząd górniczy okręgowy zezwolić uprawnionemu do wydobywania na założenie otworów świdrowych na własnych terenach w mniejszych odległościach pomiędzy sobą jak te, które ustanowiono w poprzednich ustępach; jednakże ta odległość pomiędzy poszczególnymi otworami świdrowymi musi wynosić co najmniej 30 *m*. Także jeżeli sąsiedzi kopalniani w porozumieniu ze sobą o to proszą, może Urząd górniczy okręgowy zezwolić na założenie otworów świdrowych w mniejszych odległościach od wspólnej granicy, jak te, które są powyżej przepisane, o ile będą zachowane odległości dla otworów świdrowych pomiędzy sobą i od innych objektów, przepisane powyższemi postanowieniami.

Pominąwszy wyjątkowe wypadki, w poprzednim ustępie bliżej określone, wolno otwory świdrowe w mniejszych, jak w ustępach I — III przepisanych odległościach, zakładać li tylko za zezwoleniem Starostwa górniczego.

Budynki mają być tak zakładane, aby sąsiedniemu uprawnionemu do wydobywania bezpodstawnie nie przeszkadzały w wykonywaniu jego prawa eksploatacyi.

Istnienie otworów świdrowych, budynków oraz innych objektów, już założonych, względnie postawionych za zezwoleniem władzy po dzień ogłoszenia tych przepisów, pozostaje nienaruszone przez poprzednie postanowienia.

IV.

O budynkach i urządzeniach.

a) O wieży wiertniczej i przynależnych zabudowaniach i urządzeniach.

§ 21.

Wieże wiertnicze i zabudowania z niemi połączone, niemniej wszystkie maszyny służące do wiercenia i przyrządy muszą być odpowiednio mocno, bezpiecznie i z dobrego materyału sporządzone.

Z wieżą wiertniczą wolno bezpośrednio łączyć jedynie tylko zabudowania nad transmisyą wiertniczą i nad stałą maszyną do wiercenia.

§ 22.

Na kopalniach 2-giej klasy niebezpieczeństwa wolno do wybudowania wież wiertniczych używać drzewa li tylko na szkielet wieży wiertniczej, a nie na ściany tejże; to postanowienie nie odnosi się do zakładów tego rodzaju, istniejących już w czasie ogłoszenia tych przepisów.

Aby zapobiedz wywrotowi wieży wiertniczej, musi się ją zabezpieczyć silnemi drucianemi linami, lub w inny odpowiedni sposób.

Stałe lub często się powtarzające roboty we wieży wiertniczej wolno wykonywać tylko z odpowiednio zabezpieczonych pomostów. Te pomosty muszą być zabezpieczone poręczą o wysokości przynajmniej 1 *m* i listwą nożną, przybitą do podłogi pomostu.

Drabiny na te pomosty muszą być dostatecznie mocne, wygodne i silnie przymocowane, zawsze w dobrym i bezpiecznym stanie utrzymane, zaś szczeble mają być zapuszczone w listwy.

W każdej wieży wiertniczej obok najwyższego pomostu musi być urządzone, na zewnątrz otwierające się, odpowiednio wysokie okno ratunkowe, zaś przed niem, na zewnętrznej stronie wieży wiertniczej, balkonik (platforma), zabezpieczony gęstą i co najmniej 1·2 *m* wysoką poręczą. Tę platformę ma się połączyć z urządzeniem, które ma umożliwiać robotnikowi pracującemu u góry wieży wiertniczej szybką i bezpieczną ucieczkę na ziemię.

W zimie podczas pracy muszą być wieże wiertnicze ogrzewane kaloryferami.

§ 23.

Budynki nad transmisyą wiertniczą i nad motorem służącym do wiercenia, muszą posiadać takie rozmiary, ażeby można było bezpiecznie dostąpić do wszystkich miejsc manipulacyjnych.

§ 24.

Każdą wieżę wiertniczą, jako też każdy budynek nad transmisyą wiertniczą, jak i nad maszyną (motorem) należy zaopatrzyć przynajmniej w jedne osobne drzwi i w jedno osobne okno. W bocznej ścianie wieży należy urządzić obok ławki wiertacza drzwi a łącznie z niemi bezpieczne przejście obok dołu lub przez dół z łyżkowinami. Podczas pracy nie wolno drzwi zamykać na klucz, jednakże zaraz, gdy praca ustanie, mają być one na klucz zamknięte.

Wszystkie drzwi muszą się same zawierać i muszą być co najmniej 2 *m* wysokie. Urządzeń, jak haków, klamek i t. p., które przeszkadzają szybkiemu otwieraniu drzwi, nie wolno na nich umieszczać.

Podłogę w wieżach i w lokalach dla maszyn należy posypywać piaskiem lub w inny sposób tak zabezpieczyć, ażeby robotników uchronić przed pośliznięciem się.

§ 25.

Szyby kopane dla rozpoczęcia wiercenia muszą mieć odpowiednią oprawę. Przy ich pogłębianiu należy postępować wedle reguł sztuki górniczej.

§ 26.

Jeżeli na ławie wiertniczej ustawia się żerdzie (sztangi) wiertnicze, to ta część ławy, na której one spoczywają, musi posiadać urządzenie dla zapobieżenia ich zesunięciu się; ta część ławy nie może być ruchoma

§ 27.

W wybuchowych otworach świdrowych wolno pracować tylko przy użyciu niezawodnych przyrządów do zamykania otworów świdrowych, które to przyrządy umożliwiają odprowadzanie oleju skalnego i gazów do przeznaczonych na ten cel zbiorników.

§ 28.

Jeżeli przy instrumentowaniu w otworze świdrowym potrzeba użyć większej siły, jak normalna, do kręcenia sztang ratunkowych lub rur ratunkowych, w takim razie roboty tego rodzaju należy wykonać w obecności kierownika ruchu i pod jego osobistem kierownictwem. Posługiwanie się przy tych robotach więcej jak jedną dźwignią, przymocowanymi do żerdzi (sztang) lub w ogóle użycie kluczów, jest zakazane.

Przy wszystkich trudniejszych i niebezpieczniejszych robotach zapomocą wielokrążka i podczas tak zwanego sztosowania nie wolno nikomu znajdować się w wieży wiertniczej i poza nią w jej bezpośredniej blizkości, oprócz wiertacza i oprócz robotników, których wiertacz, w razie koniecznej potrzeby, do tego wyraźnie przeznaczy.

Kierownik ruchu ma poświęcić największą baczność manipulacyi przy użyciu wielokrążków i śrub ratunkowych. Przy użyciu śrub ratunkowych ma być takie urządzenie, aby przy możliwem złamaniu się sztang nie mogło nastąpić rozrzucenie poszczególnych części.

§ 29.

Balans wiertniczy (żóraw) należy tak zrównoważyć, aby po odłączeniu od niego żerdzi (sztang) wiertniczych i ciągadła, można go było z łatwością ręką na dół ściągnąć.

Pod żórawiem wiertniczym od strony otworu świdrowego należy umieścić stosowną podporę (stojak) dla ochrony robotników wiertniczych na wypadek złamania się ciągadła.

§ 30.

Hamulec transmisyi wiertniczej musi mieć odpowiednie wymiary i musi być w ten sposób sporządzony, aby, przy należytem utrzymaniu go i używaniu, wytwarzanie iskier nie miało miejsca; w tym celu obłożyć należy taśmę hamulca fibrą wulkanizowaną albo innym stosownym materyałem.

§ 31.

W przeciągu dwóch lat od wejścia w życie niniejszego rozporządzenia należy zastąpić tak zwane kanadyjskie popuszczadło popuszczadłem, które w sposób zupełnie bezpieczny da się w ruch wprawić zapomocą kółka ręcznego i śruby bez końca.

Zakazuje się podnosić przewód wiertniczy (sztangi) kanadyjskiem popuszczadłem podczas ruchu balansu wiertniczego. Kółko zapadkowe należy zaopatrzyć w dwie zapadki ze sprężynami.

§ 32.

Przy wierceniach zapomocą siły pary ma się z reguły używać tylko stałych maszyn parowych. Gdy używa się lokomobil, to do nich stosować należy postanowienia o kotłach parowych, zawarte w niniejszych przepisach.

b) O kotłowniach i kotłach parowych.

§ 33.

Kotłownie należy, z uwzględnieniem kierunku wiatru głównie panującego w danej okolicy, o ile możności tak ustawiać, żeby kotły nie mogły spowodować zapalenia się gazów, wydobywających się z otworów świdrowych.

Oszalowanie kotłowni musi być szczelne, szpary w ich ścianach i w drzwiach muszą być listwami zakryte. Na kopalniach 2-giej klasy niebezpieczeństwa wolno do wybudowania kotłowni używać drzewa tylko na ryglówkę a nie na ściany; to postanowienie nie odnosi się do zakładów tego rodzaju, które już istniały w czasie ogłoszenia tych przepisów.

Kotłownia musi być tak przestronną, aby dostęp do wszystkich części kotła był bezpieczny i wygodny. Pomiędzy tym bokiem kotła, w którym są drzwi do paleniska, a naprzeciw stojącą ścianą kotłowni musi być przynajmniej 2 *m* szerokie miejsce dla swobodnego użycia. Drzwi wchodowych do kotłowni nie wolno urządzać po stronie, zwróconej ku otworowi świdrowemu.

Podłoga w kotłowni nie może być z drzewa (z desek).

Dach na kotłowni naokoło komina (kołnierz) na odległość 70 *cm*, ma być z blachy. Pomiędzy kominem a dachem należy umieścić rurę blaszaną, która ma sięgać ponad dach.

Kominy kotłów ruchomych muszą być przynajmniej 8 *m* wysokie i posiadać średnicę, odpowiadającą otworowi, którym uchodzi dym z kotła a nadto zaopatrzyć je należy u wylotu daszkiem. Na wszystkich kominach należy umieszczać chwytacze iskier, ale nie z siatki drucianej. Z komina, dachu i chwytacza iskier należy w miarę potrzeby często wymiatać sadzę.

§ 34.

Wodowskazy kotłów parowych mają być odpowiednio zabezpieczone.

Manometr ma posiadać znak kontrolny.

Palenisko, popielnik i drzwi kanałów ogniowych muszą mieć szczelne zamknięcia.

§ 35.

W razie niebezpiecznego wybuchu gazów albo ropy ma palacz przedewszystkiem zawrzeć drzwi kotłowni, zamknąć dopływ ropy lub gazu do paleniska, następnie zamknąć drzwiczki paleniska i popielnika kotła parowego, a wreszcie zgasić światło, jeżeliby się w kotłowni świeciło.

Wyjmowanie ognia albo gaszenie go wodą jest w takich wypadkach zakazane.

§ 36.

W razie wybuchów gazów lub ropy o niezwykłej sile, ma kierownik, albo w nieobecności tegoż jego zastępca, wstrzymać ruch kotła parowego i donieść o tem Urzędowi górniczemu okręgowemu, który ma bezzwłocznie, o ile możności w przeciągu 24 godzin, wydać dalsze zarządzenia.

§ 37.

Popiół, wygarnięty z popielnika, musi się zupełnie wodą wygasić, zanim się go z kotłowni usunie.

§ 38.

Każdy samodzielny palacz musi posiadać przepisany egzamin.

Gdy palacz pełni służbę przy kotle parowym, nie wolno używać go do żadnej innej pracy, oprócz do obsługi kotła parowego.

c) O innych budynkach.

§ 39.

Na każdym terenie wiertniczym musi być kancelarya ruchu. Więcej kopalń oleju skalnego, należących do tego samego uprawnionego, jeżeli nie są

za daleko od siebie oddalone, mogą posiadać za doniesieniem do Urzędu górniczego okręgowego jednę wspólną kancelaryę ruchu.

§ 40.

Budynki nad otwartymi miernikami (stacye miernicze) muszą być oddalone co najmniej na 30 *m* od kuźni, kotłowni, budynków mieszkalnych, izb robotniczych, kancelaryj i dróg publicznych (dróg państwowych, krajowych i powiatowych, następnie dróg gminnych I-szej i II-giej klasy) i muszą być bez przerwy należycie wentylowane.

Powyższe postanowienie, normujące odległość mierników od już istniejących objektów, wymienionych w 1. ustępie, nie ma zastosowania na mierniki, istniejące już w czasie obwieszczenia tych przepisów.

§ 41.

Stacye dla pomp oleju skalnego (tłocznie) muszą być oddalone przynajmniej 15 *m* od budynków mieszkalnych, kuźni, kotłowni i od dróg publicznych (dróg państwowych, krajowych i powiatowych, następnie dróg gminnych I-szej i II-giej klasy). W nich ma zawsze panować największa czystość i należy postarać się o dobrą ich wentylacyę.

Powyższe postanowienie co do odległości tłoczni od już istniejących objektów, wymienionych w 1. ustępie, nie odnosi się do tłoczni, istniejących już w czasie ogłoszenia tych przepisów.

d) O zbiornikach na ropę i na gazy.

§ 42.

Każdy zbiornik na ropę, znajdujący się na terenie kopalnianym, musi być należycie zabezpieczony i zamknięty.

Zbiorniki drewniane muszą być do około ziemią obłożone, o ile nie są zakopane w ziemię. Dach zbiornika ma być pokryty ogniotrwale.

Żelazne zbiorniki powinny być obwiedzione odpowiednio wysokim i mocnym wałem. Przestrzeń zamknięta wałem musi odpowiadać przynajmniej połowie pojemności odnośnego zbiornika na ropę. Przestrzeń tę między wałem a zbiornikiem należy utrzymywać w jak największej czystości.

Dach każdego zbiornika na ropę, z którego się nie odprowadza gazów rurami, musi mieć dla odpływu gazów otwór, zakryty drucianą siatką bezpieczeństwa co najmniej o 140 oczkach na 1 centymetr kwadratowy.

Kurki i wentyle do odpuszczania ropy ze zbiorników o pojemności ponad 20 cystern, należy osłaniać murowanemi i zamykanemi skrzyniami.

U każdego żelaznego zbiornika o pojemności ponad 20 cystern musi być także przyrząd, zapomocą którego możnaby rurociąg odprowadzający ropę zamknąć także wewnątrz zbiornika i zabezpieczyć jego zamknięcie.

Do każdego żelaznego zbiornika na ropę, o wysokości ponad 5 *m*, muszą być stale przytwierdzone żelazne drabinki. Jeżeli dach zbiornika jest wypukły, natenczas przystęp od drabinki ku włazom zabezpieczony być ma poręczą.

Każdy żelazny zbiornik o pojemności ponad 20 cystern należy zabezpieczyć odgromem, sporządzonym przez koncesyonowaną firmę.

§ 43.

Ropę, stężałą w zbiornikach z powodu nizkiej temperatury, wolno tylko parą wodną rozgrzewać; używania ognia do tego celu zabrania się.

Płonącego zbiornika nie wolno gasić wodą. Ropę, zawartą w zbiorniku, można wypuszczać rurą odpływową do innych zbiorników lub dołów.

Mniejsze zbiorniki można nakryć mokremi płachtami, płonące beczki można gasić piaskiem, ziemią albo płachtami.

§ 44.

Zbiorniki na ropę o pojemności ponad 20 cystern, muszą być co najmniej 40 *m* oddalone od wszystkich budynków, w których się znajdują ogniska, jako też od dróg publicznych (dróg państwowych, krajowych i powiatowych, następnie dróg gminnych I-szej i II-giej klasy). Dla mniejszych zbiorników ma to oddalenie wynosić co najmniej 20 *m*.

Te postanowienia nie odnoszą się do zbiorników na ropę, które już istnieją w czasie ogłoszenia niniejszych przepisów.

§ 45.

Czyszczenie zbiorników na ropę ma się w następujący sposób odbywać:

Drewniane zbiorniki na ropę i doły na ropę (§ 13) należy po odpuszczeniu ropy, częściowo odkryć, co najmniej przez 24 godzin wietrzyć, i jeżeli się ma kocioł parowy do dyspozycyi, parą wodną dobrze wydmuchać. Potem należy czyszczenia zbiornika dokonać o ile możności z zewnątrz. Jeżeli wyczyszczenie wnętrza zbiornika jest bezwarunkowo potrzebne i nie da się

uskutecznić z zewnątrz, to do tej czynności wolno zawsze tylko jednego robotnika używać. W takim razie należy tego robotnika przez czas pracy trzymać na linie i ma go pilnować dozorca i drugi robotnik. Ilekroć to będzie potrzebne ze względu na szkodliwe dla zdrowia oddziaływanie gazów zawartych w zbiorniku, ma robotnik pracę przerwać i wyjść na wolne powietrze.

To samo odnosi się do czyszczenia żelaznych zbiorników na ropę; na dachu i w pobliżu dna takich zbiorników muszą być właży, przez których otwarcie dokonywać należy przewietrzania. Przewietrzanie i przedmuchiwanie zbiorników parą powinno się u większych zbiorników na ropę odpowiednio dłużej odbywać, a w każdym razie tak długo, żeby potem robotnik przebywać mógł w zbiorniku bez niebezpieczeństwa.

§ 46.

Otwory świdrowe w których się nie wierci, a wydające większą ilość gazów, muszą być u swego ujścia na powierzchni ziemi tak zamknięte, żeby gazy odpływały, rurami tam przytwierdzonemi, do przygotowanych zbiorników na gazy.

Zbiorniki na gazy muszą być co najmniej 30 *m* oddalone od otworów świdrowych, będących w ruchu, i od wszystkich budynków z ogniskami, jako też od dróg publicznych (dróg państwowych, krajowych i powiatowych, następnie dróg gminnych I-szej i II-giej klasy). Tak zwane rozdzielacze można ustawiać w mniejszej odległości od otworów świdrowych.

Gdy się z otworu świdrowego gazy równocześnie z ropą do rozdzielacza odprowadza, a rozdzielacz oddalony jest co najmniej 30 *m* od przedmiotów w poprzednim ustępie wymienionych, wówczas odpada potrzeba odprowadzania gazów do osobnego zbiornika na gazy.

Zamiast zbiornika na gazy można używać rurociągu odpowiedniej długości i średnicy, połączonego w takim razie z rurkami gazowemi, odprowadzającemi gazy z poszczególnych rozdzielaczy.

Poprzednie postanowienia co do odległości nie odnoszą się do zbiorników na gazy, istniejących już w czasie ogłoszenia niniejszych przepisów.

§ 47.

Zbiorniki na gazy i rozdzielacze muszą być takiej konstrukcyi i takich wymiarów, któreby odpowiadały ilości i prężności gazów, i muszą być zao-

patrzone w takie urządzenia (wentyle bezpieczeństwa), żeby prężność gazów nie mogła przekroczyć dopuszczalnej miary i żeby gazy, odprowadzane ze zbiornika na gazy pod kotły parowe, wolne były od przymieszki ropy.

Rurociągi połączone ze zbiornikami na gazy lub z rozdzielaczami, muszą być tuż obok zbiornika na gazy jak i obok rozdzielacza, niemniej jako też w pobliżu otworu świdrowego, zaopatrzone w przyrządy do zamykania, które w razie przerwania połączenia między otworem świdrowym a zbiornikiem na gazy, należy szczelnie zamknąć.

e) Inne postanowienia.

§ 48.

Drzwi wszystkich zabudowań znajdujących się na ściślejszym terenie wiertniczym, muszą się łatwo na zewnątrz otwierać.

Miejsca, w których się pracuje, a w szczególności wewnątrz wieży wiertniczej i zabudowań z nią połączonych, muszą być dostatecznie jasne i należycie przewietrzane.

Wszystkie budynki na ściślejszym terenie wiertniczym należy ogniotrwale pokrywać.

U wszystkich kominów tych budynków muszą być daszki ochronne, a u kominów kuźni także chwytacze iskier, ale nie z siatki drucianej.

§ 49.

Na ściślejszym terenie wiertniczym wolno nocować li tylko w budynkach mieszkalnych, tam będących.

Robotnikom wolno wchodzić jedynie do tych zabudowań, w których mają wykonywać pracę sobie przydzieloną.

§ 50.

Z reguły co najmniej na 14 dni przed rozpoczęciem ustawiania motorów gazowych i motorów elektrycznych w ogólności, następnie dynamomaszyn, o ile te ostatnie nie służą li tylko do celów oświetlenia, należy donieść o tem władzy górniczej i przedłożyć plan ustawienia.

Elektryczne maszyny wszelkiego rodzaju i elektryczne przewody mają być tak urządzone i zabezpieczone, żeby przypadkowe uszkodzenie kogokolwiek nie mogło mieć miejsca.

Do takich urządzeń odnoszą się „Przepisy bezpieczeństwa dla zakładów o silnym prądzie“ (Sicherheitsvorschriften für Starkstrom-Anlagen, Verlag des elektrotechnischen Vereines in Wien, 1900), przyjęte przez kongres elektrotechników we Wiedniu w r. 1899, dla urządzenia i ruchu zakładów elektrycznych o silnym prądzie.

Elektryczne instalacye wolno urządzać tylko firmie do tego koncesyonowanej albo pod kierownictwem znawcy, posiadającego kwalifikacye określone w 2. ustępie § 67 niniejszych przepisów.

U motorów gazowych musi być automatyczny przyrząd do puszczania w ruch motoru.

§ 51.

Wszystkie obracające i poruszające się części maszyn i warsztatów, wszelkie transmisye, następnie przewody pary wodnej i prądu elektrycznego należy tak zabezpieczyć, ażeby przypadkowe uszkodzenie kogokolwiek nie mogło mieć miejsca.

Do osłony rurociągów nie wolno na ściślejszym terenie wiertniczym używać materyałów zapalnych.

Rurociągi, znajdujące się nad powierzchnią ziemi i rurociągi na ziemi leżące, muszą być odpowiednio i bezpiecznie podparte i przytwierdzone.

Robotnikom, zatrudnionym przy maszynach, wolno nosić tylko obcisłą odzież.

Zakładanie rękami pasów na poruszające się tarcze jest zakazane.

Podczas ruchu maszyny wolno jej części tam tylko smarować, gdzie przy zwykłej uwadze, nie grozi robotnikowi żadne niebezpieczeństwo, albo gdzie przy użyciu stosownych urządzeń wykluczone jest wogóle wszelkie niebezpieczeństwo.

Wprawianie w ruch i zatrzymywanie maszyn musi się odbywać w sposób bezpieczny, a tę czynność należy sygnalizować robotnikom, których to dotyczyć może.

Wszystkie łożyska czopowe muszą być z przykrywkami.

V.

O oświetleniu.

§ 52.

Wieże wiertnicze i teren przed niemi, zabudowania maszynowe i wszelkie warsztaty muszą być podczas ruchu w nocy dostatecznie w sposób poniżej podany oświetlone.

§ 53.

Do oświetlania wież wiertniczych i zabudowań z niemi połączonych, wolno używać zwykłych lamp naftowych albo olejnych, ale tylko na kopalniach pierwszej klasy niebezpieczeństwa. Lampy takie mają być umieszczone w osobnych, z ogniotrwałego materyału sporządzonych skrzynkach, ustawionych poza wieżą wiertniczą, względnie poza budynkiem z nią połączonym, i oddzielonych od tych budynków dostatecznie silnem i szczelnem zaszkleniem.

Palnik lampy musi być tak urządzony, aby światło zgasić można bez otwierania skrzynki.

§ 54.

Na kopalniach drugiej klasy niebezpieczeństwa, następnie na kopalniach pierwszej klasy niebezpieczeństwa, gdy gazy ropne zaczną występować z otworu świdrowego, jako też począwszy od chwili wykonania zamknięcia wody hermetycznemi rurami (§ 75), wolno oświetlać wieże wiertnicze i zabudowania z niemi połączone wyłącznie tylko elektrycznemi lampkami żarowemi.

§ 55.

Urządzenie i ruch elektrycznego oświetlenia na ściślejszym terenie wiertniczym ma się odbywać według postanowień „Przepisów bezpieczeństwa dla zakładów o silnym prądzie“ (Sicherheitsvorschriften für Starkstromanlagen), przyjętych przez kongres elektrotechników w Wiedniu w r. 1899. Obok tych przepisów należy uwzględniać następujące postanowienia.

§ 56.

Generatory, rotacyjne transformatory, akumulatory oraz przynależne przyrządy do łączenia prądu i zabezpieczniki wolno w przedsiębiorstwach pierwszej klasy niebezpieczeństwa ustawiać tylko w oddaleniu przynajmniej 30 *m* a w przedsiębiorstwach drugiej klasy tylko w oddaleniu przynajmniej 40 *m* od otworów świdrowych, zbiorników na ropę i zbiorników na gazy.

Stałe transformatory, transformatory dla prądu zmiennego i trójfazowego, wolno stawiać także w obrębie tego koła, byle nie w wieży wiertniczej lub zabudowaniach z nią połączonych.

Napięcie czynnego prądu w zakładach oświetlenia nie śmie w miejscach użycia wynosić więcej niż 120 woltów.

§ 57.

Na kopalniach pierwszej klasy niebezpieczeństwa, w kole o promieniu 30 *m*, a na kopalniach drugiej klasy, w kole o promieniu 40 *m*, mierząc od otworów świdrowych i zbiorników na ropę i na gazy, przewody przeznaczone do użycia muszą być osłonięte albo podwójną impregnowaną izolacyą bawełnianą, albo podwójną plecionką bawełnianą, napojoną minią, albo pojedynczą plecionką bawełnianą i płaszczem azbestowym. Drutów z obcisłym płaszczem gumowym (izolacya G i izolacya G. H.) nie wolno używać w obrębie powyższych odległości.

Połączenie drutów ze sobą musi być wykonane bardzo starannie zapomocą zlutowania lub ześrubowania końców ogołoconych z izolacyi; łączenie drutów przez proste okręcenie końców nie wystarcza i dlatego nie jest dopuszczalnem. Miejsce połączenia ma być dokładnie zizolowane.

§ 58.

Jeżeli wyłączniki i zabezpieczniki lamp elektrycznych znajdują się w odległości bliższej niż 30 *m* od otworu świdrowego, wolno je umieszczać tylko w szczelnych, gazów niedopuszczających pudłach; od użycia takich szczelnych pudeł można odstąpić, jeżeli się używa wyłączników i zabezpieczników okrytych szczelnie tak, żeby gazy do nich dochodzić nie mogły.

§ 59.

W wieżach wiertniczych, w zabudowaniach z niemi połączonych i wzdłuż zewnętrznych ścian tych budynków nie wolno przeprowadzać przewodów elektrycznych; wyjątek czyni się dla przewodów, które łączą główną linię z lampkami, znajdującemi się w owych budynkach, a to co do wież wiertniczych, dopóki nie trzeba się spodziewać wybuchów gazów i ropy, zaś co do zabudowań z wieżami wiertniczemi połączonych w ogólności. Takie przewody muszą być jednakże możliwie krótkie.

Lampki żarowe muszą być tak umieszczone, ażeby prąd dochodził do nich bezpośrednio z zewnątrz.

Dla przewodów elektryczności przechodzących przez ściany, należy używać izolacyjnych rurek, opierających się ogniowi i wilgoci.

§ 60.

Przewody do lampek żarowych, znajdujących się w wieżach wiertniczych i w zabudowaniach z niemi połączonych, muszą być poprowadzone bezpośrednio od masztu rozdzielającego przewody; odległość tego masztu od wieży wiertniczej ma wynosić co najmniej 5 *m* a co najwyżej 10 *m*.

§ 61.

Dla przymocowania przewodów do ściany wieży wiertniczej i zabudowań z nią połączonych wolno używać tylko pionowo umieszczonych izolatorów dzwonkowych o wysokości co najmniej 100 *mm*. Przewody o różnem napięciu prądu muszą być przynajmniej 30 *cm* od siebie oddalone.

§ 62.

Zawieszone na słupach przewody do lampek muszą mieć drut o przekroju co najmniej 6 mm^2.

§ 63.

Wolno takich tylko zabezpieczników (stopek) używać, których wymiary obliczone są na siłę prądu do nich przyłączonego i które są tak skonstruowane, żeby patronu zabezpiecznika nie można było przypadkowo wymienić na patron przeznaczony dla większej siły prądu.

Użycie zwykłych drutów ołowianych na zabezpieczniki (stopki) jest zakazane.

§ 64.

Lampki żarowe użyte w wieży wiertniczej i w zabudowaniach z nią połączonych muszą być okryte szczelnym kloszem ochronnym, obejmującym także oprawę lampki, jako też silną kratą drucianą. Przewody muszą być do oprawy lampki oddzielnie od siebie wprowadzone.

Wyłączników dla takich lampek żarowych nie wolno umieszczać u samej lampki.

Lampki żarowe należy tak umieszczać, aby według wszelkiego prawdopodobieństwa nie mogły doznać uszkodzenia także w razie wybuchów z otworu świdrowego.

Dla lampki służącej do oświetlenia najwyższego pomostu wieży wiertniczej ma być osobny wyłącznik.

Jeżeli już są wybuchy albo spodziewać się ich należy, natenczas lampki żarowe, przeznaczone do oświetlenia wnętrza wieży wiertniczej, otrzymać muszą, oprócz ochrony w pierwszym ustępie tego paragrafu wymienionej, także jeszcze kosz ochronny albo szkło ochronne (skrzynkę) celem dalszego zabezpieczenia.

Na kopalniach obydwóch klas niebezpieczeństwa zakazane jest używanie lampek ruchomych (przenośnych), z przewodami elektrycznymi połączonych

§ 65.

Lampki żarowe, użyte poza wieżą wiertniczą i zabudowaniami z nią połączonemi, muszą być w promieniu 40 *m* od otworów świdrowych, zbiorników na ropę i zbiorników na gazy, zaopatrzone w klosze ochronne, obejmujące także oprawę lampek.

§ 66.

Lamp łukowych wolno używać jedynie poza kołem ochronnem, określonem w § 65; punkt świetlny takich lamp musi się znajdować w wysokości co najmniej 12 *m* nad powierzchnią ziemi.

§ 67.

Urządzenie oświetlenia elektrycznego należy utrzymywać starannie w dobrym stanie. Przynajmniej co pół roku należy je dokładnie zrewidować.

a przy tej rewizyi należy się w szczególności upewnić, czy całe urządzenie pod względem zabezpieczenia przed ogniem odpowiada obowiązującym przepisom.

Rewizyę ma przeprowadzić sądownie zaprzysiężony albo przez władzę autoryzowany albo też przez c. k. Urząd górniczy okręgowy zamianowany znawca elektrotechnik. Braki ewentualnie znalezione należy natychmiast usunąć.

§ 68.

Do wykonania nowych urządzeń i do wykonania naprawek wolno tylko takich osób używać, które Urząd górniczy okręgowy na podstawie świadectwa znawcy (§ 67, ustęp 2) uznał do tego za uzdolnione.

§ 69.

Należy starannie tego przestrzegać, ażeby pęknięte lub uszkodzone klosze ochronne lampek żarowych zastąpiono natychmiast nieuszkodzonymi.

Niezdatne do użytku lampki żarowe wolno wymieniać jedynie tylko po wyłączeniu odnośnego obwodu prądu; inne naprawki urządzeń elektrycznych w wieżach wiertniczych i zabudowaniach z niemi połączonych wolno wykonywać li tylko przy świetle dziennem.

§ 70.

Podczas przerw ruchu mają być wyłączone wszystkie obwody prądu.

§ 71.

Gdyby przewody elektryczne, poprowadzone do wieży wiertniczej, znacznie się zwolniły, należy je napiąć.

W razie grożących niebezpieczeństwem wybuchów z niezamkniętych otworów świdrowych, należy oświetlenie wieży wiertniczej natychmiast wyłączyć.

§ 72.

Przepisy zawarte w 2. i 4. ustępie § 50 mają zastosowanie także do ektrycznego oświetlenia.

VI.

O opalaniu kotłów parowych.

§ 73.

Jeżeli do opalania kotła parowego używa się gazów, to muszą one być zupełnie suche, to znaczy bez domieszki ropy.

Rury gazowe muszą być zawsze w dobrym stanie utrzymane i zaopatrzone w wentyle lub kurki do zamykania, umieszczone w kotłowni i poza kotłownią lecz tuż przy niej, jako też tuż przy zbiorniku na gazy. Do każdego rurociągu gazowego, wychodzącego ze zbiornika na gazy, wstawić należy po dwie druciane siatki bezpieczeństwa, w ten sposób skonstruowane, by na 1 cm^2 siatki przypadało co najmniej 140 oczek; po obu stronach tych siatek drucianych mają być w rurociągu gazowym przyrządy do zamykania tegoż. Siatki druciane należy częściej dokładnie czyścić.

Doprowadzanie gazów pod kotły parowe wprost z otworów świdrowych jest wzbronione.

Zanim się w kotłowni otworzy przyrząd zamykający dopływ gazów, w celu ponownego zapalenia gazów, należy przed rozpoczęciem opalania gazowego a względnie po każdej przerwie tegoż, rozniecić ogień w palenisku kotła, a to dla tego, by zapobiedz utworzeniu się niebezpiecznej mieszaniny dopływających gazów z powietrzem atmosferycznem jeszcze przed zapaleniem gazów.

Kurek rurociągu gazowego wolno tylko powoli odmykać.

§ 74.

Jeżeli się do opalania kotłów parowych używa ropy, natenczas należy przestrzegać następujących przepisów:

Z pomiędzy różnych sposobów opalania ropą wolno używać tylko opalania zapomocą rozpylonej ropy.

Dla przechowywania ropy opałowej, muszą być w pobliżu kotła parowego, jednakże w oddaleniu co najmniej 10 *m* od niego ustawione dwa zbiorniki, jeden nad drugim, o takich rozmiarach, by razem nie obejmowały więcej niż 25 q ropy. Co do urządzenia i konstrukcyi tych zbiorników obowiązują następujące postanowienia:

Wyżej położony zbiornik, z którego ropa samodzielnie spływa do rozpylacza, musi być zupełnie szczelny a w miejscu najwyżej położonem zaopatrzony otworem z ochronną siatką drucianą dla ulatniania się gazów. Zbiornik taki wolno napełniać tylko przez rurociąg.

Celem zapobieżenia przepełnieniu górnego zbiornika należy go połączyć z dolnym zbiornikiem stosowną rurką odpływową. Dla czyszczenia górnego zbiornika należy u jego dna przymocować rurkę, zamykaną zapomocą odpowiedniego przyrządu. Manipulacyę trzeba tak urządzić, żeby nie zanieczyszczano terenu i żeby do rozpylacza dostawała się tylko czysta ropa.

Rurociąg, którym ropa odpływa ze zbiornika do rozpylacza, należy umieścić w stosownej wysokości ponad dnem zbiornika, a wewnątrz tego zbiornika zakryć siatką, by zapobiedz zanieczyszczeniu rurociągu; zaś zewnątrz zbiornika i to bezpośrednio przy ścianie tegoż należy rurociąg zaopatrzyć przyrządem do zamykania.

Rurki, doprowadzające ropę i parę do rozpylacza, ma się umieścić w jednym i tym samym boku kotła parowego. Dla regulowania dopływu ropy i pary należy te rurki zaopatrzyć w wentyle w ten sposób założone, żeby można było nimi pewnie i bezpiecznie manipulować. Ułożenie i wzajemne połączenie rurek musi być takie, żeby można wszystkie rurociągi ropne parą wodną każdej chwili przedmuchać. Rurki i ich połączenia mają być zawsze szczelne. Wszelkie zanieczyszczenie podłogi kotłowni ropą jest wzbronione

Wszystkie otwory w palenisku i w drzwiczkach paleniska kotła parowego z wyjątkiem popielnika, należy zabezpieczyć siatkami drucianemi przynajmniej o 140 oczkach na 1 cm^2.

Jeżeli ściana kotłowni leżąca naprzeciwko drzwiczek paleniska, nie jest ogniotrwałą, należy ją obić blachą.

Do przysypania rozlanej lub płonącej ropy należy mieć w kotłowni i w pobliżu niej odpowiedni zapas piasku.

Dla wytworzenia pary o prężności potrzebnej do funkcyonowania rozpylacza, nie wolno opalać kotła parowego nierozpyloną ropą.

VII.

O zamykaniu i ściąganiu wody.

§ 75.

W każdym otworze świdrowym należy wodę podziemną w ten sposób szczelnie zamknąć rurami, ażeby się nie mogła dostać ani do ropo-

nośnych warstw ani do złoża wosku ziemnego. Bez pozwolenia władzy górniczej nie wolno tych rur usunąć.

Po każdem przebiciu warstw szutrowych należy natychmiast szczelnie zamknąć wodę szutrową.

Rodzaj i sposób zamknięcia wody uwidocznić należy w planie ruchu.

Jeżeli po zamknięciu wody doprowadza się do otworu świdrowego wodę pod ciśnieniem, natenczas przysługuje sąsiednim uprawnionym do wydobywania kontrola ilości wody do otworu świdrowego wtłaczanej; tak samo przysługuje tym uprawnionym do wydobywania, po zamknięciu wody w otworze świdrowym, kontrola ewentualnej utraty wody, gdy się używa systemów płuczkowych.

Jeżeli występują objawy zawodnienia otworu świdrowego, natenczas ma Urząd górniczy okręgowy na prośbę interesowanego uprawnionego do wydobywania, albo gdy się sam w inny sposób o tem dowie, natychmiast przeprowadzić dochodzenie miejscowe, ewentualnie z przybraniem znawców, i ma na podstawie wyniku tego dochodzenia wydać potrzebne dalsze zarządzenia.

§ 76.

Jeżeli idzie o wyjęcie rur zamykających wodę w otworach świdrowych, które się ma opuścić, to należy odnośne otwory świdrowe w miarę wyjmowania rur zabijać wodotrwale stosownym materyałem.

O zamiarze takiego zabicia otworu świdrowego należy donieść Urzędowi górniczemu okręgowemu co najmniej 14 dni przed rozpoczęciem tej roboty.

Urząd górniczy okręgowy, otrzymawszy doniesienie, przeprowadzi bezzwłocznie dochodzenie na miejscu, z przyzwaniem sąsiednich, do wydobywania minerałów żywicznych uprawnionych przedsiębiorców, celem zbadania, w jaki sposób zabicie otworu świdrowego uskutecznić należy, aby także po usunięciu rur ochronić warstwy ropne lub pokłady woskowe od wtargnięcia wody podziemnej.

Sąsiednim uprawnionym do wydobywania przysługuje kontrola nad przeprowadzeniem zarządzonego zabicia otworu świdrowego.

§ 77.

Wszystkie produkujące ropę otwory świdrowe, które nie posiadają szczelnego zamknięcia wody, muszą być w ten sposób bez przerwy odwadniane, żeby nie oddziaływały szkodliwie ani na własny ani na sąsiedni teren kopalniany. W przeciwnym razie władza górnicza, ewentualnie na prośbę sąsie-

dniego, do wydobywania minerałów żywicznych uprawnionego przedsiębiorcy, zarządzi odwadnianie albo szczelne, wody nie przepuszczające zasypanie takiego otworu świdrowego, a gdyby tego zarządzenia w przeciągu 14 dni nie wykonano, zarządzi władza górnicza bezwzględnie wykonanie tegoż na koszt uprawnionego do wydobywania, którego obowiązkiem było otwór świdrowy odwadniać, względnie zasypać.

§ 78.

Wrazie zaniechania otworu świdrowego nie posiadającego zamknięcia wody, należy go natychmiast wodoszczelnie zasypać.

VIII.

O pompowaniu otworów świdrowych.

§ 79.

Do poruszania przyrządów pompowych można używać lokomobil, do których mają w takim razie zastosowanie te same postanowienia, jakie poprzednio wogóle przepisano dla kotłów parowych.

§ 80.

Jeżeli do pompowania otworów świdrowych używa się motorów elektrycznych lub gazowych, natenczas stosować należy do nich postanowienia przepisane poprzednio dla takich motorów i zakładów elektrycznych.

§ 81.

Włączanie i wyłączanie przewodów pompowych tak przy otworze świdrowym, jak i przy kieracie pompowym dozwolone jest podczas ruchu tych przewodów tylko za użyciem takich przyrządów, które umożliwiają bezpieczną manipulacyę. Manipulacyę tę opisać należy dokładnie w planie ruchu

IX.

O materyałach rozsadzających.

§ 82.

Bez osobnego zezwolenia władzy górniczej nie wolno używać materyałów rozsadzających, a w szczególności do torpedowania otworów świdrowych.

X.

Ogólne postanowienia.

§ 83.

Dla każdej kopalni oleju skalnego należy założyć i bieżąco prowadzić mapy poglądowe i profile otworów świdrowych.

Na kopalniach o mniejszym wymiarze gruntu należy te mapy sporządzić w skali 1:720, na kopalniach o większym wymiarze, w skali 1:1440.

Na mapach poglądowych należy uwidocznić sytuacyę całego terenu kopalnianego, wszystkie już wywiercone i jeszcze w wierceniu będące otwory świdrowe, budynki w ogólności, jako też wszelkie urządzenia kopalniane (zbiorniki na ropę, wodę i gazy, elektryczne przewody, rurociągi wszelkich rodzajów i t. p.).

Profile otworów świdrowych należy zestawiać na wzorach przez władzę górniczą przyjętych i przedkładać Urzędowi górniczemu okręgowemu w przeciągu 4 tygodni po ukończeniu każdego z otworów świdrowych.

§ 84.

Podczas burzy należy robotę wiertniczą zastanowić, a robotnicy mają się oddalić z wieży wiertniczej i z zabudowań z nią połączonych.

Jeżeli otwór świdrowy nie jest zamknięty w sposób niezawodny, wówczas podczas grożącego niebezpieczeństwem wybuchu gazów lub ropy nie wolno dalej wiercić.

§ 85.

Na każdym terenie wiertniczym muszą być w pogotowiu nosze jako też przenośna skrzynka z bandażami i lekarstwami, w celu niesienia pierwszej pomocy w wypadkach nieszczęśliwych.

Za zezwoleniem Urzędu górniczego okręgowego może się kilka kopalń razem połączyć celem urządzenia wspólnej stacyi ratunkowej.

Każdy kierownik i dozorca musi być obznajomiony ze sposobami niesienia pierwszej pomocy w wypadkach nieszczęśliwych.

§ 86.

Przepisy dla szybów kopanych wydaje Urząd górniczy okręgowy od wypadku do wypadku.

XI.

Postanowienia karne.

§ 87.

Za przekroczenie powyższych przepisów będzie się karać grzywną od 10 do 200 K, a w razie powtórnym do 400 K (§ 47 ustawy naftowej krajowej).

XII.

Postanowienia końcowe.

§ 88.

Starostwo górnicze zastrzega sobie możność zezwolenia na wyjątki z poszczególnych postanowień niniejszych przepisów górniczo-policyjnych w tych wypadkach, w których szczególne stosunki koniecznie tego wymagać będą i jeżeli względy bezpieczeństwa nie będą stały temu na przeszkodzie.

§ 89.

Dla dozorców i robotników kopalń oleju skalnego mają Urzędy górnicze okręgowe wydać instrukcye, zawierające te postanowienia niniejszych przepisów, które się do tych osób odnoszą.

Każdemu dozorcy i każdemu robotnikowi udzielić należy do przestrzegania, jeden egzemplarz odnośnej instrukcyi.

§ 90.

Powyższe przepisy górniczo-policyjne wchodzą w życie z dniem ogłoszenia ich w dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz Wielkiem Księstwem Krakowskiem; na wykonanie potrzebnych objektów i urządzeń wyznaczą władze górnicze czas stosowny.

Z powyższym dniem tracą moc obowiązującą ztąd wydane górniczo-policyjne przepisy z 13. marca 1886, Nr. 47 Dz. ust. i rozp. kraj. dla Galicyi i z dnia 9. lipca 1898, Nr. 87 Dz. ust. i rozp. kraj. dla Galicyi.

C. k. Starosta górniczy:

Wachtel w. r.

Treść.

Nr 69.

Rozporządzenie

c. k. Starostwa górniczego w Krakowie z dnia 30. czerwca 1904, L. 2778, wydane na podstawie § 35 ustawy z 17. grudnia 1884, Dz. ust. i rozp. kraj. dla Galicyi Nr. 35 z r. 1886, określające sposób składania egzaminu, wymaganego § 8 przepisów górniczo-policyjnych dla kopalń oleju skalnego w Galicyi z dnia 26. czerwca 1904, L. 2745, od zobowiązanych do tego kandydatów na kierowników ruchu.

§ 1.

Wymienieni w 2. i 3. ustępie § 8 powołanych przepisów górniczo-policyjnych kandydaci na posady kierowników są obowiązani udowodnić przed władzą górniczą swoje praktyczne uzdolnienie do poruczyć się im mających czynności, połączonych z kierownictwem kopalń oleju skalnego, także zapomocą przedłożonego poświadczenia, wystawionego przez komitet, funkcyonujący w Drohobyczu, Jaśle i Stanisławowie.

§ 2.

Komitet ustanowiony dla sprawdzenia praktycznego uzdolnienia tych osób, które uprawniony do wydobywania zgłasza jako przyjęte do kierownictwa kopalń oleju skalnego, składa się z przewodniczącego w osobie naczelnika dotyczącego Urzędu górniczego okręgowego, lub przez niego delegowanego innego konceptowego urzędnika tegoż Urzędu górniczego okręgowego, oraz z dwóch członków, do tej czynności każdorazowo przez przewodniczącego komitetu zaproszonych.

Odpowiednią liczbę członków tego komitetu mianuje Starostwo górnicze na propozycyę Urzędów górniczych okręgowych w Drohobyczu, Jaśle i Stanisławowie.

§ 3.

Wskazany władzy górniczej po myśli § 23 naftowej ustawy krajowej kierownik ruchu, który obowiązany jest do złożenia egzaminu, wymaganego § 8 przepisów górniczo-policyjnych dla kopalń oleju skalnego w Galicyi, otrzyma najdalej w przeciągu jednego miesiąca od wniesienia dotyczącego podania termin, w którym ma się zjawić przed tym komitetem.

§ 4.

Kandydat na kierownika ruchu kopalni oleju skalnego ma przed tym komitetem udowodnić:

1. że włada językiem krajowym w słowie i piśmie;

2. że posiada praktyczne uzdolnienie i doświadczenie:

a) w wykonywaniu robót wiertniczych głębokich wierceń,

b) w przeprowadzaniu instrumentacyi zagwożdżonych otworów wiertniczych,

c) w zamykaniu wody w otworach wiertniczych,

d) w stawianiu potrzebnych zabudowań wiertniczych,

e) w urządzaniu i zastosowaniu oświetlenia elektrycznego,

f) co do ruchu kotłów parowych, opalanych drzewem, węglem, ropą i gazem,

g) w niesieniu pierwszej pomocy w przygodzie;

3. że posiada dokładne wiadomości:

a) o składzie i działaniu maszyn parowych, elektrycznych i gazowych,

b) o naturze i składzie gazów oraz powietrza wybuchowego, jako też o oddziaływaniu tychże wogóle na ludzki organizm,

c) o powodach i skutkach eksplozyi powietrza wybuchowego i o robotach ratunkowych, potrzebnych po eksplozyi,

d) o akcyi ratunkowej w razie pożaru na kopalni,

e) o lokalnych stosunkach geognostycznych,

f) w sporządzaniu map poglądowych i profilów;

4. że dokładnie zna ustawy i rozporządzenia, obowiązujące kopalnie oleju skalnego w Galicyi, dalej regulamin służbowy i plan ruchu dotyczącej kopalni.

§ 5.

Komitet, odbierający dowód uzdolnienia od kandydata, zgłoszonego na kierownika ruchu, nie potrzebuje ograniczać się do stosunków, panujących przy kopalni, dla której tenże kandydat został zgłoszony, lecz może za zgodą tegoż, przy odbieraniu od niego dowodu uwzględniać zakład górniczy dla eksploatacyi oleju skalnego najbardziej postępowo urządzony.

W takim razie wydane przez komitet poświadczenie uzdolnienia rozciąga się na wszystkie kopalnie oleju skalnego w Galicyi.

§ 6.

Komitet, odbierający od zgłoszonego kandydata na kierownika ruchu dowód uzdolnienia, spisuje z przebiegu swojej czynności protokół.

Zaraz po ukończeniu swojej czynności, członkowie komitetu i przewodniczący orzekają w imiennem głosowaniu, czyli kandydat jest uzdolniony do poruczonych mu czynności lub nie.

Poświadczenie uzdolnienia będzie tylko wówczas wydane przez komitet kandydatowi, jeżeli zostanie większością głosów przyznane.

Kandydat przez komitet reprobowany, może tylko raz jeszcze stanąć przed nim i to dopiero po upływie 6 miesięcy od daty dotyczącego rozporządzenia Urzędu górniczego okręgowego, którem odmówiono przyjęcia do wiadomości jego zgłoszenia.

Komitet może odbierać od kandydatów dowód ich uzdolnienia tak ustnie jak pisemnie, tak w swoim lokalu, jak i na kopalni. Może on żądać wyjaśnienia odpowiedzi na stawiane pytanie także na rysunkach, wykonać się mających przez kandydata.

§ 7.

Kandydaci składają w Urzędzie górniczym okręgowym, w którym zostali zgłoszeni, taksę na pokrycie wydatków i dyet dla członków komitetu.

Taksa wynosi 30 K i ma być każdorazowo zaraz przy zgłoszeniu w gotówce za kwitem spłaconą.

Ze złożonej kwoty wypłaca przewodniczący dwom funkcyonującym członkom komitetu po 10 K, resztę zaś przeznacza się na wydatki, połączone z czynnościami tego komitetu.

§ 8.

To rozporządzenie wchodzi w życie z dniem jego ogłoszenia w dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych dla Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

C. k. Starosta górniczy:

Wachtel w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1904. Wydano i rozesłano dnia 30. lipca 1904 **Część XII.**

Nr. 70.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 1. czerwca 1904 L. 50.823, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Stryju koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Stryjsko-Żurawieńskiej na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Stryju, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 19. marca 1895 (Dz. u. kr. Nr. 26), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Stryjsko-Żurawieńskiej na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Stryju przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Stryjsko-Żurawieńskiej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 1. czerwca 1904.

Marszałek krajowy:

Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:

Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 71.

R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego z dnia 3. czerwca 1904 L. 52.874, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Rzeszowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Domaradz-Strzyżów na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Rzeszowie, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 19. lipca 1899 (Dz. u. kr.

Nr. 91), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Domaradz-Strzyżów na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Rzeszowie przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Domaradz-Strzyżów, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego z zastrzeżeniem zastosowania postanowień, zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 3. czerwca 1904.

Marszałek krajowy:

Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:

Dr. Stanisław Dambski w. r.

Nr. 72.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 3. czerwca 1904 L. 53.879, w przedmiocie dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa w gminie Budzanów.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, zezwala na mocy § 82 ustawy z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, za zgodą c. k. Namiestnictwa, gminie Budzanów na pobór dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa w wysokości 80% na przeciąg lat pięciu, to jest do 31. grudnia 1908.

We Lwowie, dnia 3. czerwca 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 73.

Ustawa

z dnia 29. maja 1904 w przedmiocie zezwolenia Reprezentacyi powiatowej w Wieliczce w celach sanacyi kasy oszczędności powiatowej w Wieliczce na użyczenie poręki dla pożyczki 500.000 K., względnie na zaciągnięcie przez Reprezentacyę powiatu pożyczki w sumie 500.000 K.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

Art. I.

Reprezentacyi powiatowej w Wieliczce zezwala się w myśl § 24 ustawy o Reprezentacyi powiatowej na użyczenie poręki dla pożyczki 500.000 K., względnie na zaciągnięcie pożyczki w sumie 500.000 K.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Wiedeń, dnia 29. maja 1904.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 74.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 1. czerwca 1904 L. 50.824, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Stryju koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Słobódka-Sokołów na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Stryju, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 13. lipca 1896 (Dz. u. kr. Nr. 49), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Słobódka-Sokołów na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Stryju przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Słobódka-Sokołów, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h;

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 1. czerwca 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 75.

R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego z dnia 7. czerwca 1904 L. 54.476, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Zadwórze-Lisko na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 14. kwietnia 1894 (Dz. u. kr. Nr. 35), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Zadwórze-Lisko na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Kamionce strumiłowej przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Zadwórze-Lisko, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta a to drogowego i mostowego pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu drogowego 4 (cztery) h. i mostowego 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych drogowego 2 (dwa) h, mostowego 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego drogowego 1 (jeden) h. mostowego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 7. czerwca 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 76.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 30. czerwca 1904 L. 56.087, wydane w porozumieniu z Wydziałem krajowym zmieniające po części rozporządzenie z dnia 28. czerwca 1888 L. 67.594 (Dz. u. kr. Nr. 74) tyczące się oględzin zwierząt do rzezi lub kłucia przeznaczonych oraz mięsa z tychże.

Art. I.

Postanowienia § 3 rozporządzenia c. k. Namiestnictwa z 28. czerwca 1888 L. 67.594/87 (Dz. u. kr. Nr. 74), w dotychczasowem brzmieniu zostają uchylone i mają opiewać odtąd jak następuje:

§ 3.

Miejsce rzezi lub kłucia zwierząt.

Rzeź a względnie kłucie zwierząt w § 1. wymienionych może się odbywać:

a) w publicznych rzeźniach gminnych w godzinach wyznaczonych przez reprezentacyę gminną lub w rzeźniach utrzymywanych sposobem zarobkowym tak przez stowarzyszenie jak i przez pojedynczych przemysłowców.

b) w lokalach osób prywatnych t. j. nie trudniących się przemysłem. (§ 6.).

Art. II.

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

We Lwowie, dnia 30. czerwca 1904.

Za c. k. Namiestnika:
Lidl w. r.

Nr. 77.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 24. czerwca 1904 L. 60.491, w przedmiocie przedłużenia gminie w Dobrowlanach koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Łomnicę na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie gminie w Dobrowlanach, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 5. grudnia 1892 (Dz. u. kr. Nr. 4 z r. 1893), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Łomnicę na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Gminie w Dobrowlanach powiatu Kałuskiego przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Łomnicę, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od jednej osoby pieszej lub jadącej, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 2 (dwa) h;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego lub zaprzężonego 5 (pięć) h;

c) od jednego źrebięcia do dwóch lat 2 (dwa) h;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, jałownika, bukała i trzylatki 5 (pięć) h;

e) od jednego cielęcia nie mającego jeszcze dwóch lat, świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń 2 (dwa) h.

Mieszkańcy gminy w Dobrowlanach wolni są od opłaty myta.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 24. czerwca 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 78.

R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego z dnia 21. czerwca 1904 L. 58.495, w przedmiocie przedłużenia obszarom dworskim w Niezwiskach i Łuce koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Dniestr na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9. ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. k. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi, wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie obszarom dworskim w Niezwiskach i Łuce, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 6. maja 1899 (Dz. u. kr. Nr. 62), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Dniestr, na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art I.

Obszarom dworskim w Niezwiskach i Łuce przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Dniestr, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem, z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień

zawartych w § 38 ust. 12 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, w razie nie dopełnienia tego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy, do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego, w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo stron interesowanych.

Opłatę myta pobierać należy, według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 6 (sześć) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od wierzchowca. tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów, jakoteż od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tego rodzaju 6 (sześć) h;

Wyjątek stanowią bydlęta ssące przy matkach, za które nie opłaca się myta.

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, jakoto: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, jakoteż od każdej sztuki pędzonej młodego bydła tego rodzaju, n. p. od prosiąt, jagniąt, koźląt 2 (dwa) h;

d) od każdej osoby bez różnicy 2 (dwa) h;

Woźnica i jadący wierzchem, uwolnieni są od opłaty przewozowego.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 21. czerwca 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 79.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 28. czerwca 1904 L. 59.089, w przedmiocie opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu i t. d. w gminie Dębica.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala na mocy § 83 ustawy gminnej z 3. lipca 1896 (Dz.

u. kr. Nr. 51), za zgodą c. k. Namiestnictwa, gminie Dębica na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku, maliniaku i t. p. przyzwolonych ustawą z 14. lipca 1899 (Dz. u. kr. Nr. 98), a to na czas od 1. stycznia 1905 do końca grudnia 1910, jednak co do piwa z tem ograniczeniem, że opłata gminna od tego napoju będzie pobieraną w dotychczasowej wysokości tylko do końca roku 1909, zaś w roku 1910 w kwocie nie wyższej, jak po dwie korony od hektolitra.

We Lwowie, dnia 28. czerwca 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:

Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 80.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 1. czerwca 1904 L. 49.683, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Rzeszowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłok pod Strzyżowem na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Rzeszowie, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 19. lipca 1899 (Dz. u. kr. Nr. 91), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłok pod Strzyżowem na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Rzeszowie przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Wisłok pod Strzyżowem, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego, z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. k. Nr. 43).

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 2 (dwa) h;

b) od jednego konia idącego pod wierzchem, pędzonego albo zaprzężonego, od wołu na rzeź, albo w jarzmie, krowy, jałownika, buhaja i trzylatki 6 (sześć) h;

c) od jednego źrebięcia do dwóch lat, lub jednego cielęcia nie mającego jeszcze dwóch lat, świni karmnej, owcy, kozła, kozy i małych świń 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 1. czerwca 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 81.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 1. czerwca 1904 L. 49.684, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Rzeszowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Wisłoku w Żarnowy na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem

Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Rzeszowie, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 27. lipca 1899 (Dz. u. kr. Nr. 99), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Wisłoku w Żarnowy na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Rzeszowie przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu powiatowego na rzece Wisłoku w Żarnowy, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 12 (dwanaście) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 8 (ośm) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 4 (cztery) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 1. czerwca 1904.

Marszałek krajowy:

Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:

Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 82.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 25. czerwca 1904 L. 72.461, dotyczące opustów w podatkach bezpośrednich.

Niniejszem podaje się do powszechnej wiadomości, że w myśl artykułów IV. do XI. ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220 i rozporządzenia c. k. Ministerstwa skarbu z dnia 11. czerwca 1904 L. 38.801, należą się w roku 1904 następujące opusty w podatkach bezpośrednich:

a) w podatku gruntowym opust w wysokości 15%,

b) w podatkach domowych z wyjątkiem podatku 5% od dochodu z budynków od podatku domowego czasowo uwolnionych opust w wysokości 12½%.

Ogólna suma powszechnego podatku zarobkowego została zniżona na rok 1904, podobnie jak za rok poprzedni o 25% i wynosi kwotę 35,307.928 K. 20 h.

Podatek zarobkowy od przedsiębiorstw obowiązanych do publicznego składania rachunków, wymienionych w § 100 ust. 1 i 5 powołanej ustawy przypisany i pobierany być ma w roku 1904 w wysokości 10% jak w roku ubiegłym.

Opusty pod a) i b) będą obliczone tylko od rządowej należytości podatkowej z wyłączeniem dodatków autonomicznych i zostaną zapisane przez c. k. Urzędy podatkowe w książeczkach podatkowych i nakazach płatniczych na te podatki. Kiedy zapisanie to będzie mogło nastąpić, poda każdy c. k. Urząd podatkowy osobnemi obwieszczeniami do powszechnej wiadomości.

We Lwowie, dnia 25. czerwca 1904.

Korytowski w. r.

Nr. 83.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 5. lipca 1904 L. 64.284, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Sokalu koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Bełz-Waręż na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem

Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Sokalu, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 27. lipca 1889 (Dz. u. kr. Nr. 99), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Bełz-Waręż na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, a mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Sokalu przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Bełz-Waręż, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego z zastrzeżeniem postanowień zawartych w § 14 i 35 ust 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki byłda pędzonego drobnego 1 (jeden) h;

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

Lwów, dnia 5. lipca 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1904. Wydano i rozesłano dnia 31. sierpnia 1904. **Część XIII.**

Nr. 84.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 21. lipca 1904 L. 99.645, o przekazaniu funkcyi wydziałów rewirów rybackich w dorzeczu Prutu i Czeremoszu Wydziałowi krajowemu.

C. k. Ministerstwo rolnictwa reskryptem z dnia 3. lipca 1904 L. 17.408. rozporządziło na podstawie § 30 ustawy o rybołowstwie z 31. października 1887 (Dz. u. kr. Nr. 37 z r. 1890), że aż do dalszego zarządzenia nie zaprowadza się wydziałów rewirów rybackich dla dorzecza Prutu i Czeremoszu i że funkcye tych wydziałów przechodzą na Wydział krajowy we Lwowie, co się podaje do powszechnej wiadomości.

Lwów, dnia 21. lipca 1904.

Nr. 85.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 15. lipca 1904 L. 68.408, w przedmiocie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Rozhurczu koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Stryj w Rozhurczu na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie obszarowi dworskiemu w Rozhurczu pow. Stryjskiego, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia

29. kwietnia 1894 (Dz. u. kr. Nr. 47), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Stryj w Rozhurczu na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu w Rozhurczu powiatu Stryjskiego przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę Stryj w Rozhurczu, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h;

d) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 4 (cztery) h.

Mieszkańcy gminy Rozhurcza wolni są zupełnie od opłaty myta od przewozu przez rzekę Stryj w Rozhurczu, pod warunkiem udzielania obszarowi dworskiemu w Rozhurczu pomocy do ochrony promu w czasie wylewu rzeki.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 15. lipca 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 86.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 21. lipca 1904 L. 71.457, w przedmiocie dalszego poboru opłaty gminnej od słodzonych napojów w Dębicy.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy § 83 ustawy z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51 i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, wyrażoną w piśmie z dnia 11. lipca 1904, L. 73.803 zezwala gminie Dębica na dalszy pobór ustawą z 18. maja 1886 Dz. u. kr. Nr. 57 przyzwolonej opłaty gminnej od słodzonych napojów spirytusowych po 11 koron od hektolitra na czas od roku 1905 począwszy do końca roku 1910, pod warunkami ustanowionymi w tutejszem rozporządzeniu z dnia 15. lipca 1898 L. 41.689 Dz. u. kr. Nr. 71.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 87.

Ustawa

z dnia 26. lipca 1904 zmieniająca postanowienia §§ 11 i 15 ustawy krajowej z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47., urządzającej prawne stosunki szpitali powszechnych i publicznych tudzież zakładów dla położnic i obłąkanych.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

Art. I.

Paragrafy 11 i 15 ustawy krajowej z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, urządzającej prawne stosunki szpitali powszechnych i publicznych tudzież zakładów dla położnic i obłąkanych uchyla się niniejszem, a natomiast obowiązywać będą następujące postanowienia:

§ 11. Krajowe zakłady lecznicze powszechne i publiczne mają własne przez Sejm uchwalone statuta.

Zakłady te zostają pod bezpośrednim zarządem Wydziału krajowego, W przyszłości uchwalać będzie statuta dla krajowych zakładów publicznych i powszechnych Sejm krajowy, na podstawie wniosku Wydziału krajowego, przedstawionego w porozumieniu z c k. Namiestnictwem.

Innymi szpitalami powszechnymi i publicznymi zawiadują komitety szpitalne. Komitet szpitalny składa się w Lubaczowie, Podhajcach, Przemyślanach, Śniatynie, Sokalu, Zaleszczykach, Złoczowie i Żywcu:

a) z delegata Wydziału krajowego;

b) z Prezesa Rady powiatowej lub jego zastępcy;

c) z delegata Wydziału powiatowego:

d) z dyrektora szpitala.

W szpitalach zaś w Białej, Bochni, Brodach, Brzeżanach, Drohobyczu. Jaśle, Kołomyi, Przemyślu, Rzeszowie, Samborze, Sanoku, Sączu Nowym, Stanisławowie, Stryju, Tarnopolu, Tarnowie, Wadowicach i Żółkwi.

a) z delegata Wydziału krajowego;

b) z naczelnika gminy lub jego zastępcy;

c) z delegata Rady gminnej;

d) z dyrektora szpitala.

W przyszłości ustawa, uznająca szpital za publiczny i powszechny (§ 2), oznaczy w każdym poszczególnym wypadku, skład Komitetu szpitalnego.

§ 15. Koszta budowy nowego, odbudowy lub rozszerzenia starego gmachu tudzież wewnętrznego urządzenia dobudowanej części w szpitalach, już uznanych za powszechne i publiczne, pokrywane będą przedewszystkiem ze specyalnych na ten cel przeznaczonych funduszów i zobowiązań.

W braku lub niedostateczności takich funduszów, połowę potrzebnej kwoty pokryje szpital pożyczką umarzaną z taksy leczenia, jeżeli Sejm potrzebę tej budowy uzna. Drugiej połowy dostarczy dla szpitala w Białej, Bochni, Brodach, Brzeżanach, Drohobyczu, Jaśle, Kołomyi, Przemyślu, Rzeszowie, Samborze, Sanoku, Sączu Nowym, Stanisławowie, Stryju, Tarnopolu, Tarnowie, Wadowicach i Żółkwi ta gmina, zaś dla szpitala w Lubaczowie, Podhajcach, Przemyślanach, Śniatynie, Sokalu, Zaleszczykach, Złoczowie i Żywcu ten powiat, w której, względnie w którym dotyczący szpital się znajduje.

W przyszłości ustawa uznająca szpital za publiczny i powszechny (§ 2) oznaczy w każdym poszczególnym wypadku, kto (powiat czy gmina) do ponoszenia połowy niepokrytych własnymi środkami nadzwyczajnych wydatków będzie obowiązany.

Art. II.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Ischl, dnia 26. lipca 1904.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 88.

U s t a w a

z dnia 10. lipca 1904 o regulacyi Błotni z dopływami.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, co następuje:

§ 1.

Regulacya potoku Błotni z dopływami w powiatach Sokalskim, Żółkiewskim i Rawskim ma być wykonaną jako przedsiębiorstwo krajowe.

§ 2.

Za podstawę tej regulacyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1902 preliminujący koszta robót na 1,288.000 K.

Wydział krajowy zostaje jednak upoważniony do poczynienia zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

§ 3.

Koszta budowy włącznie z wydatkami na utrzymanie w czasie budowy i kosztami zarządu pokryte będą z mającego się w tym celu utworzyć funduszu regulacyjnego.

Do pokrycia tych kosztów mają się przyczynić:

a) fundusz krajowy bezzwrotnym zasiłkiem w wysokości czterdziestu procent preliminowanych kosztów;

b) państwowy fundusz melioracyjny w myśl § 6 ustępu 1 i § 4 ustępu 1 ustawy z dnia 30. czerwca 1884 Dz. u. p. Nr. 116 bezzwrotnym zasił-

kiem w wysokości trzydziestu procent kosztów z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia;

c) wreszcie właściciele gruntów i zakładów, które położone są w okręgu konkurencyjnym przez władze administracyjne oznaczyć się mającym, resztą preliminowanych kosztów budowy, a to w myśl § 66 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38 według stosunku korzyści, których oczekiwać należy, lub w miarę wielkości niebezpieczeństwa, które ma być usunięte, albo też, o ile rozkład kosztów na tej podstawie nie da się oznaczyć, według wartości tych gruntów i zakładów.

§ 4.

Dla rozłożenia i ściągnięcia datków prywatnych stron interesowanych w § 3 pod c) wymienionych zawiązaną będzie przez Administracyę państwa w porozumieniu z Wydziałem krajowym spółka wodna.

Bliższe szczegóły co do wyboru i liczby członków Wydziału tej spółki określi statut przez władzę polityczną ułożyć się mający.

§ 5.

Datki oznaczone w § 3 pod a), b) i c) mają być oddane do rozporządzenia w czasie budowy w równych ratach rocznych z góry z tem ograniczeniem, iż rzeczywista wypłata zasiłków kraju i państwowego funduszu melioracyjnego odbywać się ma w granicach pojedynczych rat rocznych w miarę potrzeby dla wykonania robót programem objętych.

§ 6.

Dla utrzymania wykonanych robót ma być utworzony oddzielny fundusz

Fundusz ten składać się będzie:

1. z dochodów uzyskanych z wydzierżawienia skarp, potoków i rowów;

2. z grzywien nakładanych za przekroczenia wodne przy tem przedsiębiorstwie w myśl art. I. ustawy z dnia 4. stycznia 1903 Dz ust. kraj. Nr. 12;

3. z corocznych datków kraju i spółki wodnej.

Dalsze postanowienia co do wysokości datków kraju i spółki wodnej na konserwacyę, tudzież zarządzeń potrzebnych dla utrzymania wykonanych budowli wydane zostaną w drodze ustawodawstwa krajowego po ukończeniu budowy.

§ 7.

Wykonanie robót, oraz zarząd funduszu regulacyjnego i konserwacyjnego obejmie Wydział krajowy.

Sposób wykonania przedsiębiorstwa i ostateczny kosztorys oznaczyć ma Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, któremu podobnie jak i stronom interesowanym przyznany będzie wpływ odpowiedni na tok spraw technicznych i ekonomicznych tego przedsiębiorstwa.

Bliższe szczegóły co do zakresu i sposobu wywierania tego wpływu, co do terminu rozpoczęcia i czasu trwania budowy, terminów płatności i sposobów uiszczania datków, oraz co do ewentualnego współdziałania rządowych organów technicznych przy wykonaniu tego przedsiębiorstwa określi rozporządzenie wykonawcze, ułożone przez Wydział krajowy wspólnie z c. k. Namiestnictwem, a zatwierdzone przez Ministerstwo rolnictwa.

§ 8.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa.

Ischl, dnia 10. lipca 1904.

Franciszek Józef w. r.

Giovanelli w. r.

Nr. 89.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 30. lipca 1904 L. 102.975, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 23. grudnia 1903 Dz. ust. kr. Nr. 42 ex 1904 o zabudowaniu i zalesieniu debr w gminie Mikołajów powiatu Żydaczowskiego, ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 8. lipca 1904 L. 16.054.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 23. grudnia 1903 Dz. ust. kr. Nr. 42 ex 1904 o zabudowaniu i zalesieniu debr w gminie Mikołajów powiatu Żydaczowskiego.

§ 1.

Zabudowanie i zalesienie debr w gminie Mikołajów powiatu Żydaczowskiego ma być wykonane przez organa c. k. Oddziału leśno-technicznego dla zabudowań potoków górskich pod nadzorem Ministerstwa rolnictwa i Wydziału krajowego.

§ 2.

Czas budowy ustanawia się na lat trzy począwszy od roku 1903.

§ 3.

Koszta budowy, tudzież wydatki kancelaryjne, komisyjne i wszelkie koszta zarządu mają być pokryte z funduszu budowy utworzonego w myśl § 3 ustawy z dnia 23. grudnia 1903 Dz. u. kr. Nr. 42 ex 1904 z 45% zasiłków kraju i państwowego funduszu melioracyjnego, tudzież 10% datku gminy Mikołajów.

Zarząd funduszu budowy sprawuje Wydział krajowy. Coroczne raty datków kraju, państwowego funduszu melioracyjnego i gminy Mikołajów mają być wpłacone do funduszu budowy na ręce kasy Wydziału krajowego w trzyletnim okresie oznaczonym w § 2 tego rozporządzenia w miarę rzeczywistej potrzeby wykazanej corocznie przez kierownika budowy.

Wypłata rat zasiłku z państwowego funduszu melioracyjnego zależy od poprzedniego konstytucyjnego zezwolenia.

§ 4.

Kierownictwo budowy porucza Ministerstwo rolnictwa technikowi lasowemu, któremu może Ministerstwo rolnictwa przydzielić odpowiedni organ leśno-techniczny do bezpośredniego prowadzenia budowy (zawiadowcę budowy).

§ 5.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży zawiadowcy budowy, względnie odpowiednią część przyznanego mu ryczałtu na koszta podróży, tudzież część poborów aktywalnych przypadającą za czas jego wyłącznego zajęcia przy tem przedsiębiorstwie, pokrywa fundusz budowy.

Również pokryć ma fundusz budowy odpowiednią część ryczałtu na koszta podróży i poborów aktywalnych kierownika budowy za czas jego wyłącznego zajęcia w przedsiębiorstwie.

Zwroty jakie fundusz budowy ma uiszczać państwowemu funduszowi melioracyjnemu z powodu wydatków pokrytych z tego ostatniego funduszu, oblicza i ustanawia corocznie Ministerstwo rolnictwa.

§ 6.

Kierownik budowy przedkładać ma Wydziałowi krajowemu najdalej do końca stycznia każdego roku budowy program robót na rok bieżący, wraz z potrzebnymi planami i kosztorysami do zatwierdzenia w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa.

W ten sam sposób należy postąpić, gdyby w czasie rocznego okresu budowy okazała się potrzeba zmiany ustanowionego programu robót, albo projektu służącego za podstawę zabudowania.

§ 7.

Wykonanie robót odbywać się ma z reguły w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru.

Kierownik budowy może jednak wykonać poszczególne kategorye robót w drodze akordu na podstawie cen jednostkowych.

Gdyby potrzebne ceny nie były podane w projekcie, muszą być zatwierdzone przez Wydział krajowy.

§ 8.

Z końcem każdego miesiąca przedkładać ma kierownik budowy Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu krótkie a jasne sprawozdanie o postępie i stanie robót, z końcem zaś każdej kampanii roboczej sprawozdanie z czynności budowlanej i jej wyników, tudzież innych ważniejszych spostrzeżeń na polu roboczem.

§ 9.

Wydziałowi krajowemu i Ministerstwu rolnictwa przysługuje prawo przekonywania się każdego czasu o postępie robót i ich jakości.

Organa leśno-techniczne znajdujące się na miejscu i zajęte prowadzeniem robót, obowiązane są udzielać żądanych wyjaśnień organom w tym celu delegowanym.

Koszta takich inspekcyj nie mogą jednak obciążać fundusz budowy.

§ 10.

Na pokrycie wydatków budowlanych, jako to: płac dziennych, należytości akordowych, wydatków na narzędzia materyały i roboty rzemieślnicze, asygnuje Wydział krajowy na czas rocznego okresu roboczego zaliczki miesięczne na ręce kierownika budowy.

Wysokość zaliczek potrzebnych na każdy miesiąc preliminować ma kierownik budowy przed rozpoczęciem okresu roboczego, stosownie do rozmiaru robót zatwierdzonych na rok budowlany i w miarę środków na ten cel rozporządzalnych

§ 11.

Na podstawie list wypłat, wykazów należytości akordowych i kwitów ma kierownictwo budowy zestawiać co miesiąc rachunek budowy i przedkładać go Wydziałowi krajowemu wraz ze wszystkimi dowodami, najdalej do dnia 15. następnego miesiąca.

§ 12.

Ostateczny rachunek wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy sporządza Wydział krajowy, który też szczegółowe zamknięcie rachunkowe, wraz ze wszystkimi przez kierownika budowy przedłożonymi operatami rachunkowymi, przesyła Ministerstwu rolnictwa najpóźniej do 1. maja każdego następnego roku i udziela potrzebnych wyjaśnień.

§ 13.

Z końcem każdorocznego okresu budowy zażądać ma kierownik budowy kolaudacyi wykonanych robót. Komisya kolaudacyjna składa się z organu technicznego, wydelegowanego przez Ministerstwo rolnictwa i z takiegoż organu Wydziału krajowego. Komisya ogląda i bada wykonane roboty przy współudziale kierownika budowy. Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy. Protokół kolaudacyjny ma być przedłożony Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia po porozumieniu się.

§ 14.

Wydana reskryptem Ministerstwa rolnictwa z dnia 2. września 1888 L. 12.146, a zmieniona częściowo reskryptem tegoż Ministerstwa z dnia 27. lutego 1895 L. 4395, instrukcya służbowa dla c. k. leśno-technicznego oddziału dla zabudowań potoków górskich służyć ma za wskazówkę co do postępowania przy wykonaniu niniejszego przedsiębiorstwa, o ile tej instrukcyi nie zmieniono lub nie uzupełniono postanowieniami tego rozporządzenia.

Nr. 90.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 16. sierpnia 1904 L. 9.446/pr., którem ogłasza się ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 30. czerwca 1904 L. 16.233. rozporządzenie wykonawcze do ustawy z dnia 23. grudnia 1903 Dz. u. k. Nr. 41, o zabudowaniu i zalesieniu debr w gminie Zniesienie powiatu Lwowskiego.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 23. grudnia 1903 Dz. u. kr. Nr. 41 ex 1904 o zabudowaniu i zalesieniu debr w gminie Zniesienie powiatu Lwowskiego.

§ 1.

Zabudowanie i zalesienie debr w gminie Zniesienie powiatu Lwowskiego ma być wykonane przez organa c. k. Oddziału leśno-technicznego dla zabudowań potoków górskich pod nadzorem Ministerstwa rolnictwa i Wydziału krajowego.

§ 2.

Czas budowy ustanawia się na lat dwa począwszy od roku 1904.

§ 3.

Koszta budowy, tudzież wydatki kancelaryjne, komisyjne i wszelkie koszta zarządu mają być pokryte z funduszu budowy utworzonego w myśl § 3 ustawy z dnia 23. grudnia 1903 Dz. u. k. Nr. 41 ex 1904 z 35% zasiłków kraju i państwowego funduszu melioracyjnego, tudzież 30% datku państwowej dotacyi kolejowej.

Zarząd funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy. Coroczne raty datków kraju, państwowego funduszu melioracyjnego i państwowej dotacyi kolejowej mają być wpłacone do funduszu budowy na ręce Kasy Wydziału krajowego w dwuletnim okresie budowy oznaczonym w § 2 tego rozporządzenia w miarę rzeczywistej potrzeby wykazanej corocznie przez kierownika budowy.

Wypłata rat zasiłku z państwowego funduszu melioracyjnego zależy od poprzedniego konstytucyjnego zezwolenia.

§ 4.

Kierownictwo budowy porucza Ministerstwo rolnictwa technikowi lasowemu, któremu może Ministerstwo rolnictwa przydzielić odpowiedni organ leśno-techniczny do bezpośredniego prowadzenia budowy (zawiadowcę budowy).

§ 5.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży zawiadowcy budowy, względnie odpowiednią część przyznanego mu ryczałtu na koszta podróży, tudzież część poborów aktywalnych, przypadającą za czas jego wyłącznego zajęcia przy tem przedsiębiorstwie, pokrywa fundusz budowy.

Również pokryć ma fundusz budowy odpowiednią część ryczałtu na koszta podróży i poborów aktywalnych kierownika budowy za czas jego wyłącznego zajęcia w przedsiębiorstwie.

Zwroty, jakie fundusz budowy ma uiszczać państwowemu funduszowi melioracyjnemu z powodu wydatków pokrytych z tego ostatniego funduszu, oblicza i ustanawia corocznie Ministerstwo rolnictwa.

§ 6.

Kierownik budowy przedkładać ma Wydziałowi krajowemu najdalej do końca stycznia każdego roku budowy program robót na rok bieżący wraz z potrzebnymi planami i kosztorysami, do zatwierdzenia w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa.

W ten sam sposób należy postąpić, gdyby w czasie rocznego okresu budowy okazała się potrzeba zmiany ustanowionego programu robót albo projektu, służącego za podstawę zabudowania.

§ 7.

Wykonanie robót odbywać się ma z reguły w zarządzie własnym przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru.

Kierownik budowy może jednak wykonać poszczególne kategorye robót w drodze akordu na podstawie cen jednostkowych.

Gdyby potrzebne ceny nie były podane w projekcie, muszą być zatwierdzone przez Wydział krajowy.

§ 8.

Z końcem każdego miesiąca przedkładać ma kierownik budowy Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu krótkie a jasne sprawozdanie o postępie i stanie robót, z końcem zaś każdej kampanii roboczej sprawozdanie z czynności budowlanej i jej wyników, tudzież innych ważniejszych spostrzeżeń na polu roboczem.

§ 9.

Wydziałowi krajowemu i Ministerstwu rolnictwa przysługuje prawo przekonywania się każdego czasu o postępie robót i ich jakości.

Organa leśno-techniczne, znajdujące się na miejscu i zajęte prowadzeniem robót, obowiązane są udzielać żądanych wyjaśnień organom w tym celu delegowanym.

Koszta takich inspekcyi nie mogą jednak obciążać funduszu budowy.

§ 10.

Na pokrycie wydatków budowlanych, jako to: płac dziennych, należytości akordowych, wydatków na narzędzia, materyały i roboty rzemieślnicze, asygnuje Wydział krajowy na czas rocznego okresu roboczego zaliczki miesięczne na ręce kierownika budowy.

Wysokość zaliczek potrzebnych na każdy miesiąc preliminować ma kierownik budowy przed rozpoczęciem okresu roboczego, stosownie do rozmiaru robót zatwierdzonych na rok budowlany i w miarę środków na ten cel rozporządzalnych.

§ 11.

Na podstawie list wypłat wykazów należytości akordowych i kwitów ma kierownictwo budowy zestawiać co miesiąc rachunek budowy i przedkładać go Wydziałowi krajowemu wraz ze wszystkimi dowodami najdalej do dnia 15. następnego miesiąca.

§ 12.

Ostateczny rachunek wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy sporządza Wydział krajowy, który też szczegółowe zamknięcie rachunkowe

wraz ze wszystkimi przez kierownika budowy przedłożonymi operatami rachunkowymi przesyła Ministerstwu rolnictwa najpóźniej do 1. maja każdego następnego roku i udziela potrzebnych wyjaśnień.

§ 13.

Z końcem każdorocznego okresu budowy zażądać ma kierownik budowy kolaudacyi wykonanych robót.

Komisya kolaudacyjna składa się z organu technicznego wydelegowanego przez Ministerstwo rolnictwa i z takiegoż organu Wydziału krajowego.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty przy współudziale kierownika budowy.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy.

Protokół kolaudacyjny ma być przedłożony Ministerstwu rolnictwa i Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia po porozumieniu się.

§ 14.

Wydana reskryptem Ministerstwa rolnictwa z dnia 2. września 1888 L. 12.146, a zmieniona częściowo reskryptem tegoż Ministerstwa z dnia 27. lutego 1895 L. 4.395 instrukcya służbowa dla c. k. leśno-technicznego Oddziału dla zabudowań potoków górskich, służyć ma za wskazówkę co do postępowania przy wykonaniu niniejszego przedsiębiorstwa, o ile tej instrukcyi nie zmieniono lub nie uzupełniono postanowieniami tego rozporządzenia.

Nr. 91.

Obwieszczenie

c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z 17. sierpnia 1904 L. 5900, o utworzeniu c. k. Starostwa w Zborowie w Galicyi.

Jego ces. i król. Apostolska Mość zmieniając częściowo administracyjny podział Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, obwieszczony rozporządzeniem Ministerstwa stanu z 23. stycznia 1867 Dz. u. p. Nr. 17., a potwierdzony rozporządzeniem Ministerstwa spraw wewnętrznych z 10. lipca 1868 Dz. u. p. Nr. 102 raczył najmiłościwiej Najwyższem postanowieniem z dnia 13. sierpnia b. r. przyzwolić na utwo-

rzenie c. k. Starostwa w Zborowie, którego okręg urzędowy ma na razie obejmować okręg sądowy Zborów, z obecnego politycznego powiatu złoczowskiego wydzielić się mający.

C. k. Starostwo w Zborowie rozpocznie swą działalność urzędową z dniem 1. września 1904.

Koerber w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1904. Wydano i rozesłano dnia 30. września 1904 **Część XIV.**

Nr. 92.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 2. września 1904 L. 83.728, w przedmiocie zezwolenia gminie Sieniawa (pow. Jarosław) na dalszy pobór opłaty gminnej od piwa.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem zezwala gminie Sieniawa na mocy § 83 ustawy z dnia 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51 i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, na dalszy pobór opłaty gminnej od piwa, przyzwolonej jej ustawą z 14. lipca 1898 Dz. u. kr. Nr. 67, a to na rok 1905, 1906 i 1907 w wysokości po 2 korony od hektolitra, pod warunkami ustanowionymi w powołanej wyżej ustawie i w tutejszem rozporządzeniu z 7. listopada 1902 L. 79.064.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 93.

Ustawa

z dnia 15. czerwca 1904, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o niektórych zarządzeniach policyjnych leśnych i wodnych.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem rozporządzam, jak następuje:

I. O obowiązku zgłaszania wyrębu drzewa na niektórych obszarach leśnych.

§ 1.

Postanowienia następnych §§ 2—7 będą miały zastosowanie do obszarów leśnych, których grunt składa się przeważnie z wapienia, łupków, skał łatwo wietrzejących, lub które leżą na stromych stokach.

Te obszary oznaczy c. k. Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym i ogłosi je publicznie, przyczem jednak poszczególne przestrzenie leśne, a wedle okoliczności nawet pojedyncze parcele mogą być wyłączone.

Ogłoszenie nastąpić ma w gminach i obszarach dworskich dotyczących, w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych i równocześnie w urzędowej części „Gazety Lwowskiej“.

§ 2.

O każdym zamierzonym zupełnym wyrębie w ogóle, tudzież o każdem zamierzonem przerębywaniu, wskutek którego na przeznaczonej do cięcia przestrzeni co najmniej 25 arów pozostać ma mniej, aniżeli połowa potrzebnych do zupełnie zwartego drzewostanu drzew głównego rodzaju drzewostanu, należy uczynić doniesienie do powiatowej władzy politycznej.

Zgłoszenie to winno być wniesione najmniej na 45 dni przed zamierzonem rozpoczęciem cięcia.

§ 3.

Do wniesienia zgłoszenia obowiązanym jest posiadacz lasu, a względnie jego zastępca prawny.

W zgłoszeniu należy podać:

1. Numer parcel i powierzchnię do cięcia przeznaczonej przestrzeni. Gdy chodzi tylko o część parceli, potrzebnem jest dokładne opisanie położenia przestrzeni do cięcia przeznaczonej;

2. czy wyrębu dokona sam posiadacz lasu we własnym zarządzie lub czy powierzy wykonanie komu innemu; a w tym ostatnim wypadku

3. imię i nazwisko, oraz miejsce zamieszkania przedsiębiorcy.

Jeśli w chwili zgłoszenia nie jest jeszcze wiadomem nazwisko i miejsce zamieszkania przedsiębiorcy, zgłosi go posiadacz lusu dodatkowo w przeciągu 45 dni po wyraźnie lub milcząco (§ 4) udzielonem zezwoleniu.

Władza polityczna powiatowa potwierdzi stronie dzień zgłoszenia wyrębu najpóźniej do dni 8.

§ 4.

Wskutek wniesionego zgłoszenia zarządzi polityczna władza powiatowa, o ile nie jest jej znaną miejscowość i stosunki zgłoszonej do cięcia przestrzeni, przez właściwego technika lasowego potrzebne badania na miejscu, jednak bez kosztów dla strony.

Badania mają wykazać:

1. Czy dana przestrzeń nie należy do kategoryi lasów zamkniętych (§ 19 ust. lasowej) albo tych lasów, które podlegają ograniczeniom gospodarczym w myśl postanowień § 6 ustawy lasowej z 3. grudnia 1852 Dz. u. p. Nr. 250;

2. czy zamierzony sposób i rozmiary wyrębu nie są sprzeczne z postanowieniami § 7 ustawy lasowej;

3. czy zamierzone wyrębywanie w danych warunkach nie spowodowałoby dewastacyi (§ 4 ust. lasowej);

4. czy przez zamierzony wyrąb nie zostanie sąsiedni las widocznie na szkodliwe działanie wiatrów narażonym.

Jeżeli zachodzi jeden z przytoczonych wypadków, polityczna władza powiatowa albo odmówi zupełnie pozwolenia na wyrąb, albo zezwoli z pewnemi ograniczeniami i z zachowaniem pewnych ostrożności.

Jeżeli zaś żadna z wyżej przytoczonych okoliczności nie zachodzi, winna polityczna władza powiatowa wydać bezzwłocznie pozwolenie na wyrąb.

Gdyby się okazało, że zamierzony wyrąb jest wprawdzie ze stanowiska niniejszej ustawy dopuszczalny, jednakowoż zachodzą względy na ochronę i bezpieczeństwo publiczne (§ 19 ust. las.) należy wyrębu odmówić, a równocześnie wdrożyć dochodzenie o uznanie tej przestrzeni za las zamknięty.

Jeżeli posiadacz lasu w przeciągu 45 dni od dnia zgłoszenia wyrębu nie otrzyma od powiatowej władzy politycznej żadnej rezolucyi, wolno mu przystąpić do wyrębu.

§ 5.

Gdy polityczna władza powiatowa zakaże wyrębu lub też dozwoli go z pewnemi ograniczeniami, przysłuża stronie prawo odwołania (§ 18) i żądania komisyjnego dochodzenia, co do dopuszczalności zamierzonego wyrębu.

Do przeprowadzenia w tym wypadku dochodzenia na miejscu zawezwie powiatowa władza polityczna dwóch przez siebie wyznaczonych rzeczoznawców i posiadacza lasu. W wypadkach mniejszej wagi wystarczy powołanie tylko jednego rzeczoznawcy.

Na prośbę strony należy do tych dochodzeń powołać takich techników lasowych, jako znawców, którzy nie należą do państwowego leśno-technicznego personalu.

W miarę wyniku przeprowadzonego dochodzenia na miejscu rozstrzyga Namiestnictwo o dopuszczalności wyrębu, jakoteż o warunkach, pod jakimi na wyrąb można zezwolić.

§ 6.

Przedsiębiorca wyrębu (§ 3 ust) obowiązanym jest przekonać się przed rozpoczęciem cięcia, czy wyrąb zgłoszono u powiatowej władzy politycznej. Za przedsięwzięte wyrębywanie bez zgłoszenia lub za wcześniejsze rozpoczęcie, niż w końcowym ustępie § 4 oznaczono, za wyrąb wbrew zakazowi, lub za przekroczenie warunków udzielonego pozwolenia, odpowiadają zarówno przedsiębiorca, jak i posiadacz lasu.

§ 7.

Zręby muszą być oczyszczane z odpadów i na nowo zalesieniu poddane w terminie przez władzę przy udzieleniu zezwolenia naznaczonym.

Gdy jest wątpliwem, czy strona podoła uczynić zadość temu obowiązkowi, można uczynić zależnem udzielenie pozwolenia na wyrąb od złożenia odpowiedniej kaucyi.

Kaucyę wydaje się dopiero po ukończeniu i uznaniu zalesienia za odpowiednie.

Jeśliby zalesienia zupełnie zaniechano lub wykonano je niezupełnie, służy kaucya na pokrycie kosztów zalesienia względnie uzupełnienia, co z urzędu wykonanem zostanie.

II. O zupełnym wyrębie i paleniu kosodrzewiny.

§ 8.

Przy zamierzonym zupełnym wyrębie kosodrzewiny wchodzą w analogiczne zastosowanie w całym kraju postanowienia §§ 2—7 niniejszej ustawy bez względu na rodzaj gleby i oznaczenie kultury danej parceli w katastrze podatku gruntowego.

Władza polityczna może także nakazać prowadzenie zrębów w kierunku poziomym t. j. prostopadle do kierunku spadu.

Wypalanie kosodrzewiny jest bezwzględnie wzbronionem w całym kraju.

III. Wyrąb, wyprowadzenie i składanie drzewa w dorzeczu dzikich potoków.

§ 9.

Przepisy następnych §§ 10—15 stosują się do dorzeczy tych dzikich potoków, gdzie wskazaną jest szczególna ostrożność przy wyrębie, wywozie

i składaniu drzewa, celem zapobieżenia niebezpieczeństwom od wody zagrażającym.

Takie dorzecza oznaczy Namiestnictwo w porozumieniu z Wydziałem krajowym i ogłosi w dotyczących gminach i obszarach dworskich, w Dzienniku ustaw i rozporządzeń krajowych, jak niemniej w części urzędowej „Gazety Lwowskiej“.

§ 10.

Do użycia istniejących żłobów (ryz) wodnych, ziemnych, drogowych, lodowych i śniegowych w celu wyprowadzenia drzewa potrzeba pozwolenia politycznej władzy powiatowej.

Pozwolenia udziela polityczna władza powiatowa na czas od wypadku do wypadku oznaczyć się mający, nie przekraczający trzech lat, o ile przepisy ustawy lasowej inaczej nie postanawiają.

Takie same pozwolenie potrzebnem jest także do budowy wszelkich większych urządzeń do wyprowadzenia drzewa.

Przy udzieleniu pozwolenia lub odmowie takowego należy stosować analogicznie przepis ustępu pierwszego § 30 ustawy lasowej.

Jeżeli przy spuszczaniu drzewa po stokach bez użycia żłobów lub innych urządzeń do sprowadzania zachodzi obawa uruchomienia gleby, może polityczna władza powiatowa nakazać stosowne środki ochronne nawet wówczas, gdyby drzewo sprowadzanem było po własnym gruncie posiadacza lasu.

Za wyprowadzenie drzewa bez urzędowego pozwolenia lub z pominięciem zastrzeżonych w pozwoleniu środków ostrożności, jakoteż za przedsięwzięte bez pozwolenia wykonanie urządzeń do wyprowadzenia drzewa, odpowiada oprócz przedsiębiorcy albo tego, który polecił wykonanie, także właściciel gruntu, jeśli na wyprowadzenie drzewa lub budowę urządzeń jawnie lub milcząco przyzwolił.

§ 11.

Ten kto drzewo wyprowadza, względnie ten, kto urządzenia do wyprowadzenia drzewa wykonać kazał, niemniej też właściciel gruntu, ten ostatni jednak tylko co do tej części urządzenia, która się na jego gruncie znajduje, obowiązani są solidarnie po każdorazowem wyprowadzeniu drzewa zarządzić wyrównanie, ubezpieczenie, zadarnienie i umocnienie wyżłobionej, porytej i rozluźnionej powierzchni gruntu.

Polityczna władza powiatowa może co do sposobu wykonania takich zarządzeń, ewentualnie po przesłuchaniu znawców, wydać bliższe przepisy.

§ 12.

Drzewa zrąbanego w łożyskach dzikich potoków i na tychże stokach nie wolno bez zezwolenia politycznej władzy powiatowej składać w terenie zalewowym dzikich potoków.

Na ustawienie mieleży węglowych na gruntach w terenie zalewowym dzikich potoków potrzeba również zezwolenia politycznej władzy powiatowej.

§ 13.

Posiadacz lasu, w którego lesie wykonuje się wyrąb, obowiązanym jest solidarnie z przedsiębiorcą wyrębu i wyprowadzania drzewa natychmiast oczyścić zręby na stokach, leżących w dorzeczu potoku górskiego, oraz sprzątnąć pnie i odpady z łożyska potoku i z terenu zalewowego.

Jeżeliby oczyszczenie było niemożliwem, należy odpady porąbać i spalić na miejscu.

Taki sam obowiązek ciąży na przedsiębiorcach spustu co do drzewa pozostałego w łożysku potoku przy spuszczaniu.

§ 14.

Każda gmina lub względnie obszar dworski ma oczyścić na swojem terytoryum łożyska dzikich potoków corocznie z naniesionych na powierzchnie drzew, złomów, pniaków i odpadków, o ile obowiązek ten nie ciąży w myśl § 13 na posiadaczach lasu i przedsiębiorcach wyrębu lub wywozu.

Co roku na wiosnę zarządzi zwierzchność gminna albo przełożeństwo obszaru dworskiego, obejrzenie przestrzeni potoku na swojem terytoryum, zbada, skąd pochodzą znalezione drzewa, złomy i t. p. i wedle okoliczności albo zarządzi uprzątnięcie i oczyszczenie łożyska na własny koszt, albo też doniesie o tem powiatowej władzy politycznej, wymieniając osobę w myśl § 13 do uprzątnięcia obowiązaną.

Jeżeli dziki potok przepływa przez dwie albo więcej gmin lub obszarów dworskich, oznaczy dla nich polityczna władza powiatowa kolej robót koło czyszczenia łożyska.

Jeżeli przy obchodzie łożyska dzikiego potoku spostrzeżonym zostanie jakikolwiek niebezpieczeństwem grożący stan, jak usuwiska lub uszkodzenia budowli ochronnych i t. p. winna zwierzchność gminna, a względnie przełożeństwo obszaru dworskiego zarządzić usunięcie tego niebezpieczeństwa.

Jeżeli wykonanie naprawek tego rodzaju przekracza siły gminy lub obszaru dworskiego, albo zachodzi wypadek w następnym ustępie przewidziany, zawiadomi zwierzchność gminna lub przełożeństwo obszaru dworskiego

o tem polityczną władzę powiatową, która ma zarządzić, co uzna za stosowne.

O uszkodzeniach budowli ochronnych, wykonanych w potoku dzikim na podstawie ustawy z dnia 30. czerwca 1884 (Dz. u. p. Nr. 117), ma zwierzchność gminna, względnie przełożony obszaru dworskiego zawiadomić polityczną władzę powiatową, która zarządzi, co potrzeba, w szczególności postąpi stosownie do postanowień §§ 18 do 20 powołanej ustawy.

§ 15.

Jeżeli osoby w poprzednich §§ 11—15 wymienione, jakoteż zwierzchność gminna i przełożeństwo obszaru dworskiego nałożonych na nich obowiązków mimo urzędowego wezwania w oznaczonym terminie nie dopełnią, zarządzi polityczna władza powiatowa wykonanie dotyczących robót na koszt i niebezpieczeństwo obowiązanych.

Władza polityczna powiatowa może również zarządzić usunięcie postawionych bez pozwolenia zakładów i urządzeń do wyprowadzania drzewa, węglarek i składów na drzewo na koszt i niebezpieczeństwo posiadacza lasu lub przedsiębiorcy, albo też wydać inne potrzebne zarządzenia, gdyby strony nie wykonały w oznaczonym czasie wydanego do nich urzędowego polecenia.

IV. Postanowienia karne i końcowe.

§ 16.

Za niedopełnienie obowiązków, niniejszą ustawą albo wydanymi na jej podstawie urzędowymi przepisami i zarządzeniami nałożonych na posiadaczy lasów lub gruntów w ogólności, jakoteż na przedsiębiorców wyrębu i na przedsiębiorców wyprowadzania drzewa, karać będzie polityczna władza powiatowa, o ile powszechna ustawa karna nie będzie miała zastosowania, grzywnami od 10—400 K albo aresztem od 1 do 40 dni.

Oprócz tego może polityczna władza powiatowa orzec częściową lub zupełną utratę produktów leśnych wbrew przepisom uzyskanych, na skład złożonych lub wyprowadzanych.

Za przekroczenia, które pociągają za sobą znaczne narażenie interesu publicznego, może być podwyższona kara pieniężna do 1.000 K lub areszt do 3 miesięcy, a równocześnie może być orzeczoną nietylko konfiskata produktów leśnych, lecz może być także odjętem pozwolenie na wyprowadzanie drzewa.

W razie nieściągalności zamieni się karę pieniężną na areszt w ten sposób, że za każde 10 K grzywny liczy się 24 godzin aresztu. W tym

stosunku obliczona kara aresztu nie może być jednak dłuższą nad trzy miesiące.

Kary pieniężne jakoteż uznane za przepadłe produkta leśne, a względnie uzyskana za sprzedaż tychże cena kupna wpływają do funduszu zalesień ochronnych (§ 19) ustawy z dnia 15. czerwca 1904 Dz. u. i rozp. kraj. Nr. 94.

W orzeczeniu należy oprócz kary nałożyć także obowiązek do zwrotu szkody przekroczeniem spowodowanej, chybaby konieczność dalszego badania nieodzownie wymagała odesłania pretensyi o odszkodowanie na drogę prawa cywilnego. Przeciwko orzeczeniu politycznej władzy w sprawach o odszkodowanie służy interesowanemu zwykła droga prawa.

§ 17.

Dochodzenie i karanie przekroczeń niniejszej ustawy ulega zadawnieniu, jeśli przeciw winnym w ciągu sześciu miesięcy od chwili popełnienia czynu karygodnego nie wdrożono dochodzenia.

Zadawnienie nie zwalnia od zwrotu szkody i od wykonania obowiązków tą ustawą nałożonych.

§ 18.

Przeciw rozstrzygnięciom i orzeczeniom karnym, wydanym na podstawie niniejszej ustawy przez polityczną władzę powiatową, służy interesowanym prawo odwołania do Namiestnictwa jako drugiej instancyi.

Przeciw rozstrzygnięciom Namiestnictwa prawo odwołania służy: mianowicie co do kar i co do połączonego z tem zwrotu szkody lub kosztów, do Ministerstwa spraw wewnętrznych, które orzeka w porozumieniu z Ministerstwem rolnictwa; zaś co do wszelkich innych zarządzeń do Ministerstwa rolnictwa jako III. instancyi.

Odwołanie należy wnieść w każdym razie w przeciągu dni 14 do politycznej władzy powiatowej.

Przeciwko zatwierdzonemu albo złagodzonemu orzeczeniu karnemu przez Namiestnictwo, jest dalsze odwołanie niedopuszczalne.

§ 19.

Odwołanie wniesione przeciw zakazowi, wydanemu na podstawie niniejszej ustawy przez polityczną władzę powiatową, nie wstrzymuje tymczasowej mocy prawnej tego zakazu.

Odwołanie przeciw zarządzeniu pewnych świadczeń nie powstrzymuje tylko wówczas wykonania, jeżeli polityczna władza powiatowa ze względu na grożące niebezpieczeństwo natychmiastowe wykonanie postanowi.

§ 20.

Postanowienia niniejszej ustawy, jakoteż wydane na jej podstawie przepisy nie mogą w żadnym razie stać na przeszkodzie wydaniu dalszych lub odmiennych postanowień po myśli ustawy państwowej z 30. czerwca 1884, Nr. 117 Dz. p p, i odpowiednio do unormowanego w tej ustawie postępowania dla tych miejscowości, które z powodu wykonania zabudowania dzikich potoków na podstawie powołanej ustawy państwowej wcielone zostaną do pola roboczego (§ 1 tej ustawy).

Co do karania za przekroczenie przepisów w takich miejscowościach obowiązujących, tudzież co do sposobu użycia grzywien i pieniędzy uzyskanych ze sprzedaży zajętych produktów leśnych, wchodzą wówczas w zastosowanie przepisy powołanej ustawy państwowej.

§ 21.

Postanowienia niniejszej ustawy będą miały zastosowanie także do tych umów, które zawarte zostały przed wejściem w życie tej ustawy.

Polityczna władza powiatowa może jednak na korzyść takiej umowy uczynić pewien wyjątek, jeżeli istnienie takiej umowy zgłoszonem u niej zostało w przeciągu trzech miesięcy, licząc od dnia opublikowania ogłoszenia, wydanego po myśli § 1 tej ustawy.

Jeżeli odnośnie do zgłoszonej w należytym terminie umowy żąda się zastosowania pewnego wyłączenia z pod przepisów niniejszej ustawy, winna polityczna władza powiatowa przeprowadzić poprzednio rozprawę i następnie orzec o dopuszczalności wyłączeń i rozciągłości tychże.

§ 22.

Wykonanie niniejszej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi rolnictwa i Ministrowi spraw wewnętrznych.

Schönbrunn, dnia 15. czerwca 1904.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r. **Giovanelli** w. r.

Nr. 94.

U s t a w a

z dnia 15. czerwca 1904, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem o zalesieniu ochronnem.

Za zgodą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam jak następuje:

O zalesieniu ochronnem w ogólności.

§ 1.

Przestrzenie gruntów, których stałe zalesienie okazuje się potrzebnem dla zapobieżenia tworzeniu się dzikich potoków, albo dla ochrony gruntów od zrywania i pustoszenia przez dzikie potoki, albo też dla zapobieżenia innym klęskom elementarnym, albo wreszcie celem ustalenia piasków lotnych, mogą być stosownie do przepisów niniejszej ustawy poddane zalesieniu ochronnemu bez względu na ich dotychczasowy rodzaj kultury, a co do piasków lotnych także bez względu na ich położenie.

Oddanie gruntów pod stałe zalesienie ochronne nastąpić ma o tyle, o ile stać się to może bez szkody dla głównej gałęzi gospodarstwa interesowanego posiadacza, lub też osób trzecich, którym do tych gruntów przysługują prawa.

§ 2.

Grunta używane pod uprawę rolną mogą być poddane zalesieniu ochronnemu, — nawet gdyby zachodziły okoliczności w § 1 ustęp 1 określone — tylko wówczas jeżeli niewątpliwie stwierdzonem zostanie, że zamierzony cel nie da się osiągnąć bez zalesienia tychże gruntów rolnych.

Komisye dla zalesień ochronnych.

§ 3.

Przeprowadzenie czynności w § 1 wymienionych porucza się galicyjskiej krajowej komisyi dla zalesień ochronnych z urzędową siedzibą we Lwowie.

Do współdziałania w wykonywaniu postanowień niniejszej ustawy utworzoną zostanie w każdym powiecie, w którego okręgu przedsięwzięte być mają zalesienia ochronne, powiatowa komisya dla zalesień ochronnych w siedzibie urzędowej powiatowej władzy politycznej. Powiaty, w których komisye dla zalesień ochronnych ustanowionemi być mają, wyszczególni rozporządzenie, które wyda Namiestnik w porozumieniu z Wydziałem krajowym.

Skład komisyi krajowej.

§ 4.

W skład komisyi krajowej wchodzą:
1. Zastępca Namiestnictwa jako przewodniczący;
2. delegat Wydziału krajowego;
3. delegat Towarzystwa gospodarczego we Lwowie;
4. delegat Towarzystwa rolniczego w Krakowie;
5. krajowy inspektor lasowy, jako leśno-techniczny referent;
6. administracyjny referent c. k. Namiestnictwa dla spraw lasowych.

Skład komisyi powiatowych.

§ 5.

Komisya powiatowa składa się:
1. Z zastępcy politycznej władzy powiatowej, jako przewodniczącego;
2. z delegata Rady powiatowej;
3. z delegata właściwego oddziału Towarzystwa gospodarskiego względnie właściwego okręgowego Towarzystwa rolniczego;
4. z państwowego technika lasowego, przeznaczonego do bezpośredniego kierownictwa zalesieniami ochronnemi w danym okręgu.

Zastępcy członków komisyi.

Zwrot kosztów członków komisyi.

§ 6.

Dla każdego członka komisyi krajowej i powiatowej z wyjątkiem wymienionego w § 5 ust. 4 technika lasowego zostanie ustanowiony zastępca.

Czy i w jakiej wysokości dyety pobierać mają członkowie komisyi krajowej i komisyi powiatowych, ustanowi rozporządzenie wydane przez Namiestnika w porozumieniu z Wydziałem krajowym. Zwrot kosztów podróży należy się członkom obydwu komisyi z wyjątkiem krajowego inspektora lasowego, tegoż zastępcy i państwowego technika lasowego, przeznaczonego do bezpośredniego kierownictwa zalesieniami ochronnemi.

Zakres działania komisyi krajowej i komisyi powiatowych.

§ 7.

Zadaniem komisyi krajowej będzie:

a) rozpatrywać wnioski przedstawione jej przez komisye powiatowe;

b) orzekać, które przestrzenie § 8 a) mają być uznane po myśli § 1 za wymagające zalesień ochronnych, nie naruszając kompetencyi władzy politycznej zastrzeżonej postanowieniami ustawy lasowej;

c) zarządzać sporządzanie potrzebnych planów i operatów i zatwierdzać je;

d) zawierać z właścicielami gruntów względnie z temi osobami, którym prawa do tych gruntów przysługują o ile to ze względu na te prawa okazuje się koniecznem — umowy, co do sposobu zalesienia, co do obowiązku zabezpieczenia i dalszego pielęgnowania kultur, co do udzielić się mających zasiłków, wreszcie co do sposobu użytkowania;

e) zawierać umowy co do nabywania gruntów, jak niemniej co do wykupna praw obciążających grunta zalesić się mające (§ 15);

f) wykonywać zwierzchni nadzór nad postępem pracy przy zalesieniach ochronnych, wydawać potrzebne zarządzenia i przedstawiać Namiestnictwu odpowiednie wnioski;

g) układać do końca marca każdego roku preliminarz wydatków na rok następny i przedkładać go Wydziałowi krajowemu i Ministrowi rolnictwa do zatwierdzenia;

h) załatwiać wogóle wszystkie te sprawy, które z postanowień niniejszej ustawy wynikają.

§ 8.

Zadaniem komisyi powiatowych będzie:

a) wskazywać na wezwanie komisyi krajowej wszystkie te przestrzenie gruntów, których zalesienie wedle §§ 1 i 2 okazuje się wskazanem i przedstawiać w tym kierunku wnioski komisyi krajowej wraz z programem zalesienia;

b) przeprowadzać na wezwanie komisyi krajowej pertraktacye z właścicielami gruntów względnie z osobami, którym do tych gruntów prawa przysługują co do sposobu zalesienia, pokrywania kosztów, dalszego pielęgnowania zalesionych przestrzeni, jak niemniej co do sposobu użytkowania, względnie wykonywania przysługujących praw na zalesionych gruntach (§ 12)

c) spełniać wogóle te wszystkie czynności, które poruczone zostaną przez krajową komisyę.

Zwoływanie posiedzeń i załatwianie spraw w komisyi krajowej.

§ 9.

Posiedzenie komisyi krajowej zwołuje przewodniczący. Sprawy załatwia komisya na posiedzeniach kolegialnie i w drodze uchwał. Na posiedzenia komisyi krajowej mogą być powoływani z głosem doradczym także ci państwowi technicy lasowi, przeznaczeni do bezpośredniego kierownictwa zalesieniami ochronnemi, do których okręgu lasowego odnosi się dana sprawa.

Do ważności uchwały potrzebną jest oprócz obecności przewodniczącego i krajowego inspektora lasowego obecność przynajmniej delegata Wydziału krajowego.

Uchwały zapadają absolutną większością głosów uprawnionych do głosowania członków.

W razie równości głosów to zdanie staje się uchwałą, do którego przyłączy się przewodniczący.

Uchwały wykonuje imieniem komisyi przewodniczący wspólnie z krajowym inspektorem lasowym, przyczem ten ostatni posługiwać się może podległymi mu organami lasowymi.

Odwołanie.

§ 10.

Przeciw uchwałom i orzeczeniom komisyi krajowej dla zalesień ochronnych służy stronom interesowanym prawo odwołania do Ministerstwa rolnictwa. Odwołanie wniesione być winno w czterotygodniowym terminie licząc od dnia następującego po dniu doręczenia dotyczącej uchwały na ręce Namiestnictwa.

Kataster dla gruntów ochronnych i tychże zalesienie.

§ 11.

Wszystkie grunta, które uznano prawomocnie jako podlegające zalesieniu ochronnemu wpisane będą według parcel w osobny kataster i one też poddane zostaną w okresie, jaki oznaczy Namiestnik w porozumieniu z Wydziałem krajowym, zalesieniu ochronnemu.

Tak zalesione przestrzenie uważane będą, jako lasy podpadające pod postanowienia § 6 i 7 ustawy lasowej; w przyszłości będą więc mogły być użytkowane tylko według przepisów ustawy lasowej i według zasad racyonalnego gospodarstwa.

Wszystkie wydmy piaszczyste, które przy pomocy zasiłków kraju lub państwa, bądź już całkowicie zalesione zostały, bądź też znajdują się w stadyum zalesienia, zostaną również wciągnięte do katastru i będą podlegać przepisom niniejszego paragrafu.

O stronach interesowanych.

§ 12.

We wszystkich wypadkach, w których się okaże, iż posiadacz gruntu uznanego za ochronny będzie mógł niewątpliwie przeprowadzić umiejętnie zalesienie i je nadal odpowiednio utrzymywać, należy dążyć do zawarcia z nim umowy co do sposobu zalesienia, co do obowiązku dalszego pielęgnowania upraw, jakoteż co do warunków udzielić się mających zasiłków z funduszu zalesień ochronnych (§ 19) w sadzonkach lub w pieniądzach.

W umowie tej należy zarazem dokładnie określić, czy i o ile dozwolonem być ma interesowanym z gruntów, ochronnemu zalesieniu poddanych, zbiór trawy, pobór drzewa i innych pożytków.

§ 13.

Jeżeli parcele, podlegające zalesieniu ochronnemu są własnością kilku współwłaścicieli, a tylko jeden lub kilka z nich przystąpić chce do zalesienia ochronnego pod warunkami w § 12 określonymi, zalesienie ochronne jednak dla braku zgody ze strony reszty współwłaścicieli nie może przyjść do skutku, może Komisya krajowa udzielić pomocy, mającym chęć przeprowadzenia zalesienia w ich staraniach o rozdział współwłasności także w ten

sposób, iż im dostarczy bezpłatnej potrzebnej ku temu celowi pomocy geometrycznej, lub też udzieli im za zwrotem wydatków w gotówce wogóle innej potrzebnej pomocy przez swoje organa.

§ 14.

Gminom, któreby postanowiły nabyć na własność grunta uznane za ochronne i któreby się zobowiązały w pewnym przez komisyę krajową wyznaczonym czasie grunta te zalesić, a któreby dawały zabezpieczenie należyte, że tak zalesienie jak i dalsze upraw pielęgnowanie odpowiednio wykonywanem będzie, może być przyzwolonym oprócz zasiłku na zalesienie (§ 12) także dodatkowy zasiłek z funduszu zalesień ochronnych (§ 19) dla nabycia takich gruntów.

§ 15.

Komisya krajowa może, jeżeli ugoda w myśl § 12 do skutku nie przyjdzie, nabyć grunta uznane za ochronne na własność funduszu zalesień ochronnych (§ 19) w drodze dobrowolnej umowy.

Gdyby grunta te obciążone były prawami na rzecz osób trzecich, utrudniającemi przeprowadzenie zalesień, winna komisya krajowa postarać się w drodze dobrowolnej umowy z uprawnionymi o uwolnienie gruntów z pod tych ciężarów, a względnie o wykupno tych praw.

Wywłaszczenie.

§ 16.

Jeżeli przez określony w §§ 12, 13, 14 i 15 sposób postępowania nie można uzyskać pewności, iż zalesienie parcel ochronnych przeprowadzonem zostanie we właściwym czasie, tudzież w wypadkach, w których właściciele gruntów zalesieniu ochronnemu podległych, albo też uprawnieni do tych gruntów nie dotrzymają ściśle zawartej z nimi umowy, w sposób z celami zalesień wprost sprzeczny, przedstawi komisya krajowa dla zalesień ochronnych wniosek do Namiestnictwa o wywłaszczenie tych gruntów lub praw osób trzecich na rzecz funduszu zalesień ochronnych (§ 19).

Co do gruntów, stanowiących zakładowy majątek lub dobro gmin, wniosek o wywłaszczenie można będzie uczynić tylko po przedstawieniu opinii przez Radę powiatową.

§ 17.

Jeżeli wniosek na wywłaszczenie (§ 16) uznanym zostanie za uzasadniony przepisami niniejszej ustawy, ma Namiestnictwo po przychyleniu się do wniosku i po wysłuchaniu dwóch przez siebie powołanych rzeczoznawców, oznaczyć wysokość wynagrodzenia, mającego się uiścić z funduszów zalesień ochronnych.

Przeciw temu rozstrzygnięciu służy każdemu interesowanemu prawo odwołania się do Ministerstwa rolnictwa, które to odwołanie wnieść należy w ciągu czteru tygodni od dnia następującego po dniu doręczenia na ręce Namiestnictwa.

§ 18.

Ktoby się czuł pokrzywdzony rozstrzygnięciem Ministra rolnictwa pod względem ustanowionego wynagrodzenia za wywłaszczyć się mający grunt lub za prawa, może zażądać w ciągu dni 30 od dnia doręczenia mu rozstrzygnięcia ministeryalnego, oszacowania i ustanowienia wysokości wynagrodzenia u tego Sądu powiatowego, w którego obrębie znajduje się wywłaszczyć się mający, a względnie prawami osób trzecich obciążony grunt.

W tym wypadku, o ile w ustawie niniejszej inaczej nie postanowiono, oszacowanie i ustanowienie wysokości wynagrodzenia w drodze sądowej przeprowadzonem zostanie analogicznie według przepisów ustawy z 18. lutego 1878 Dz. p. p. Nr. 30 o wywłaszczeniu na cele kolejowe. W razie odniesienia się na drogę sądową wykonanie wywłaszczenia odroczonem zostanie do czasu, kiedy postępowanie sądowe przeprowadzonem będzie i oznaczona w tem postępowaniu kwota wynagrodzenia zapłaconą lub do depozytu sądowego złożoną zostanie.

Koszta. Fundusz zalesień ochronnych i tegoż zarząd.

§ 19.

Dla pokrycia kosztów, połączonych z wykonaniem czynności niniejszą ustawą Komisyom dla zalesień ochronnych poruczonych, tudzież kosztów urzędowania Komisyi, utworzonym zostanie osobny fundusz pod nazwą: „galicyjski krajowy fundusz zalesień ochronnych“.

Potrzeby tegoż funduszu wykazane w każdoczesnym preliminarzu przez Ministra rolnictwa i Wydział krajowy zatwierdzonym, pokrywane będą z przyzwolonych na ten cel w drodze konstytucyjnej środków po połowie przez

Skarb Państwa i skarb krajowy. Do funduszu tego wpływać będą także kwoty w myśl przepisów niniejszej ustawy z innych źródeł uzyskane.

Zarząd tego funduszu obejmie galicyjska Komisya krajowa dla zalesień ochronnych (§ 3 ust. 1 i § 4).

Grzywny i odszkodowania.

§ 20.

Grzywny, które podług obowiązującej ustawy lasowej, nałożone będą za przestępstwa popełnione na gruntach wpisanych w kataster (§ 11) jakoteż popełnione na zalesionych już dawniej przy pomocy zasiłków powiatów, kraju lub państwa wydmach piaszczystych, niemniej też wszelkie odszkodowania przyznane według przepisów ustawy lasowej za szkody popełnione na gruntach, stanowiących własność galicyjskiego krajowego funduszu dla zalesień ochronnych, wpływają do tego funduszu (§ 19).

Postanowienia końcowe.

§ 21.

Namiestnik wyda w porozumieniu z Wydziałem krajowym dla krajowej i powiatowej Komisyi (§ 3) regulamin, który obejmować będzie:

a) Sposób urzędowania krajowej i powiatowych komisyi;

b) oznaczenie granic, w jakich komisya krajowa uchwalać będzie mogła wydatki w własnym zakresie działania;

c) oznaczenie wypadków, w których potrzeba będzie na czynienie wydatków otrzymać przyzwolenie Ministra rolnictwa i Wydziału krajowego;

d) instrukcyę normującą organizacyę zarządu galicyjskiego krajowego funduszu zalesień ochronnych i jego lokacyę.

§ 22.

We wszystkich wypadkach, w których według niniejszej ustawy wymaganem jest porozumienie Namiestnika z Wydziałem krajowym, zastrzega się ostateczne rozstrzygnięcie Ministrowi rolnictwa, jeżeli porozumienie do skutku nie przyjdzie.

§ 23.

Wykonananie niniejszej ustawy poruczam Moim Ministrom rolnictwa, spraw wewnętrznych, skarbu i sprawiedliwości.

Schönbrunn, 15. czerwca 1904.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r. **Böhm** w. r. **Giovanelli** w. r.

Nr. 95.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 2. września 1904 L. 84.836, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Drohobyczu koncesyi do pobierania myta drogowo-mostowego na drodze powiatowej Hubicze-Borysław-Schodnica na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43) Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Drohobyczu, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 27. lipca 1899 (Dz. u. kr. Nr. 99), koncesyi do pobierania myta drogowo-mostowego na drodze powiatowej Hubicze Borysław-Schodnica na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Drohobyczu przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania myta drogowo-mostowego na drodze powiatowej Hubicze-Borysław-Schodnica, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h;

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 2. września 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 96.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 15. września 1904 L. 128.712, tyczące się ustanowienia stacyi kolejowej w Czarnym Dunajcu na linii Nowy Targ-Suchahora, stałą stacyą dla ładowania i wyładowywania zwierząt.

Na podstawie § 10. ustawy z 29. lutego 1880 r. Dz. p. p. Nr. 35 i rozporządzenia ministeryalnego z 5. stycznia 1895 r. (Dz. p. p. Nr. 14) c. k. Namiestnictwo po porozumieniu się z c. k. Dyrekcyą kolei państwowych w Krakowie ustanawia na linii Nowy Targ-Suchahora stacyę Czarny Dunajec jako stałą stacyę do ładowania żywych zwierząt.

Przy ładowaniu i wyładowywaniu zwierząt na tej stacyi należy przestrzegać postanowień rozporządzenia c. k. Namiestnictwa z 26. listopada 1898 r. L. 92.582 (Dz. u. kr. Nr. 108).

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie od dnia następującego po dniu ogłoszenia w urzędowej „Gazecie Lwowskiej“.

Lwów, dnia 15. wrzesnia 1904.

Nr. 97.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 9. września 1904 L. 86.538, w przedmiocie dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa w Drohobyczu.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, na mocy § 86 ustawy z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24

i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie w myśl pisma z 27. sierpnia b. r. L. N. 108.608 zezwala gminie m. Drohobycz na pobór w roku 1904 75% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa.

We Lwowie, dnia 9. września 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 98.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 9. września 1904 L. 80.412, w przedmiocie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Dołpotowie powiatu Kałuskiego, koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Siwce w Dołpotowie na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie obszarowi dworskiemu w Dołpotowie pow. Kałuskiego udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 14. kwietnia 1894 (Dz. u. kr. Nr. 46), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Siwce w Dołpotowie na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, a mianowicie:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu w Dołpotowie powiatu kałuskiego przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Siwce w Dołpotowie, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

1. Przy każdym wozie od jednego bydlęcia zaprzężonego 4 (cztery) h.
2. Od bydląt przepędzanych:

a) Od każdego konia, dorosłego bydlęcia rogatego, osła, muła 4 (cztery) h;
b) od pięciu świń albo cieląt 2 (dwa) h;
c) od dziesięciu owiec 2 (dwa) h.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 9. września 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 99.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 9. września 1904 L. 77.446, w przedmiocie przedłużenia obszarowi dworskiemu w Sieniawie, powiatu Jarosławskiego, wspólnie z obszarem dworskim w Tryńczy, powiatu Łańcuckiego, koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę San pod Sieniawą na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43). Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie obszarowi dworskiemu w Sieniawie, powiatu Jarosławskiego, wspólnie z obszarem dworskim w Tryńczy, powiatu Łańcuckiego, udzielonej uchwałą Sejmową zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 4. sierpnia 1893 (Dz. u. kr. Nr. 56) koncesyi do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę San pod Sieniawą na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu w Sieniawie, powiatu Jarosławskiego, wspólnie z obszarem dworskim w Tryńczy, powiatu Łańcuckiego, przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od przewozu przez rzekę San pod Sieniawą, pod warunkiem utrzymania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej osoby bez różnicy, wyjąwszy woźnicę lub jeźdźca na koniu 2 (dwa) h;

b) od jednego konia idącego pod wierzchiem, pędzonego lub zaprzężonego 6 (sześć) h;

c) od jednego źrebięcia do dwu lat 2 (dwa) h;

d) od jednego wołu na rzeź albo w jarzmie, krowy, jałownika, bukała i trzylatki 6 (sześć) h;

e) od jednego cielęcia nie mającego jeszcze dwu lat, świni karmnej owcy, kozła, kozy i małych świń 2 (dwa) h.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 9. września 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 100.

R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego z dnia 13. września 1904 L. 87.637 w przedmiocie przedłużenia gminie w Kamionce strumiłowej koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Bugu na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie gminie w Kamionce strum. udzielonej uchwałą Sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 27. lipca 1899 (Dz. u. kr. Nr. 99) koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Bugu na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, a mianowicie:

Art. I.

Gminie w Kamionce strumiłowej, powiatu Kamioneckiego, przedłuża się na dalszych lat pięć prawo koncesyi od pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Bugu, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w § 38 ust. 12 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43) w razie niedopełnienia powyższego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia za zgodą politycznej władzy powiatowej przedmiotu omyconego w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo gminy.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 5 (pięć) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 5 (pięć) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie dnia 13. września 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 101.

Obwieszczenie

c. k. krajowej Dyrekcyi skarbu z dnia 4. września 1904 L. 101.310, o przedkładaniu władzom podatkowym wykazów dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego na rok 1905.

W myśl § 200 ustawy z dnia 25. października 1896 Dz. p. p. Nr. 220 o bezpośrednich podatkach osobistych, przedkładać mają corocznie wymienione niżej osoby dla użytku przy wymiarze podatku osobisto-dochodowego następujące wykazy:

1. właściciele domów zamieszkanych, względnie tychże zastępcy — wykaz wszystkich mieszkańców domu;

2. osoby wypuszczające mieszkanie w podnajem — wykaz podnajemców;

3. głowy rodzin — wykaz wszystkich tych osób należących do ich gospodarstwa domowego, które posiadają własny dochód.

Wzywa się przeto wszystkie wymienione osoby do przedłożenia poszczególnionych wyżej wykazów w celu wymiaru podatku osobisto-dochodowego na rok 1905 i wyznacza się w tym celu termin do 15. listopada b. r.

Wykazy te sporządzić należy na przepisanych drukach, których udzielać będą władze podatkowe stronom interesowanym na żądanie bezpłatnie.

Wykazy 2 i 3 stanowić mają przy budynkach wynajętych załącznik wykazu 1 i przedłożone być mają przez właścicieli domów łącznie z tymże wykazem tej władzy podatkowej, w której okręgu dotyczący dom leży.

Z jakiego dnia podany ma być stan mieszkańców w tych trzech wykazach oznaczą poszczególne władze podatkowe I. instancyi.

Jakie zeznania zawierać ma każdy z wykazów wyżej wspomnianych, wskazują rubryki odnośnych druków.

Bliższe wyjaśnienia w tym względzie obejmuje zresztą, obok powołanego na wstępie postanowienia prawnego, artykuł 39 rozp. wykonawczego z dnia 24. kwietnia 1897 Dz. p. p. Nr. 108.

Co do następstw nieprzedłożenia wykazów lub zeznań nieprawdziwych odsyła się strony interesowane do postanowień § 247 powołanej na wstępie ustawy.

Lwów, dnia 4. września 1904.

Korytowski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1904. Wydano i rozesłano dnia 16. listopada 1904. **Część XV.**

Nr. 102.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 13. września 1904 L. 88.435, w przedmiocie zezwolenia gminie miasta Podgórza na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu.

Na mocy § 87 ustawy gminnej z dnia 13. marca 1889, Dz. u. kr. Nr. 24, Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Podgórza na dalszy pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa i miodu na przeciąg lat sześciu od roku 1905 począwszy, a to co do napojów spirytusowych i miodu na warunkach oznaczonych w rozporządzeniach Wydziału krajowego z dnia 19. stycznia 1894 Dz. u. kr. Nr. 10 i z dnia 15. grudnia 1899 Dz. u. kr. Nr. 147, zaś co do piwa z tem ograniczeniem, że opłata gminna od tego napoju będzie pobieraną w dotychczasowej wysokości tylko do końca roku 1909, zaś w roku 1910 w kwocie nie wyższej niż 2 korony od hektolitra.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 103.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 13. września 1904 L. 88.951, w przedmiocie dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina w Zakopanem.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy § 82 ustawy z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Zakopane na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na przeciąg lat pięciu, począwszy od roku 1905.

We Lwowie, dnia 13. września 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 104.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 27. września 1904 L. 92.120, w przedmiocie dalszego poboru opłaty gminnej od napojów spirytusowych piwa, miodu, wiśniaku i t. d. w Makowie.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy § 83 ustawy z 3. lipca 1896 Dz. u. kr. Nr. 51 i za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, wyrażoną w piśmie z 9. września 1904 L. 122.233, zezwala gminie Maków na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych piwa, miodu, wiśniaku, maliniaku i dereniaku na przeciąg lat pięciu począwszy od r. 1905, w wysokości i pod warunkami oznaczonymi w ustawie z 17. kwietnia 1895 Dz. u. kr. Nr. 37.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 105.

Obwieszczenie

c. k. galicyjskiej Dyrekcyi poczt i telegrafów z dnia 3. października 1904 L. 116.847, w sprawie ustanowienia jezdnego na półrocze zimowe 1904/1905.

Jezdne pocztowe od konia i za miryameter ustanawia się na czas od 1. października 1904 do 31. marca 1905 jak następuje:

W dawniejszym obwodzie	Za jazdę extra pocztą K	Za jazdę extra pocztą h	Za jazdę pocztą zwyczajną K	Za jazdę pocztą zwyczajną h
Brzeżany, Czortków, Kołomyja, Lwów, Złoczów .	1	87	1	56
Sambor, Stanisławów, Stryj, Tarnopol, Żółkiew .	1	91	1	59
Przemyśl, Rzeszów	1	97	1	64
Nowy Sącz, Sanok, Tarnów	2	06	1	72
Kraków, Wadowice	2	16	1	80

W wymiarze należytości za wozy stacyjne, czesnego dla pocztyliona i smarowidłowego nie zachodzi żadna zmiana.

Lwów, dnia 3. października 1904.

Seferowicz w. r.

Nr. 106.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 15. października 1904 L. 13.792/pr., którem ogłasza się rozporządzenie c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 13. września 1904 co do rozpoczęcia działalności c. k. Sądu powiatowego w Bołszowcach w Galicyi.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 13. września 1904 co do rozpoczęcia działalności Sądu powiatowego w Bołszowcach w Galicyi

Ustanowiony rozporządzeniem Ministerstwa sprawiedliwości z dnia 24. września 1899 Dz. u. p. Nr. 189, sąd powiatowy w Bołszowcach ma rozpocząć swą działalność dnia 1. czerwca 1905.

Koerber w. r.

Nr. 107.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 3. października 1904 L 92.453, w przedmiocie dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa w Knihininie kolonii pow. Stanisławów.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy § 80 ustawy z 18. marca 1888 Dz. u. kr. Nr. 36, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie Knihinin kolonia na pobór 100% dodatku do podatku konsumcyjnego od mięsa na przeciąg dalszych lat pięciu t. j. od roku 1905 do końca roku 1909.

Lwów, dnia 3. października 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 108.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 12. października 1904 L. 99.160, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Borszczowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych w Germakówce na drodze powiatowej Iwanków-Germakówka na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Borszczowie udzielonej uchwałą Sejmową zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 19. marca 1895 (Dz. u. kr. Nr. 26) koncesyi do pobierania opłat mytniczych w Germakówce na drodze pow. Iwanków-Germakówka na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, a mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg dalszych lat pięciu ponownie przedłuża się prawo do pobierania myta w Germakówce na drodze powiatowej Iwanków-Germakówka Wydziałowi powiatowemu w Borszczowie, jako władzy nadzorującej, na rzecz tejże drogi do utrzymywania, której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 12. października 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 109.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 22. października 1904 L. 102.654. w przedmiocie dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina w Podgórzu.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, na mocy § 86. ustawy z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24 za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie m. Podgórza na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina na przeciąg lat pięciu, począwszy od roku 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 110.

R o z p o r z ą d z e n i e

Wydziału krajowego z dnia 22. października 1904 L. 102.651, w przedmiocie dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina w Wieliczce.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, na mocy § 86 ustawy z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie m. Wieliczki na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od wina na przeciąg lat pięciu, t. j. od r. 1905 do końca r. 1909.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Sprostowanie

(ad Nr. 48. Część VIII. z roku 1904).

W części VIII. Dziennika ustaw i rozporządzeń krajowych, wydanej i rozesłanej dnia 30. kwietnia 1904 r., obejmującej pod Nr. 48. ustawę z 30. marca 1904 o pozwolenie gminie Chyrów na pobór opłat gminnych od napojów spirytusowych, piwa, miodu, wiśniaku, maliniaku i t. p. napojów, zaszedł błąd drukarski, a mianowicie w ustępie 4. art. I. tej ustawy zamiast słowa „hektolitra" ma być słowo „litra".

Ustęp ten opiewać ma przeto:

„4. Od jednego litra miodu, wiśniaku, maliniaku i t. p. napojów 10 h"

We Lwowie, dnia 5. listopada 1904.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1904. Wydano i rozesłano dnia 18. listopada 1904. **Część XVI.**

Nr. 111.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 7. listopada 1904 L. 27.529, którem ustanawia się nową taryfę wynagrodzenia dla prywatnych techników z upoważnieniem rządowem za czynności wykonywane na wezwanie władz.

Wydaną rozporządzeniem c. k. Namiestnictwa z dnia 1. lipca 1889 L. 31.509 Dz. u. kr. Nr. 50 taryfę wynagrodzenia dla autoryzowanych techników prywatnych za czynności wykonywane z polecenia Władz, c. k. Namiestnictwo uchyla ze względu na zmienione stosunki i wydaje nową taryfę, która wejdzie w życie z dniem ogłoszenia tego rozporządzenia.

Taryfa

wynagrodzeń dla autoryzowanych techników prywatnych za czynności, uskuteczniane na wezwanie władz.

A) Dla cywilnych inżynierów, inżynierów budowy, inżynierów budowy i kultury, inżynierów budowy maszyn i architektów z upoważnieniem rządowem.

1. Za czynność w miejscu zamieszkania:
   a) całodzienną (7 godzin) 20 K;
   b) półdzienną (3 godziny) 10 K.

2. Za czynność po za miejscem zamieszkania z wliczeniem czasu podróży:
   a) całodzienną (8 godzin) 30 K;
   b) półdzienną (4 godziny) 15 K.

3. Za zatrudnienie asystenta w miejscu zamieszkania:
   a) całodzienne (7 godzin) 10 K;
   b) pół dnia (3 godziny) 5 K.
4. Za zatrudnienie asystenta po za miejscem zamieszkania z wliczeniem czasu podróży:
   a) całodzienne (8 godzin) 20 K;
   b) pół dnia (4 godziny) 10 K.
5. Za użycie figuranta przy zdjęciach stolikiem dziennie po 3 K.
6. Noclegowe po za miejscem zamieszkania od jednej nocy:
   a) dla inżyniera lub architekty 5 K;
   b) dla asystenta 4 K.
7. Koszta podróży dla inżynierów lub asystentów:
   a) koleją II-giej klasy;
   b) statkiem parowym I-szej klasy;
   c) zwykłą drogą od miryametru 4 K
8. Koszta podróży dla figuranta:
   a) koleją III-ciej klasy;
   b) statkiem parowym II-giej klasy.

B) Dla geometrów, geometrów-techników i techników kultury z upoważnieniem rządowem.

1. Za czynność w miejscu zamieszkania:
   a) całodzienną (7 godzin) 14 K;
   b) pół dnia (3 godziny) 7 K.
2. Za czynność po za miejscem zamieszkania z wliczeniem czasu podróży:
   a) całodzienną (8 godzin) 20 K;
   b) pół dnia (4 godziny) 10 K.
3. Za zatrudnienie asystenta w miejscu zamieszkania:
   a) całodzienne (7 godzin) 8 K;
   b) pół dnia (3 godziny) 4 K.
4. Za zatrudnienie asystenta poza miejscem zamieszkania z wliczeniem czasu podróży:
   a) cołodzienne (8 godzin) 12 K;
   b) pół dnia (4 godziny) 6 K.
5. Za użycie figuranta przy zdjęciach stolikiem dziennie po 3 K.

6. Noclegowe po za miejscem zamieszkania od jednej nocy:
   a) dla geometry 4 K;
   b) dla asystenta 3 K.

7. Koszta podróży dla geometrów i asystentów:
   a) koleją II-giej klasy;
   b) statkiem parowym I-szej klasy;
   c) zwykłą drogą od miryametru 4 K.

8. Koszta podróży dla figuranta:
   a) koleją III-ciej klasy;
   b) statkiem parowym II-giej klasy.

C) Postanowienia ogólne.

Należytości pod A) i B) wymienione obejmują wynagrodzenia za wszelkie czynności, wchodzące w zakres fachowy, przeto też żadne dalsze żądania w tym względzie stawiane być nie mogą. Zarachowane być mogą tylko udowodnione koszta za ewentualnie użyty materyał rysunkowy, stemple lub wydatki za użycie pomocników, albo najemników, które to koszta i wydatki zaliczane być winne według cen miejscowych, przyczem się atoli zauważa, że do rachunku dołożyć należy pokwitowania na zakupienie materyałów rysunkowych, uiszczone wypłaty pomocników, względnie najemników, dalej imienną konsygnacyę tychże, na której ich zapłata potwierdzoną być musi przez odnośną zwierzchność gminną.

Rachunki kosztów z powodu poruczonych przez władze czynności technicznych, wnoszone być mają najpóźniej do 14 dni po wykonaniu czynności do tej władzy, od której wyszło wezwanie; rachunki te ulegają sprawdzeniu w myśl powyższych postanowień, czemu się poddać musi zdawca rachunku.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1904. Wydano i rozesłano dnia 10. grudnia 1904 **Część XVII.**

Nr. 112.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z 7. listopada 1904 L. 149.323, którem ogłasza się rozporządzenie wykonawcze do ustawy z 29. maja 1903 Dz. u. kr. Nr. 58 o kolmacyi bagien naddniestrzańskich ułożone przez Wydział krajowy w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, a zatwierdzone reskryptem c. k. Ministerstwa rolnictwa z 13. sierpnia 1904 L. 17.613.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Rozporządzenie wykonawcze

do ustawy z dnia 29. maja 1903 Dz. u. kr. Nr. 58 o kolmacyi bagien naddniestrzańskich.

§. 1.

Kolmacya bagien naddniestrzańskich na prawym brzegu Dniestru między przekopem Hordyńsko-Dołobowskim a rzeką Tyśmienicą położonych, w gminach i na obszarach dworskich Dołobów, Hordynia, Czajkowice, Pohorce, Podolce, Susułów, Mosty, Bilinka, Bilina wielka, Łąka, Majnicz, Wołoszcza, Monasterzec, Tynów i Terszaków jest przedsiębiorstwem spółki wodnej, która ma być zawiązaną w drodze przymusowej na podstawie § 45 kraj. ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 Dz. u. kr. Nr. 38 i ma być

wykonaną w myśl § 5 ustawy z dnia 29. maja 1903 Dz. u. kr. Nr. 58 przez Wydział krajowy przy współudziale Administracyi państwa i stron interesowanych (Wydziału spółki wodnej).

§ 2.

Za podstawę techniczną tej melioracyi służyć ma projekt Wydziału krajowego z roku 1899, który preliminuje koszta robót na 3,800.000 K, ze zmianami proponowanemi, w protokole komisyi reambulacyjnej z dnia 12. września 1902.

Wydział krajowy jest jednak upoważniony do poczynienia dalszych zmian w tym projekcie w porozumieniu z Administracyą państwa w granicach powyższej sumy kosztorysowej.

Projektowana melioracya obejmuje następujące roboty:

A. Rowy osuszające.

1. główny kanał osuszający Nr. I. długości 15·3 km. z ujściem do Dniestru w Mostach wraz z budową 1 szluzy wpustowej na prawym brzegu Dniestru w Dołobowie i 3 szluz do spiętrzenia wody z mostami, które służyć mają za komunikacyę z bagnami;

2. główny kanał osuszający Nr. II. długości 9·415 km. z ujściem do Dniestru w Terszakowie;

3. kanał osuszający Nr. III. długości 3·03 km. z ujściem do głównego kanału osuszającego Nr. II.;

4. 5 głównych rowów osuszających Nr. IV. długości 4·78 km. Nr. V. długości 2·9 km., Nr. VI. długości 2·9 km., Nr. VII. długości 6·2 km. i Nr. VIII. długości 1·83 km.;

5. 12 rowów osuszających działowych (rewirowych) łącznej długości 29·73 km.;

6. 147·98 km. rowów odwodniających drugorzędnych.

B. Urządzenia do namulania bagien.

1. Budowę 2 jazów murowanych na rzece Dniestrze: Nr. I. w Hordyni i Nr. II. poniżej ujścia Strwiąża w Dołobowie;

2. główny kanał nawodniający Nr. I. od jazu Nr. I. w Hordyni z ujściem do głównego kanału osuszającego Nr. II. długości 9·97 km. wraz z budową

szluzy wpustowej na prawym brzegu Dniestru, 3 szluz drewnianych spiętrzających wodę i wpustowych, tudzież 3 rowami bocznymi do namulania lit. A. długości 2·46 km., lit. B. długości 1·54 km. i lit. C. długości 6·89 km. i 4 drewnianemi szluzami spiętrzającemi i wpustowemi.

3. główny kanał nawodniający Nr. II. od jazu Nr. II. w Hordyni z ujściem do rzeki Bystrzycy długości 24·07 km. wraz z budową szluzy wpustowej na prawym brzegu Dniestru, 10 szluz drewnianych spiętrzających i wpustowych, tudzież 3 rowami bocznymi do namulania: Nr. III. długości 10·08 km. z 4 szluzami spiętrzającemi i wpustowemi, Nr. IV. długości 9·99 km. z 4 szluzami spiętrzającemi i wpustowemi i Nr. V. długości 7·4 km. z 3. szluzami spiętrzającemi i wpustowemi;

4. 174·37 km. rowów rozprowadzających;

5. budowę wałów w poszczególnych rewirach i działkach dla namulania;

6. 74 przewałów drewnianych do nawodnienia, 28 szluz wałowych do odprowadzenia wody z rewirów i 76 mniejszych przepustów dla odprowadzenia wody z poszczególnych działek;

7. urządzenie 34·2 km. dróg na wałach i drogi z Mostów do Wołoszczy długości 4·5 km. oraz budowę 9 większych mostów na kanałach, 93 mostków na rowach i 59 przejazdów dla umożliwienia komunikacyi na skolmatowanych bagnach.

C. Roboty ochronne.

1. Obwałowanie Dniestru między jazem Nr. I. i II. na długości 6·75 km. tudzież obwałowanie ujścia Strwiąża na długości 3·7 km. dla ochrony od zalewu gruntów nadbrzeżnych podczas spiętrzenia wody dla celów namulania;

2. budowę syfonu pod łożyskiem Strwiąża i rowu osuszającego długości 5·08 km. po lewym brzegu Dniestru w Dołobowie dla ochrony od zabagnienia gruntów położonych między Dniestrem a Strwiążem podczas piętrzenia wody w tych rzekach.

D. Utrzymanie wszystkich powyższych robót w czasie budowy.

§ 3.

Czas budowy ustanawia się na lat dziewiętnaście i trwać ma od wiosny 1905 do jesieni 1923.

W czasie tym wzbronione są wszelkie sprzeczne z projektem roboty melioracyjne na bagnach naddniestrzańskich.

§ 4.

Koszta projektowanych robót melioracyjnych, tudzież koszta kancelaryjne, komisyjne i koszta zarządu pokryte będą z funduszu budowy utworzonego w myśl § 3 ustawy z dnia 29. maja 1903 Dz. u. kr. Nr. 58. Zarząd funduszu budowy spoczywa w rękach Wydziału krajowego, który z tego funduszu uskutecznia wypłaty i zarządza asygnaty.

§ 5.

Oznaczone w § 3 ustawy z dnia 29. maja 1903 Dz. u. kr. Nr. 58 datki kraju, państwa i przymusowej spółki wodnej mają być wpłacone do funduszu budowy w sposób następujący:

a) datek funduszu krajowego w kwocie 1,520.000 K w dziewiętnastu równych ratach rocznych po 80.000 K od roku 1905 do roku 1923;

b) datek państwowego funduszu melioracyjnego w kwocie 1,520.000 K z zastrzeżeniem konstytucyjnego zezwolenia w dziewiętnastu równych ratach rocznych po 80 000 K od r. 1905 do roku 1923;

c) datek przymusowej spółki wodnej w kwocie 760.000 K w dziewiętnastu równych ratach rocznych po 40.000 K od roku 1905 do roku 1923.

W razie opóźnienia w zawiązaniu przymusowej spółki wodnej mają być raty datku spółki wodnej zapadłe przed jej zawiązaniem jednorazowo ściągnięte i do funduszu budowy wpłacone.

Jeżeli spółka wodna przypadające na członków prestacye zechce pokryć w drodze operacyi kredytowej, znajdą zastosowanie postanowienia §§ 15 do 19 państwowej ustawy melioracyjnej z dnia 30. czerwca 1884 Dz. p. p. Nr. 116, tak co do zaciągnięcia pożyczki, jak i ściąganie datków konkurencyjnych przez Urzędy podatkowe. Zapasy kasowe funduszu budowy lokowane być mają na 3% w rachunku bieżącym w Banku krajowym.

Na wypadek pokrycia całego kapitału budowy w drodze pożyczki mają być bliższe szczegóły umowy osobno ułożone.

§ 6.

Prowadzenie budowy, oraz pełnienie służby techniczno-administracyjnej poruczy Wydział krajowy dwom zaprzysiężonym urzędnikom technicznym pod nadzorem każdoczesnego dyrektora krajowego biura melioracyjnego.

Jeden z kierowników budowy zajmie się przedewszystkiem wykonaniem głównego kanału osuszającego Nr. I i rowów osuszających rewirowych przy równoczesnej budowie wałów z materyału uzyskanego z rowów, następnie

wykonaniem głównego kanału osuszającego Nr. II. z rowami osuszającymi rewirowymi i kanału osuszającego Nr. III. poczem przystąpi do budowy dolnej części głównego kanału nawodniającego Nr. II. i wykonania urządzeń do namulania w dolnej części bagien.

Drugi kierownik budowy rozpocznie roboty od budowy jazu Nr. II. w Dołobowie, tudzież robót ochronnych na Dniestrze i Strwiążu a w miarę postępu robót na głównym kanale osuszającym Nr. I. przystąpi do wykonania górnej części głównego kanału nawodniającego Nr. II. poczem zajmie się budową jazu Nr. I. i głównego kanału osuszającego Nr. I. wraz z wykonaniem szczegółowych urządzeń do namulania w górnej części bagien.

Do pomocy kierownikom budowy w sprawach administracyjnej natury, mianowicie do interwencyi przy rozprawach o odszkodowanie za zajęte grunta, przy ugodach oceny materyałów i robocizny i t. p., dalej do prowadzenia rachunkowości może Wydział krajowy powołać według własnego uznania dla każdej sekcyi budowy osobistość zaufania godną i obznajomioną z miejscowymi stosunkami i cenami na delegata, któremu przysłuża w kierownictwie budowy głos doradczy.

Pomocników technicznych i rachunkowych, tudzież dozorców przydziela Wydział krajowy.

Z dniem przybycia do przydzielonego sobie perymetra melioracyjnego otrzymują kierownicy budowy za czas czynności w tym perymetrze zamiast dyet i kosztów podróży w obrębie pola roboczego, stały miesięczny dodatek budowlany odpowiadający trzydziestokrotnej wysokości dyet. O ile czas, za który dodatek budowlany ma być wypłacony, zawiera ułamki miesiąca, należy zaliczyć dodatek według trzydziestej części podanej kwoty.

Za podróże do pola roboczego i z powrotem do stałego miejsca urzędowania lub stacyi zimowej wyznaczonej poza polem roboczem, otrzymuje kierownik budowy wynagrodzenie kosztów podróży i dyet, za podróże zaś podjęte w czasie budowy w interesie służbowym poza pole robocze tylko wynagrodzenie kosztów podróży według wymiaru ustanowionego dla odnośnej kategoryi urzędników krajowych.

Delegat Wydziału krajowego ma prawo do żądania zwrotu poniesionych w gotówce kosztów podróży, a mianowicie przy podróżach koleją żelazną należytości II. klasy, przy podróży drogowej 26·4 h za 1 kilometer, przy komisyach zaś poza miejscem jego zamieszkania oprócz tego kosztów utrzymania w kwocie 10 K dziennie.

Dodatki budowlane, dyety i koszta podróży kierowników budowy, płaca tychże w czasie budowy, zwrot kosztów podróży i utrzymania delegatów, pobory dozorców i sił pomocniczych jak wogóle wszystkie koszta zarządu i kierownictwa budowy pokryte będą z funduszu budowy. Udzielenie innych w powyższych postanowieniach nieprzewidzianych wynagrodzeń i remuneracyi zależnem będzie od poprzedniego zezwolenia Ministerstwa rolnictwa.

§ 7.

Kierownicy budowy, do których należy rozkład robót, ich kierownictwo i staranie o należyte i ekonomiczne przeprowadzenie całej melioracyi, odpowiedzialni są wobec Wydziału krajowego za wykonanie budowy.

Kierownicy budowy znoszą się bezpośrednio z Wydziałem krajowym, przedkładają peryodyczne sprawozdania o postępie robót, a w wypadkach nie cierpiących zwłoki czynią zarządzenia pod własną odpowiedzialnością i usprawiedliwiają je bezzwłocznie wobec Wydziału krajowego.

Kierownicy budowy przeprowadzają zdjęcia terenu, wypracowują szczegółowe projekty rowów i wałów, których koszta przyjęto w kosztorysie od metra bieżącego, sporządzają warunki budowy i dostawy, przeprowadzają rozprawy ofertowe, przedkładają Wydziałowi krajowemu wnioski w sprawie przyjęcia ofert, na podstawie zaś uchwał Wydziału krajowego zawierają z przedsiębiorcami umowy o roboty i dostawy i czuwają nad ścisłem wypełnieniem zobowiązań przedsiębiorców i dostawców.

Kierownicy budowy podnoszą asygnowane przez Wydział krajowy zaliczki, sprawdzają i podpisują wszystkie dokumenty, na podstawie których Wydział krajowy uskutecznia wypłaty, prowadzą sami lub za pośrednictwem podwładnych organów dzienniki swych korespondencyi, dzienniki narzędzi, sprzętów i materyałów, listy wypłat, wykazy należytości za dostarczone materyały i wykonane roboty i dzienniki budowy, a co miesiąc (najdalej w dniu 15 każdego następnego miesiąca), przedkładają Wydziałowi krajowemu sprawozdania z postępu budowy, do których dołączają wykaz postępu robót na podstawie dziennika budowy i wyciąg z dziennika kasowego wraz z dowodami rachunkowymi.

§ 8.

W razie, gdyby w czasie budowy okazała się potrzeba zmiany w projekcie, służącym za podstawę wykonania robót, lub też strony interesowane tej zmiany żądały, winno kierownictwo budowy przedłożyć odpowiedni wniosek z planami i kosztorysami Wydziałowi krajowemu do zatwierdzenia w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem.

Przez podobne zmiany projektu nie może być jednak w żadnym wypadku spowodowanem przekroczenie preliminowanych kosztów, a w razie gdyby te zmiany miały dotknąć podstawy hydrotechnicznej zatwierdzonego projektu, mają być przedłożone Ministerstwu rolnictwa do zatwierdzenia.

§ 9.

Przed rozpoczęciem budowy wyda kompetentna władza polityczna na żądanie kierowników budowy orzeczenie po myśli § 86 krajowej ustawy wodnej co do potrzeby i rozciągłości służebności lub ustąpienia gruntów, a mianowicie, które obce grunta, materyały i t. p. dla celów przedsiębiorstwa, jakie służebności na gruntach sąsiednich dla budowy wałów i rowów i na jak długi czas są potrzebne.

Wykupno gruntów lub czasowe ich zajęcie dla wykonania robót, jak przekopów, szkarp, brzegów, wałów, wałów ochronnych, rowów materyałowych, ścięcia darni, dróg dojazdowych, placów składowych i roboczych i t. p. zarówno jak wydobywanie materyałów budowlanych odbywać się będzie według odnośnych przepisów krajowej ustawy wodnej, w którym to celu kierownicy budowy dostarczyć powinni władzy politycznej odpowiednich kopij map katastralnych, na których grunta zająć się mające oznaczyć należy kolorem (karminem) wraz z wykazem powierzchni gruntów, liczb parcel, rodzaju uprawy i nazwisk właścicieli.

Co do wysokości mającego się wypłacić odszkodowania winni kierownicy budowy starać się przedewszystkiem zawrzeć z właścicielem nieruchomości lub też jego prawnym albo sądowym zastępcą dobrowolną ugodę, która wymaga zatwierdzenia Wydziału krajowego.

W razie niedojścia do skutku ugody ma być oznaczoną jakość i wysokość odszkodowania po myśli postanowień § 87 krajowej ustawy wodnej z dnia 14. marca 1875 (Dz. u. kr. Nr. 38) przez władzę polityczną, a jeżeli się interesowani tem nie zadowolą, przez sądowe oszacowanie.

Postanowienia tego paragrafu krajowej ustawy wodnej znajdą także zastosowanie co do złożenia lub zabezpieczenia odszkodowania.

§ 10.

Przy odebraniu w posiadanie fizyczne wszelkich realności na rzecz budowy tak czasowo jak i wieczyście wywłaszczonych, lub też bezpłatnie odstąpionych, spisze kierownik budowy protokół odbioru, w którym należy się odwołać do odnośnego aktu wywłaszczenia lub darowizny.

Grunta uzyskane w drodze umów lub wywłaszczeń należy odgraniczyć i zaintabulować na rzecz przedsiębiorstwa (funduszu konserwacyjnego).

§ 11.

Wykonanie robót ma się odbywać w zarządzie własnym, przyczem zaleca się przedewszystkiem robota za wynagrodzeniem od wymiaru, a robota za wynagrodzeniem dziennem tylko w takich wypadkach, gdyby jej przeprowadzenie za wynagrodzeniem od wymiaru było niemożliwe.

Wypłaty odbywają się na podstawie list płacy sprawdzonych i podpisanych przez kierowników budowy.

Częściowe roboty mogą być oddane w przedsiębiorstwo bądź w drodze licytacyi, bądź też akordów.

W miarę postępu robót i dostaw wykonanych na podstawie umów i akordów może kierownik budowy udzielić przedsiębiorcom częściowych wypłat na poczet należytości, przyczem jednak z każdorazowej sumy należytości potrącać należy przynajmniej 5% na ratę kolaudacyjną.

§ 12.

Do uwidocznienia postępu budowy prowadzą kierownicy budowy dzienniki budowy, w których oprócz wykonanych w każdym tygodniu robót i dostaw mają być zamieszczane następujące daty:

1. Stan powietrza 2 Liczba robotników według poszczególnych kategoryi, oraz ilość fur. 3 Oznaczenie miejsc, w których wykonują się roboty, oraz opisanie przeprowadzonych robót, tudzież początek i koniec robót. 4. Odbiór materyałów budowlanych. 5. Wszystkie momenty i wydarzenia, które mogą mieć wpływ na budowę, szczególnie zaś opis szkód wyrządzonych wielką wodą. 6. Polecenia ustne lub pisemne wydane przedsiębiorcom lub dostawcom. 7. Uwagi poczynione przez delegowanego od czasu do czasu przez Wydział krajowy dla kontroli technicznej inżyniera.

Dziennik budowy ma być z końcem każdego tygodnia zamknięty, przedsiębiorcy do przejrzenia udzielony, tudzież przez tegoż podpisany po ewentualnem wciągnięciu do dziennika podniesionych przez niego zarzutów.

§ 13.

Tak Administracyi państwa jak i Wydziałowi spółki przysługuje prawo przekonywać się każdego czasu za pośrednictwem swych organów technicznych, względnie delegatów o postępie robót i jakości wykonania. W tym celu znajdujące się na miejscu a zajęte wykonaniem robót organa Wydziału krajowego są obowiązane udzielić wszelkich żądanych wyjaśnień tak delegatom Administracyi państwa jak i Wydziału spółki. Kontrola robót przez delegowanych w tym celu techników Administracyi państwa i Wydziału krajowego odbywać się ma według możności co dwa miesiące.

Z każdorazowej inspekcyi mają ci technicy składać swym przełożonym władzom szczegółowe sprawozdania, które posłużą Wydziałowi krajowemu do wydania stosownych zarządzeń.

Koszta tej kontroli technicznej pokrywa fundusz budowy.

§ 14.

Z końcem każdoczesnego okresu budowy mają zażądać kierownicy budowy kolaudacyi robót, którą przeprowadza komisya składająca się:

a) z wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Namiestnictwo tudzież wyższego urzędnika technicznego delegowanego przez Wydział krajowy;

b) z kierownika budowy;

c) z delegata Wydziału spółki.

W komisyi tej brać będzie ewentualnie udział delegowany przez Ministerstwo rolnictwa urzędnik techniczny, w którym to celu winien Wydział krajowy donieść we właściwym czasie temu Ministerstwu o miejscu i dniu zebrania się komisyi.

Z wymienionych członków komisyi mają jednak tylko delegaci Administracyi państwa i Wydziału krajowego głos rozstrzygający.

Komisya ogląda i bada wykonane roboty w ogólności, szczegółową zaś kolaudacyę wykonanych robót przeprowadzają wspólnie technicy, Administracyi państwa i Wydziału krajowego.

Koszta kolaudacyi pokrywa fundusz budowy.

Protokół kolaudacyjny zbadany przez Wydział krajowy i Namiestnictwo udziela się do wiadomości Ministerstwu rolnictwa, a dopiero wtedy, kiedy ze strony tego Ministerstwa nie będą podniesione zarzuty, nastąpić może wypłata rat kolaudacyjnych zatrzymanych przedsiębiorcom.

§ 15.

Kierownicy budowy zajmą się po upływie każdorocznego okresu budowy wypracowaniem sprawozdań dorocznych z czynności budowlanej, które mają wykazać rezultaty robót, wartość budowy obliczoną na podstawie wykazów bryłowatości i analizy cen jednostkowych, tudzież inne ważniejsze spostrzeżenia co do budowy. Sprawozdania te przedstawi Wydział krajowy za pośrednictwem Namiestnictwa Ministerstwu rolnictwa.

§ 16.

Dla ubezpieczenia robotników na wypadek choroby utworzoną będzie w myśl § 54 ustawy z dnia 30. marca 1888 (Dz. p. p. Nr. 33) osobna kasa, dla której wydane zostaną przez Wydział krajowy statuta zatwierdzone przez Namiestnictwo.

Dla ułatwienia rachunkowości i możliwego zredukowania kosztów zarządu datki asekuracyjne do tej kasy opłacać będzie wyłącznie fundusz budowy przy zupełnem uwolnieniu robotników od uiszczenia przepisanych ustawą opłat.

§ 17.

Ostateczne zarachowanie w księgach wszystkich dochodów i wydatków funduszu budowy prowadzi Wydział krajowy za pośrednictwem swego oddziału rachunkowego, z końcem każdego roku, a najdalej do 1. marca następnego roku udziela Namiestnictwu zamknięcia rachunków, a na żądanie tegoż zezwala na wglądnięcie w rachunki szczegółowe.

Odpis zamknięcia rachunkowego udziela Wydział krajowy także Wydziałowi spółki oraz kierownikom budowy.

Zamknięcia rachunkowe przedłożyć ma Namiestnictwo do zatwierdzenia Ministerstwu rolnictwa, które rozstrzyga także ewentualne zarzuty Wydziału spółki, co do których nie doszło do skutku porozumienie z Wydziałem krajowym.

§ 18.

Pod względem rachunkowym obowiązuje zatwierdzona przez Ministerstwo rolnictwa instrukcya rachunkowa dla krajowych przedsiębiorstw melioracyjnych z dnia 18. listopada 1887 (Dz. u. kr. Nr. 68).

Nr. 113.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 22. października 1904 L. 103.704 w przedmiocie dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina w Bochni.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomoryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy § 86 ustawy gminnej z 13. marca 1889 Dz. u. kr Nr. 24, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Bochni na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na przeciąg lat pięciu, począwszy od roku 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 114.

Obwieszczenie

c. k. Namiestnictwa z dnia 10. listopada 1904 L. 152.372, którem ogłasza się rozporządzenie c. k. Ministerstwa Wyznań i Oświecenia co do zmian w rozgraniczeniu okręgów izraelickich gmin wyznaniowych w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Rozporządzenie

c. k. Ministerstwa Wyznań i Oświecenia z dnia 5. października 1904 L. 43.257 ex 1903, co do zmian w rozgraniczeniu izraelickich gmin wyznaniowych w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Na zasadzie § 7 ustawy z 21. marca 1890 Dz. p. p. Nr. 57, o urządzeniu zewnętrznych stosunków prawnych izraelickiej społeczności religijnej i § 3 lit. b) rozporządzenia ministeryalnego z 18. marca 1897 Dz. p. p. Nr. 96, zarządza się zmieniając częściowo przeprowadzone rozporządzeniem ministeryalnem z 2. kwietnia 1891 L. 282 Dz. u. i rozp. kr. dla Galicyi Nr. 42 ex 1891, rozgraniczenie okręgów izraelickich gmin wyznaniowych w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem co następuje:

§ 1.

Wymienione niżej miejscowości wydziela się z ich obecnego związku gminy wyznaniowej i przydziela sąsiednim gminom wyznaniowym w szczególności przydziela się:

1. do związku izraelickiej gminy wyznaniowej w Kołomyi miejscowość Ispas z okręgu izraelickiej gminy wyznaniowej w Jabłonowie.

2. do związku izraelickiej gminy wyznaniowej w Korolówce miejscowość Nowosiółka Kostiukowa z okręgu izraelickiej gminy wyznaniowej w Zaleszczykach.

§ 2.

Rozporządzenie to wchodzi w życie z dniem 1. stycznia 1905.

C. k. Minister Wyznań i Oświecenia:
Hartel w. r.

Nr. 115.

Ogłoszenie

c. k. Starostwa górniczego w Krakowie z 27. września 1904 L. 3574, w sprawie rozszerzenia rejonu ochronnego dla zdrojów mineralnych w Krynicy i Słotwinach, powiatu politycznego Nowy Sącz.

C. k. Starostwo górnicze dla Galicyi i Wielkiego Księstwa Krakowskiego podaje niniejszem do wiadomości, że c. k. Urząd górniczy okręgowy w Jaśle w porozumieniu z c. k. Starostwem powiatowem w Nowem Sączu, wskutek prośby c. k. Zarządu zdrojowego w Krynicy z dnia 26. czerwca 1903 L. 610, wniesionej do c. k. Urzędu górniczego okręgowego i po przeprowadzeniu dochodzeń komisyjnych w dniach 30. września, 1., 2. i 3. października 1903, orzeczeniem z dnia 30. stycznia 1904 L. 142, rejon ochronny ustanowiony orzeczeniem c. k. Starostwa górniczego w porozumieniu z c. k. Starostwem powiatowem w Nowym Sączu z dnia 28. lutego 1875 L. 288 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 35, dla zabezpieczenia zdrojów w obrębie gmin katastralnych Krynicy i Słotwin, rozszerzył na zasadzie § 18 powszechnej ustawy górniczej z 23. maja 1854, Dz. p. p. Nr. 146, tudzież §§ 34 i 36 ustawy naftowej krajowej z 17. grudnia 1884 Dz. ust. i rozp. kraj. Nr. 35 z r. 1886, w sposób następujący:

Rozszerzony rejon ochronny obejmuje cały obszar gmin katastralnych Krynicy i Słotwin, jako też północną część obszaru gminy katastralnej Powroźnika, której to części granice są następujące:

Od punktu w którym się stykają obszary gmin katastralnych: Powroźnika, Krynicy i Jastrzębika, ciągnie się zachodnia granica w linii prostej aż do punktu, w którym się stykają parcele L. kat. 3.313, 11.547/44, 11.543/1 i 4.547/1 gminy katastralnej Powroźnika. Stąd ciągnie się południowa granica w linii prostej, łączącej ten punkt zetknięcia się parcel z północnym przyczółkiem mostu na potoku „Muszynka“, a od tego przyczółka drogą gminną L. kat. 11.452, 11.453 i 11.454, prowadzącą do Tylicza, aż

do miejsca w którem ta droga przekracza granicę gmin katastralnych Powroźnika i Tylicza. Stąd ciągnie się wschodnia granica linią graniczną między gminami katastralnemi Powroźnika i Tylicza aż do punktu zetknięcia się granic tych dwóch gmin i gminy katastralnej Krynicy. Od tego punktu idzie północna granica linią graniczną gmin katastralnych Krynicy i Powroźnika aż do punktu wyjścia, t. j. punktu, w którym się stykają obszary gmin katastralnych: Powroźnika, Krynicy i Jastrzębika.

W tym rozszerzonym rejonie ochronnym zakazuje się wszelkich robót, mających na celu poszukiwanie minerałów zastrzeżonych, oznaczonych w § 3 powszechnej ustawy górniczej jakoteż minerałów żywicznych, określonych § 1 ustawy z dnia 11. maja 1884 Dz. u. p. Nr. 71, a względnie § 1 ustawy naftowej krajowej, powyżej zacytowanej.

Rejon ochronny, ustanowiony powołanem powyżej orzeczeniem z dnia 28. lutego 1875 L. 288, dla zdrojów w Żegiestowie pozostaje niezmienionym.

Kraków, dnia 27. września 1904.

C. k. Starosta górniczy:
Wachtel w. r.

Nr. 116.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 8. listopada 1904 L. 106.234, w przedmiocie dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina w Buczaczu.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy § 86 ustawy gminnej z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie m. Buczacza na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na lat pięć począwszy od roku 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 117.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 8. listopada 1904 L. 106.237, w przedmiocie dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina w Sniatynie.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy § 86 ustawy gminnej z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie m. Śniatyna na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na lat pięć począwszy od roku 1905.

We Lwowie, dnia 8. listopada 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 118.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 8. listopada 1904 L. 108.032, w przedmiocie dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa w Horodence.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy § 82 ustawy gminnej z 3. lipca 1896 Dz. u. kr Nr. 51, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Horodenki na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa na lat pięć począwszy od roku 1904.

We Lwowie, dnia 8. listopada 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 119.

U s t a w a

nadająca szpitalowi w Tarnobrzegu charakter szpitala powszechnego i publicznego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Szpital w Tarnobrzegu zostaje uznany za powszechny i publiczny.

Art. II.

Komitet szpitalny składać się ma:
a) z delegata Wydziału krajowego;
b) z Prezesa Rady powiatowej w Tarnobrzegu, lub jego zastępcy;
c) z delegata Rady powiatowej;
d) z dyrektora szpitala.

Art. III.

W przyszłości połowę kosztów budowy nowego, odbudowy lub rozszerzenia starego gmachu szpitalnego tudzież wewnętrznego urządzenia dobudowanej części ponosić będzie powiat tarnobrzeski.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Radmer, dnia 6. października 1904.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 120.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 8. listopada 1904 L. 105.999, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Cieszanowie koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Cieszanowsko-Chotylubskiej na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Cieszanowie, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 30. kwietnia 1895 (Dz. u. kr. Nr. 44), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Cieszanowsko-Chotylubskiej na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg dalszych lat pięciu przedłuża się ponownie prawo do pobierania myta na drodze gminnej Cieszanowsko-Chotylubskiej Wydziałowi powiatowemu w Cieszanowie, jako władzy nadzorującej, na rzecz tejże drogi, do utrzymywania której obowiązane są zresztą gminy i obszary dworskie przez których terytoryum omycona droga przechodzi, uiszczać prestacye w myśl postanowień ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 8. listopada 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 121.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 8. listopada 1904 L. 106.959, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Samborze koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Samborsko-Mościskiej na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Samborze, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 19. lipca 1899 (Dz. u. kr. Nr. 91), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Samborsko-Mościskiej na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Samborze przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Samborsko-Mościskiej, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego z zastrzeżeniem zastosowania postanowień zawartych w §§ 14 i 35 ust. 3 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h;

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 8. listopada 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 122.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 8. listopada 1904 L. 108.400, w przedmiocie przedłużenia gminie miasta Tarnowa koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszych lat trzech.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie gminie miasta Tarnowa udzielonej ustawą z dnia 11. lipca 1901 Dz. u. kr. Nr. 64, koncesyi do pobierania myta kopytkowego na dalszy przeciąg lat trzech, pod warunkami dotąd obowiązującemi, mianowicie:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, przedłuża się gminie miasta Tarnowa na przeciąg dalszych lat trzech prawo do pobierania myta kopytkowego, pod warunkami zawartemi w ustawie z dnia 11. lipca 1901 Dz. u. kr. Nr. 64.

Art. II.

Gmina miasta Tarnowa pobierać ma myto kopytkowe na następujących ośmiu do miasta prowadzących drogach w miejscu, gdzie wchodzą w okręg miasta:

1. Rudy,
2. Strusina,
3. Nowy Świat,
4. Pogwizdów,
5. Grabówka,
6. Zabłocie,
7. Terlikówka,
8. na drodze obok koszar kawaleryi.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego pobierać należy raz tylko przy wstępie do miasta, a to według następującego wymiaru:

1. od konia, muła lub osła w zaprzęgu 6 (sześć) h;
2. od każdej sztuki bydła rogatego w zaprzęgu 4 (cztery) h;
3. od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 3 (trzy) h;
4. od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego, lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

Art. IV.

Przy poborze myta kopytkowego mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych, lub o zniżeniu takowych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych wogóle i w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyj mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spo-

dziewanym dochodem z myta kopytkowego podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile preliminowane na ten rok roboty z funduszu poboru myta kopytkowego, oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, uskutecznione zostały i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego wykonuje Wydział powiatowy, a względnie Wydział krajowy w myśl § 35 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej myto kopytkowe.

Art. X.

Gdyby gmina pobierająca myto kopytkowe wymienionych w tem rozporządzeniu warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe wskazane ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43 i wykonawczym regulaminem drogowym z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych ulic, placów i dróg, niemniej też funduszów w myśl postanowień § 38 ustawy drogowej z 5. lipca 1897.

Art. XI.

Od zwierząt w art. III. poszczególnionych, to jest opłatą myta kopytkowego objętych, gmina pobierająca myto kopytkowe nie będzie pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

We Lwowie, dnia 8. listopada 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1904. Wydano i rozesłano dnia 30. grudnia 1904. **Część XVIII.**

Nr. 123.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z 19. listopada 1904 L. 108.463, w przedmiocie 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina w Sokalu.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, na mocy § 86 ustawy gminnej z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Sokala na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa i wina na lat pięć, począwszy od roku 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 124.

Rozporządzenie

c. k. Namiestnictwa we Lwowie z dnia 2. grudnia 1904 L. 168.955, tyczące się ustanowienia stacyi kolejowej Stary-Sambor stałą stacyą dla ładowania i wyładowywania zwierząt.

Na podstawie § 10 ustawy z 29. lutego 1880 Dz. p. p. Nr. 35 i rozporządzenia ministeryalnego z 5. stycznia 1895 (Dz. u. p. Nr. 14), c. k. Namiestnictwo po porozumieniu się z c. k. Dyrekcyą kolei państwowych we Lwowie, ustanawia na nowo-utworzonej linii Sambor-Granica koło Sianek sta-

cyę Stary-Sambor stałą stacyą do ładowania i wyładowywania odżuwaczy i świń.

Przy ładowaniu i wyładowywaniu zwierząt na tej stacyi należy przestrzegać postanowień rozporządzenia c. k. Namiestnictwa z 26. listopada 1898 L. 92.582 (Dz. u. kr. Nr. 108).

Rozporządzenie niniejsze wchodzi w wykonanie z dniem ogłoszenia w „Gazecie Lwowskiej".

Lwów, dnia 2. grudnia 1904.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 125.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 14. listopada 1904 L. 106.958, w przedmiocie przedłużenia gminie w Bukaczowcach koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Świerzu na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie gminie w Bukaczowcach, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 6. maja 1899 (Dz. u. kr Nr. 62), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Świerzu na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Gminie w Bukaczowcach, powiatu Rohatyńskiego, przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od mostu na rzece Świerzu, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem, z zastrzeżeniem, że analogicznie do postanowień zawartych w § 38 ustęp 12 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43, w razie niedopełnienia powyższego warunku, uprawniony będzie Wydział powiatowy do objęcia, za zgodą politycznej władzy powiatowej, przedmiotu omyconego, w bezpośredni zarząd własny na koszt i niebezpieczeństwo gminy.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego wolnego, od wierzchowca tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego, jako to: od koni, wołów, bujaków, krów i jałówek, byków, mułów i osłów, jakoteż od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tego rodzaju 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego, jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny oraz od każdej sztuki pędzonej młodego bydła tego rodzaju 1 (jeden) h.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty mytniczej.

Mieszkańcy gminy i obszaru dworskiego w Bukaczowcach wolni są od opłaty myta.

Art. II.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 14. listopada 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 126.

Ogłoszenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 22. listopada 1904 L. 110.490, dotyczące podwyższenia taksy leczenia w powszechnym szpitalu publicznym w Stanisławowie.

Na podstawie § 9 ustawy z dnia 28. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 47, ustanawia Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem, taksę za leczenie i pielęgnowanie chorych w publicznym szpitalu powszechnym w Sta-

nisławowie dla dorosłych na 1 kor. 20 h, a dla dzieci do lat 7-miu na 60 h dziennie, począwszy od 1. października 1904 roku.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Mieczysław Onyszkiewicz w. r

Nr. 127.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 22. listopada 1904 L. 111.395, w przedmiocie przedłużenia obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Nadolanach koncesyi do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów na drodze gminnej w Nadolanach na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala ponownie na przedłużenie obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Nadolanach, powiatu Sanockiego, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 14. kwietnia 1894 (Dz. u. kr. Nr. 35), koncesyi do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów na drodze gminnej w Nadolanach na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Obszarowi dworskiemu wspólnie z gminą w Nadolanach, powiatu Sanockiego, przedłuża się ponownie na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych od dwóch mostów na drodze gminnej w Nadolanach w kierunku gościńca rymanowskiego, pod warunkiem utrzymywania przedmiotu omyconego w dobrym stanie i własnym kosztem.

Opłatę myta pobierać należy przy moście krótszym od strony Nowotańca według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego wolnego, od wierzchowca tudzież od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego jako to: od koni, wołów, bujaków, krów, jałówek, byków, mułów i osłów; oraz od każdej pędzonej sztuki młodego bydła tegoż rodzaju 2 (dwa) h;

c) od pięciu sztuk bydła pędzonego jako to: od cieląt, owiec, kóz, nierogacizny, jak również pędzonej sztuki bydła tego rodzaju 2 (dwa) h.

Członkowie gminy i obszaru dworskiego w Nadolanach wolni są od opłaty myta.

Art. II.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 22. listopada 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 128.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 25. listopada 1904 L. 114.434, w przedmiocie przedłużenia Radzie powiatowej w Żółkwi koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Żółkiew-Krechów i od mostu powiatowego na rzece Racie w Mostach wielkich na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Radzie powiatowej w Żółkwi, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 10. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 45), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Żółkiew-Krechów i od mostu powiatowego na rzece Racie w Mostach wielkich na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Radzie powiatowej w Żółkwi przedłuża się na dalszych lat pięć prawo do pobierania opłat mytniczych na drodze powiatowej Żółkiew-Krechów i od mostu powiatowego na rzece Racie w Mostach wielkich, pod warunkiem utrzymywania przedmiotów omyconych w dobrym stanie kosztem funduszu powiatowego.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

A) na drodze powiatowej Żółkiew-Krechów:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

B) od mostu powiatowego na rzece Racie w Mostach wielkich:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 8 (ośm) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 4 (cztery) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 2 (dwa) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 25. listopada 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 129.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 25. listopada 1904 L. 114.433, w przedmiocie przedłużenia Wydziałowi powiatowemu w Żółkwi koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Żółkiew-Batiatycze-Kamionka strumiłowa na przeciąg dalszych lat pięciu.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. k. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie Wydziałowi powiatowemu w Żółkwi, udzielonej uchwałą sejmową, zatwierdzoną Najwyższem postanowieniem z dnia 6. maja 1899 (Dz. u. kr. Nr. 62), koncesyi do pobierania opłat mytniczych na drodze gminnej Żółkiew-Batiatycze-Kamionka strumiłowa na dalszy przeciąg lat pięciu, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Na przeciąg dalszych lat pięciu przedłuża się prawo do pobierania myta na drodze gminnej Żółkiew-Batiatycze-Kamionka strumiłowa Wydziałowi powiatowemu w Żółkwi, jako władzy zarządzającej a to na rzecz tej drogi z zastrzeżeniem, że Wydział powiatowy używając środków przewidzianych w §§ 19, 25 i 26 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), przy pomocy pobieranego w myśl § 32 tejże ustawy dochodu z powyższego myta, pokrywać będzie wszelkie koszta połączone z utrzymaniem omyconej drogi w dobrym stanie.

Na wypadek zaniedbania przez Wydział powiatowy utrzymywanej drogi, zastrzega sobie Wydział krajowy wydanie stosownych zarządzeń wskazanych w § 35 ust. 2 i 3 wyżej powołanej ustawy drogowej.

Opłatę myta pobierać należy według następującego wymiaru:

a) od każdej sztuki bydła pociągowego w zaprzęgu 4 (cztery) h;

b) od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od bydła pędzonego ciężkiego i koni wierzchowych 2 (dwa) h;

c) od każdej sztuki bydła pędzonego drobnego 1 (jeden) h.

Art. II.

Konie, woły, krowy, muły, osły, należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości mytniczej.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od wszelkiej opłaty mytniczej.

Art. III.

Przy poborze myta mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłaty mytniczej i o zniżeniu tejże.

We Lwowie, dnia 25. listopada 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 130.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem z dnia 19. listopada 1904 L. 107.453, w przedmiocie przedłużenia gminie miasta Nowego Sącza koncesyi do pobierania myta kopytkowego na przeciąg dalszych lat trzech.

Na mocy § 9 ustawy z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, w porozumieniu z c. k. Namiestnictwem we Lwowie, zezwala na przedłużenie gminie miasta Nowego Sącza udzielonej ustawą z dnia 29. grudnia 1901 Dz. u. kr. Nr. 3, z roku 1902, koncesyi do pobierania myta kopytkowego na dalszy przeciąg lat trzech, pod warunkami dotąd obowiązującymi, mianowicie:

Art. I.

Dla ulżenia ciężaru utrzymywania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, przedłuża się gminie miasta Nowego Sącza na przeciąg dalszych lat trzech prawo do pobierania myta kopytkowego, pod warunkami zawartymi w ustawie z dnia 29. grudnia 1901 Dz. u. kr. Nr. 3, z r. 1902.

Art. II.

Gmina miasta Nowego Sącza pobierać ma myto kopytkowe na następujących sześciu do miasta prowadzących drogach w miejscu, gdzie wchodzą w obręb miasta:

1. na drodze do Chełmca, przed mostem żelaznym na Dunajcu;
2. na drodze krajowej Tarnowsko-Sandeckiej, przed mostem Przetakowskim;
3. na drodze państwowej od strony gminy Załubińcze wiodącej do Grybowa;
4. na drodze powiatowej, wiodącej z Nowego Sącza do Krynicy;
5. na drodze krajowej Tarnowsko-Niedzieckiej, wiodącej do Starego Sącza;
6. na drodze bocznej wiodącej do Gorzkowa, obok cmentarza chrześciańskiego.

Art. III.

Opłatę myta kopytkowego pobierać należy raz tylko przy wstępie do miasta, a to według następującego wymiaru:

1. od konia, muła lub osła w zaprzęgu 6 (sześć) h;
2. od każdej sztuki bydła rogatego w zaprzęgu 4 (cztery) h;
3. od każdej sztuki bydła pociągowego nie w zaprzęgu, od konia wierzchowego, od każdej sztuki bydła pędzonego ciężkiego tudzież od bydła drobnego 2 (dwa) h.

Konie, woły, krowy, muły, osły należą do bydła ciężkiego, zaś cielęta, źrebięta, owce, kozy i świnie do drobnego.

Od bydła niesionego, lub wiezionego wozem nie opłaca się żadnej należytości.

Zwierzęta, które ssą i przy matkach idą, są wolne od opłaty myta kopytkowego.

Art. IV.

Przy poborze myta kopytkowego mają być zachowane ogólne przepisy o uwolnieniu od opłat mytniczych, lub o zniżeniu takowych.

Art. V.

Dochód z myta kopytkowego nie może być obrócony na żaden inny cel, jak tylko na brukowanie lub szutrowanie ulic, placów i dróg miejskich i na zakładanie lub utrzymywanie na nich ścieków, kanałów i mostów.

Art. VI.

Zużycie dochodu z myta kopytkowego na opędzenie kosztów utrzymania ulic, placów i dróg miejskich, nie uwalnia miasta od obowiązku utrzymywania takowych wogóle i w dobrym stanie i używania na ten cel prestacyj mieszkańców miasta według postanowień ustawy drogowej.

Art. VII.

Każdego roku przedłoży gmina pobierająca myto kopytkowe przed rozpoczęciem roku budżetowego Wydziałowi powiatowemu preliminarz tych robót, które zamierza w tym roku wykonać i pokryć prawdopodobnie spodziewanym dochodem z myta kopytkowego podług postanowień powyższego artykułu VI.

Art. VIII.

Najpóźniej w cztery tygodnie po upływie każdego roku budżetowego wykaże gmina pobierająca myto kopytkowe Wydziałowi powiatowemu, czyli i o ile preliminowane na ten rok roboty z funduszu poboru myta kopytkowego, oraz z innych zasobów ustawą drogową i regulaminem drogowym wskazanych, uskutecznione zostały i czy cały dochód, który z tych źródeł wpłynął do miejscowego funduszu dróg gminnych, był na powyższe roboty obrócony i wyczerpany.

Art. IX.

Kontrolę nad robotami około utrzymania w dobrym stanie ulic, placów i dróg miejskich, pokrywanemi z funduszu poboru myta kopytkowego wykonuje Wydział powiatowy, a względnie Wydział krajowy w myśl § 35 ustawy drogowej z dnia 5. lipca 1897 (Dz. u. kr. Nr. 43), przyczem służy mu prawo przedsięwzięcia stosownych środków zaradczych na koszt gminy pobierającej myto kopytkowe.

Art. X.

Gdyby gmina pobierająca myto kopytkowe wymienionych w tem rozporządzeniu warunków nie dopełniła, zarządzi polityczna władza powiatowa środki przymusowe, wskazane ustawą drogową z dnia 5. lipca 1897 Dz. u. kr. Nr. 43 i wykonawczym regulaminem drogowym z dnia 20. grudnia 1897 Dz. u. kr. Nr. 72.

Jeżeliby zwykłe środki przymusowe nie skutkowały, a organa miejskie nie utrzymywały ulic, placów i dróg miejskich w dobrym stanie lub używały w sposób nieodpowiedni funduszu pochodzącego z poboru myta kopytkowego lub innych dochodów miejscowego funduszu dróg gminnych, natenczas obejmie Wydział powiatowy bezpośredni zarząd wyżej wymienionych ulic, placów i dróg, niemniej też funduszów w myśl postanowień § 38 ustawy drogowej z 5. lipca 1897.

Art. XI.

Od zwierząt w art. III poszczególnionych, to jest opłatą myta kopytkowego objętych, gmina miasta Nowego Sącza nie będzie pobierała żadnej innej opłaty podczas dni targowych lub jarmarcznych.

We Lwowie, dnia 19. listopada 1904.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Stanisław Dąmbski w. r.

Nr. 131.

Rozporządzenie

Wydziału krajowego z dnia 22. listopada 1904 L. 113.338, w przedmiocie dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa w Brzeżanach.

Wydział krajowy Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem na mocy § 86 ustawy gminnej z 13. marca 1889 Dz. u. kr. Nr. 24, za zgodą c. k. Namiestnictwa we Lwowie, zezwala gminie miasta Brzeżan na pobór 100% dodatku gminnego do podatku konsumcyjnego od mięsa na przeciąg lat pięciu, począwszy od 1. stycznia 1905.

Marszałek krajowy:
Stanisław Badeni w. r.

Członek Wydziału krajowego:
Dr. Józef Wereszczyński w. r.

Nr. 132.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 15. grudnia 1904 L. 16.757/pr., którem na mocy § 9 rozporządzenia ministeryalnego z dnia 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr. 33, ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowości Staromiejszczyzna, powiatu Skałackiego.

§ 1.

Postanowienia obwieszczenia z dnia 29. lutego 1888 Dz. u. kr. Nr. 29, co do meldowania obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne mają stosować się także do miejscowości Staromiejszczyzna, powiatu Skałackiego.

§ 2.

Przekroczenia przepisów meldunkowych, o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k., karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§ 3.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w wykonanie natychmiast po ogłoszeniu.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 133.

Obwieszczenie

Prezydyum c. k. Namiestnictwa z dnia 15. grudnia 1904 L. 17.231/pr., którem na mocy § 9 rozp. min. z 15. lutego 1857 Dz. p. p. Nr 33, ustanawia się sposób, w jaki odbywać się ma meldowanie obcych, przyjętych na mieszkanie przez osoby prywatne w miejscowości Zadniszówka, powiatu Skałackiego.

§ 1.

Ktokolwiek bądź z osób nieuprawnionych na mocy koncesyi udzielonej w myśl ustawy przemysłowej do utrzymywania gospód, przyjmie do swego

mieszkania w miejscowości Zadniszówce, powiatu Skałackiego osobę obcą t. j. nie mającą stałego miejsca zamieszkania w tej miejscowości, a to bez względu na stosunek obcego do gospodarza, na przeciąg czasu dłuższy niż 12 godzin, winien jest osobę tę zameldować w ciągu dnia, w którym ją przyjął, a gdyby osoba obca przybyła tak późno, że zameldowanie do godziny 8-mej wieczorem tego samego dnia nastąpićby nie mogło, do godziny 9-tej rano dnia następnego.

§ 2.

Zameldowanie nastąpić powinno w c. k. Komisaryacie policyi w Podwołoczyskach z reguły pisemnie zapomocą kartki meldunkowej, która zawierać ma następujące rubryki:

a) dzień przybycia
b) imię, nazwisko i zatrudnienie
c) miejsce zwykłego zamieszkania
d) dokument podróży
e) imię i nazwisko towarzysza lub towarzyszy

(a)–e) obcego)

f) skąd tenże przybywa.

Dokumenta podróży obcego i jego towarzyszy mają być okazane przyjmującemu meldunek.

Meldowanie nastąpić może także ustnie osobiście w powyższym Komisaryacie policyi, w którym to wypadku mają być wymienione daty potrzebne do wypełnienia powyższych rubryk.

§ 3.

O dniu, w którym obcy opuszcza mieszkanie, należy w terminie ustanowionym w § 1 donieść Komisaryatowi policyi pisemnie lub ustnie z podaniem miejsca, dokąd tenże udał się lub udać się zamierzał.

§ 4.

Przekroczenia przepisów meldunkowych, o ile nie podlegają orzecznictwu sądów na podstawie § 320 u. k., karane będą według rozporządzenia ministeryalnego z 2. kwietnia 1858 Dz. p. p. Nr. 51.

§ 5.

Obwieszczenie niniejsze wchodzi w wykonanie natychmiast po ogłoszeniu.

C. k. Namiestnik:
Potocki w. r.

Nr. 134.

Ustawa

z dnia 2. grudnia 1904, w przedmiocie zezwolenia gminie Czarny Dunajec, powiat Nowy Targ, na pobór opłaty gminnej od psów.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, postanawiam:

§ 1.

Gminie Czarny Dunajec, powiat Nowy Targ, zezwala się na przeciąg lat dziesięciu na pobór opłaty gminnej od każdego psa w gminie utrzymywanego po 1 koronie rocznie.

§ 2.

Postanowienie wykonawcze oraz poszczególnienie wypadków, w których dozwolone będzie uwolnienie od opłaty, określi uchwała Rady gminnej, podlegająca zatwierdzeniu Wydziału krajowego. W każdym razie wolne od opłaty są psy utrzymywane do celów wojskowych.

§ 3.

Wykonanie tej ustawy polecam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Gödöllö, dnia 2. grudnia 1904.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Nr. 135.

U s t a w a

nadająca szpitalowi w Kałuszu charakter szpitala powszechnego i publicznego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, rozporządzam co następuje:

Art. I.

Szpital w Kałuszu zostaje uznany za powszechny i publiczny.

Art. II.

Komitet szpitalny składać się ma:
a) z delegata Wydziału krajowego;
b) z prezesa Rady powiatowej w Kałuszu, lub jego zastępcy;
c) z delegata Rady powiatowej;
d) z dyrektora szpitala.

Art. III.

W przyszłości połowę kosztów budowy nowego, odbudowy lub rozszerzenia starego gmachu szpitalnego, tudzież wewnętrznego urządzenia dobudowanej części, ponosić będzie powiat kałuski.

Art. IV.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych.

Budapeszt, dnia 10. grudnia 1904.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r.

Dziennik ustaw i rozporządzeń krajowych

dla

Królestwa Galicyi i Lodomeryi wraz z Wielkiem Księstwem Krakowskiem.

Rok 1904. Wydano i rozesłano dnia 30. grudnia 1904 **Część XIX.**

Nr. 136.

U s t a w a

z dnia 26. grudnia 1904, obowiązująca w Królestwie Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem, o pobieraniu odsetek zwłoki od nieuiszczonego w przepisanym terminie dodatku krajowego.

Zgodnie z uchwałą Sejmu Mojego Królestwa Galicyi i Lodomeryi z Wielkiem Księstwem Krakowskiem postanawiam, co następuje:

§ 1.

W razie nieuiszczenia dodatku krajowego przepisanego do bieżącego bezpośredniego podatku państwowego, najpóźniej w 14 dni po upływie terminu wyznaczonego do płacenia podatków, mają być pobierane na rzecz funduszu krajowego odsetki zwłoki od zaległego dodatku krajowego, jeżeli całoroczna należytość w podatku państwowym, do którego dodatek ten jest przypisany, przenosi kwotę 100 koron.

§ 2.

Przepisy prawne obowiązujące przy odsetkach zwłoki od nieuiszczonych w terminie bezpośrednich podatków państwowych, mają być także zastosowywane przy obliczaniu, pobieraniu i ściąganiu odsetek zwłoki od zaległego dodatku krajowego.

§ 3.

Odsetkom zwłoki, pobieranym z mocy tej ustawy, służą przy ich ściąganiu te same prawa, jak i dodatkowi krajowemu od którego te odsetki przypadają.

§ 4.

Ustawa niniejsza wchodzi w życie z początkiem najbliższego kwartału kalendarzowego po jej ogłoszeniu.

§ 5.

Wykonanie tej ustawy poruczam Mojemu Ministrowi spraw wewnętrznych i Mojemu Ministrowi skarbu.

Wallsee, dnia 26 grudnia 1904.

Franciszek Józef w. r.

Koerber w. r. **Kosel** w. r.